

Không Thể Động

Contents

Không Thể Động	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	32
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	42
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	57
16. Chương 16	60
17. Chương 17	63
18. Chương 18	69
19. Chương 19	76
20. Chương 20	82
21. Chương 21	87
22. Chương 22	94
23. Chương 23	96
24. Chương 24	99
25. Chương 25	109
26. Chương 26	115
27. Chương 27	121
28. Chương 28	124
29. Chương 29	127
30. Chương 30	130
31. Chương 31	133
32. Chương 32	138
33. Chương 33	143
34. Chương 34	146
35. Chương 35	150
36. Chương 36	154
37. Chương 37	161
38. Chương 38: Chương Kết	163
39. Chương 39: Phiên Ngoại: Đã Đủ	164

Không Thể Động

Giới thiệu

Edit: Nguyệt Cầm Vân Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, hắc bang,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-dong>

1. Chương 1

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cầm Vân

Không thể động.

Không thể nói chuyện, không thể trở mình, không thể mở mắt ra, không thể gập dù chỉ một đầu ngón tay, thậm chí ngay cả tần suất hô hấp cũng phải không nhanh không chậm, không thể có một chút biến đổi nào. Đây là ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu Ly Ủy sau khi cậu tỉnh lại từ thế giới hôn mê hắc ám.

Việc này chẳng hề dễ dàng, nếu không phải đã từng được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, lại thêm ý chí sắt đá, sẽ không một ai có thể vững vàng không chế được tứ chi trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, khi mà thần trí quay trở về với não bộ.

Bên ngoài vẫn bảo trì dáng vẻ hôn mê, đại não ưu tú lại đã cấp tốc vận hành.

Nhắm nghiền mắt, lẳng lặng cảm nhận, địa ngục huấn luyện lúc trước đã từng khiến Ly Ủy phải ăn đủ mọi thống khổ cuối cùng cũng phát huy tác dụng, trong đầu âm thầm hình thành tình huống trước mắt lúc này.

Cậu đang nằm trên giường của bệnh viện, xộc vào khoang mũi chính là mùi thuốc khử trùng. Điều kiện phòng bệnh rất tốt, yên tĩnh, hơn nữa còn có điều hòa, bởi vậy trên người cậu đang đắp một tấm chăn mỏng. Thân thể rất đau, đặc biệt là phần bụng, ở đó đã trúng một phát súng, viên đạn hẳn là đã được lấy ra rồi phải không?

Tiểu não cũng rất đau, đó là hậu quả do lúc ngã xuống đã cố tình đem đầu đập lên mặt đất một chút. Chẳng còn cách nào khác, không dùng một chút khổ nhục kế, đừng mơ tưởng lừa được tên Chu Dương anh minh đến khiến người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi kia.

Cửa đột nhiên bị mở ra, trong tiếng bước chân của hơn một người, giọng nam trầm thấp vang lên: “Khi nào thì tỉnh lại? Cho tôi một mốc thời gian.”

Trong giọng nói hoa lệ mang theo sự tà mị nguy hiểm, người nào từng nghe qua âm giọng này cũng đều phải khắc sâu ấn tượng.

“Chu tiên sinh, tôi đã giải thích rất nhiều lần rồi.” Cùng tiến vào cửa hình như là một bác sĩ, có chút sốt ruột đáp lời: “Tôi không thể bảo đảm. Cuộc giải phẫu của bệnh nhân rất thành công, miệng vết thương khép lại cũng rất tốt, nhưng...”

“Nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh. Bác sĩ Thẩm, tôi không phải là người có tính nhẫn nại.”

Sau khi giọng nói không vui kết thúc là một hồi yên lặng khiến người ta cảm thấy bất an, nhiệt độ trong phòng bệnh chợt giảm xuống.

Ưc, bác sĩ Thẩm căng thẳng nuốt một ngụm nước miếng, nỗ lực nhẹ giọng giải thích nhằm xoa dịu bầu không khí: “Chu tiên sinh, không phải tôi trốn tránh trách nhiệm, bệnh nhân hôn mê bất tỉnh có lẽ liên quan tới việc gây của cậu ấy bị va đập nghiêm trọng, chúng tôi đang gấp rút kiểm tra não bộ cho cậu ấy...”

“Mặc kệ cái gì kiểm tra, tôi chỉ cần cậu ta tỉnh lại.” Cứng rắn cắt ngang lời của bác sĩ, Chu Dương chuyển dời ánh mắt sang gương mặt Ly Ủy đang chìm sâu trong giấc ngủ say.

Cho dù đã nhắm mắt, nhưng phải đối diện với đường nhìn của Chu Dương cũng chẳng hề dễ dàng. Ánh mắt sắc lẹm như lưỡi kiếm, so với chim ưng còn bén nhọn hơn, tựa hồ có thể xuyên qua máu thịt, dễ dàng cắt xé dây thần kinh, thâm nhập vào tận cốt tủy của người ta. Ly Ủy nỗ lực duy trì trạng thái thả lỏng, cậu hiểu được sâu sắc sự lợi hại của người đàn ông này, cho dù chỉ khẽ xoay chuyển con người bên dưới mí mắt một chút, cũng sẽ bị hắn phát hiện ra dị thường ngay lập tức.

“Nhìn dáng vẻ này của em...” Hô hấp nóng rực càng lúc càng tiến tới gần theo tiếng thì thầm của người đàn ông, ở khoảng cách hai chóp mũi gần như chạm vào nhau, nghe thấy tiếng cười khẽ ám muội của hắn: “So với lúc tỉnh thì đáng yêu hơn nhiều.”

Đầu ngón tay nóng ấm đang lướt nhẹ trên cái cằm hơi nhọn của người hôn mê.

Để duy trì được trạng thái trước mắt tương đối có lợi cho mình, ngay cả quyền lợi nghiêng rằng để tỏ chút phần nộ Ly Ủy cũng không có. Không ngờ trong lúc hôn mê cũng phải chịu đựng sự khinh bạc của Chu Dương.

Nhân lúc Chu Dương không phòng bị, làm một cuộc phản công? Chỉ cần bắt được tên này để uy hiếp, muốn rời đi tuyệt đối không thành vấn đề, bình thường bên cạnh hắn chưa từng có ít hơn năm người vệ sĩ, hôm nay quả là cơ hội ngàn năm có một.

Khống chế nhịp tim không để cho nó có biến hóa quá lớn, Ly Ủy còn muốn chờ tới thời cơ tốt nhất, càng nỗ lực dùng trực giác cảm nhận tất cả những thứ xung quanh.

“Chu tiên sinh.”

Khốn kiếp, cư nhiên lại có người gõ cửa vào lúc này.

Thân thể gần như sắp đè sát tới cửa Chu Dương liền đứng thẳng dậy: “Chuyện gì?”

“Là điện thoại của Dục ca.”

“Ừ,” Chu Dương đi tới, tiếp nhận điện thoại: “Tôi đây, thế nào rồi?” Cảm giác áp bách bên giường bệnh lập tức giảm bớt.

Khoảng thời gian trống trong lúc hắn nói chuyện, đương nhiên Ly Ủy sẽ không bỏ lỡ. Tinh tâm ôn lại tỉ mỉ kế hoạch công kích thật kỹ càng một lần, cảm giác khác thường vừa mới mơ hồ nổi lên trong lòng lại tái hiện lần thứ hai.

Có chỗ nào bất thường?

Lúc đối phó với Chu Dương, cho dù chỉ là một điểm khác thường rất nhỏ cũng có thể trở thành nguyên nhân dẫn tới thất bại, Ly Ủy còn chưa quên mình đã bại dưới tay Chu Dương thế nào đâu.

Hình như ở cổ tay và cổ chân có điểm không thích hợp lắm... Tập trung tinh thần cảm nhận nơi cổ tay mình, quả nhiên, hình như có một vật gì đó nhẹ nhàng bao phủ bên trên, là một cái vòng? Ly Ủy nhanh chóng phân tích, không phải xiềng xích bằng kim loại cỡ lớn dùng để khóa cậu trước kia, có chút giống với... dây da?

Dây da rất mảnh? Đại khái chỉ bằng một phần hai dây đeo đồng hồ thông thường, loại đồ vật vừa mỏng vừa tinh xảo này không có khả năng vây khốn một tay sát thủ hạng nhất.

Chưa cần tới một giây, Ly Ủy đã đoán ra được đáp án. Theo cá tính ác độc của Chu Dương, vật dùng để trói buộc tứ chi không có khả năng chỉ là một loại dây da đơn thuần, tám phần mười là bên trên có gắn dây điện, nói cách khác, chỉ cần cậu bất chợt làm ra một chút động tác, ví dụ như hiện tại giả vờ hôn mê sau đó bất ngờ phản công tập kích, cái vòng mỏng manh trên cổ tay cổ chân có thể khiến cậu xói hỏng bống không ngay tức thì, chưa kể còn đau đớn muốn chết.

May mà ban nãy chưa hành động lỗ mãng.

Khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm trong bụng, Ly Ủy lại bắt đầu lo lắng. Chu Dương chẳng những ngoan độc, mà còn cẩn trọng đến loại mức độ này, xem ra muốn chạy thoát khỏi tay hắn chẳng hề đơn giản như trong tưởng tượng.

Từ lúc trúng viên đạn đầu tiên không rõ của kẻ nào bắn tới trong đám đông hỗn loạn, kế hoạch đào thoát của Ly Ủy đã được hình thành. Để mình chịu một súng, tốt nhất là trên đầu cũng bị một vết thương, sau đó nhân cơ hội ấy giả vờ hôn mê, tốt nhất là để Chu Dương xem mình như người thực vật. Ai lại quan tâm tới một tên tù binh đã biến thành người thực vật? Chỉ cần được buông lỏng giám sát, liền có cơ hội để đào tẩu.

Hiện tại bước đầu tiên xem như đã thành công. Kế tiếp nhất định phải kiên trì chờ đợi Chu Dương lơ lửng cảnh giác, nói cách khác, phải tiếp tục sắm vai kẻ hôn mê, cho tới khi cơ hội đến.

Cảm giác áp bách trở nên cường liệt, không cần mở mắt ra cũng biết Chu Dương đã quay lại bên người.

“Đi ra ngoài hết đi.”

Hắn cầm điện thoại tiến vào, đuổi hết đám thuộc hạ ra ngoài, áp lực lại nặng thêm một phần.

Hoàn cảnh chỉ còn lại một mình trong phòng bệnh cùng Chu Dương khiến lòng tơ Ly Ủy dựng thẳng, cảm lại bị nâng lên, ngón tay thon dài không chỉ thưởng thức da thịt trơn nhẵn rắn chắc, mà còn di chuyển tới trên ghẹo bờ môi.

?

Cảm nhận thấy đối phương sở sàng ấn đầu ngón tay vào trong miệng mình, khuấy động đầu lưỡi, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu Ly Ủy chính là hung hăng cắn đứt nó. Đáng giận chính là, để kế hoạch bỏ trốn được thành công, trước mắt ngay cả việc thoả động đầu lưỡi để né tránh ngón tay đang quấy nhiễu kia, cậu cũng không thể làm.

“Còn nhớ nụ hôn của anh không?” Chu Dương thì thầm tự nói, rút ngón tay ra, ấn lên đó đôi môi của chính mình.

Cũng cường ngạnh như cách hành xử thường ngày của Chu Dương, kẻ xâm lược nóng rực như lửa cần quét đối thủ, không chừa lại một tia phản kháng. Có lẽ đã quen đối phó cường chế với người dưới thân, cho dù biết cậu đang hôn mê, Chu Dương vẫn nắm thật chặt hai cổ tay mềm mại của cậu.

Mỗi chiếc răng đều bị thanh tẩy qua một lần, sau đó là niêm mạc mẫn cảm giữa phần trên khoang miệng và lưỡi, hung hăng dùng đầu lưỡi để chiếm hữu, chà xát qua lại.

Chẳng khác nào cực hình đáng sợ, nếu không phải một lòng muốn thoát khỏi sự giam cầm của người đàn ông này, Ly Ủy quả thực không dám tưởng tượng mình lại có được ý chí kiên cường đến vậy, kiềm chế thân thể không làm ra bất luận phản ứng nào.

Phải chạy trốn, bắt đầu từ ngày đầu tiên bị bắt sống, bỏ trốn đã là ý nghĩ duy nhất trong đầu Ly Ủy.

Cậu biết rõ chưa từng có ai từ bàn tay Chu Dương chạy thoát thành công, trước khi động thủ với Chu Dương, Nhược Thủy đã nói với cậu rằng: “Đừng để Chu Dương bắt được, người bị Chu Dương bắt, ngay cả xin chết cũng không thể.”

Sau khi Ly Úy bị bắt, cậu đã được thể nghiệm sâu sắc những lời vô cùng chính xác mà Nhược Thủy từng nói bằng chính thân thể của mình, khổ hình thì thôi không tính, cậu có thể chịu đựng được, nhưng Chu Dương lại dùng thủ đoạn dâm loạn bỉ ổi như vậy...

“Em tỉnh rồi sao?”

Trái tim gần như ngừng đập, bị phát hiện rồi ư?

Tiếng thở dài rất khẽ phả ra từ miệng Chu Dương, bỗng nhiên lại nhiều thêm mấy phần ôn hòa đủ để khiến người ta phải mục trừng khẩu ngữ: “Đừng nằm suốt như vậy, anh bắt đầu thấy nhớ em rồi.”

Chỉ là tự nói một mình thôi, Ly Úy thả lỏng thần kinh một chút, ngay giây tiếp theo liền căng cứng cả người. Tay của Chu Dương đã len vào trong chăn, phủ lên khí quan trọng yếu nơi hạ thể, cho dù đã được ngăn cách bởi một lớp quần chuyên dụng của bệnh nhân, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ tỏa ra từ lòng bàn tay hắn. Việc này thông thường là điềm báo cho điều gì, Ly Úy từ sau khi bị bắt và phải chịu đủ sự giày vò hung hăng của Chu Dương suốt một tuần lễ đã có thể hiểu được rõ ràng hơn ai hết.

“Chẳng dễ gì mà ôm được em, mới thưởng thức được bảy ngày.”

Hắn ta không định làm loại chuyện này với một người thực vật đấy chứ? Bên dưới lớp chăn, bàn tay kéo quần lót cậu xuống đã giải đáp cho câu hỏi đang nghẹn trong lòng Ly Úy.

Cầm thú!

Không thể động, tuyệt đối không thể động.

Đầu ngón tay chỉ vẽ một vòng tròn phía trước rồi lại rút về. Ly Úy cảm thấy trên người chột lạnh, chăn đã bị kéo ra hoàn toàn.

“Lúc ngủ trông em ngoan hơn nhiều, so với đáng vẻ vừa nghiêng răng vừa trừng mắt của em mấy hôm trước thì ngoan hơn nhiều.”

Quần bệnh rộng thùng thình bị cởi ra ném vào góc giường, Chu Dương tách mở hai bắp chân rắn chắc thon dài. Hắn luôn nhịn không được mà kinh ngạc tán thưởng đường cong thân thể của Ly Úy, đẹp hơn so với tất cả những nam nữ mà hắn từng gặp, hắn không thể quên được. Suốt hai năm qua, hắn chưa từng tìm người nào khác để lên giường, không phải hắn không có dục vọng, chỉ là sau khi đã ôm Ly Úy, đối với lửa thể của người khác hắn chỉ cảm thấy không vừa lòng.

Vả lại...

Nếu ôm người khác, có lẽ đôi mắt của Ly Úy sẽ hồng lên nhỉ.

“Ly, sau khi em tỉnh lại, chắc hẳn sẽ không suốt ngày muốn tìm cách bỏ trốn nữa chứ?” Chu Dương vuốt ve đường cong nơi bắp chân rung động lòng người, cúi đầu hôn lên sườn mặt ưu mỹ của Ly Úy: “Bọn chúng đã làm gì em, Ly? Tỉnh lại đi, em đang ở trong mộng đấy.”

Sự thân mật say lòng người, không mê hoặc được Ly Úy đang một lòng chờ đợi thời cơ bỏ trốn.

Bọn chúng đã làm gì tôi? Là anh đã làm gì tôi! Không sai, tôi đang ở trong mộng, một cơn ác mộng đáng sợ.

Ly Úy kinh hồn táng đảm phát hiện ra bàn tay của Chu Dương đã trượt tới gốc đùi.

“Em thích nhất là được anh hôn ở đây.”

Không có!

“Mỗi khi anh hôn nơi này của em, em đều sẽ kích động tới phát khóc lên.”

Tuyệt đối không có!

“Nhưng bây giờ mỗi lần anh làm như vậy, em đều sợ tới run rẩy cả người, tựa như sợ anh cắn em vậy...”

Chính xác là anh cắn tôi.

“Dáng điệu như vậy thực sự khiến anh giận dữ vô cùng... Ly, em cũng biết tính anh mà, lúc anh giận tới cực điểm, đương nhiên sẽ hung hăng cắn em.”

Viện có, cái gì mà biết tính của anh, cái gì mà giận tới cực điểm... Xin anh, đừng ái muội sờ mó nơi ấy như vậy nữa. Quả thực Ly Úy phải vì kế hoạch sắp vai người thực vật này mà tự cảm thấy bị thương, cậu chưa từng biết không thể động là một việc thống khổ đến vậy.

Đầu lưỡi như rấn lại len vào, so với lần trước càng thêm ngang ngược càn quét khắp khoang miệng, kẻ xâm lược còn ý do vị tấn mà liếm khoe môi Ly Úy: “Xin lỗi, anh khiến em phải mang rất nhiều vết thương. Nhưng nhìn dáng điệu không hiểu chuyện này của em, luôn miệng nói muốn giết anh, làm anh hận tới nghiến răng, sao có thể không xử lý em.”

Anh mới không hiểu chuyện!

Trong lòng đang âm thầm mắng to không ngừng, một câu nói trầm thấp bỗng tiến vào trong tai khiến Ly Úy sợ tới toát mồ hôi lạnh.

“Ly, chúng ta làm đi.”

Làm? Không thể nào chứ? Thực sự Ly Úy không có lòng tin vào thời điểm ấy mà mình vẫn có thể duy trì được trạng thái như người chết. Nhưng nếu vứt bỏ cơ hội duy nhất có thể khiến cho Chu Dương buông lỏng cảnh giác này, nói không chừng từ nay về sau ngày nào cũng phải chịu đựng sự giày vò như vậy của hắn, cho tới khi mình đi đời nhà ma mới thôi.

Để tránh khỏi kết cục bi thảm nhất ấy, nhiệm vụ có bất khả thi hơn nữa cũng phải hoàn thành.

Ly Úy âm thầm nghiến chặt răng, Chu Dương đã nắm lấy cổ chân của Ly Úy, nhắc hai đùi cậu lên.

____Hết____

2. Chương 2

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Văn

Ly Úy lặng lẽ nghiến chặt răng, Chu Dương đã nắm lấy cổ chân của Ly Úy, nâng hai chân cậu lên. Trong nháy mắt khi bờ mông rời khỏi đệm giường, Ly Úy hận không thể lập tức nhảy xuống giường bỏ chạy.

Bây giờ, cậu đã lĩnh hội được trọn vẹn sự tình kế tiếp sẽ khiến cậu phải đau đớn đến nhường nào. Bất luận là khoảnh khắc bị cưỡng ngạnh xâm nhập khuếch trương, hay bị va chạm trườ sấp liên hồi, Ly Úy đều tự cho rằng thần kinh của mình vẫn chưa đủ cứng cỏi và kiên cường để có thể tiếp nhận những điều này mà mặt không đổi sắc.

Nhưng mà, cho dù có nhảy xuống giường đi nữa, dòng điện lưu trên khắp tứ chi cũng sẽ khiến mình phải ăn đủ thống khổ, cuối cùng vẫn không tránh khỏi việc để Chu Dương đạt được mục đích.

Hô hấp nóng rực của người đàn ông đang phun trên lồng ngực trần trụi đã bị hắn lột bỏ y phục, cắn lấy một đầu nhũ châu, hắn cất giọng hỏi với giọng điệu nhiễm đầy ý vị tình sắc: “Chúng ta thử một vài kiểu mới, được không?”

Tuyệt đối không được.

Căn cứ theo kinh nghiệm đã được lĩnh hội suốt bảy ngày qua, kiểu mới do Chu Dương đề nghị đều khiến cho người ta phải thống khổ bất kham. Kiểu mới thường thường sẽ phát sinh sau khi Ly Úy nỗ lực bỏ trốn hoặc chọc giận Chu Dương, nếu đổi lấy một danh từ khác thì đó chính là “trừng phạt”.

Hiện tại tôi đang hôn mê bất tỉnh, cũng không chọc giận anh, dựa vào cái gì đòi đổi kiểu mới? Mặc dù trong lòng tích tụ đầy bất mãn, nhưng với loại vấn đề yếu kém này, cho dù hiện giờ Ly Úy có thể nói đi chăng nữa, cũng chẳng biết phải biểu đạt thế nào.

Bất quá, Chu Dương cũng không cần đến câu trả lời của Ly Úy.

Đệm cao bờ mông rắn chắc, Chu Dương quỳ trên giường bệnh, mở rộng hai bắp đùi của Ly Úy ra rồi đặt lên hai đầu gối của mình.

“Rất đẹp, cũng giống như em khi ngủ.”

Với tư thế hiện giờ, Ly Úy chẳng cần phải mở mắt ra cũng có thể biết được Chu Dương đang ung dung tỉ mỉ quan sát bộ phận đáng thẹn nhất ở hạ thể của mình.

Sở thích ác độc.

Quan sát thật kỹ bộ phận thân thể mà Ly Úy không muốn để cho người khác nhìn thấy chính là một hứng thú ác độc của Chu Dương. Ly Úy đã từng bị trần trụi trối lên tường ở thư phòng suốt một đêm, chỉ để thỏa mãn Chu Dương trong lúc xử lý sự vụ của bang có thể thỉnh thoảng ngẩng đầu lên thưởng thức một cái.

Nơi yếu ớt bỗng nhiên bị chạm nhẹ, dây thần kinh khắp người Ly Úy đều trở nên căng thẳng. Cảm nhận được rõ ràng bàn tay của người đàn ông quen thuộc đang nhẹ nhàng đùa nghịch khí quan ủ rũ, lúc nhẹ lúc mạnh, dần dần gọi lên hỏa nhiệt ẩn giấu sâu trong cơ thể.

Ly Úy nghiến chặt răng.

Không phải trực tiếp cắm vào sao? Đã khi nào Chu Dương đại phát từ bi luyện tập cả tiền hí? Nhớ lại trước kia, thỉnh thoảng hẳn dùng cho cậu một ít bôi trơn đã có thể xem như thiên đại ban ân.

Ly Úy đã chịu đủ đau khổ cũng sẽ không dễ dàng bị lừa gạt, tiếp tục lặng lẽ chuẩn bị nghênh đón thời khắc đau đớn ập tới.

A!

Cảm giác ấm nóng bất ngờ bao trùm lên bộ phận mẫn cảm dưới hạ thân. Đầu lưỡi nóng bỏng đảo qua phần đỉnh yếu ớt, kích thích đến độ khiến Ly Úy gần như rùng mình một cái.

Cậu không thể khẳng định mình có chấn động chút nào trong khoảnh khắc ấy hay không, nhưng cho dù chấn động thì cũng chỉ là một động tĩnh cực nhỏ, chỉ ít Chu Dương chưa hề phát hiện ra.

Ồ! Đầu lưỡi cường ngạnh mở rộng nếp uốn của khí quan, lấp kín nơi thần kinh cảm thụ rất mãnh liệt. Ly Úy phải nghiến chặt răng mới có thể nhẫn nhịn không để phát ra âm thanh.

Tên họ Chu kia phát điên cái gì chứ? Khí quan đáng thương của Ly Úy lần đầu tiên được hưởng thụ loại đãi ngộ này, trước kia không phải cần thì chính là bóp, mỗi lần đều bị chính đến đáng thương, nhiều khi còn bị đạo cụ trối buộc lại đúng thời điểm cao trào, khiến Ly Úy thống khổ đến vật vã mà ngắt lịm đi.

“Thoải mái không?” Chu Dương đang ngậm hạ thể của cậu nên lời nói có chút hàm hồ, còn mang theo một cổ vị đạo dâm mỹ: “Trước đây anh luôn giúp em hút như vậy.”

Gạt người, rõ ràng là lần đầu tiên. Dục vọng nóng hừng hực bị địch nhân thôn tính, đáng sợ hơn nữa chính là còn bị địch nhân tàn nhẫn ngậm vào trong miệng, Ly Úy phát thệ loại sự tình này tốt nhất chỉ nên có một lần.

Nặng nề liềm quanh dục vọng đã ngẩng đầu một chút, lại khe khẽ thối lên phần đỉnh đã bắt đầu rỉ ra dịch thể trong suốt, Chu Dương bỗng nhiên nhú mày: “Người bệnh đang hôn mê bất tỉnh, dường như rất dễ bị khiêu khích a...”

Lông tơ khắp người Ly Úy đều dựng thẳng lên.

Áp lực chợt giảm, cảm giác ẩm ướt nơi hạ thể cũng đã biến mất. Chu Dương rời khỏi giường, đứng cách xa hai ba bước trầm mặc.

Ly Úy biết hắn đang quan sát mình, hơn nữa, chiếu theo sự tình tường của Chu Dương mà nói, hắn là hắn đã bắt đầu nghi ngờ.

“Em tỉnh rồi?”

Đây là thăm dò.

“Nếu giả vờ ngủ, cũng đồng nghĩa với việc tự chuốc lấy phiền toái.”

Có chết cũng phải tiếp tục chống đỡ.

Chu Dương tiến lại gần, giơ tay lên, ba ba, giáng xuống mặt Ly Úy hai bạt tai vang dội.

Chỉ dựa vào cái này mà muốn thử được tôi? Cũng quá coi thường tôi rồi.

Trong phòng lặng im một hồi, bỗng nhiên, có vài vóc bao trùm lên thân thể trần trụi của Ly Úy, là chăn. Chu Dương mở cửa ra, đánh mắt ra hiệu với tên thủ hạ ngoài cửa.

“Chu tiên sinh?”

“Đi báo với Trần Dược, bảo hắn chuẩn bị một gian phòng bệnh trong nhà lớn, chuyên dùng cho người thực vật ở.”

Bạn đang ?

“Vâng.”

“Ngoài ra, cũng chuẩn bị thêm mấy chuyên gia mát xa, mỗi ngày đến xoa bóp cho Ly Úy. Người mê man tay chân bất động, cơ thể sẽ rất dễ bị suy thoái.”

“Vâng.”

“Chiều nay liền đưa cậu ấy về nhà lớn.”

“Vâng. Nhưng... kết quả kiểm tra não bộ, bác sĩ nói...”

“Cái loại lời nói của tên bác sĩ rác rưởi này có gì đáng nghe?”

“Vâng vâng, lập tức làm theo.”

Cửa đóng, Chu Dương lại thông thả bước đến đầu giường, chăm chú nhìn xuống gương mặt thanh tú đang say ngủ.

Tên họ Chu này rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì?

“Em rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?” Giọng nói của Chu Dương gần trong gang tấc, nhìn chằm chằm Ly Úy từ khoảng cách cực cận.

Không thể động, tuyệt đối không thể động.

Vành tai đau quá, bị răng nanh của Chu Dương hung hăng cắn lấy: “Em tỉnh rồi mà? Mau nói chuyện!”

Là thăm dò, không thể động.

“Ly, ngoan ngoãn mở mắt ra, anh sẽ không làm tổn thương em.”

Nói dối, không thể động.

“Anh muốn nhìn thấy ánh mắt của em. Ly, đừng đối xử với anh như vậy.” Thử thanh âm ma mị mà bất kỳ người phụ nữ nào nghe được cũng đều phải ngất ngây: “Em hãy tâm đối xử với anh như vậy?”

Não tôi bị hư hay là não của Chu Dương bị hư rồi? Thằng cha này cứ nhiên đang... làm nũng?

Ly Úy sờ hết cả da gà, từ ngày đầu tiên nhận được nhiệm vụ, cậu đã nghiêm túc thu thập tư liệu về Chu Dương, nghiên cứu tính cách đặc biệt của Chu Dương. Chu Dương lãnh khốc ích kỷ vô tình, nhưng rất anh minh quyết đoán, cẩn thận tỉ mỉ. Sau khi rơi vào trong tay Chu Dương, Ly Úy lại càng hiểu rõ thêm một mặt khác nữa của Chu Dương, hắn tàn nhẫn hạ lưu, dục vọng chiếm hữu và tính dục đều kinh hồn như nhau.

Thế nhưng... có đánh chết Ly Ủy cũng không dám tin, Chu Dương còn có một mặt làm nũng như vậy.

Đối với một người thực vật, một người thực vật hoàn toàn thù địch đã từng bị hấn xem như món đồ chơi mà phát tiết rờn rã suốt bảy ngày, làm nũng?

Vành tai lại bắt đầu đau, Chu Dương cắn càn hung hăng hơn. Ly Ủy tin rằng trên tai mình đã rướm ra máu.

Nhẫn nhịn, không thể nhú mày, không thể động.

“Ly, em đã quên mất anh, như vậy rất không tốt.”

“Anh muốn em nhớ tới anh, mãi mãi nhớ tới anh.”

____Hết____

3. Chương 3

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Di chuyển một người thực vật không cần phải dùng tới quá nhiều thủ tục nghiêm ngặt đến vậy. Chẳng những cổ tay và cổ chân bị quấn vòng điện, còn dùng cả dây trói thường quần bệnh nhân tâm thần để buộc chặt cổ, thắt lưng và tứ chi của Ly Ủy lên nệm giường. Từ phòng bệnh ra đến cổng bệnh viện chỉ là một lộ trình ngắn ngủi vốn vẹn mấy phút đồng hồ, nhưng lại dùng tới mười hai vệ sĩ hộ tống giường bệnh.

Vốn là cơ hội dễ dàng nhất để đào tẩu, cuối cùng lại biến thành tình huống chẳng một khe hở để chui qua.

“Chu tiên sinh, bệnh nhân hiện giờ không thích hợp để di chuyển.” Bác sĩ thấp thỏm bất an đi theo phía sau Chu Dương.

“Tôi cho rằng cậu ta thích hợp.”

“Nhưng mà...” Mặc dù chỉ nhìn thấy được phía sau gáy Chu Dương, nhưng ánh mắt sắc nhọn đã in hằn trong ấn tượng vẫn khiến bác sĩ phải toát mồ hôi lạnh: “Ít nhất cũng nên để cho bệnh nhân tiếp tục dùng thiết bị duy trì tính mạng.”

“Tính mạng của cậu ta là do tôi duy trì.”

“Chai truyền dịch...”

“Vứt đi, tôi không thích trên người cậu ta lằng nhằng một đồng dây nhợ truyền dịch.”

“Nhưng...”

“Bác sĩ Thẩm,” Thân hình cao lớn bất chợt xoay lại khiến bác sĩ Thẩm bị hù tới mức thụt lùi về phía sau mấy bước, mặc dù khí sắc trên khuôn mặt kia vẫn đẹp đẽ như thường, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác vô cùng áp bách. Chu Dương thản nhiên nói: “Người của tôi, tôi tự làm chủ.”

Ly Ủy đang bị buộc chặt trên giường bệnh và di chuyển ra ngoài hành lang, ngữ khí đốc định của Chu Dương khiến cậu bất chợt rùng mình.

Hôn mê, trên thực tế chỉ là nhắm hai mắt, Ly Ủy cảm thấy mình bị chuyển ra xe cứu thương như một con heo, trong suốt mấy tiếng đồng hồ xe chạy, bên cạnh cậu luôn có năm sáu tên vệ sĩ ngồi theo dõi chặt chẽ, hết như kẻ mà bọn họ đang trông chừng không phải người thực vật, mà là một con hổ có thể nhảy dựng lên cắn người bất cứ lúc nào.

Nếu không phải Chu Dương đã phát hiện ra điều gì, đám vệ sĩ sẽ không nghiêm mật đến vậy.

Không khí bên trong xe cứu thương nặng nề ngột ngạt, không một ai lên tiếng, tiếng hô hấp của năm sáu người đàn ông khiến bầu không khí vốn đã rất tĩnh lặng càng thêm căng thẳng.

Chu Dương đã biết. Ly Ủy kìm nén suy nghĩ, không sai, cậu không thể không bắt đầu thừa nhận kế hoạch này vừa buồn cười lại vừa không có tính khả thi. Muốn giả vờ làm một người thực vật để che giấu kẻ thù, nhất là với một tên hồ ly nhay bén như Chu Dương rất không thực tế.

Nhưng... nhờ may Chu Dương chưa phát hiện ra thì sao?

Lúc bị di chuyển từ trên xe vào phòng, mùi hương thanh nhã nhàn nhạt của cỏ xanh ngập tràn tứ phía, đây chính là điểm đặc trưng nổi bật nhất của căn biệt thự đứng tên Chu Dương. Ly Ủy có ấn tượng rất sâu sắc với thảm cỏ lớn mang một màu xanh nhàn nhạt đến gai mắt nằm ở phía sau cổng chính, Chu Dương từng không chỉ một lần kéo cậu ra bãi cỏ giữa đêm tối, áp đảo cậu và thô bạo làm tới tận cùng.

Sự tình phát triển tương đối bất lợi.

Ly Ủy thầm nghĩ ưu thế của mình xem chừng đã mất sạch rồi, cho dù có nói thế nào thì việc chuyển địa điểm quyết đấu từ bệnh viện đến hang ổ của Chu Dương cũng khiến mình phải chịu thiệt ít nhiều.

Trong lúc cân nhắc, cậu vẫn không hề quên việc cảm nhận những động tĩnh ở bên người, trong đầu hiện lên địa hình của căn nhà lớn đã quá quen thuộc suốt thời gian bị bắt, trái tim hoảng sợ khẽ co lại. Bọn họ đang rẽ vào hành lang bên trái của tầng hai, nếu trong mấy ngày gần gũi cậu nằm viện mà không có sự thay đổi gì lớn, thì nơi đó hẳn là chỉ có một cánh cửa, ước chừng chiếm tới nửa gian nhà, cũng chính là... phòng của chủ nhân.

Lẽ nào bọn họ định đưa cậu tới phòng của Chu Dương?

Nghe thấy tiếng cánh cửa bị vặn mở, bầu không khí ngập đầy khí vị cuồng ngạo của Chu Dương xộc thẳng vào mũi.

Có mấy đôi tay hữu lực cởi bỏ tất cả mọi trói buộc, chuyển Ly Ủy tới nằm trên chiếc giường lớn ở giữa phòng, sau đó lại lần lượt cố định tứ chi của cậu lên đầu và cuối giường.

“Chu tiên sinh, xong cả rồi.” Kiểm tra lại kỹ lưỡng tình trạng bị trói của Ly Ủy, không tìm ra bất kỳ một sơ suất nào, người đứng đầu đội phụ trách mới cung kính quay lại.

“Ừ.”

Mấy tên bảo tiêu ở xung quanh giường Ly Ủy đều lui ra.

“Những thứ tôi cần?”

“Đều chuẩn bị cả rồi.”

“Tốt, rất tốt.” Trong lời tán thưởng nhẹ nhàng của Chu Dương lộ ra sự thỏa mãn thực sự, khiến khắp người Ly Ủy đều nổi đầy gai ốc, cậu biết mỗi khi Chu Dương dùng loại âm điệu này nói chữ “tốt”, khóe môi hẳn đều sẽ cong lên thành một nụ cười mỉm khiến người ta phải sởn da gà. “Các người lui ra cả đi.”

“Vâng.”

Sau tiếng bước chân rất nhanh, tiếng cửa đóng lại mang đến một sự yên tĩnh kỳ lạ khiến người ta cảm thấy hoảng sợ.

Ly Ủy cảm thấy Chu Dương đã tới sát bên cạnh, nguồn sức mạnh đáng sợ gần trong gang tấc.

“Mở mắt ra.”

Hắn biết rồi sao?

“Em không thể gạt được anh.”

Có thể chỉ là thăm dò, cũng có thể không phải.

Đầu ngón tay ngả ngón chạm tới bờ môi, vuốt ve đường nét tuyệt đẹp của đôi môi. Xúc cảm nóng ầm lại ập tới, hần đang liếm lộng vành tai cậu: “Nếu còn giả vờ nữa, anh sẽ phải dạy dỗ em. Nếu thô bạo một chút, vết thương vừa mới lành miệng có thể sẽ lại rách ra.”

Đôi mắt bên dưới hàng mi dài khép chặt càng thêm gắng sức.

Cho dù chín mươi phần trăm Chu Dương đã biết rõ cậu đang giả vờ hôn mê, Ly Ủy cũng không định để tâm đến sự uy hiếp của Chu Dương. Lúc này mà mở mắt, ngoài ngu xuẩn ra sẽ còn thêm cả tội danh nhát gan nữa, cậu tuyệt đối không cho phép mình tạo thêm cơ hội để Chu Dương giẫm đạp lên lòng tự tôn của mình.

Chu Dương cười trầm: “Ly, lông mi của em đang run, như phụ nữ vậy.” Nụ hôn, rơi xuống hàng lông mi quả thực có chút rung động.

Rõ ràng tới chín mươi chín phần trăm, Chu Dương đã biết rõ cậu đang giở trò hề gì.

Nhưng mà, không thể động, vẫn không thể động.

“Ngoan ngoãn mở mắt ra cho anh.”

Không có cơ hội bỏ trốn, tay chân đều đã bị trói chặt, trên người còn bị thương, thân thể cũng từng bị xâm phạm tàn nhẫn, hơn nữa bất kỳ lúc nào cũng có thể bị xâm phạm thêm... Với tư cách tù binh mà nói, còn có quyền lợi gì được chứ? Ly Ủy thật vui mừng khi phát hiện ra, chỉ ít hiện giờ cậu có thể nhắm chặt mắt, không cần phải nhìn tới gương mặt anh tuấn có thể so sánh với kiệt tác của nhà điêu khắc vĩ đại nhất kia.

Đầu lưỡi nóng bỏng nhẹ nhàng trượt theo đường kẻ thật mảnh trên mí mắt, cảm nhận được nhãn cầu bị áp bách đang đập rất khê.

“Đối với loại người không chịu nghe lời như em, La Mã cổ đại thường sẽ cắt rụng mí mắt, để em không thể nhắm mắt lại được nữa.” Người dưới thân đột nhiên chấn động, Chu Dương bật cười gian tà, nói bổ sung: “Hoặc là dùng hình cụ để ép mí mắt không thể khép lại, vậy cũng thật khó chịu.”

Không cam lòng.

Ly Ủy cay đắng nhận ra, giả vờ hôn mê đã từ phương pháp bỏ trốn bị giáng xuống thành sự đối kháng với Chu Dương uống phí nhất.

Không còn cách nào khác, khoảng thời gian rơi vào trong tay Chu Dương tuy ngắn, nhưng để trải qua thì khổ không sao tả hết. Trong bảy ngày ấy, trốn thì không thể trốn thoát, tay chân bị chói chặt cứng, vô công hoàn toàn trở nên vô dụng; cảm giác nhìn Chu Dương, thì ánh mắt của Chu Dương so với cậu lại càng sắc nhọn hơn; nếu mắng chửi, miệng lưỡi của Ly Ủy căn bản không thể so được với Chu Dương, bị bắt bẻ đến á khẩu còn phải chịu thêm nụ hôn bá đạo mỗi khi hứng chí của Chu Dương.

Dù thế nào cũng chỉ là thất bại thảm hại.

Buộc phải giả làm người thực vật là điểm tiêu cực nhất, nhưng chỉ cần có thể khiến cho Chu Dương khó chịu một chút thôi, Ly Ủy cũng cảm thấy đáng giá.

Tính toán một hồi, cuối cùng quyết định có đánh chết cũng không mở mắt. Ly Ủy chuẩn bị tốt tinh thần để Chu Dương tra tấn, chẳng quan trọng, bất luận là tỉnh hay ngủ thì Chu Dương cũng sẽ không buông tha cho cậu.

Tạm thời coi như mình là người thực vật.

Nguồn :

Tôi là người thực vật, hoặc là thi thể cũng được.

“Em đang khiêu khích phải không?” Chẳng hề nổi trận lôi đình, Chu Dương thản nhiên bật cười, ngữ khí chiều chuộng như đang nói chuyện với một con mèo nhỏ không chịu nghe lời mà mình nuôi: “Chẳng lẽ em có thể duy trì được dáng vẻ người chết này vào cả loại thời điểm kia hay sao?”

Chấn bị xóc lên, con dao nhỏ lướt qua bề mặt da thịt, quần áo bệnh nhân dưới lưỡi dao bị cắt làm hai, để lộ ra lồng ngực mang vài vết thương màu hồng.

“Em đoán không sai, anh sẽ thích loại tình ái với gian thi*.” Mũi dao lạnh như băng di chuyển dọc theo đường cong của một điểm nổi lên đầy mẫn cảm, đủ để khiến cho mỗi dây thần kinh trên người Ly Ủy đều căng cứng.

(*gian thi: gian dâm với thi thể = _____=)

“Đối phương là người thực vật hay giả làm người thực vật, đều sẽ khiến cho anh hứng thú.”

Mũi dao chậm chậm di xuống, lướt qua phần bụng bằng phẳng rắn chắc, cuối cùng dừng lại ngay đỉnh khí quan yếu ớt nhất của đàn ông.

“A, Ly đáng thương, em đang chơi trò chơi với anh sao?” Con dao khiến Ly Ủy phải kinh hồn táng đảm bỗng nhiên được thu hồi, Chu Dương đổi sang sử dụng lòng bàn tay to lớn thô ráp để nhẹ nhàng mát xa khí quan đã bị kinh hách, thoải mái bật cười: “Vừa hay anh cũng đã phát ngán với dáng vẻ lúc nào cũng phản kháng và bất đắc dĩ đến đáng thương của em, trò chơi này anh sẽ chơi cùng em. Cứ tiếp tục giả vờ làm người thực vật của em, trước khi em chịu từ bỏ, anh hứa sẽ không cùng em thực sự làm tới bước cuối cùng.”

Nụ hôn tinh mịn, hết như của một đứa trẻ con đối với món đồ chơi mà nó yêu thích.

“Nhưng nếu em nhịn không được mà chấm dứt trò chơi, vậy số lần mà em đã nợ anh trong suốt quá trình chơi sẽ phải trả hết một lượt.” Giọng nói mê hoặc lòng người như của yêu ma: “Nếu sợ, thì bây giờ liền mở mắt ra đi.”

Không thể động, có đánh chết cũng không động.

Không thực sự làm tới bước cuối cùng với Ly Ủy, đây chính là miếng mồi Chu Dương thả ra để lừa bỡn Ly Ủy.

“Bây giờ, anh sẽ bắt đầu hôn em. Nếu đầu lưỡi có đáp trả, coi như em thua...”

Chống đỡ đến cùng, không thể động.

Ly Ủy hạ xuống quyết tâm, đương nhiên cũng tự hiểu được mình lại rơi vào một cái bẫy phóng đảng đáng hận khác của Chu Dương.

____Hết____

4. Chương 4

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Chiếc lưỡi những khi thanh tỉnh luôn luôn bỏ trốn lúc này lại ngoan ngoãn nằm yên tại chỗ, nếu không phải để tránh cho Ly Ủy lúc thường luôn đơn giản đến nực cười sẽ không thể chịu đựng được loại sỉ nhục này mà chấm dứt trò chơi trước thời hạn, Chu Dương đã sớm bật cười ha hả.

Lúc này mở khớp hàm còn có thể phát hiện ra tiểu tạp kỹ ngấm ngầm của Ly Ủy, cậu ý đồ nghiền chặt răng không để cho đầu lưỡi của mình tiến vào càn quét. Điều này sao có thể, Ly Ủy lúc hoàn thanh tỉnh táo còn chẳng phải là đối thủ của Chu Dương, Chu Dương có thể dễ dàng dùng bàn tay mạnh như gọng kìm để nắm mở khớp hàm của con mồi. Tâm tình hắn rất tốt, không hề vì sự chống cự chẳng biết lượng sức của Ly Ủy mà nổi giận, chỉ cần cắn khước môi ngọt ngào tựa như tròng phạt.

Đôi môi đỏ mọng mềm mại trơn bóng mang theo hương vị của Ly Ủy bị Chu Dương dùng hai hàm răng của áp lên nhẹ nhàng, cơ thể Ly Ủy căng thẳng khẽ run, Chu Dương cao hứng buông cậu ra.

“Anh bắt đầu có chút tin rằng em thực sự chưa tỉnh lại.” Bất cười trêu đùa, Chu Dương nằm xuống bên cạnh Ly Ủy, một tay chống đầu mình, tay kia dịu dàng vuốt ve điểm nổi lên trước ngực Ly Ủy.

Chầm chậm đảo quanh, dùng ngón trỏ và ngón cái kẹp chặt nụ hoa đang dần sung huyết rồi xoa nắn qua lại, lại dùng móng tay khẽ khàng gầy nhẹ. Lồng ngực Ly Ủy kịch liệt phập phồng khiến tiểu ý bên môi Chu Dương càng thêm đậm.

“Nên bắt đầu thế nào thì tốt hơn đây?” Chu Dương dùng âm điệu thì thầm tự nói khiến trái tim người ta đập càng nhanh.

Độ ẩm trong phòng chỉ chớp mắt đã hạ xuống ít nhất phân nửa. Giữa sự yên tĩnh, Ly Ủy bỗng sinh ra một loại cảm giác như đang nằm trong hầm băng.

Bất ngờ ngoài dự đoán, Chu Dương không tiến thêm bước nào trong trò đùa quái ác của mình, hắn ôm lấy bờ vai Ly Ủy.

“Ly, ôm em như vậy thật thoải mái.” Hắn áp mặt lên khuôn ngực trần trụi của Ly Ủy, dùng ngữ khí thân mật mà tất cả mọi người trên thế gian đều không dám tin để nói: “Anh thực sự rất nhớ em.”

Âm điệu chừng như có thể hòa tan cả trái tim con người, cho dù là Ly Ủy cũng không thể không thừa nhận, ngoài đề tiện hạ lưu vô sỉ ngoan độc, Chu Dương đối với đàn ông hay phụ nữ cũng đều rất khôn khéo.

Dùng đầu ngón tay ma xát qua lại như đang đánh đàn dương cầm trên hạt nhũ châu đã dựng thẳng, sự trầm mặc của Chu Dương mang tới sự trầm mặc cho cả gian phòng. Hắn chuyên tâm vuốt ve Ly Ủy, dùng một loại nhịp điệu hoàn toàn khác biệt với những gì mà trước đây Ly Ủy đã từng phải cảm thụ để khiêu khích Ly Ủy.

“Thích không?” Giọng nói của người đàn ông đang đắm chìm trong hồi ức, mang theo ưu sầu nhàn nhạt: “Anh thích đánh đàn trên người em, đó là bài hát mà chúng ta thích nhất.” Hắn khẽ ngâm nga một ca khúc có giai điệu rất đẹp, chỉ là tiết tấu, linh hoạt dùng đầu ngón tay trêu chọc nụ hoa đang không ngừng run rẩy của Ly Ủy.

Ly Ủy chưa từng được nghe ca khúc này, nhưng quả thực là một ca khúc hay. Cậu vẫn nhắm mắt, lắng nghe Chu Dương trầm giọng hát, Chu Dương hát rất chú tâm, giọng ca tràn đầy từ tính lại an ủi tâm tình bất an của Ly Ủy một cách lạ lùng. Bỗng nhiên cậu rất có xung động muốn mở mắt ra, khuôn mặt của Chu Dương lúc này sẽ có biểu tình gì? Dẫu tự hỏi trí tưởng tượng vô cùng phong phú của Ly Ủy cũng không thể hư cấu ra được dáng vẻ u buồn của Chu Dương.

Không được, đây là quỷ kế của Chu Dương.

Bất luận có phải bị ép buộc tham gia trò chơi này hay không, nếu đã bắt đầu thì không thể nhận thua. Ly Ủy càng dùng sức nhắm chặt hai mắt, đúng lúc này tiếng hát ngừng lại.

Sự tĩnh lặng bất ngờ lại một lần nữa chiếm lĩnh không gian trong phòng.

Ừm!

Trên cánh tay truyền đến cảm giác bị kim đâm vào, không phải rất đau, chỉ là nghĩ tới việc không biết thứ mà Chu Dương tự tay tiêm vào huyết quản của mình là gì, liền khó tránh khỏi sờn đầy gai ốc.

“Đừng sợ, chỉ là chất dinh dưỡng, bổ sung protein.”

Tôi không sợ.

Ừm! Lại thêm một mũi.

“Cái này cũng là chất dinh dưỡng, bổ sung vitamin.”

Tôi hoàn toàn không sợ.

Ừm! Lại thêm một mũi nữa.

Ba mũi thuốc dinh dưỡng?

“Cái này...” Sau khi đẩy piston để toàn bộ chất lỏng chảy vào mạch máu xanh xao của Ly Ủy, Chu Dương đặt ống tiêm xuống, cúi người mỉm cười tỉ mỉ quan sát Ly Ủy: “... là thuốc kích thích.”

Thuốc... kích thích?

Thuốc kích thích! Cư nhiên dám tiêm cho cậu thuốc kích thích?

“Thuốc kích thích rất hiếm có, hiệu quả rất cao, một mũi là có thể khiến em dục hỏa đốt người.”

Đầu ngón tay chỉ khẽ chạm lên cần cổ một chút, cảm giác run rẩy như có luồng điện chạy qua và nhiệt lượng không thể ức chế khiến Ly Ủy hoảng sợ vô cùng. Bạn đang ?

“Anh sẽ rất dụng tâm chơi đùa với em, chưa đến năm phút đồng hồ em sẽ phải đầu hàng.”

Không thể động.

Có bị đùa đến chết cũng không động, tuyệt đối không động.

Tiếng cười trầm thấp vang lên: “Có điều... anh cũng không muốn trò chơi kết thúc nhanh như vậy, đang chơi thật hứng thú mà. Ly, anh giúp em một tay.”

A! Đau...

Mũi tiêm thứ tư, lại là thứ gì đây?

“Loại thuốc này, có thể làm tê liệt thần kinh khổng chế của em, em sẽ không cảm thấy gì đáng ngại, nhưng không thể sai sử được bất kỳ một khối cơ bắp nào. Lúc này, em thực sự không thể động rồi.” Những nụ hôn dày đặc của Chu Dương bắt đầu rơi xuống, từ nhũ tiêm đến phần bụng dưới. Dục hỏa trong cơ thể bị khơi mào thổi quét từng đường kinh mạch của Ly Ủy, dục vọng thống khổ bị kỹ xảo hoàn toàn đỉnh cao kích động.

“Từ từ tận hưởng tình yêu của anh đi. Anh đã hứa rồi, trước khi em chịu động đây sẽ không thực sự làm với em. Ừm, dáng vẻ của em thật dịu nhân, vừa hay, để cả hai chúng ta cùng thử nghiệm lực nhấn nài của mình một chút đi.”

Nụ hôn dần dần xâm nhập, ngọn lửa dục vọng lủi khắp toàn thân, thiêu đốt khiến Ly Ủy thống khổ bất kham.

Khi đôi môi nóng bỏng bất ngờ dùng sức mút nhẹ phần đỉnh yếu ớt của cậu, Ly Ủy vô cùng hối hận vì sao lúc trước không đập đầu mạnh thêm chút nữa, để mình thực sự làm một người thực vật đi.

___Hết___

5. Chương 5

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Tiếng mút dâm mỹ như con rắn mềm dẻo uốn lượn ở trong tai, đầu lưỡi của Chu Dương như một ngọn lửa nhỏ, chậm chậm tỉ mỉ thiêu cháy từng chút lực chống cự vốn đã khuyết thiếu của tù binh.

Bỗng nhiên, Chu Dương ngừng lại khóc hình đang tiến hành dở dang, tạm thời buông tha cho khí quan yếu ớt không ngừng run rẩy đã dựng thẳng lên.

“Em toát mồ hôi.” Hắn thẳng người dậy, trước mắt tối lại khiến Ly Ủy biết hắn đang nhìn xuống mình.

Trên trán có ngón tay đang dịu dàng chà lau. Quá mức ôn nhu, như cử chỉ thân mật giữa một đôi tình nhân, loại ôn nhu xuất phát từ Chu Dương này so với độc xà còn đáng sợ hơn, chỉ có thể khiến cho da gà khắp toàn thân Ly Ủy đều nổi lên kháng nghị.

Đừng đụng vào tôi! Ham muốn được hét lên thật lớn cứ quẩn quanh nơi cổ họng. Đáng tiếc bất cứ dây thần kinh nào trên người hiện giờ cũng không thể kiểm soát, cậu và một con thỏ xui xẻo bị gây tê toàn thân chuẩn bị làm giải phẫu không có gì khác nhau.

Không thể động.

Khốn nạn, bây giờ là không động được nữa rồi!

“Anh hát cho em nghe, được không?” Tiếng cười tràn đầy từ tính của người đàn ông vang lên bên tai.

Tôi có thể nói không được sao? Không thể dùng sức lực của mình để mở mắt ra, ngay cả cơ hội để phần nộ cũng không có. Ly Ủy ảo não nằm trên giường.

Bất quá, nếu chỉ là nghe hát một chút thì so với bị Chu Dương tra tấn bằng cách làm những việc vô nhân đạo khác cũng tốt hơn ít nhiều.

Không đúng! Sự rung động nóng hừng hực khắp người khiến mọi giác quan của Ly Ủy đều thức tỉnh. Tên Chu Dương đề tiện này hạ thuốc kích thích với cậu, còn kéo dài như vậy thêm nữa, người phải chịu khổ sở sẽ chỉ là Ly Ủy cậu.

“Ly, Tiểu Ly của anh, em đang thất thần sao?”

Xúc giác ẩm áp ẩm ướt trên trán đánh gãy lời mắng chửi trong lòng Ly Ủy. Hừ, không chỉ còn là đầu ngón tay đụng chạm, hẳn đang dùng đầu lưỡi liếm đi từng hạt mồ hôi tinh mịn trên trán Ly Ủy.

Đầu lưỡi nóng bỏng, từ bên má kéo dài xuống bờ môi. Khí tức của Chu Dương trong khoảnh khắc khớp hàm bị nạy mở đã chiếm cứ toàn bộ khoang miệng Ly Ủy.

Hơi thở Chu Dương nóng rực mà lại trầm ổn: “Em đang tức giận sao?”

Phải!

“Em vì nộ hôn của anh mà tức giận?”

Phải!

“À, anh hiểu rồi.” Chu Dương cười trầm: “Là bởi vì anh hôn còn chưa đủ sâu.”

Khí tức càng thêm cuồng nhiệt cuộn cuộn thổi tới, nộ hôn cường thế của Chu Dương đã đạt tới trình độ khiến người ta phải nghẹt thở.

Hít thở, không thể hít thở được...

Tựa như muốn chiếm hữu hoàn toàn Ly Ủy, đầu lưỡi thâm nhập thật sâu vào khoang miệng còn cảm thấy chưa đủ, Chu Dương dùng hết khả năng để tiến vào sâu hơn, ý đồ dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng vuốt ve một chút nơi yết hầu mẫn cảm.

Tia lửa bắn ra tung tóe trước mắt Ly Ủy, khó chịu cực kỳ, nhưng càng khiến cậu phải kinh ngạc hơn chính là, động tác cực không ôn nhu này của Chu Dương lại khuấy động luồng dục vọng đang tán loạn khắp cơ thể cậu. Nhiệt lưu thần tốc chảy xuôi trên tứ chi, Ly Ủy hoảng sợ phát hiện từ hạ thân dựng thẳng lại chẳng thể phát tiết đang truyền tới sự đau đớn mơ hồ.

Chu Dương cũng đã phát hiện, khóe môi gợi lên một nụ cười nghiền ngẫm: “Em vẫn là thích anh hôn cường liệt hơn một chút nhỉ. Đừng nóng vội, bảo bối của anh,” Đầu ngón tay đang khẽ gáy trên phần bụng trần trụi, “Chúng ta vừa mới bắt đầu thôi mà.”

Cái đéch gì mà vừa mới bắt đầu.

Chẳng phải đã gần một thế kỷ rồi ư?

Phải làm sao mới có thể kết thúc nhanh hơn một chút đây? Ly Ủy cấp tốc động não. Cầu nguyện là vô dụng rồi, từ sau bảy ngày rơi vào tay Chu Dương mà chưa một lần đào thoát thành công, cậu đã hạ quyết tâm tuyệt giao với ông trời và tất cả thần phật, bất kể là thánh mẫu hay Ngọc Hoàng đại đế cũng đều là kẻ lừa gạt không thể tin.

Cầu nguyện vô tác dụng, ông trời là kẻ không có nghĩa khí nhất.

Nhưng tựa như kỳ tích, đúng vào lúc Chu Dương lại dùng môi tiếp cận nơi dừng thẳng không chút bảo hộ kia của Ly Ủy, từ bên ngoài bất ngờ truyền tới tiếng gõ cửa cực kỳ tuyệt vời.

Chu Dương bỗng đứng dậy, trong giọng nói tràn đầy tức giận: “Tôi đã nói rồi, bất kỳ ai cũng không được phép quấy rầy!” Âm giọng uy nghiêm cách một cánh cửa cũng có thể khiến cho người bên ngoài sợ tới run rẩy toàn thân.

“Hi,” Ngoài dự liệu, tiếng cười đáp lại thực sự rất thoải mái, một giọng nói trong trẻo truyền vào: “Bất kỳ ai? Bao gồm cả em sao? Chu đại ca, em về rồi đây!”

Chu Dương nhíu mày: “Vi Vi?”

“Em vào nha.”

“Chờ một chút...”

Lời còn chưa nói hết, cửa đã bị vặn mở. Việc duy nhất mà Chu Dương có thể làm chỉ là thuận tay kéo một chiếc chăn mỏng trùm lên người Ly Ủy lúc này đang không thể động đậy, đắp từ đầu đến chân thật kín kẽ.

Một thân ảnh duyên dáng nhảy tới, bổ nhào vào trong lòng Chu Dương, kêu to: “Chu đại ca, em về rồi. Có nhớ em không? Có kinh hỉ không? Anh nhìn sắc mặt của anh xem, người ta đặc biệt quay về để cho anh một sự kinh hỉ, thế mà lại trưng ra nét mặt cứng ngắc như vậy. A...” Cô chuyển tầm mắt về phía vật thể đang được trùm kín chắn trên giường, lộ ra thần sắc sáng tỏ, “Thì ra có người ở trong này, đẹp không anh?”

“Vi Vi!”

Chu Dương lớn giọng quát một tiếng, Ly Ủy bỗng cảm thấy phần da thịt bên dưới đầu gối xẹt qua một cơn gió lạnh.

Đột nhiên, nụ cười tươi như hoa trên gương mặt hồng nhuận của Vi Vi bị đình trệ.

“Chu đại ca...” Một hồi lâu sau cô mới quay đầu lại, nhìn vào mặt Chu Dương rồi nhẹ nhàng hỏi: “Đây là... đàn ông sao?” Không cần phải suy nghĩ nhiều, từ bắp chân rắn chắc thon dài cùng hình dáng căng chân là có thể nhìn ra sự khác biệt giữa nam và nữ.

Chu Dương khoanh tay, âm điệu lại mang theo sự kiên nhẫn và trấn an hiếm thấy: “Vi Vi, em vừa mới về, đi rửa mặt đi, Chu đại ca cùng em ra ngoài ăn chút gì đó, được không?”

Vậy còn tôi thì phải làm sao? Chí ít cũng cho tôi thuốc giải chứ.

Bị thuốc kích thích khiến cho dục hỏa đốt người, người hiện giờ đang trùm kín trong chăn âm thầm oán hận.

Vi Vi dường như còn chưa kịp phản ứng, tựa hồ còn đang ở trong mộng, phải dùng khí lực rất lớn mới có thể làm ra động tác đơn giản như lắc đầu: “Nhưng mà, anh từng nói, sẽ đợi anh hai em quay về. Anh từng nói, phụ nữ chỉ là... chỉ là...” Nước mắt như hạt châu không ngừng chảy xuống, cô kích động đến nói không nên lời, chỉ mím chặt môi, phần nộ nhìn Chu Dương.

Qua một lúc thật lâu, cuối cùng Vi Vi cũng tìm lại được âm giọng của mình.

“Anh nói anh chỉ cần anh hai!” Cô gào toáng lên, tràn đầy sự bi thương khi bị phản bội, nhào tới trước mặt Chu Dương, dùng nắm tay nện lên lồng ngực hắn: “Chu đại ca gạt người, anh từng nói chỉ cần anh hai, anh nói sẽ tìm được anh hai. Chu đại ca gạt người...”

Nắm đấm không thể làm lay động Chu Dương, nắm đấm nhỏ bé yếu ớt của Vi Vi đối với lồng ngực dày rộng của Chu Dương mà nói chỉ như gãi ngứa. Chu Dương chiều chuộng để cho cô mặc sức trút giận.

“Vi Vi, em nghe Chu đại ca giải thích.”

“Không nghe, em không muốn nghe!” Phát hiện ra sự trút giận của mình đối với Chu Dương hoàn toàn vô dụng, Vi Vi quay đầu lại, hung dữ nhìn về phía ổ chăn, từ đầu đến đầu gối của người đàn ông kia vẫn trùm kín trong chăn.

“Em giết hắn! Tên đàn ông khốn nạn, tên tiện nam!” Lưu loát rút từ trong giày ra một con dao nhỏ màu bạc, cô bổ nhào tới bên giường, xốc một góc chăn lên liền hướng về phía khuôn ngực mà đâm xuống, miệng vẫn cầm phần măng chửi: “Khốn nạn! Mi trốn... A? Anh hai!” Giữa tiếng kêu thất thanh đầy sợ hãi, đối diện với gương mặt quen thuộc ngoài dự liệu, cô hoảng sợ phát hiện ra con dao đã sắp đâm vào lồng ngực của đối phương.

Cũng may, có một bàn tay hữu lực kịp thời nắm lấy cổ tay cô từ phía sau, con dao vào đúng khoảnh khắc chạm tới da thịt thì dừng lại, chỉ lưu lại trên đó một sợi tơ máu.

Loảng xoảng, tiếng kim loại rơi xuống nền đất vang lên.

“Anh hai! Anh hai!” Ly Ủy nhắm mắt không rõ tình huống, bỗng nhiên bị mùi hương thơm mát của thiếu nữ bao vây. Hừ, cậu vừa nghe thấy thanh âm trong trẻo như chim sơn ca của cô gái này nghiêng rằng nghiêng lợi nói muốn giết người, hơn nữa đối tượng hình như còn là chính cậu.

Bất quá, người hiện giờ cô đang ôm chặt khóc lóc cũng là cậu...

Rốt cuộc sao lại thế này? Nếu không phải bị hạ được, cậu nhất định sẽ nhịn không được mà mở mắt ra nhìn thử cô gái trước mặt.

Anh hai? Diện mạo của tôi trông giống anh trai cô ấy?

“Anh, anh mở mắt ra đi, em là Vi Vi đây. Anh hai, anh sao vậy?” Liều mạng lay bả vai Ly Ủy, cuối cùng Vi Vi cũng phát hiện ra Ly Ủy có điểm không đúng, liền quay đầu lại khẩn trương hỏi Chu Dương: “Chu đại ca, anh của em làm sao vậy? Sao anh ấy lại không động đây?”

Sắc mặt Chu Dương đang đứng một bên thoáng trở nên khác thường.

“Sao anh hai lại như thế này? Sao không nói cho em biết anh hai đã quay về?” Bàn tay nhỏ nhắn đang sờ trên chiếc cằm có chút gầy nhọc của Ly Ủy, Vi Vi lo lắng hỏi: “Sao anh gầy thế này? Anh bị thương sao?”

Vừa định xốc chăn lên để nhìn cho kỹ lưỡng, xem bên dưới lớp chăn rốt cuộc là tình cảnh như thế nào thì bỗng bị Chu Dương ngăn lại, hắn ôm lấy bả vai Vi Vi, bình tĩnh nói với cô: “Vi Vi, chuyện này xem ra không giấu được em nữa.”

Ngữ điệu nghiêm túc không chỉ trấn áp được Vi Vi, ngay cả Ly Ủy đang nằm trên giường cũng vĩnh viễn tai lên lắng nghe.

“Một tuần trước, cuối cùng anh cũng tìm được anh trai của em. Nhưng cậu ấy... mất trí nhớ. Cậu ấy bị người ta tẩy não, cái gì cũng đều quên.”

Tiếng kêu nho nhỏ truyền tới, dường như ai đó vừa kêu lên sợ hãi rồi lại nghiêng chặt răng.

“Cậu ấy đã quên em, cũng quên anh, trong cảm nhận của cậu ấy bây giờ, chúng ta đều là kẻ thù của cậu ấy, là người mà cậu ấy muốn giết.”

“Ai cơ?” Vi Vi run rẩy không ngừng, hô hấp hỗn loạn khiến không khí trong phòng cũng trở nên dồn dập: “Là ai hại anh ấy thành như vậy? Nói cho em biết, Chu đại ca.”

“Em không cần phải xen vào, Chu đại ca sẽ báo thù cho anh trai em. Nhưng mà, còn một việc nữa phải nói cho em biết...” Chu Dương ngừng một chút, thấp giọng nói: “Hai ngày trước có kẻ ám sát xông vào tổng bộ, trong ký ức của anh hai em có lẽ còn sót lại một chút ấn tượng về anh, cho nên cậu ấy đã nhào tới đỡ thay anh một viên đạn.”

Tiếng kêu thất thanh lại vang lên một lần nữa.

“Vết thương không quá đáng ngại, nhưng sau gáy lại bị đập mạnh xuống sàn. Hiện giờ...” Ly Úy cảm nhận được Chu Dương đang dùng tay nhẹ nhàng gạt đi mấy sợi tóc trên trán mình. “Cậu ấy trở thành người thực vật, không biết tới khi nào mới có thể tỉnh lại.”

Hô hấp của Vi Vi như đình trệ, ngay sau đó, cô lại khàn giọng kêu lên đầy tuyệt vọng: “Không! Không! Anh hai!”

Ly Úy thấy trước ngực nặng nề, có cái gì đó đang đè lên người cậu, hơn nữa còn bị thương khóc nức nở.

“Anh hai! Em không muốn, em không muốn!”

“Vi Vi, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức để cậu ấy tỉnh lại. Anh tin, Ly nhất định cũng rất nhớ em.”

“Chu đại ca...”

“Em phải là một đứa em gái tốt, muốn anh hai tỉnh lại, không được làm ảnh hưởng tới việc trị liệu của cậu ấy.” Giọng điệu anh cả thật ôn hòa.

____Hết____

6. Chương 6

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Lừa đảo! Anh là tên lừa đảo! Anh đang nói dối! Rõ ràng tôi không hề hôn mê, anh biết rất rõ.

Nếu có thể đứng bật dậy, Ly Úy sớm đã nhảy dựng lên.

Tiếc là cậu chẳng những không thể nhảy dựng lên, ngay cả sức lực để mở mắt cũng chẳng có, chỉ có thể nằm trên giường nghe Vi Vi thấp giọng khóc rầm rức.

“Anh hai...” Ngón tay mềm mại đang nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt cậu, tựa như muốn cảm nhận được nhiệt độ của cậu. Không biết vì sao, cô gái bất lực khóc thút thít này lại khiến Ly Úy cảm thấy hơi đau lòng.

“Đi nghỉ ngơi một chút trước đã, ngày mai anh sẽ bảo bác sĩ của Ly nói chuyện với em về tình hình của cậu ấy, đừng lo lắng. Bây giờ để Chu đại ca và cậu ấy ở một mình với nhau một lát, được không?”

Không được! Mặc kệ cô có phải là em gái của tôi hay không, chí ít cũng nể tình tôi có vẻ ngoài giống anh trai của cô, ngàn vạn lần phải phản đối.

Vi Vi nhỏ giọng kháng nghị: “Em cũng muốn được ở cùng với anh hai, đã hai năm rồi không gặp anh hai mà.”

“Chu đại ca phải giúp Ly làm trị liệu, em không muốn anh hai mình sớm ngày tỉnh lại sao?”

“Trị liệu, em cũng có thể giúp một tay.” Vi Vi mở lớn hai mắt: “Chu đại ca, anh dạy em đi, là vật lý trị liệu sao? Phải làm như thế nào?”

Vi Vi ngoan, quả là một cô em gái tốt nha, nhất định phải tiếp tục kiên trì, đừng để bị Chu Dương lừa. Mặc dù hiện giờ toàn thân tôi nóng đến khó chịu, nhưng tuyệt đối cũng không muốn ở một mình với Chu Dương.

“Em không được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh phải giúp anh hai em mát xa toàn thân, chỉ chờ hết y phục mới có thể phòng ngừa được cơ bắp khỏi bị suy thoái.” Chu Dương tựa tiểu phi tiểu: “Em cũng biết Ly rất thận trọng mà, bị anh nhìn thấy

hết thì thôi không tính, nhưng nếu bị chính em gái của mình nhìn thấy hết, chưa biết chừng sẽ xấu hổ đến không chịu tỉnh lại.”

Mất xa toàn thân? Vậy... vậy Vi Vi em vẫn nên đi đi thì hơn. Như lời của Chu Dương đã nói, có đánh chết Ly Ủy cũng không muốn để cho Vi Vi vén chăn của mình lên.

Ngữ điệu đùa giỡn, bắt quá những trường hợp bởi vì không muốn tỉnh lại đối diện với hiện thực mà chìm sâu vào hôn mê trong y học cũng có không ít. Vi Vi lập tức bị thuyết phục, do dự nhìn gương mặt Ly Ủy đang rơi vào mê man: “Chu đại ca, em...”

“Ngoan, ra ngoài nghỉ ngơi một lát đi. Nhìn mắt của em kìa, hôm lại nhiều như vậy, trên máy bay chưa ngủ phải không? Mau đi dưỡng tinh thần cho tốt đi, có vậy tới khi Ly tỉnh lại nhìn thấy em mới vui vẻ được.” Hắn vỗ vỗ lên vai Vi Vi, tiến cô tới cửa, còn đặt xuống trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng: “Chu đại ca giải quyết xong mọi việc sẽ tới tìm em.”

Sau nụ cười mê hoặc nhân tâm, cánh cửa đóng lại.

Lạch cạch, cửa khóa.

Cảnh báo khi ở một mình với Chu Dương lại vang lên, trái tim Ly Ủy thoáng chấn động.

“Bị người phá ngang rồi.” Chu Dương ung dung nói, xốc lên tấm chăn che giấu chân tướng. Gió lạnh lướt qua hạ thể đang nóng lên, chẳng những không làm giảm bớt nhiệt độ, trái lại dường như còn mang theo hương vị dâm loạn nồng đậm.

Điểm nổi lên trước ngực sớm đã không chịu nổi được tính mà sưng đỏ dựng thẳng lại bị ngậm vào trong miệng, dùng răng nhon khê cắn quẩn quanh. Khuôn ngực trần trụi như có luồng điện chạy qua.

“Thuốc này xem ra hiệu quả không tồi, lần sau có thể dùng tiếp.” Tiếng cười khiến người ta phải thống hận phát ra từ môi Chu Dương: “Muốn phóng sao? A, anh quên mất, em không thể động.” Hắn thở dài, đem mặt chôn xuống ngực Ly Ủy, phóng nhẹ âm điệu tựa như thật mệt mỏi: “Lúc em nằm lẳng lẳng bất động, rất...” Nói được một nửa hắn lại đem chữ phía sau nuốt trở về.

Rất cái gì? Sự hiếu kỳ của Ly Ủy bị gợi lên.

Câu trả lời nhận được lại là một nơi mẫn cảm khác bị môi Chu Dương chiếm lĩnh. Nóng như thiêu đốt, nhu tiêm bị kích thích khắp bốn phía, đầu lưỡi luôn vào lúc người ta không thể đề phòng nhất mà xẹt qua phần đỉnh, khiến Ly Ủy cảm thấy một loại khoái cảm như sắp bị chặt đứt.

“Muốn sao?” Chu Dương dùng ngữ khí kích động khiến người ta phải nghi hoặc để thấp giọng hỏi: “Em đang sợ hãi, thật đáng giận, sao em có thể sợ hãi? Nam tử hán dám làm dám chịu, có can đảm đến bên cạnh anh thì càng phải có dũng khí mới đúng.” Động tác càng lúc càng thô bạo, cắn ra vô số vết thâm tím trên da thịt nhẵn nhụi, cũng khiến luồng nhiệt trên người Ly Ủy càng thêm bành trướng.

“Ừm... Dừng tay!”

Một khoảng khắc sau, cậu mới kinh ngạc phát hiện người vừa phun ra lời kháng nghị yếu ớt lại chính là mình, mặc dù thanh âm khàn nhỏ khó nghe, nhưng so với khi sống cầm điếu thì thực sự tốt hơn nhiều lắm.

Chu Dương nheo mày: “Được hiệu hết rồi sao? May mà có chuẩn bị dự phòng.”

Thấy tay hắn lướt qua đỉnh đầu, dường như muốn lấy gì đó trên tử đầu giường, Ly Ủy tuyệt đối không muốn bị tiêm thêm một mũi nào nữa liền dùng toàn lực để ngăn cản.

“A!” Động tác lớn đối lấy một tiếng kêu thảm thiết, cậu thể mà lại quên mất trên khắp tứ chi còn buộc dụng cụ nhiễm điện.

Chu Dương buồn cười nhìn Ly Ủy bị điện giật đến co thành một cục, nhìn gương mặt đã chìm vào giấc ngủ hồi lâu, giờ phút này biểu tình thống khổ dường như cũng có thể dẫn tới hảo cảm của hắn: “Trò chơi kết thúc, em thua rồi.” Nâng chiếc cầm quạt cường lên, nghiêng đầu đánh giá một phen, ý cười đầy mong đợi xẹt qua đáy mắt. “Số lần còn nợ anh phải hoàn trả toàn bộ, đây chính là do em đáp ứng.”

“Tôi chưa từng đáp ứng.” Ly Ủy phẫn nộ trừng hắn.

Chu Dương mỉm cười, tỏ vẻ sự phản đối của Ly Ủy không đáng nhắc tới: “Nằm suốt mấy ngày cơ thể sẽ rất đau xót, vẫn nên ngoan một chút thì hơn. Không bằng thế này đi, chúng ta làm một lần người tình ta nguyện, anh sẽ tận lực ôn nhu chút xíu.” Vừa phả ra khí tức dụ nhân vừa đề Ly Ủy lên giường.

Ly Ủy hoảng sợ rụt về phía sau, chân bị Chu Dương dùng đầu gối ác ý đè lên.

“Đừng...”

“Lên giường với anh sẽ lấy mạng của em sao? Nhìn bộ dạng em như thấy quỷ vậy.” Nụ cười của Chu Dương vì sự phản pháng của Ly Ủy mà trở nên âm lãnh: “Biết anh ghét nhất cái gì không? Anh ghét nhất gương mặt chống đối lại anh này của em, còn luôn ra vẻ hận không thể để anh chết không có chỗ chôn.” Động tác theo ngữ điệu nghiêm lệ mà càng thêm thô bạo, hung hăng niết cầm Ly Ủy, không chút lưu tình cắn lên bờ môi nhạt màu.

“Đau...”

Liếm được vị máu Chu Dương mới buông Ly Ủy ra: “Em cho rằng có thể giống cọt với anh như vậy sao? Đáng giận!”

Ly Ủy không rõ nguyên nhân, bất quá Chu Dương quả thực đã lộ ra bộ dáng nổi trận lôi đình. Cậu sớm đã được lĩnh giáo sự âm tình bất định của Chu Dương, mấy ngày đầu khi mới bị bắt, luôn bị Chu Dương bắt ngờ bùng phát nộ hỏa không rõ lý do làm cho thương tích đầy người. Bất quá sau khi đã thấy qua biểu hiện có thể gọi là ôn nhu của Chu Dương, loại thịnh nộ không có đạo lý này càng khiến người ta cảm thấy khó lường.

Dưới ánh mắt sắc bén của Chu Dương, Ly Ủy nghiêng răng, nhú mào đối mặt.

Phải chống cự với ánh mắt có áp lực cường đại của Chu Dương chẳng hề dễ dàng, Ly Ủy cảm thấy dường như mình có thể bị ánh mắt của hắn nghiền thành bột phấn bất kỳ lúc nào, nhưng cậu càng hiểu rõ, một khi đã nhận thua, nếu quay đầu bỏ trốn Chu Dương sẽ không chút do dự mà đè lên người mình ngay giây tiếp theo, sau đó sẽ lại là một lần vũ nhục sống không bằng chết.

Khiến người ta phải kinh ngạc, chính là Chu Dương cứ nhiên nở nụ cười.

Hắn quan sát Ly Ủy, bỗng nhiên phụt cười, tựa như nghe được một câu truyện cười thú vị, hoặc nhìn thấy trên đầu Ly Ủy mọc ra một cặp sừng.

“Tại sao anh lại không phát hiện ra nhỉ?” Chu Dương có điểm ảo não cười, ngữ điệu đặc biệt ôn hòa, quả thực khiến không ai có thể đem hắn cùng người đàn ông lửa giận ngút trời ban nãy liên hệ với nhau. Hắn nhìn Ly Ủy, trong mắt lại vẫn mang theo một chút ôn nhu, thì thầm nói: “Loại biểu tình quật cường này, ánh mắt đáng yêu đến muốn chết này, lúc trừng nhìn kẻ mà mình chán ghét thì ra là như vậy.”

Bỗng nhiên hắn nằm phục xuống, Ly Ủy theo phản xạ khê cử động liền bị Chu Dương cấp tốc ghì lấy bả vai.

“Suyt, đừng loạn động.” Chu Dương nói: “Loạn động sẽ bị điện giật.”

Trời ơi, nụ cười của hắn hiện giờ thoát nhìn thật vô hại. Ly Ủy có chút bối rối không biết phải làm sao, điều duy nhất xác định được chính là Chu Dương nói đúng, không muốn bị điện giật thì tốt nhất là ngoan ngoãn đừng cử động.

“Anh muốn thế nào?” Ly Ủy muốn ngoan ngoãn không cử động lắm chứ, chỉ cần Chu Dương cũng đừng cử động.

Nhưng Chu Dương lại chẳng có ý định phối hợp, tay hắn càng lúc càng quá phận.

“Đương nhiên là yêu em.”

Cho dù nỗ lực đến thế nào, hai chân bị Chu Dương dùng đầu gối khai mở vẫn không thể khép lại với nhau.

“Khốn nạn...”

“Vi Vi càng ngày càng xinh đẹp, đã hai năm rồi em không gặp cô ấy nhỉ?”

Ly Ủy ngạc nhiên nhìn gương mặt bí hiểm khó dò của Chu Dương, diêm xấu bỗng xẹt qua trong đầu: “Anh nói cái gì? Tôi không quen Vi Vi nào cả.”

“Phải, em quên rồi.” Chu Dương khẽ gật đầu, lại tiếp tục nói một câu không đầu không đuôi: “Dáng vẻ của cô ấy rất giống em, giống cực kỳ, cái mũi, đôi mắt, miệng, ngay cả má lúm đồng tiền cũng giống.” Đầu ngón tay lướt dọc theo đường nét khuôn mặt, ngừng lại bên gò má phải, bỗng nhiên thay bằng một nụ cười tàn nhẫn: “Nếu em không chịu, vậy dùng cô ta thay thế đi.”

“Không được!” Lời đầu tiên theo phản xạ thoát ra từ trong cổ họng, xem như là dùng hết toàn lực mà rống giận.

Chu Dương cười lạnh: “Bất quá chỉ là một cô gái không quen biết, lấy cô ta ra thay thế chẳng phải là một chủ ý rất tốt sao? Yên tâm, lần đầu tiên anh sẽ đổ dành cô ta thật tốt, loại sự tình này chỉ cần có lần đầu tiên, về sau sẽ đơn giản thuận lợi hơn rất nhiều.”

“Súc sinh!” Ly Ủy ra sức ngồi dậy, cậu bất ngờ phát động công kích, gắng gượng đẩy Chu Dương đang đè lên chân mình ra, nhưng chỉ dẫn tới một trận điện giật đau đớn, lập tức xuội lơ nằm trên giường, thở hổn hển tím chặt lấy mép đệm: “Anh không thể như vậy, cô ấy là... của tôi...”

“Là cái gì của em? Em biết cô ấy sao? Em nhận ra cô ấy sao? Em từng nghe giọng cô ấy sao?”

Cổ bị hung hăng bóp trụ, khuôn mặt vô tình của Chu Dương hiện ra trước mắt: “Ly Ủy, em đã quên tất cả, có tư cách gì để nói không được? Đừng nói với anh là em cái gì cũng đều không nhớ, nhưng vẫn còn bản năng của người làm anh, đồng ý vì em gái mà cùng anh lên giường.”

“Tôi... nguyện ý.”

Bàn tay khiến Ly Ủy sắp ngạt thở chậm chậm rời khỏi cổ, trong tầm mắt mơ hồ, cậu nhìn thấy biểu tình kỳ quái đến không thể dùng ngôn từ diễn tả của Chu Dương.

“Em nguyện ý...” Khóe môi Chu Dương cong lên, trong nụ cười ngoại trừ ẩn chứa sự châm chọc và lạnh lẽo, nhất định còn có điều gì khác nữa: “Anh thật sự quá cảm động. Bọn họ phái em tới làm gì? Ly Ủy, hừ, Ly Ủy.” Hắn thống hận lặp đi lặp lại cái tên đã giày vò mình này, cuối cùng mới thì thầm nói: “Đây là em tự chuốc lấy, đừng hối hận. Không được loạn động.” Hắn bắt chợt phát ra lời cảnh cáo.

Ly Ủy lập tức hiểu rõ hắn muốn làm gì.

Chu Dương đè lên, tách hai chân cậu ra. Ly Ủy cảm thấy vô cùng xấu hổ, mặt đỏ tía tai.

“Cảm thấy mình như một tên ngốc phải không? Em có thể phản kháng bất kỳ lúc nào, em dám động, anh liền để cho em thấy kết cục của Vi Vi. Phải, cứ ngoan ngoãn như vậy đi.” Một tay Chu Dương vuốt ve hạ thể cậu, một tay tự cỡi thắt lưng của mình, giọng điệu ngả ngớn tận lực khiêu khích: “Cuối cùng em cũng thông minh hơn rồi, đáng lẽ anh nên gọi Vi Vi về từ sớm.”

Hắn nâng cằm Ly Ủy lên: “Cúi mặt xuống như vậy làm gì? Bỗng nhiên anh thích được nhìn dáng vẻ trừng mắt của em, nào, để anh nhìn xem.”

Ly Ủy bối rối quay mặt đi: “Muốn làm thì mau làm đi.”

Một chiếc bình nhỏ được ném tới bên gối, lăn đùng vào trán Ly Ủy. Xúc cảm lạnh lạnh khiến Ly Ủy mở bừng mắt, thì ra là một lọ bôi trơn.

“Muốn dùng thì tự tay làm đi.” Tâm tình Chu Dương tựa hồ đã khôi phục, nụ cười hiện giờ đầy ý vị nghiền ngẫm, khoái trá như con mèo bắt được chú chuột: “Cử động chậm một chút, chỉ cần từ tốn, biên độ không quá lớn, cử động bình thường sẽ không bị điện giật.”

Ở trước mặt Chu Dương, tự mình bôi trơn cái chỗ kia? Ly Ủy liếc nhìn chiếc lọ gần trong gang tấc, sắc mặt từ hồng chuyển sang xanh, cắn môi càng thêm chặt.

Chu Dương đợi một hồi mới hỏi: “Không định dùng?”

Hai tay Ly Ủy nắm lại thành quyền, khẽ run nhè nhẹ.

“Vậy được.” Chu Dương nhặt nhẹo nhún vai: “Là em tự chuốc lấy, đau cũng là chuyện của em.”

Hai chân bị tách mở ra, lại còn gập mạnh về phía trước. Ly Úy nhíu mày thật chặt: “Đừng...”

Khối thịt nóng rực đang đặt ở lối vào, cả người Ly Úy căng cứng, hô hấp như ngừng lại.

Chu Dương không lập tức tiến vào: “Nếu hồi hận thì hiện tại liền nói. Vì một cô gái mà mình hoàn toàn không nhớ rõ, có đáng không? Em thật là ngu ngốc.”

“Tôi cũng cảm thấy mình ngu ngốc.” Ly Úy nghiêng rằng, vẻ mặt quật cường: “Nhưng tôi không nói ra được câu hồi hận. A!” Chu Dương chẳng hề báo trước, thẳng một đường xông vào.

Thông đạo nhỏ hẹp bị khuếch trương dường như không đau đớn như trong tưởng tượng, trải qua bảy ngày tiếp xúc, Chu Dương đối với những điểm mẫn cảm của Ly Úy sớm đã nắm rõ như lòng bàn tay, lần này mượn thêm sự trợ lực của thuốc kích thích, dễ dàng khiến cho Ly Úy phát ra từng tiếng rên rỉ.

“Kỳ thực rất muốn chứ hả? Phần đỉnh của em vẫn luôn chảy lệ, nệm giường đều sắp ướt cả rồi.”

Nghe thấy lời trêu tức của Chu Dương, Ly Úy bỗng nhiên cắn chặt môi, ngăn không cho tiếng rên rỉ vuột ra khỏi cổ họng.

“Ngốc.” Chu Dương mỉm cười, sau đó lại ưỡn lưng đâm mạnh tới.

“A!” Va chạm với cường độ mạnh khiến Ly Úy không kịp đoán trước mà buột miệng hô.

Tiếng rên rỉ rốt cuộc không ngừng được nữa.

Giữa lúc cuồng loạn, cư nhiên cảm nhận được một nụ hôn dịu dàng của Chu Dương: “Đau không?”

Ly Úy thực kinh ngạc, Chu Dương cũng biết ôn nhu làm tình? Chẳng phải hẳn am hiểu nhất là ngược đãi sao? Đây là ấn tượng mà Chu Dương đã lưu lại cho Ly Úy sau bảy ngày.

Công bằng mà nói, không phải rất đau. Chỉ ít, không đau như trong tưởng tượng.

“Em dùng thuốc kích thích, thân thể sớm đã chờ đợi.” Chu Dương thấp giọng cười: “Hơn nữa, cái đó của anh... có bôi thuốc trơn. Hôm nay tiện nghi cho em rồi.” Giữa tiếng cười lại là một hồi trêu động mãnh liệt.

Ly Úy thở hào hển, dục vọng đã lên tới đỉnh điểm, bạch quang lập lòe trước mắt.

“A a a! Ha...” Cậu nằm xuội lơ, thất thần nhìn về phía trước.

Chu Dương từ trong cơ thể cậu rút ra, thân mình trần trụi cũng nằm xuống bên cạnh cậu: “Anh đã tắt dòng điện kiểm soát, bằng không em động tới động lui như vậy, sớm đã bị điện giật thành than.”

Trong lòng Ly Úy khẽ động, ánh mắt hướng về phía Chu Dương. Vừa đúng lúc Chu Dương cũng quay đầu lại, chạm tới ánh mắt của cậu. Chu Dương như phát hiện ra, liền mỉm cười: “Muốn manh động? Có dũng khí thì thử xem, anh vừa tiện tay bật lại dòng điện kiểm soát rồi. Còn nữa, ban nãy khi em bắn, nét mặt cực kỳ tuyệt vời.” Hắn lộ ra biểu tình tận hưởng dư vị.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ly Úy bối rối đỏ mặt, lập tức quay đầu sang hướng khác.

“Chuyện thú vị đã làm xong, bây giờ chúng ta làm một chút chuyện nhàm chán đi.” Tiếng Chu Dương truyền tới từ bên tai: “Ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của anh.”

Một bàn tay lướt qua ngực Ly Úy, nằm lấy cầm cậu, xoay mặt cậu về phía Chu Dương.

“Nếu dám giở trò quỷ, biết sẽ có hậu quả gì rồi đấy.”

____Hết____

7. Chương 7

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Mánh khéo áp chế dễ tiện, Ly Ủy khinh thường nhìn hấn: “Tôi chỉ phụ trách tiếp nhận phi vụ giết người, những việc khác trong tổ chức tôi chẳng biết gì hết.”

Chu Dương cười nhạo: “Đương nhiên anh biết, sao bọn họ có thể để em biết việc cơ mật được? Những vấn đề anh muốn hỏi đều là về em.” Có lẽ thể lực đã khôi phục lại, hấn đứng dậy khỏi giường, thuận tay lấy một chiếc áo ngủ dài khoác lên người, bộ dáng uể oải tựa lên tủ đầu giường, bày ra dáng điệu thâm vấn: “Vấn đề thứ nhất...”

Nụ cười mỉm đầy nguy hiểm của Chu Dương chợt ngừng lại khiến Ly Ủy không khỏi có chút sợ hãi, tràn đầy cảnh giác nhìn Chu Dương.

“... Em là sát thủ hạng nhất dưới tay Lạc Tân?”

Trái tim đang treo lơ lửng bất ngờ được thả lỏng. Cứ tưởng hấn sẽ hỏi vấn đề gì xảo quyết lắm chứ.

“Không định trả lời?” Chu Dương không thích sự yên lặng của cậu.

“Chẳng phải anh đã biết rồi sao?”

Gương mặt anh tuấn tà mị của Chu Dương thu lại tất cả ý cười: “Trả lời anh.” Hấn trầm giọng xuống.

Thật nản lòng, sự kháng cự vô ích sẽ chỉ khiến Chu Dương dùng Vi Vi để uy hiếp cậu thêm mà thôi.

“Phải.” Ly Ủy cứng ngắc phun ra một chữ.

“Em từng giết người sao?”

“Hả?”

Thân hình to cao so với mãnh thú trong rừng rậm còn có lực uy hiếp hơn đang nghiêng người áp tới, hơi thở mang theo sự trêu tức phun lên mặt Ly Ủy.

“Anh hỏi em, em từng giết người sao?”

Nhìn thấy biểu tình mất tự nhiên của Ly Ủy, dường như Chu Dương cảm thấy hứng thú mà cười rộ lên: “Sẽ không phải đều quên hết rồi chứ?”

“Phải.” Ly Ủy chịu không nổi biểu tình như mèo vờn chuột của Chu Dương, nghiêm túc đáp: “Quên rồi.”

Nụ cười châm biếm biến thành cười lạnh, Chu Dương càng sát lại gần, Ly Ủy định ngửa người ra phía sau để trốn tránh cảm giác như sắp bị dán lên môi, chợt nghe thấy tiếng Chu Dương khinh thường nói nhảm từng chữ: “Tên ngu ngốc bị người tẩy não.”

Sớm đã biết Chu Dương đối với lòng tự tôn của kẻ khác chẳng hề có chút kiêng nể, Ly Ủy vẫn nhịn không được mà lộ ra ánh mắt bất mãn.

Nhưng cậu chẳng cách nào mở miệng phản bác, quả thực cậu đã bị tẩy não. Lão đại Lạc Tân của tổ chức không hề che giấu quá trình này, thậm chí còn tỉ mỉ tự thuật lại toàn bộ quá trình cho cậu nghe.

“Từ khi em mất đi ký ức của mình, cũng chính là sau khi bị tẩy não, có từng giết người không?”

“...”

“Trả lời.”

“Không.” Ly Ủy rất không cam tâm mà nhìn Chu Dương. Nếu hành động thành công, cậu trả lời hiện giờ đã là khẳng định rồi.

“Xem ra...” Có lẽ để tăng thêm áp lực đối với Ly Úy, Chu Dương chậm chậm tiến lại gần thêm một chút. Tình hình càng lúc càng gay go, đầu của Ly Úy sắp đụng tới thành giường, không gian để trốn tránh đã bị thu hẹp tới cực hạn, hơn nữa, đầu gối trái đang gập lại của Chu Dương vừa khéo ác ý đè lên thân thể trần trụi được che đậy bên dưới lớp chăn: “Anh là nhiệm vụ đầu tiên mà em nhận được.”

Bị Chu Dương nhìn chăm chăm ở cự ly gần là một tư vị khó có thể hình dung, ánh mắt lạnh băng tà ác của độc xà, mà sự tà ác của Chu Dương lại khác biệt, xen lẫn bên trong còn một loại ảo giác có thể xem như lời cuốn.

Nhảy nhót ở nơi sâu nhất trong đôi mắt Chu Dương là ngọn lửa vừa lạnh như băng lại vừa tà ác, nhưng tràn đầy dụ hoặc.

Ly Úy biết rất rõ hiện giờ Chu Dương chỉ đang thăm vấn chuyện về tổ chức của Lạc Tân, nhưng đối diện với ánh mắt ở cự ly rất gần thế này lại khiến Ly Úy hồi tưởng vô cùng rõ ràng cảm giác khi Chu Dương cường ngạnh tiến vào thân thể mình.

Thật mất mặt, Ly Úy khẽ run lên theo phản xạ. Chu Dương vốn định lui người về phía sau lập tức bị phản ứng này khơi dậy sự hứng thú, càng tùy ý tiến sát lại gần.

“Đừng lộn xộn, điện lưu không chế đang mở đấy. Hay là em muốn làm thêm một lần nữa?”

Sắc mặt Ly Úy xanh mét, đường nét anh tuấn trở nên cứng đờ. Chu Dương đắc ý cười rộ lên.

“Cảm giác mà em mang tới cho người ta thật hỗn loạn,” Gần như là vừa hôn vừa nói chuyện: “Dễ dàng bị người ta phát hiện ra tâm tính ngây thơ lại ra vẻ quật cường ngu xuẩn, còn cả sự tự tin cho rằng mình là một sát thủ hạng nhất, tổng hợp lại tất cả liền trở thành một thể nực cười chẳng chút hài hòa, lại như sự xung đột cường liệt giữa bẩm sinh và rèn luyện, sẽ hình thành hai nhân cách song song.”

Anh mới là đồ hai nhân cách song song. Ly Úy lập tức liên tưởng tới Chu Dương âm tình bất định, tính cách ác liệt có thể biến đổi bất cứ lúc nào.

“Không được trốn, để hình ảnh Vi Vi bị khi dễ hiện lên ở trong đầu, sau đó tỉnh táo lại một chút, nghiêm túc trả lời câu hỏi của anh.” Chu Dương thu hồi lại đầu lưỡi đã luồn vào trong miệng đối phương, nhưng vẫn duy trì khoảng cách có thể hôn bất cứ lúc nào.

“Còn nhớ được những chuyện trước khi bị tẩy não không?”

“Không.”

“Tẩy não là bị bắt ép?”

“Không, là tự nguyện.”

“Sao em biết?”

Ly Úy nhắm mắt lại. Chu Dương lộ ra nụ cười khinh miệt khiến người ta phải bốc hỏa: “Lạc Tân nói với em như vậy, phải không?”

“Tôi tự mình động thủ.”

Khi ấy, Lạc Tân đã nói với Ly Úy rằng: “Bởi vì cậu nói, cậu hi vọng có thể làm một sát thủ hạng nhất không bị bất kỳ tư tình nào ràng buộc. Tôi vô cùng kinh ngạc, rất ít người được như cậu, Ly Úy. Cậu quật cường đến mức khiến người ta không dám tin.”

Ly Úy biết mình quả thực quật cường, cũng rất hiếu thắng.

Cậu tin tưởng Lạc Tân, Lạc Tân coi trọng cậu, tín nhiệm cậu. Ly Úy biết hẳn là nên xem hẳn như thượng cấp, chúa tể, nhưng rồi vẫn nhịn không được mà âm thầm xem hẳn như người bạn tốt nhất.

Kỹ thuật bắn súng của cậu là do đích thân Lạc Tân chỉ dạy.

“Tới khi nào em mới chịu thừa nhận mình là một kẻ ngu ngốc?” Chu Dương nhíu mày: “Ừm, sát thủ hạng nhất, chưa từng giết người, dường như cũng không có xuất thân và người nhà, chỉ cần là Lạc Tân nói thì

em đều tin. Hắn nhất định cũng nói với em rằng, em đã trải qua địa ngục huấn luyện nghiêm khắc nhất, có đủ bản lĩnh để đi ám sát một người khó giết như anh.”

Ly Úy lại bắt đầu quật cường trừng mắt phản kháng, may mà cậu còn nhớ được tình cảnh của mình, đành kiềm nén lửa giận, trầm giọng nói: “Lạc Tân sẽ không lừa tôi.”

“Đây chính là một câu nói ngu xuẩn.” Chu Dương bỗng thay đổi sắc mặt, thần tình dữ tợn xuất hiện trên ngũ quan đoan chính của hắn, khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

“Biết mình ngu ngốc đến mức nào không? Trần đầy tự tin, kỳ thực bất quá chỉ là một quân cờ trong trò chơi. Đây là trò chơi, Ly Úy, đây không phải trò chơi của em, em bất quá chỉ là một công cụ của trò chơi mà thôi.” Hung hăng túm lấy cằm Ly Úy, toàn bộ lửa giận từ đáy mắt Chu Dương bắn vào trong mắt Ly Úy chẳng sót chút nào.

Ly Úy quay mặt đi, nhưng khí lực của cậu không thể bằng Chu Dương, bởi vậy cậu lại mưu đồ tìm kiếm một phương pháp khác. Cậu ra sức ngửa đầu về phía sau, gáy lại đập cốp vào thanh kim loại cổ điển nơi đầu giường. Không còn cách nào khác, cậu đành duỗi chân đá Chu Dương đã đè hẳn lên người mình.

“A!”

Nhìn Ly Úy đau đớn cuộn mình thành một cục, Chu Dương hừ một tiếng: “Chẳng phải đã nói với em điện lưu khổng chế đang mở sao?”

“Nhìn dáng vẻ của em, kỹ xảo giết người kém cỏi, phương pháp chạy trốn vụng về, vừa nhìn liền biết trong lòng em đang suy nghĩ những gì. Giả vờ làm một người thực vật, em tưởng rằng loại trò chơi chỉ có trẻ con mẫu giáo mới chơi này có thể lừa được anh sao?” Chu Dương cay nghiệt nói: “Nếu sát thủ hạng nhất của Lạc Tân mà là cái dạng này, hẳn sớm đã đi đời rồi.”

Bạn đang ?

Ly Úy nặng nề thở dốc. Chu Dương nói không sai, nếu cậu đúng như lời Lạc Tân nói, là cao thủ hạng nhất, vậy sao có thể bị Chu Dương đùa giỡn đến quay mòng mòng thế này?

Kỳ quái chính là trước kia cậu chưa từng nghĩ đến những việc này, gần như một chút hoài nghi cũng không có.

Trong một năm sau khi tẩy não, điều duy nhất mà cậu tiếp nhận chính là sự huấn luyện không ngừng, Lạc Tân đích thân dạy dỗ cậu, còn có Nhược Thủy cùng chịu trách nhiệm huấn luyện, đều muôn miệng một lời khen ngợi sự tiến bộ của cậu.

Ít nhất ở trong tổ chức, không ai nói cậu không phải là người lợi hại nhất.

Trên mặt Ly Úy lộ ra biểu tình mâu thuẫn và tổn thương, thống khổ nhíu mày: “Vì sao... lại có trò chơi này?”

“Có lẽ bởi vì mọi người đều rất nhàm chán đi.” Chu Dương trả lời thẳng thắn.

“Nói rõ ràng một chút.”

Chu Dương nhếch môi cười châm chọc: “Cũng giống như anh vừa liếc nhìn liền phát hiện em đang giả vờ hôn mê nhưng vẫn không vạch trần. Em không cảm thấy đối một hình thức khác thì sẽ thú vị hơn sao?”

Mím môi thật chặt, Ly Úy áp mặt lên đệm giường.

Chu Dương lại cúi người xuống, ngoài dự đoán, đối thành một loại biểu tình ôn nhu: “Đừng chán nản, quân cờ vẫn có giá trị của quân cờ.”

Ly Úy trầm mặc, đối với sự an ủi vô cùng châm chọc này không cho là đúng.

Chu Dương lại càng ôn nhu, hôn hôn vành tai cậu: “Được rồi, Ly. Tất cả những việc bị Lạc Tân làm cho loạn thất bát tao này hẳn là đã được chỉnh đốn lại, lửa giận của anh cũng đã phát tiết gần hết rồi. Nghe cho kỹ đây, Ly Úy, em là người yêu của anh, Vi Vi là em gái của em. Chúng ta vô cùng yêu nhau, nhưng hai năm trước, em mất tích. Đương nhiên, hiện giờ cuối cùng anh cũng biết em là bị người của Lạc Tân bắt đi, hơn nữa còn bị tẩy não.”

Ánh mắt chấn kinh của Ly Ủy cuối cùng cũng quay lại.

“Trong tư liệu mà Lạc Tân đưa cho em chỉ e không có tờ giới thiệu về tình nhân của anh đâu nhỉ? Đi hỏi bất kỳ người nào, ai cũng biết Ly Ủy mất tích hai năm.”

Trầm mặc một lúc, Ly Ủy nuốt nuốt nước miếng làm trơn cổ họng khô khốc: “Thủ đoạn anh dùng để đối xử với tình nhân mất tích hai năm cũng quá là độc ác đi.”

“Nếu thời điểm em bất ngờ xuất hiện trước mặt anh không phải đang cầm một khẩu súng có đạn chĩa thẳng vào đầu anh, anh sẽ ôn nhu hơn.” Chu Dương vô tội cười: “Hơn nữa, nếu tình nhân vốn luôn nhu thuận đáng yêu, bỗng nhiên khi làm tình lại kêu gào và đáng vẻ như bị kẻ thù lăng nhục, em có thể không nổi giận sao?”

“Tôi không tin mấy lời nhăng cuội của anh.” Ly Ủy lắc đầu: “Những người huynh đệ của anh hẳn là cũng quen biết Ly Ủy chứ, bọn họ ai ai cũng trông chừng tôi như kẻ địch.”

“Ly à, thì ra em vẫn duy trì được đặc điểm bách sơ nhất mặt* như trước khi bị tẩy não.” Chu Dương nhún vai: “Những người trông giữ em đều là người mới do anh điều tới từ các nơi, bọn họ chưa từng gặp em. Đương nhiên anh không thể để cho các huynh đệ cũ nhìn thấy anh xử lý em như vậy, lão đại cũng không phải luôn có thể tùy tâm sở dục.”

(*trăm chuyện hời hợt chỉ có một chuyện là tình tể)

“Tôi không tin.” Vẫn là một câu quật cường.

“Đây là sự thật. Ít nhất là thật hơn so với thế giới ảo mộng mà Lạc Tân đã nói với em.”

“Không.”

“Biết anh ghét nhất cái gì không? Anh ghét nhất chính là loại ngu xuẩn chết tiệt này của em!” Chu Dương bỗng nắm lấy bả vai cậu, lạnh lùng nói: “Em muốn cược với anh sao? Được, chỉ cần em nói thêm một chữ không, anh sẽ ra ngoài dùng ngay một súng xử cô em gái của em, như vậy biết đâu có thể kích thích toàn bộ ký ức bị tẩy xóa của em quay trở về.”

Dưới sự uy hiếp nghiêm trọng, Ly Ủy thực sự không dám nói thêm một chữ “không”, cậu quay mặt đi, vẫn không cam lòng mà hỏi một câu: “Làm như vậy đối với Lạc Tân có điểm gì tốt?”

Lần này tới lượt Chu Dương trầm mặc.

Con người sáng rực tựa như có thể nhìn thấu nhân tâm đang thẳng tắp hướng Ly Ủy.

Cuối cùng mới nhả ra một tiếng thở dài: “Em có biết khi anh phát hiện ra em dùng súng lục nhắm thẳng vào đầu anh, tâm tình của anh khi ấy là gì không? So với Lạc Tân bắn anh một súng còn đau hơn.”

Chống lại đôi mắt đầy kinh ngạc của Ly Ủy, mục quang vô tình trên gương mặt ôn nhu của Chu Dương lập lòe chẳng hề che giấu: “Anh là một kẻ tuyệt tình, Ly. Không sai, trước đây anh vô cùng yêu em, đó là bởi vì em cũng yêu anh sâu sắc. Nhưng bây giờ... nếu em không tìm lại được tình yêu đối với anh, đồng nghĩa với việc, em cũng sẽ không tìm lại được một Chu Dương của trước kia chỉ ôn nhu với một mình em.”

____Hết____

8. Chương 8

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộ

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Ly Ủy ngủ không được ngon giấc.

Lời thông cáo nghiêm trọng mà Chu Dương đã nói khiến tổ chức thần kinh có cấu tạo đơn giản của Ly Ủy bị nhiễu loạn, về mặt cấu tạo thân thể cũng đang kháng nghị không ngừng. Lúc sau Chu Dương lại hung hăng cưỡng ép cậu làm thêm vài lần, mỗi lần một hưng hân hơn, căn cứ vào sự hiểu biết cơ bản của Ly Ủy đối với Chu Dương mà nói, cậu đã chẳng còn nghĩ ra được tại sao Chu Dương lại phát hỏa.

Khí quan sau khi phát tiết vẫn chưa hề rời khỏi chỗ sâu trong thân thể, Ly Ủy khó chịu nhú mào trong bóng đêm. Hai cánh tay Chu Dương ôm xiết cậu chặt muốn chết, cơ hồ ghì đến đau cả xương, lại càng không cần phải nói tới hạ thể vừa đau vừa xót.

Khẽ ngọ nguậy một chút, tiếng hít thở vẫn luôn nhẹ nhàng ổn định bên tai lập tức đình chỉ.

“Muốn tắm không?” Mở mắt ra liền nhìn thấy nụ cười tà mị của người đàn ông đã thanh tỉnh.

Ly Ủy khó chịu rên rỉ một tiếng, lúng túng khẽ động thân mình. Khí quan đã mềm xuống một nửa vừa hơi trượt ra khỏi thân thể, phần eo lập tức bị cánh tay hữu lực kéo trở về.

“A!” Hạ thân dính nhớp bị khuếch trương đau đớn.

Bộ phận nổi liền kia so với ban nãy còn sít vào chặt hơn.

“Có muốn tắm rửa không?” Thanh âm thoáng mang theo chút mất kiên nhẫn.

Khốn nạn! Ly Ủy nghiêng rằng. Chưa cần bàn tới người yêu đã mất trí nhớ như bây giờ, nếu thực sự trước đây cậu là tình nhân của Chu Dương, vậy cũng đủ xúi quẩy hơn bất cứ điều gì. Có người nào lại đối đãi với tình nhân như vậy sao, mặc dù hẳn có cầm súng chĩa vào đầu người, nhân tiện bóp cò, cộng thêm vài lần bỏ trốn, mưu đồ bẽ gãy cổ người, hoặc là đá nát tiểu đệ đệ của người...

“Tự mình chuốc lấy khổ.” Giữa lúc trầm mặc, sự kiên nhẫn của Chu Dương đã cạn kiệt, bàn tay to lớn tựa như cảnh cáo mà vỗ lên phần eo hiện giờ ít nhiều cảm thấy quá mức gây mảnh, nhắm mắt lại nói: “Đừng lộn xộn, nếu em còn có tinh lực, anh có thể làm thêm vài lần.”

Lời này khiến Ly Ủy lập tức im như thóc, khẽ run lên. Bị đàn ông cường bạo đã đủ mất mặt rồi, nếu bị cường bạo đến ngắt xù thì chẳng khác nào làm mất hết cả mặt mũi của tám đời tổ tông.

Không còn cách nào để thay đổi tình cảnh hiện giờ, chỉ đành im lặng mà buồn bực mở lớn đôi mắt phát sáng giữa màn đêm đen đặc mịt mờ, chính dồn lại suy nghĩ hỗn loạn trong đầu một chút.

Là ai đang nói dối?

Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng dưới sự phân tích thì lỗ hổng của Lạc Tân đích xác nhiều hơn so với Chu Dương.

Hừ, có đánh chết cậu cũng không tin những lời Chu Dương nói đều là thật, nếu Ly Ủy thực sự là tình nhân cũ của hắn, vậy tám phần mười cũng là kiểu bị cầm tù ngược đãi. Hồi ấy Chu Dương cũng dùng Vi Vi để uy hiếp Ly Ủy chứ gì?

Đủ thứ chuyện lộn xộn lung tung. Theo như lời Chu Dương nói, đây là một trò chơi nhảm chán, trò chơi chó má nhà hắn ấy!

Hừm, trước mắt mới chỉ có thể khẳng định được ba điều. Lạc Tân không phải thứ gì tốt; Chu Dương không phải thứ gì tốt; ừm, Ly Ủy cậu... là một quân cờ của trò chơi, một tên ngu ngốc bị người ta đùa giỡn đến quay mòng mòng, một người anh trai làm liên lụy tới em gái bị giữ làm con tin... Hừ, cũng không phải thứ gì tốt.

Thân thể đau nhức khiến Ly Ủy vắng tục không ngừng trong suốt quá trình suy tư. Cũng khó trách cậu, bị người ta gây sức ép như vậy, nhất là bị Chu Dương biến thái gây sức ép đến thế, dẫu là ai thì tính tình cũng sẽ có chút không được tốt. Liệu có nên giả bộ ngoan ngoãn phục tùng vài ngày, chờ tới khi Chu Dương cho là mình có tình ý với hắn rồi sẽ bất ngờ phản công, một dao cắt luôn cái đồ biến thái phát rồ kia?

Triển vọng duy nhất có chút ánh sáng khiến Ly Ủy thoáng cao hứng một chút, bờ môi mông mơ mơ hồ hồ nổi lên sóng gợn, tiêu ý còn chưa kịp hiện lên mặt đã bị sự ngạc nhiên cùng tức giận bất ngờ thay thế.

Từ cánh tay truyền tới một chút đau đớn rất nhỏ, là cảm giác bị tiêm quen thuộc.

“Anh...”

“Sao chẳng biết học cách thả lỏng gì cả? Lại không chịu ngủ, nơi này chật chội như vậy, kẹp tới anh suốt nữa thì muốn làm thêm hai lần.” Chu Dương gấp dài một cái, thuận tay đặt ống tiêm đã trống rỗng lên tủ đầu giường, lại ôm chặt lấy Ly Ủy: “Tiêm cho em một mũi, ngoan ngoãn ngủ ngay đi cho anh.”

Chu Dương! Sớm muộn gì tôi cũng bầm anh ra! Cảm giác mỗi một không ngừng tràn vào cơ thể bị nô hóa bành trướng của Ly Ủy.

“Àh quên nữa, đừng loạn động, điện lưu không chế đang mở đấy.”

Âm thanh truyền vào tai càng lúc càng trở nên xa xăm, tựa như đang ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, nhẹ nhàng lắc lư theo sóng nước, Ly Ủy chậm chậm nhắm mắt lại.

Chu Dương, tôi phải giết anh...

Hắn là nên đa tạ một mũi tiêm kia của Chu Dương, Ly Ủy khó khăn lắm mới ngủ được một giấc thật sâu. Tới khi tỉnh lại, mơ hồ nghe thấy có tiếng nước chảy, cậu mở mắt hé mắt ra, qua một lúc lâu vẫn chưa nhìn rõ được bất cứ thứ gì.

Hơi nước mù mịt khiến phòng tắm siêu cấp xa hoa trở nên mờ ảo như chốn bồng lai tiên cảnh, đồng thời cũng cản trở tầm nhìn của Ly Ủy.

Ánh mắt ngừng lại trên trần nhà được trang trí hoa văn bởi vì ngăn cách một tầng hơi nước mà trở nên có chút lay động. Ly Ủy vừa mới tỉnh dậy từ giấc ngủ say, đầu óc còn chưa kịp thanh tỉnh phải mất một lúc lâu mới xuất ra được báo cáo, ừm, đây là phòng tắm.

Toàn thân đều cảm thấy thoải mái, ít nhất là mấy ngày gần đây, cũng chính là khoảng thời gian bị Chu Dương bắt giữ, cậu chưa từng được hưởng thụ siêu cấp đãi ngộ như thế này.

Cậu đã từng bước chân vào gian phòng tắm chuyên dụng này của Chu Dương, nhưng không có duyên được hưởng thụ bồn tắm lớn đẹp đẽ cùng nước tắm ấm áp, điều duy nhất mà cậu nhớ được chỉ là Chu Dương đã đề cậu lên sàn nhà hưng hăng chà đạp suốt cả buổi sáng như thế nào. Nếu từng được sử dụng chiếc bồn tắm lớn này lần nào, vậy khi đó hẳn là cậu đang hôn mê.

“Biết tội gì đáng chết không? Chính là ngang bướng.”

Nghe thấy giọng nói âm trầm mang theo cả bất mãn truyền tới từ phía sau, lực chú ý liền chuyển tới phần ngực rắn chắc mà lưng mình đang dựa vào, mới chợt xác định được phương hướng trước mắt, nếu nói đang ở trong bồn tắm lớn, chẳng bằng nói là đang nằm bên trên một người đàn ông.

Cảm nhận được cơ bắp phía sau tràn đầy lực đàn hồi, Ly Ủy rầu rĩ phát ra một thanh âm nghe không rõ hàm nghĩa.

Chu Dương ôm lấy cậu từ phía sau, tâm tình rất tốt khẽ mỉm cười: “Anh tự mình giúp em tẩy rửa, phải cảm ơn anh thế nào?”

Không biết do xấu hổ hay vì nước quá nóng, Ly Ủy đỏ bừng cả mặt, cậu quay đầu đi, vừa vặn chạm tới khoe môi Chu Dương, liền bị Chu Dương hôn nghiêng không chút khách khí.

“Ừm...” Âm thanh biểu đạt sự kháng nghị, nghe vào trong tai lại thấy trầm thấp động lòng người, thân thể suy yếu, trên tay không một món vũ khí, trong nụ hôn dài như lang sói của Chu Dương, điều duy nhất mà Ly Ủy có thể làm chỉ là tận lực tranh thủ để hít thở được nhiều hơn một chút.

“Vi Vi đã biết em quay về, bí mật này liên không thể giữ được nữa. Thật mất hứng, vốn định cùng em chơi đùa thêm mấy ngày.” Chu Dương hảo tâm để cậu hít vào mấy ngụm không khí mới mẻ, thấy cánh môi bởi vì bị hôn mà hơi hé mở, lại tham lam đắp lên, vừa mút lấy nước miếng bên trong vừa nói: “Bọn họ nghe được tin tức sẽ lập tức chạy tới ngay, khi gió, mất công anh tốn bao nhiêu tâm tư để che giấu như vậy.”

Bọn họ? Ly Ủy tạm thời không đủ thời gian để phân tích tin tức vừa mới nhận được, chẳng thể trông mong đại não đã bị khuyết thiếu dưỡng khí trầm trọng lại có thể đạt được hiệu suất làm việc tốt. Cậu gắng gượng đẩy Chu Dương ra, chặt vật thở dốc. Cường hôn còn chưa tính, lại còn đồng thời dùng ngón tay cắm vào cái nơi kia, cậu tức giận trợn trừng với Chu Dương.

Chu Dương nhún vai phản đối, tà mị cười để lộ ra hàm răng trắng bóng: “Không rửa sạch thì sẽ sinh bệnh.” Vượt ngoài dự đoán của Ly Ủy, hần phi thường có phong độ mà rút cái tay đang xâm phạm trở về.

Ly Ủy kinh ngạc một thoáng, biểu tình không đứng đắn của Chu Dương được cất giấu dưới vẻ mặt nghiêm túc. Loại ánh mắt chuyên chú ôn nhu này hoàn toàn bất đồng với vẻ âm trầm bạo lực thường ngày, khiến trái tim người ta như bị tấn công mãnh liệt.

Tình hình của Ly Ủy càng lúc càng không ổn, ở cự ly gần đã bị kích động rất mạnh, trái tim tựa như ngừng đập. Hiệu quả của hơi nước rõ ràng không đủ, cậu có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Chu Dương, khí tức đàn ông quen thuộc mà tràn đầy cảm giác an toàn gần trong gang tấc.

Đúng vào lúc cậu vì cảm nhận mới mẻ bất chợt nảy sinh này mà lo sợ hết hồn, một trận lốc xoáy liền đập tung cánh cửa.

“Chu đại ca, sao anh lại tự tiện đưa anh của em đi tắm uyên ương dục? Anh ấy chính là bệnh nhân nha, không thể lợi dụng lúc ảnh hôn mê mà khi dễ đâu.” Vi Vi vừa kêu la vừa tùy tiện đi tới bên bồn tắm lớn, lúc này mới nhìn thấy rõ tình hình trong bồn tắm, liền kinh ngạc ngậm miệng lại, mất một lúc lâu mới hỏi đầy kinh hãi: “Anh tỉnh rồi sao? A a! Chu đại ca anh thật là quá đáng, anh hai tỉnh cũng không chịu nói cho em biết.”

Không thềm để ý đến gương mặt đỏ hồng như sắp chảy ra máu của Ly Ủy và cả bộ trang phục đẹp đẽ đang mặc trên người, Vi Vi bổ nhào vào trong bồn tắm, ôm lấy cái cổ ướt sũng của Ly Ủy.

“Anh! Anh tỉnh rồi! Có phải anh gạt em không, thật đúng là vô lương tâm, vứt bỏ em gái đáng thương như vậy, em phải cắn chết anh.”

“A!” Ly Ủy bất chợt kêu lên.

Trên cổ quả nhiên nhiều thêm một dấu răng trắng tấp.

Chu Dương từ trong bồn tắm nhảy dựng lên, túm lấy gáy Vi Vi: “Ai cho em tùy tiện xông vào? Phá hư chuyện tốt của anh.” Hần nhắc tay lên.

Ly Ủy quát to: “Đừng đánh nó!” Dùng hết khí lực toàn thân để bò ra khỏi bồn tắm, vừa cử động, hạ thể liền đau xót đến gần như khiến cậu phải kêu lên thất thanh, ngã ùm trở về bồn tắm ngập đầy nước ấm.

Tay Chu Dương vừa chạm tới cánh cửa, kinh ngạc một giây liền hiểu ra, dùng ánh mắt mắng kẻ ngu ngốc nhìn về phía bồn tắm.

Hần xách Vi Vi đã ra về đắc ý trong tay: “Hừ, anh hai trở về rồi, Chu đại ca không thể bắt nạt em đâu, về sau nếu em...” Nói còn chưa hết lời đã bị Chu Dương mở cửa ném thẳng ra ngoài.

Đóng cửa lại, Ly Ủy vừa nhô đầu lên từ trong nước, khuôn mặt điển trai bởi vì đau đớn mà nhăn chặt.

Gương mặt của người trong bồn tắm đối diện với gương mặt của người đứng ngoài bồn tắm, từ trên cao nhìn xuống tựa như đang thưởng thức mỹ cảnh.

Ly Ủy lại đỏ mặt, bất quá hiện giờ cũng không phải lúc để mắc cỡ, cậu hỏi: “Anh cho tôi dùng thứ thuốc gì vậy?”

“Em nói mũi tiêm trần tình đêm qua?”

“Không, ban này trước khi tôi tỉnh dậy, ở trong bồn tắm.”

“Không có.”

“Là thuốc kích thích phải không?”

Người đàn ông nhướng mày: “Anh dùng thuốc gì với em, không cần phải giấu.”

Cũng chẳng mong chờ anh sẽ thừa nhận. Ly Ủy buông bỏ ý đồ truy cứu, dựa lưng về phía thành bồn cách xa Chu Dương nhất. Lẽ nào là thuốc cấm mới được nghiên cứu chế biến? Đến bây giờ mà còn lối tư duy hỗn loạn với cả tim đập thình thịch, ánh mắt của Chu Dương kia, uy lực cũng thật đủ mạnh...

Bốp bốp!

Chu Dương lạnh lùng nhìn con mèo trong bồn tắm lớn đang tự tay tát cho mình hai cái, tiếng vang thanh thúy. Làm gì chứ? Mang theo nô ý sai bước tiến vào trong bồn tắm, Chu Dương nắm lấy cổ tay Ly Ủy thật chặt, nghe rõ cả tiếng xương cốt va đập vào nhau.

“Um...” Ly Ủy đau đến tái mặt.

“Thân thể này là của anh, không cho phép em làm loạn.” Hung hăng cắn một chút lên vành tai mềm mại xem như cảnh cáo, Chu Dương nhớ tới việc chính, liền thở dài một tiếng, thay đổi thành loại khẩu khí khác: “Nếu bọn họ đã quay trở về, khẳng định sẽ không buông tha cho em. Em cái gì cũng không nhớ, đừng nói lung tung, đừng lộn xộn, tất cả đều nghe theo sự chỉ đạo của anh. Em cũng không muốn lúc trở về nhìn thấy Vi Vi xảy ra chuyện gì chứ?”

Nghênh tiếp ánh mắt quật cường của Ly Ủy, Chu Dương bật cười ha hả, chăm chú nhìn cậu, ôn nhu hôn nhẹ lên vầng trán cậu: “Nếu em không phải Ly Ủy, dựa vào tính khí của em lúc này, sớm đã bị anh chính đến chết cả trăm lần.”

Thật vất vả mới tắm rửa xong, được Chu Dương bế trở về phòng ngủ.

Chu Dương khẳng khẳng mượn cơ cở động bất tiện, tự mình giúp Ly Ủy thay quần áo lót và âu phục. Bàn tay thô ráp dạo chơi trên da thịt trần trụi, Ly Ủy cứ lo lắng Chu Dương sẽ thừa cơ làm chút chuyện tổn hại đạo đức, nhưng Chu Dương lại thực sự quy củ, cẩn thận giúp cậu mặc quần lót, áo lót, quần tây, âu phục xa hoa, ngay cả tất cũng tự mình xỏ giúp cậu, cuối cùng là thắt cà vạt.

Ly Ủy sau khi bận đồ trở nên đẹp trai bất phàm, mặc dù có chút gầy yếu, nhưng dưới lớp quần áo lại càng làm tôn thêm phong phạm như của con cháu nhà giàu sang.

Ly Ủy vẫn luôn nín thở quan sát nhất cử nhất động của Chu Dương, tìm kiếm thời cơ có lợi để công kích, thế nhưng đáng tiếc, Chu Dương không cho cậu bất kỳ cơ hội nào để làm chuyện xấu cho dù là nhỏ nhất.

Chẳng còn cách nào khác, Ly Ủy chỉ đành ngoan ngoãn để mặc cho người đàn ông không thêm để ý tới sự cự tuyệt của cậu giúp cậu mặc quần áo.

Cuối cùng cũng thắt xong cà vạt, Ly Ủy thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng gõ cửa chợt vang lên, một tên vệ sĩ đứng ngoài cửa nói: “Chu tiên sinh, mấy người mà anh nói đã ở phòng khách chờ suốt mười lăm phút rồi, bắt đầu mất kiên nhẫn.”

“Đã biết.”

Chu Dương quay đầu lại, nháy mắt ra hiệu với Ly Ủy. Ly Ủy đứng lên, bả vai lại bất ngờ bị Chu Dương ấn xuống. Cậu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, thấy trong mắt Chu Dương chẳng biết từ khi nào đã lại nổi lên lửa giận.

“Em đúng là một con mèo chỉ thích mài móng vuốt.” Chu Dương nghiêng răng, nhẹ nhàng lật tay, từ trong cổ áo vét bên phải của Ly Ủy lấy ra một mũi tiêm lập lòe lạnh quang. Kim tiêm này vốn đặt ở trên tủ đầu giường, là của Chu Dương đêm qua dùng xong quên chưa vứt đi.

Kim tiêm bị hung dữ ném vào trong sọt rác.

“Cao thủ hạng bét lại muốn phô trương diễn trò trước mặt cao thủ hạng nhất, em có thể giấu được anh sao?”

Ly Ủy vẫn dùng ánh mắt sáng ngời hữu thần quật cường trừng lại Chu Dương, bất quá chỉ vài giây sau, cậu liền nhớ ra nhất định mình sẽ phải vì Vi Vi mà thỏa hiệp. Cậu quay mặt đi, chịu đựng áp lực uy nghiêm của Chu Dương, bị ép phải giải thích một câu: “Bất quá chỉ là cây kim tiêm.” Một lời giải thích không tính là giải thích.

Chu Dương lạnh lùng hừ một tiếng. Sau tiếng hừ lạnh, hần như mãnh thú phát động công kích mà bổ nhào lên.

“Dừng tay!”

Ly Ủy dưới tình trạng tốt nhất cũng chẳng phải đối thủ của Chu Dương, nói chi đến một Ly Ủy toàn thân bủn rủn vô lực. Quần tây lập tức bị kéo tới đầu gối, ngay cả quần lót cũng bị kéo xuống theo. Khắp người Ly Ủy sồn đầy gai ốc, nếu có thể nhận sai, cậu thực sự dự tính nhận sai, chỉ có điều tính tình Chu Dương không phải là người nếu biết nhận sai thì sẽ tha thứ, Ly Ủy buộc lòng phải liều mạng đá đập.

Bởi vì chuẩn bị ra ngoài gặp người nên bộ điện từ không chế khắp tứ chi đã được cởi bỏ, nếu không thì Ly Ủy thảm rồi.

Giấy dựa chỉ mang tính tượng trưng tiến hành được một hồi, ngoài cửa lại vang lên giọng nói sột ruột của tên vệ sĩ: “Chu tiên sinh, mấy vị khách kia... bắt đầu ầm ĩ rồi, chúng ta có chút khó ứng phó.”

Vừa đúng lúc Chu Dương chế trụ được Ly Ủy, chẳng biết lấy từ đâu ra một cái còng khóa tay cậu lại, ngữ khí thông dong nói: “Đã biết, đi bảo với bọn họ, trong vòng năm phút nữa chúng tôi sẽ xuống.” Hai tay vẫn không hề ngừng lại, áp mặt Ly Ủy xuống nệm giường mềm mại, thô bạo nâng lên bờ mông đã không còn gì che đậy của Ly Ủy.

Tư thế này không giống với khi làm tình, Ly Ủy có chút kinh hoàng. Tối hôm qua cậu đã chịu đủ chà đạp của Chu Dương, lẽ nào mới sáng sớm lại phải tiếp tục? Dục vọng của Chu Dương, một khi đã phát động thì khó mà chấm dứt, không phát tiết cho bằng hết thì quyết không lui binh.

Càng giấy dựa, sự áp chế của Chu Dương đằng sau lưng lại càng lớn. Một vật gì đó lạnh lẽo chạm tới huyết khẩu phía sau, Ly Ủy lạnh đến khê run cả người.

Huyết khẩu bị một món đồ vật hình tròn lạnh như băng khuếch trương, đau đớn trong nháy mắt chạy khắp toàn thân.

“Khốn nạn!” Ly Ủy nhục nhả chữ ầm lên.

Chu Dương, ta phải giết mi!

Món đồ kia cũng không tính là quá thô to, chưa đến mức khiến Ly Ủy bị thương, nhưng đối với thông đạo đã phải chịu không ít giày vò của Ly Ủy mà nói thì thật đủ khó chịu. Chu Dương đặt xong món đồ vật kia, giúp Ly Ủy mặc lại quần lót và quần tây, sẵn sóc kéo khóa, âm trầm nói: “May cho em là chỉ lấy một cái kim tiêm không có bao nhiêu lực uy hiếp. Nếu em lấy một con dao, anh sẽ cho thẳng ba cái vào trong.”

Ly Ủy còn đang nhú mày vẹo đến khó chịu. Nếu có dao, đương nhiên cậu sẽ chọn dao.

“Đây là điều khiển từ xa.” Chu Dương cầm chiếc điều khiển hươu hươu trước mặt Ly Ủy: “Điện lưu không chế, trước khi muốn làm hành động gì hồ đồ thì hãy suy nghĩ kỹ một chút, tư vị ở nơi ấy khi bị dòng điện chạy qua.” Khóe môi gợi lên một nụ cười tàn nhẫn khiến trái tim Ly Ủy bỗng nhiên phát lạnh.

“Lấy ra đi, tôi sẽ nghe lời anh.” Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, huống hồ Vi Vi còn ở trong tay hắn, Ly Ủy thực sự không cần phải giả làm anh hùng. Từ sau khi biết được bộ mặt thật của Lạc Tân, Ly Ủy sớm đã chẳng còn suy nghĩ tiếp tục vì tổ chức mà cống hiến quên mình. Suy cho cùng cũng chỉ trải qua một năm đặc huấn, tình cảm có lẽ còn chưa đủ thâm sâu.

Chu Dương kéo cậu dậy từ trên giường: “Lấy ra? Anh còn đang tức giận đấy. Em muốn thứ này để trong người em hay để trong người Vi Vi?”

Ly Ủy lập tức ngậm miệng. Thời thời khắc khắc đều lấy Vi Vi ra làm uy hiếp đe dọa, thế mà Vi Vi lúc nào cũng một tiếng hai tiếng Chu đại ca.

Đứng dậy, cố gắng chịu đựng cảm giác không thoải mái cường liệt ở hai chân, đi theo Chu Dương xuống lầu.

Bước vào phòng khách, Ly Ủy sững sờ đứng ngây ngẩn trước cửa. Tổng bộ được Chu Dương chỉnh lý tỉ mỉ đến từng ly, chưa từng có ai dám lớn tiếng nói chuyện, thời khắc này lại ồn ào huyền ảo, khói thuốc bay mịt mờ.

Mặt đất toàn là vỏ trái cây, vỏ lạc, bộ sofa bằng da sang trọng bị tàn thuốc làm cháy thủng mấy lỗ, một đám người nằm hoặc ngồi lộn xộn lung tung với đủ loại tư thế không lịch sự.

Mười sáu người thì ít nhất có tới mười hai người cởi trần, lộ ra cơ bắp rắn rỏi cùng một thân đầy sẹo đáng sợ. Bốn người còn lại xem như có mặc quần áo đầy đủ thì ba người mang trên mặt vết thương nghiêm trọng,

hai người hình như là bị đao chém, còn người kia không biết đã bị cái gì làm thương như thế, quan sát thật kỹ thì có vẻ cái mũi xấu xí từng bị chó cắn.

Còn lại một người nhìn qua có vẻ không có thương tích, ăn mặc cũng không tồi, âu phục cao cấp màu trắng, tướng mạo nhã nhặn, nhưng hiện tại hẳn lại đang chăm chú nghiêm túc nhìn về một hướng, chính là màn hình ti vi siêu lớn đặt trong phòng khách, đang chiếu AV Nhật Bản*.

(AV: adult video ~> phim người lớn)

Mọi người hiển nhiên đã sớm mất kiên nhẫn, thất thủ bất cứ lúc nào do người giúp việc đưa lên, vừa nhét vào miệng vừa chửi: “Mẹ kiếp, làm cái gì mà lâu như vậy còn chưa chịu ra.”

“Nếu không phải muốn lịch sự một chút, hiện giờ tao đã đập bể hết chỗ này.”

Người mặc tây trang màu trắng nhã nhặn gật đầu nói: “Mang tiếng tổng bộ, thật quá là lạc hậu. Series này bên Nhật đã ra đến đĩa thứ năm rồi, ở đây lại chỉ có tới đĩa thứ hai, nữ diễn viên chính ở đĩa thứ tư trông xinh hơn một chút.”

Mọi người đều sôi nổi gật đầu, lớn tiếng nghị luận về trào lưu phát triển của AV Nhật Bản dạo gần đây, phòng khách càng thêm náo nhiệt mù mịt.

Ly Ủy đang ngây ngẫn, Chu Dương bên cạnh đã ho khan hai tiếng, thanh thanh cổ họng: “Để mọi người đợi lâu rồi.”

Ngay lập tức, toàn bộ ánh mắt trong phòng khách đều bắn về phía Ly Ủy. Bị mười sáu người vẻ mặt dữ tợn như lang như hổ nhìn chăm chăm, đây vẫn là Lần đầu tiên Ly Ủy được trải nghiệm loại cảm giác này, nhất thời thấy khó chịu như bị lột sạch quần áo cho kẻ khác nhìn.

Còn chưa kịp lên tiếng, mười sáu người đàn ông to cao vạm vỡ đã nhảy dựng lên, chậm chậm tiến lại gần vây tròn xung quanh Ly Ủy, sau đó cùng cúi người một góc chín mươi độ, chỉnh tề hướng về phía Ly Ủy hô lớn: “Ly ca!”

____Hết____

9. Chương 9

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộ

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Ly Ủy ngây ngẫn suốt cả hồi lâu vẫn chưa kịp phản ứng, mười sáu người đàn ông to cao vạm vỡ đứng vây xung quanh, ta nhìn người người nhìn ta, rồi cùng nhau bật cười ha hả, càng vây lại gần hơn, thì nhau nói: “Ly ca, có kinh hỉ thì cũng không cần phải như vậy đâu.”

“Ngượng ngùng làm gì, các anh em ngàn dặm xa xôi gấp gấp chạy về gặp anh cũng là phải đạo thôi. Anh là đại ca của tụi em, đây chính là lễ nghĩa.”

Người mặc tây trang nhã nhặn màu trắng tặng cho tên đầu trọc có vết sẹo trên mặt một cái cùi chỏ: “Đã bảo chúng ta không nên chạy đến đây ngay lập tức rồi mà, Ly ca vừa mới trở về, đương nhiên còn muốn cùng Chu lão đại ầm ập một chút, trải qua thể giới của riêng hai người. Một lũ bóng đèn phá đám.”

Mọi người xung quanh lập tức kêu ầm lên: “Tiểu Bạch Kiếm (1), lúc chúng ta cùng nhau bàn bạc việc chạy đến đây, chính cậu là người đã đề nghị phải phá hư thể giới của hai người họ một chút, để Chu lão đại phải ghen đến bốc hỏa nha!”

“Đúng thế! Cậu có biết công phu trên giường của Chu lão đại không? Ly ca dễ dàng chịu được sao? Chúng ta mà cứ thế đến làm ầm ĩ, chưa biết chừng Ly ca đã phải nằm trên giường bái bai chúng ta rồi.”

“Bóp” một tiếng, có tên đầu trọc khác phải ăn ngay một cái tát không lưu tình, một người cời trần cao to lực lượng để lộ ra mảng lông ngực mềm mại màu đen quất lớn: “Quang Côn, mày nguyên rửa Ly ca đấy à?”

Người tên Quang Côn kia mặc dù vẻ mặt dữ tợn đến đáng sợ, nhưng lập tức liền hướng về phía Ly Ủy cười giả hoạt: “Nói giỡn thôi, hì hì, là nói giỡn thôi.”

Mọi người âm ỉ náo loạn suốt một lúc lâu mới chợt có người vỗ mạnh lên đầu, kêu lớn: “Đứng ngốc ở đó làm gì? Ly ca, mau ngồi đi ngồi đi!”

Bốn năm bàn tay lồi kéo quần áo của Ly Ủy, quàng cổ Ly Ủy, còn chưa kịp đụng tới mái tóc của Ly Ủy, đã bị Chu Dương vẫn luôn đứng bên cạnh Ly Ủy mang theo khí thế cường đại cùng mạn bất kinh tâm mạnh mẽ cản lại.

Mọi người rút tay về, gian trá cười cười, thì thầm với nhau: “Nói nghe này, có Chu lão đại ở đây, mày đừng nghĩ đến chuyện chạm được vào một sợi tóc của Ly ca.”

“Hãy, huynh đệ chúng ta chẳng còn giá trị nữa rồi, nhớ năm đó muốn sờ Ly ca thế nào thì cứ việc sờ a.”

“Tiểu Bạch Kiềm, cậu nói mấy lời dễ khiến người ta hiểu lầm như vậy, Ly ca không hề bẹp cậu thì Chu lão đại cũng không bẹp cậu, Chu lão đại không hề bẹp cậu thì huynh đệ chúng ta sẽ không bẹp cậu.”

Mọi người cùng đùa giỡn tản ra, đều tự tìm lấy một chỗ để ngồi xuống, ngấm ngấm để lại chiếc xô pha lớn ở chính giữa phòng cho Chu Dương và Ly Ủy. Chu Dương bá đạo ôm lấy thắt lưng Ly Ủy đi về phía ấy.

“Những người này là ai?”

“Đàn em của em.” Tiếng Chu Dương trầm thì từ bên tai truyền tới mang theo một tia không vui.

Ly Ủy ngó đám gia hỏa thực sự không dám khen ngợi kia: “Đàn em của tôi?”

“Không nghe thấy bọn họ gọi em là Ly ca sao? Chưa tẩy não đã đủ ngốc ngếch rồi, tẩy não xong lại càng hỏng hơn.”

Không cần dả thương lòng tự tôn của người ta như vậy chứ? Phải chịu lời châm chọc ác độc vô cớ của Chu Dương, Ly Ủy lại nổi lên cơn tức giận, trong bụng âm thầm thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Chu Dương, bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn: “Ái!”

Lúc ngồi xuống xô pha, tư thế liền bị thay đổi, món đồ chơi ở sâu trong cơ thể mang đến cho cậu sự kích thích mãnh liệt, khiến đầu gối cậu như nhũn cả ra, cơ hồ ngã vào trong lòng Chu Dương.

Thật mất mặt!

“Không sao chứ?” Chu Dương hỏi.

Dựa vào sự giúp đỡ từ cánh tay của Chu Dương để ngồi được vững vàng, tức giận trừng mắt nhìn hắn. Bị làm sao trong lòng anh biết thừa đi.

Chu Dương bắt mắt với ánh mắt không ôn hòa của Ly Ủy, liền nheo mắt lại, thổi hơi vào trong tai cậu: “Bớt làm mặt khó coi với anh đi, anh mà ấn phím của cái điều khiển này, em mới biết được cái gì thực sự gọi là giày vò.”

Hảo hán không chấp cái thiệt trước mắt, mặc dù Ly Ủy không phải hảo hán gì, nhưng cũng biết dòng điện chạy qua cái nơi vừa mẫn cảm lại vừa bị thương kia nhất định sẽ không dễ chịu, đành phải thu hồi ánh mắt trợn trừng.

Chu Dương hài lòng cong môi cười cười, quay đầu lại nói: “Các anh em, đã lâu không gặp. Tôi biết hai năm qua Ly Ủy chơi trò mất tích, mọi người đều lo lắng muốn chết, hiện giờ Ly Ủy đã quay trở về, tôi lại giấu mọi người vài ngày, thật sự có chút tội lỗi. Bất quá cũng là có nguyên nhân,” Hắn ngừng lại một chút, còn tận lực thở dài: “Lão đại của các cậu bị người ta tẩy não, cầm súng để đối phó với tôi, bị tôi bắt được. Mấy ngày qua, tôi bận rộn kiểm tra nhóm máu của cậu ấy, đối chứng DNA, thử xem có phải là kẻ phẫu thuật thẩm mỹ giả mạo hay không. Về sau phát hiện cậu ấy thực sự bị tẩy não, bây giờ ngay cả em gái mình cậu ấy cũng không nhận ra, càng không cần phải nói tới các cậu.”

Chẳng ngờ Chu Dương bình thường đứng đắn nghiêm túc, tàn bạo đến mức khiến con người trong phạm vi mười dặm đều phải đóng băng, lại có thể sử dụng miệng lưỡi trơn tru chỉ bọn lưu manh mới dùng để nói chuyện, còn bắt chước đến cực kỳ giống.

Chu Dương dường như đoán được Ly Ủy đang kinh ngạc vì điều gì, cúi đầu ghé vào tai cậu nói: “Họ là huynh đệ của em, không thể không nể mặt. Làm cho quan hệ trở nên không tốt, chẳng phải em sẽ là người khó chịu?”

Bên kia sớm đã bùng nổ, tất cả mười sáu người đều đứng phắt dậy, cảm phần sục sôi nói: “Ai dám tra tấn Ly ca của chúng ta như vậy? Lão tử sẽ băm nó ra cho chó ăn!”

“Ly ca, hai năm nay anh mất tích, thì ra thực sự là bị người ta bắt cóc đi tẩy não? Khốn nạn!”

“Tên tiểu tử nào mà to gan đến vậy, chúng ta cũng bắt hắn về tẩy não, làm cho hắn hồ đồ rồi thả về nhà để hắn cường gian chính em gái mình.”

Đủ loại từ ngữ của dân tộc Trung Hoa chuyên dùng để thăm hỏi mười tám đời tổ tông người khác đều được diễn lại một lần, Ly Ủy nghe đến nhũn chặt lông mày, đám tiểu đệ này...

Chu Dương mặt không đổi sắc lắng nghe mọi người phát tiết hết, rồi mới khoát tay bảo bọn họ ngồi trở về: “Các anh em đừng làm ầm ĩ, những kẻ đã khi dễ Ly Ủy kia, tôi nhất định sẽ không tha cho bọn chúng. Hiện giờ chỉ có một việc muốn nhờ các anh em giúp đỡ, nhưng chỉ e các anh em không chịu.”

“Giúp đỡ gì? Cứ việc nói, muốn thuốc nổ, độc dược hay lực lượng đều được. Dám đụng đến Ly ca của chúng ta, thử cho hắn một viên đạn hạt nhân truyền ra ngoài lúc liên bang Xô Viết giải thể đi.”

“Bất sống thằng cha đã làm hại Ly ca, để hắn ném thử hình phạt mới nhất của Bạch Nha đường.”

Mọi người sau khi vỗ ngực thề nhất định sẽ giúp đỡ hết mình, Chu Dương mới chậm rãi nói: “Đại não của Ly Ủy chịu kích thích, cái gì cũng quên hết, cần thời gian để bình phục. Tôi hi vọng trong khoảng thời gian này, các anh em hỗ trợ cùng giúp đỡ, đừng quẩn lầy cậu ấy lôi ra ngoài. Số lần gặp mặt cũng đừng nên quá nhiều, để tránh ảnh hưởng đến tiến độ. Mọi người cũng biết đấy, vấn đề thần kinh trong não bộ cực kỳ phức tạp.” Hắn thuận miệng kể ra một chuỗi danh từ chuyên ngành mà ngay cả bác sĩ bình thường cũng nghe không hiểu, mười sáu người đàn ông nghe đến ngẩn ngơ.

Phòng khách trở nên trầm mặc, một lúc lâu sau Tiểu Bạch Kiểm mới gật đầu nói: “Chu đại ca nói có lý, Ly ca giao cho anh còn an toàn hơn so với giao vào tay tổng thống Mỹ. À phải rồi, Ly ca bị tẩy não, có phải đã hoàn toàn không nhận ra chúng tôi rồi không?”

Mọi ánh mắt đều tập trung về phía Ly Ủy, Ly Ủy gật đầu.

Tên đầu trọc chửi một câu đầy thô tục, nói: “Ly ca, anh thật thiếu nghĩa khí, chỉ là tẩy não thôi mà, quên những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh thì thôi đi, ngay cả anh em kết nghĩa cũng quên mất. Em là Quang Côn, nếu anh còn quên, cho dù là lão đại em cũng dè bẹp.”

Mấy người còn lại cũng nhao nhao nói ra tên của mình, đa số đều là biệt hiệu, tên thật gì mà lại là “mặt sẹo”, “lão lang”, “lông rậm”, “vịt ngu”, “tiểu bạch kiểm”...

Hiện giờ xem ra tư liệu mà Lạc Tân đã cung cấp cho bị thiếu rất nhiều, ví dụ như mười sáu thằng cha này, trong tư liệu dù chỉ một chút giới thiệu cũng không có. Ly Ủy lo lắng gật đầu, trong lòng lại nhiều thêm một điểm nghi vấn. Nếu những điều Chu Dương nói là thật, vậy thì dựa theo tình thế này, có thể thấy trước khi bị tẩy não cậu hẳn là có chút ảnh hưởng trong hắc đạo, sao Chu Dương có thể dùng thủ đoạn thấp hèn để bắt ép cậu lên giường?

Lẽ nào trước kia Ly Ủy thực sự cam tâm tình nguyện cùng Chu Dương? Bị M à!

“Sao nhìn đáng vẻ Ly Ca hình như tinh thần không được tốt lắm, sắc mặt cũng khó coi.”

“Đương nhiên sắc mặt của anh hai em không tốt rồi, gặp mấy người các anh, có ai mà sắc mặt lại tốt được?” Một bóng người màu hồng phấn chạy xuống từ trên lầu, chen vào trong xô pha, phát ra giọng nói lạnh lạnh: “Tiểu Bạch Kiểm, anh lại xem băng kích tình ở phòng khách tổng bộ của tụi em sao?”

Mọi người hiển nhiên đã rất lâu rồi chưa gặp Vi Vi, đều kêu ầm lên: “Tiểu Vi Vi, mau gọi một tiếng Quang Côn ca ca nghe xem nào.”

“Trưởng thành xinh đẹp rồi, bao giờ thì lấy chồng?”

Lão Lang bày ra một bộ mặt đau đầu nhưc óc: “Cái gì mà tổng bộ của tụi em? Đàn bà con gái chính là tay ngoài, bọn anh mới là người trong nhà của anh trai em, còn nơi này là tổng bộ của Chu lão đại.”

Vi Vi hừ một tiếng: “Anh hai em là của Chu đại ca, anh ấy đã đồng ý sẽ không xen vào chuyện của hắc đạo, các anh đã sớm bị đá ra khỏi gia môn rồi, không được tới làm phiền anh ấy nữa, ít làm bóng đèn đi!” Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng khoe môi lại là ý cười thật ngọt ngào, một chút cũng không có vẻ e sợ mấy gã đàn ông đáng vẻ hung tợn này, Vi Vi vỗ bộp một cái lên vai Quang Côn: “Đạn đặc chế lần trước có còn không anh? Cho em thêm một ít.”

Ly Ủy nhịn không được nhíu mày: “Vi Vi, em muốn đạn làm gì? Con gái ngoan ngoãn đọc sách chẳng phải tốt hơn sao?”

Vi Vi kinh ngạc trợn trừng nhìn Ly Ủy: “Anh, nào anh bị phá hư rồi? Từ nhỏ anh đã dạy em, con gái đọc sách không quan trọng, quan trọng nhất là có thể quản chế được chồng. Em học bắn súng cũng là do anh bắt mà.”

Ly Ủy nhất thời không nói nên lời, Chu Dương bật cười ha hả.

Sau đó trọng tâm câu chuyện liền xoay quanh chủ đề tẩy não mà Ly Ủy không muốn đề cập tới nhất.

Vi Vi bắt mắt nhìn nháy nháy: “Em hồi bé trông như thế nào anh có nhớ không? Lúc em một tuổi uống sữa gì? Anh tặng quà gì cho em vào sinh nhật sáu tuổi?... Lúc em mười lăm tuổi kết giao bạn trai, anh có nhớ đã tự tay cắt tóc đầu cậu ta thế nào không? Rồi cuộc anh có biết năm nay em bao nhiêu tuổi không?”

Ly Ủy liên tục lắc đầu, đành phải giải thích với Vi Vi mang khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang lã chã nước mắt: “Anh đều quên hết rồi, em nói lại một lần nữa đi Vi Vi, anh nhất định sẽ ghi nhớ kỹ.”

Những người khác ở một bên ồn ào: “Quên rồi thì thôi đi, tiểu nha đầu này hồi nhỏ còn xấu hơn bây giờ nhiều, mười phần giống hệt một con khỉ con không có lông, á cứu mạng!” Lỡ tai thiếu chút nữa bị Vi Vi cắn rụng.

“Ly ca, anh thật sự bị tẩy não rồi?”

“Vậy mấy việc cơ bản như ăn cơm uống nước đi vệ sinh, có cần phải học lại lần nữa không?”

“Cái trò tẩy não này, có đau không ta?”

Ly Ủy sắc mặt xanh mét còn mang thêm chút tái, thấp giọng hỏi Chu Dương: “Tôi thực sự là đại ca của bọn họ?”

Chu Dương lạnh lùng đáp: “Em ghét nhất là quy củ phép tắc, lũ đàn em đi theo em đương nhiên cũng một chín một mười.”

“Người của chúng ta không cùng một chỗ?”

Chu Dương trầm mặc nhìn nhìn cậu, thấp giọng đáp: “Sau khi em theo anh, hai nơi dự tính sáp nhập lại làm một. Bất quá anh rất ít khi sử dụng những huynh đệ của em, liền cấp đủ tiền để bọn họ tiêu điều tự tại, thích làm gì thì làm, chỉ cần đừng chọc vào phiền toái lớn là được rồi.”

Truyện trò một lúc lâu, mấy người Tiểu Bạch Kiểm ở trong phòng khách phì phò điếu thuốc, ô nhiễm bầu không khí, Ly Ủy lại bắt đầu nhíu mày, ho khò khè: “Xin hỏi... các cậu có thể đừng hút thuốc được không?”

Quang Côn kinh ngạc tựa như nhìn thấy quỷ: “Ly ca mà lại văn chất bỉnh bỉnh* như vậy?”

“Quang Côn, cái đó gọi là văn chất tần tần*.”

(văn chất tần tần: lịch sự, chất phác. Phiên âm chữ “bỉnh” và chữ “tần” đọc gần giống nhau)

“Nói nhầm, tao bảo bỉnh bỉnh thì chính là bỉnh bỉnh.”

Tiểu Bạch Kiểm ra sức xua tay: “Mặc kệ hần bính bính hay tần tần, đây không phải là trọng điểm. Mẹ nó, Ly ca cứ nhiên nói ra chữ ‘xin’.”

Quang Côn vỗ bộp một cái lên quả đầu bóng lưỡng của mình: “Chẳng trách người ta nói tẩy não lợi hại. Ly ca không nói Tam Tự Kinh, cứ nhiên còn giảng lễ độ.”

Ly Úy vẻ mặt mất tự nhiên: “Trước kia tôi là người như thế nào?”

“Hà hà, trước kia anh là như vậy, nói đến thật dài quá.”

Trong đám bọn họ xem ra Long Rậm là người có chủ kiến nhất, liền đề nghị: “Xem ra di chứng hậu tẩy não rất lợi hại, chẳng bằng như vậy đi, để Ly ca sớm một chút nhớ ra chúng ta, anh em ta không đi nữa, ở lại tổng bộ này, hàng ngày cùng Ly ca nói về những chuyện trước kia.”

Mọi người cùng vỗ tay tán thưởng, nháy mắt ra hiệu.

Chu Dương bất ngờ kéo Ly Úy đứng dậy, mặt không biểu tình nói: “Ly Úy mệt rồi, tôi đưa cậu ấy về phòng nghỉ ngơi.” Dùng lực khống chế thắt lưng Ly Úy rồi đi về phía cầu thang.

Vi Vi cũng vội vàng đứng dậy, trừng mắt mắng: “Đều tại các anh nói vớ nói vẩn, hại Chu đại ca đem anh hai đi rồi. Hiếm lắm em mới có cơ hội được ngồi với anh hai một chút, hiện giờ phòng của anh ấy ngay cả em cũng không được vào.”

“Em đập cửa mà vào, sợ Chu lão đại đập chết em sao?”

“Anh có gan thì đi mà đập.”

Chu Dương làm như không nghe thấy gì, chỉ một mực đưa Ly Úy đi về phía cầu thang. Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, thì ra là Lão Lang, gã đang chán nản tự kéo lỗ tai mình: “Biết tin Ly ca trở về, liền đặc biệt đặt một bao sương (2) lớn nhất trong câu lạc bộ đêm Phong Vân, bảo má mì giữ lại tiểu thư xinh đẹp nhất. Ai ngờ Ly ca lại bị người ta tẩy não, ngay cả nam hay nữ cũng không phân biệt được. Chu lão đại lại không cho phép chúng ta mang Ly ca ra ngoài.”

“Tao nói con lang này đúng là đồ lang chết mà, ngoài cái đuôi cùng sắc tâm ra thì có gì nữa đâu? Ly ca không thể đi, chẳng phải vẫn còn chúng ta đó sao, đồ vô lương tâm! Mau lên, sao không chịu nói sớm, tiểu thư xinh đẹp bị người ta cướp mất thì phải làm sao? Ly ca, bọn em đi đây!”

“Bây giờ mới buổi sáng mà?”

“Tiểu thư xinh đẹp thì buổi sáng cũng xinh đẹp a!”

“Tạm biệt Ly ca.”

“Ngày mai lại tới tiếp tục câu thông với anh, để anh nhớ ra những chuyện trước kia.”

Ly Úy ngoảnh đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Vi Vi cũng đã đứng dậy một bộ dáng vẻ chuẩn bị xuất phát: “Vi Vi, em không định đi cùng bọn họ đến câu lạc bộ đêm đấy chứ?”

Vi Vi sốt ruột le lưỡi: “Có lần nào là em không đi?”

Ly Úy trầm mặt: “Không được đi.”

Vi Vi bật cười: “Không đâu, anh, chính anh đã nói, phụ nữ nhất định phải biết đàn ông có bao nhiêu thói xấu, mới biết phải đối phó với đàn ông như thế nào.”

Ly Úy còn muốn nói gì nữa, Chu Dương đã trầm giọng: “Lời anh của em nói, em dám không nghe?”

“Em...”

“Câm miệng, lên phòng cho anh, chăm chỉ đọc sách.” Ánh mắt hung ác của Chu Dương bắn tới, ép đến không người nào dám ngẩng đầu lên.

Vi Vi đỏ hồng hai mắt, nhìn khắp xung quanh như cầu cứu. Đám người Quang Côn lập tức ngẩng đầu nhìn trần nhà, toàn bộ đều làm như không thấy gì hết.

?

“Đáng ghét! Anh hai thay đổi đáng ghét muốn chết.” Vi Vi lầm bầm, ngồi phịch trở về sô pha.

Tiểu Bạch Kiểm vội vàng nói: “Vậy bọn em đi đây, tạm biệt Ly ca. Chu lão đại, chăm sóc thật tốt cho Ly ca của bọn em nha.” Mười sáu người để lại một phòng bữa bãi lộn xộn, bỏ trốn mất dạng.

Phòng khách yên tĩnh trở lại, Ly Ủy hơi cử động, Chu Dương liền hỏi: “Muốn đi đâu?”

Ly Ủy nhìn Vi Vi đang sinh hờn dỗi ngồi ở sô pha, cảm thấy không đành lòng liền nói: “Đi xem nó.”

“Đây là em gái bảo bối do chính tay em dạy dỗ.” Chu Dương ôm chặt thắt lưng cậu: “Đừng nhúc nhích.”

Ly Ủy bất mãn quay đầu lại: “Anh nói nó là em gái của tôi, vậy cũng nên để anh em chúng tôi bồi dưỡng một chút tình cảm chứ?”

“Chẳng phải không tin anh sao?” Chu Dương lạnh lùng hừ một tiếng, âm trầm nhìn chăm chú Ly Ủy: “Muốn giả vờ làm một người anh trai tốt thì cũng nên theo anh về phòng trước đã.”

Về phòng? Ly Ủy có chút kinh hãi, thứ đồ chơi kia vẫn kẹt ở sâu trong thân thể, mặc dù không quá thô to, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy không thoải mái, hiện tại lại còn muốn về phòng. Chu Dương, anh thật là một tên biến thái.

Phát hiện Ly Ủy miễn cưỡng vịn vịn thất lưng mưu đồ phản kháng, Chu Dương cực mất kiên nhẫn nhủu mảy: “Thứ kia ở bên trong lâu như vậy rồi em còn chưa cảm thấy khó chịu? Đừng lộn xộn nữa, không về phòng sao giúp em lấy ra được?”

Ly Ủy ngậm miệng. Chu Dương vừa kéo cậu lên tầng vừa hung bạo trầm giọng mắng: “Đều là tự em chuốc lấy khổ.”

Trở về phòng, bị Chu Dương cởi quần ra.

Lần này Ly Ủy đã có kinh nghiệm, không lén lút làm ra bất kỳ một động tác nhỏ nào. Chu Dương cũng quy quy củ củ giúp cậu lấy thứ kia ra, lại còn dịu dàng mỉm cười với Ly Ủy: “Xem như em thông minh, anh đặt một con dao ở tủ đầu giường, em lại không làm vậy.” Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Ly Ủy.

Ly Ủy gần như phát điên, dao a! Tại sao lại không chú ý cơ chứ, nói sớm một chút thì có phải đã đoạt ngay lấy để kết liễu Chu Dương rồi không. Đều tại động tác của Chu Dương ban nãy quá mức ôn nhu, điểm mẫn cảm ở sâu trong thân thể bị món đồ chơi kia lúc rút ra đụng vào mấy lần, hại cậu hốt hoảng thất thần cả một hồi lâu...

____Hết____

*Chú thích:

(1) Tiểu Bạch Kiểm: tên mặt trắng ~> ý chỉ người có da trắng vẻ nho nhã thư sinh. Đây chỉ là biệt danh thôi nhé, đám đàn em của Ly Ủy đều có biệt danh cả nên mình viết hoa cho khỏi nhầm lẫn.

(2) bao sương: một phạm vi hoạt động nho nhỏ trong các quán trà, tiệm cơm, quán karaoke, có tính độc chiếm.

10. Chương 10

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cầm Vân

Xem như Chu Dương còn biết giữ chữ tín, bằng lòng để cho Ly Ủy xuống lầu coi Vi Vi.

Trước khi đi ra cửa, Chu Dương còn tiến lại gần, phun nhiệt khí vào trong lỗ tai Ly Úy, giọng nam trầm đầy từ tính bật cười âm trầm: “Đừng nói đừng tung, đừng làm chuyện gì bậy bạ, đừng gây rắc rối cho anh.” Hôn lướt một cái lên má Ly Úy, hân còn chu đáo giúp cậu mở cửa.

Ai có thể bất chấp an nguy của một cô gái đáng yêu như Vi Vi cơ chứ? Ly Úy âm thầm thở dài trong lòng. Trước khi có thể nắm chắc một chút việc thủ tiêu Chu Dương, cậu dự tính sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ cần Chu Dương đừng quá phận.

Xuống tới nơi liền thấy Vi Vi đang nhàm chán ngồi nghịch một quả xoài tươi được vận chuyển từ Thái Lan bằng máy bay. Nhìn thấy Ly Úy đi xuống, cái miệng nhỏ nhắn của Vi Vi hơi bĩu ra, cô ném quả xoài sang bên cạnh, lộ ra một khuôn mặt buồn bực.

“Sao thế...” Ly Úy đứng bên cạnh cô, cảm thấy vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Đây thực sự là em gái của mình? Gương mặt xinh xắn, hai gò má đỏ hồng, thích vận động thích nháo sự, lúc sáng còn không thèm phân trần mà cắn lên cổ mình một cái. Ly Úy quay quay cổ, thầm nghĩ nếu mình nhận sai em gái thì chẳng phải cực kỳ buồn cười hay sao? Nhưng rồi cuối cùng lại không tự chủ được mà mang lên người dáng điệu anh hai, khê ho một tiếng hỏi: “Sao không lên lầu đọc sách?”

Vi Vi lại hừ một tiếng, như bị tổn thương mà nhìn Ly Úy, ánh mắt vô cùng tội nghiệp, tựa hồ đã phải chịu ủy khuất rất lớn. Ly Úy không thể chịu được ánh mắt này của cô, có cảm giác như mình đã làm chuyện gì không nên làm, vừa định mở miệng nói thì bỗng nhiên Vi Vi đứng dậy, xoa xoa mắt thấp giọng hỏi: “Anh hai, có phải anh không còn thương em nữa?” Thế rồi khóc nức lên.

Ly Úy cuống cuống, vỗ vỗ bả vai Vi Vi, liên miệng biện bạch: “Sao có thể như vậy? Sao anh lại không thương em?”

Vi Vi vừa khóc vừa dụi dụi mắt: “Cái gì anh cũng quên hết, ngay cả người ta bao nhiêu tuổi cũng không nhớ được.”

“Cái này... cái này chẳng phải tại anh bị tẩy não sao?” Ly Úy xấu hổ dùng một lời giải thích mà cậu chán ghét nhất.

“Bị tẩy não rất nghiêm trọng sao? Cái gì cũng vin vào cớ này, nào có ai bị tẩy não xong lại quên luôn cả đứa em gái duy nhất? Thật sự thương em thì sẽ không quên em đâu.”

Mặc dù trách móc đến là vô lý, nhưng động tác vừa khóc vừa tựa đầu lên vai Ly Úy của Vi Vi thực sự rất đáng thương, Ly Úy cũng sợ không dám phân trần.

“Được rồi được rồi, anh hai đáp ứng nhất định sẽ nhớ ra em.” Kể từ ngày mai, bắt đầu đi hỏi từng người cho rõ ràng, thói quen và tính cách của mình trước kia là như thế nào.

Vi Vi ủ rũ ngẩng đầu lên, hít hít mũi, bỗng nhiên khóc càng lớn hơn: “Anh thay đổi thật là đáng sợ.”

Ly Úy không biết mình lại phạm phải sai lầm gì, bị Vi Vi khóc đến rối hết cả lòng, gần như cầu khẩn nói: “Anh lại sai ở chỗ nào rồi?”

“Em mắng anh, anh lại không hung dữ với em...” Vi Vi ghen ngào nơi cổ họng.

Ly Úy cơ hồ vô lực toàn thân. Trước kia rốt cuộc cậu là người như thế nào đây?

An ủi không có hiệu quả, Vi Vi khóc rất lâu, cuối cùng vẫn là tự mình thu nhỏ âm thanh, lấy khăn tay ra xoa xoa đôi mắt đỏ hồng, hỏi: “Anh hai, có nhớ trước kia anh nói với em câu nào là nhiều nhất không?”

“Câu nào?”

Vi Vi cười hì hì, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa trải qua một trận khóc vẫn còn lưu lại lệ quang, phối với nụ cười kia, xinh đẹp hết như một tiểu thiên sứ. Cô bắt chước giọng điệu lớn tiếng thô lỗ: “Nếu không phải em là em gái của anh, Ly ca anh sớm đã một cước đạp chết em rồi!”

“Anh thường dùng câu này?” Ly Úy toát mồ hôi lạnh.

“Ừm.” Vi Vi gật đầu, chăm chú quan sát Ly Úy từ trên xuống dưới, bỗng nhiên reo lên một tiếng, bất ngờ duỗi tay ra ôm chầm lấy cổ Ly Úy, cả thân thể mềm mại quấn lên như bạch tuộc.

“A a!” Trên cổ truyền tới một trận đau đớn, Ly Ủy nhú mày kêu lên.

“Vẫn là căn cổ của anh hai thấy thớm nhất! Anh để em cắn thêm mấy cái nữa đi, đảm bảo cắn nhẹ.” Tiếng cười trong trẻo của Vi Vi bay vào trong tai, cô thỏa mãn thở ra một hơi, mềm mại nói: “Anh quay về là tốt rồi, anh có thay đổi thành cái quái dạng gì cũng không sao hết. Em thực sự rất vui.”

Ly Ủy đang định quở mắng Vi Vi không được loạn cắn người ta, trái tim bỗng nhiên lại mềm nhũn, ngoan ngoãn để cho hàm răng nhỏ trắng tinh của cô vói tới vành tai. Đang định nhẩn nhịn chịu đau để cho cô cắn một miếng.

“Ai ui!” Vi Vi bị đau đến bật kêu lên thất thanh.

Chu Dương đứng ngay phía sau xô pha, từ trên cao túm lấy tai Vi Vi: “Anh của em là bị người ta tẩy não, nhưng cũng không thể tùy tiện bắt nạt. Cậu ấy chỉ có thể để cho anh cắn.”

Vi Vi xoa xoa cái tai bị kéo đau, oan ức lầm bầm: “Chu đại ca, anh cũng quá là bá đạo rồi. Anh hai quay về đã mấy ngày, anh lại chẳng chịu nói cho ai biết, một mình chiếm cứ anh hai. Hiện giờ ngay cả cắn cũng không cho cắn. Anh ấy là anh trai của em nha!”

Chu Dương chẳng thêm ư hử gì, chăm chú nhìn Vi Vi rồi nở một nụ cười tà khí. Vi Vi lập tức gơ hai tay lên, nhượng bộ nói: “Em biết rồi, em biết rồi, không được bắt nạt anh hai chứ gì?” Bất mãn lườm Chu Dương một cái, cô lại trèo lên người Ly Ủy như một con mèo nhỏ, kéo nhẹ vành tai của Ly Ủy: “Anh, tới phòng của em đi. Hai năm nay em đã chuẩn bị rất nhiều món đồ chơi thú vị cho anh nha. Đi nào!”

Ly Ủy nhìn nhìn Chu Dương, còn chưa kịp chờ Chu Dương biểu hiện ra dấu hiệu gì, đã thân bất do kỷ bị Vi Vi kéo chạy lên cầu thang.

Một căn phòng rất đẹp trên tầng ba chính là không gian riêng tư của Vi Vi. Kéo Ly Ủy vào trong phòng, Vi Vi than thở: “Phòng của em trông thế nào chắc chắn anh cũng quên mất rồi.” Đóng cửa lại, cô mở ra một cánh tủ chiếm trọn cả một mặt tường, lấy ra vài cái hộp bằng kim loại rất lớn, bày ở trước mặt Ly Ủy như hiến bảo vật. Bạn đang ?

Hộp được mở ra, bên trong vật gì cũng có: bông tai, nhẫn quý, mắt kính kỳ quái, từ điển lớn nhỏ cổ xưa, còn có nửa đoạn bút lông bị gãy đã bốc ra mùi hôi, cùng một miếng chặn giấy bằng ngọc bị vỡ ở hai đầu, còn nhiều thứ kỳ quái khác nữa, nhất thời Ly Ủy chưa thể đọc ra được tên gọi của chúng.

“Những thứ này là gì?”

“Đồ ăn trộm.”

“Đồ ăn trộm?” Giọng của Ly Ủy nâng lên hai quãng tám.

“Cũng không phải toàn bộ đều là đồ ăn trộm,” Vi Vi lấy ra từ trong hộp đoạn bút lông bị gãy mất một nửa kia: “Đây là của Lão Lang tặng cho em, hấn dùng nửa cây bút lông này để giết một tay quyền thủ nổi tiếng trên thế giới nha, đẹp đến ngây cả người. Anh hai, tặng cho anh nhé?”

Ly Ủy giật giật khóe môi: “Không cần.” Mặc dù cậu là sát thủ, nhưng cũng không phải biến thái, đi thu thập bút lông từng dùng để giết người làm gì? Nghĩ muốn giáo dục Vi Vi một chút, để cô làm một cô gái đơn thuần đáng yêu, nhưng rồi lại e sợ cô sẽ khóc văng lên, cuối cùng Ly Ủy đành quyết định thời gian còn dài, lựa chọn hình thức giáo dục từ từ.

Ánh mắt dời đến một bức tường khác, rất nhiều đĩa CD được xếp chồng lên nhau thu hút sự chú ý của cậu.

“Vi Vi thích xem phim.”

“Đúng vậy, cuối cùng anh cũng nhớ ra được một chút rồi.”

Xem phim, cũng coi như là một sở thích bình thường. Bất quá để đề phòng vạn nhất, Ly Ủy vẫn cẩn thận hỏi thêm một câu: “Chắc không phải cái phim không lành mạnh gì đó của Nhật Bản đấy chứ?”

“Ha, anh đừng đơn thuần như vậy nữa được không? Phim XXX thì chính là phim XXX, cái gì mới gọi là không lành mạnh? Bất quá em chẳng thèm xem mấy thứ tâm thường ấy đâu, em cũng không phải tên Tiểu

Bạch Kiềm kia. Những đĩa CD này đều là do trước kia anh bảo người khác giúp mình ghi lại về cuộc sống thường ngày đó.”

Cuộc sống thường ngày... của mình?

Trái tim Ly Úy đập một cái thật mạnh: “Anh có thể xem không?”

“Đương nhiên có thể.” Vi Vi hỏi: “Muốn em bật không? Để em tìm một đĩa có chất lượng hình ảnh tương đối tốt. Từ sau khi anh mất tích, ngày nào em cũng khóc, có một khoảng thời gian chính là xem những thứ này để đi ngủ.”

Ly Úy khẽ gật đầu, thấy Vi Vi nói đến chuyện ngày trước trong mắt lại bắt đầu có chút hồng hồng, không khỏi có phần áy náy. Ly Úy của trước kia, sẽ là như thế nào đây?

Đĩa CD bắt đầu chuyển động, hình ảnh xuất hiện, chất lượng quả nhiên không tồi, âm thanh cũng là hạng nhất.

Hạt mồ hôi lạnh lớn như hạt đậu, nhỏ xuống từ trên trán Ly Úy. Cậu dùng nghị lực duy trì sự trấn tĩnh đến cùng cực, chậm chậm quay đầu sang: “Em cam đoan không lấy nhầm đĩa đấy chứ?”

“Không có đâu.”

“Cái này rõ ràng là phim XXX, giữa đàn ông với đàn ông.”

Vi Vi phì cười: “Chính là anh cùng với Chu đại ca mà, cảnh sau còn có phóng đại gương mặt, có thể nhìn được rõ ràng rồi. Hồi đó anh bắt Được ca giúp các anh ghi hình lại cuộc sống thường ngày, làm hại Được ca phải vừa cầm máy quay vừa lau máu mũi. Anh đừng làm người ta sợ chứ, anh đang đỏ mặt đấy à?”

Ly Úy hô hấp khó khăn: “Những thứ này... tại sao em lại có?”

Vi Vi kỳ quái nhìn cậu: “Đây là do chính anh kiên quyết nhét vào tay em, còn nói cái gì mà... phải cố gắng quan sát cho kỹ tư thế oai hùng của anh hai em, có kỳ huynh tất có kỳ muội, như vậy mai sau em cũng có thể trở thành một người phụ nữ mê chết đám đàn ông.”

Phi, thì ra không chỉ một mình Chu Dương là biến thái.

Ba ngày liên tiếp sau đó, Ly Úy cứ hể nhìn thấy Vi Vi là lại đỏ bừng mặt, bỏ chạy mất dạng.

____Hết____

11. Chương 11

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cầm Vân

Từ một tên tù nhân bị ngược đãi bỗng nhảy lên làm Ly ca, cuộc sống của Ly Úy trở nên phong phú hơn rất nhiều, phong phú đến rối tinh rối mù hết cả.

Xem một đĩa siêu cấp GV nghe nói do chính mình đích thân diễn xuất, từ phòng Vi Vi bỏ chạy thực mạng, ai ngờ giữa đường vừa khéo đụng phải Chu Dương, liền bị Chu Dương kéo trở về phòng.

“Không thể nào có chuyện tôi làm những việc như vậy, bất kỳ một người bình thường nào cũng không thể làm ra loại chuyện ấy.” Ly Úy đang bưng một cốc nước ấm do Chu Dương hiếm hoi có lòng hảo tâm rót cho cậu, cương quyết lắc đầu.

Một đồng đĩa CD bắt chợt đồ ầm xuống bên chân cậu.

“Nếu không tin thì xem hết toàn bộ những cái này đi.”

Những cái này... không lẽ cũng là...

“Đúng, tất cả đều là.” Chu Dương chẳng thèm quan tâm Ly Ủy có thể tiếp nhận được hay không, trực tiếp quở mắng: “Lúc trước đã khuyên em đừng ghi lại nhiều phim hiện trường như vậy, nhưng em nào có nghe, nói cái gì mà để gia tăng thêm tình thú, lại còn đem tặng khắp nơi. Vì chuyện này mà anh và em đã tranh cãi biết bao nhiêu lần? Thân thể của em rõ ràng chỉ nên để cho một mình anh xem.”

“Không thể nào...”

“Cái gì không thể nào? Sau mỗi lần chúng ta cãi nhau, em đều giận dữ không chịu cùng anh lên giường, vừa DIY* vừa tự quay phim lại. Mấy cái đĩa này đều là em quay lại trong lúc DIY, phóng đại đặc tả gì gì đều có, tự mình coi đi, thử xem có phải anh đang nói dối hay không.”

(*DIY: do it yourself ~> là thủ d*m đó)

Người bị quở trách bỗng nhiên nhảy dựng lên như đã phải chịu đả kích quá độ: “Biến thái như vậy mà anh cũng quần cùng một chỗ với cậu ta à?”

Chu Dương lập tức cứng đờ cả người, rồi như một con dã thú bị đá lên miệng vết thương, hấn bổ nhào tới, bóp lấy cổ Ly Ủy, trợn trừng mắt gầm lên: “Biến thái? Biến thái có gì không tốt? Cậu ta so với cậu hiện giờ đáng yêu hơn cả trăm lần, cả nghìn lần, cậu vĩnh viễn cũng chẳng thể sánh bằng cậu ta!”

Hô hấp bị chặn đứng.

Ly Ủy giãy dụa, liều chết cạy mở những ngón tay của Chu Dương. Tay Chu Dương như làm từ hợp kim, cạy mãi vẫn chẳng có chút buông lỏng, không khí từ phổi bị dồn ép ra, Ly Ủy giãy đạp hai chân, tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Bàn tay của Chu Dương càng lúc càng siết chặt.

“Tôi chính là thích cậu ta như vậy, thích cậu ta biến thái, thích cậu ta cái gì cũng làm lộn xộn lung tung, tôi chính là thích cậu ta...”

Hắn muốn giết tôi.

Vì một cái tôi của quá khứ, mà giết chết tôi của hiện tại...

Ly Ủy không biết có phải mình đã ngất lịm đi hay không, có lẽ chỉ trong một khoảnh khắc rất ngắn, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, rồi lại có ánh sáng dần dần tiến vào trong con ngươi. Cậu khẽ rên rỉ, gian nan thử quay cần cổ tê dại.

Cậu đang bị cường hôn, khuôn mặt phóng đại của Chu Dương đang ở ngay trước mắt. Môi bao trùm lên môi, tràn đầy khí tức bá đạo cùng chuyên chế của Chu Dương. Một lúc lâu sau Ly Ủy mới nhận ra, không phải Chu Dương đang hôn mình, hắn là đang làm hô hấp nhân tạo.

“Khá hơn chút nào không?” Chu Dương buông cậu ra, diện vô biểu tình ngồi sang bên cạnh. Bầu không khí lập tức trở nên ngưng trệ, tất cả âm thanh cũng cùng bị đông trụ.

Bầu không khí bất ngờ thay đổi khiến Ly Ủy thực miễn cảm, cậu phát hiện Chu Dương đã quay đầu sang, đang lẳng lặng nhìn mình.

Chu Dương khi không để lộ ra vẻ mặt dữ tợn thì rất dễ giành được hảo cảm của người ta, ví như lúc này đây. Hắn chỉ lẳng lặng nhìn, không bạo lực cũng không âm trầm, tựa như chuyện ban nãy chẳng hề có chút liên quan tới hắn.

Ánh mắt an tĩnh nhu hòa bao trùm lên Ly Ủy, dường như trong bầu không khí bị đóng băng có thể cảm nhận được một chút thoải mái của cơn gió mang theo tia nắng mặt trời.

Có phải thực sự mình đã từng yêu hắn không? Ly Ủy không thể tự kiểm chế mà âm thầm phỏng đoán.

Chu Dương giật giật khóe môi: “Xin lỗi.”

Ly Ủy đang đắm chìm trong ánh mắt của Chu Dương cùng vọng tưởng bất an của mình, nghe không rõ lời Chu Dương nói. Cậu ngơ ngác “ừm” một tiếng.

Chu Dương duỗi tay ra, dùng ngón cái xoa nhẹ lên cổ cậu. Trên đó còn hằn ứ ngân xanh tím.

?

“Xin lỗi.” Chu Dương khô khốc nói: “Anh chỉ... chỉ là thực sự rất nhớ...”

Hắn ôm lấy cổ Ly Ủy, nhẹ nhàng dựa đầu lên. Không thể tin nổi, tựa như hắn đang cầu xin cảm giác được bảo hộ.

Trong khoảnh khắc Chu Dương dựa sát vào người mình, Ly Ủy trở nên ngây dại. Đại não vẫn luôn vận hành không ngừng lại bất chợt đình công, không có bất kỳ một dây thần kinh nào nhắc nhở cậu nên nghiêng đầu né đi. Cậu nằm trên giường, nhìn Chu Dương từng chút từng chút tiến sát về phía mình, để Chu Dương tựa đầu lên bả vai mình.

Không gian vẫn ngưng đọng, chẳng có bất kỳ liên hệ nào với thế giới bên ngoài. Trong bầu không gian ngưng đọng, bọn họ thiên kinh địa nghĩa mà dựa sát vào nhau, tựa như đang cùng chìm nổi trong một thế giới khác, thật lâu... thật lâu...

Mãi tới khi Chu Dương khôi phục lại trạng thái bình thường, từ trên giường lừ lóát đứng dậy, Ly Ủy mới phát hiện mình đã bỏ lỡ mất một cơ hội rất tốt để hạ sát Chu Dương.

____Hết____

12. Chương 12

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộ

Edit: Nguyệt Cẩm Văn

Trải qua một ngày có thể gọi là cực kỳ rối loạn và ngập đầy chấn động, Chu Dương sau khi tạm thời gỡ bỏ bộ điện lưu khổng lồ trên người Ly Ủy, dường như đã quên mất luôn chuyện này. Ly Ủy cứ lo hắn sẽ bất chợt nhớ ra, thấp thỏm không yên suốt một thời gian, để có thể duy trì được ưu thế này, cậu không dám lộn xộn làm ra bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào.

Vi Vi trốn ở trong phòng của mình, không biết đang bận rộn những gì. Ban ngày trải qua một đoạn thời gian ngắn ngủi cùng Chu Dương dựa sát vào nhau như vậy, Ly Ủy đã sinh ra một loại ảo giác mơ hồ, luôn cảm thấy dường như sàn nhà đang dịu dàng lắc lư, vượt qua cả một mùa hạ dài đằng đẵng để đến với mùa thu.

Thần trí cứ mơ hồ hoảng hốt, có khi nào Chu Dương nhân lúc mình không để ý lại hạ loại được đề tiện gì rồi không? Ly Ủy âm thầm suy nghĩ, nhìn gương mặt vẫn lạnh lùng nhưng càng ngày càng trở nên quen thuộc của Chu Dương, cậu lại nhanh chóng buông tha cho loại phỏng đoán này.

Buổi tối, Chu Dương sai người giúp việc mang bữa tối vào trong phòng. Hai người cùng ngồi bên bàn, nhìn từng món từng món tỏa hương thơm ngào ngạt được bưng lên.

Tám món ăn cùng một món canh, bày la liệt trên mặt bàn, nhưng chỉ có hai người hưởng dụng, quả thực có phần xa xỉ.

Từ lúc ở đây Ly Ủy chưa từng nhận được sự khoan đãi như vậy, thành thật mà nói, sự đãi ngộ đối với các tù binh trong tổng bộ của Chu Dương là vô cùng bết bát.

Ngồi đối diện với đủ loại món ngón rõ ràng được chế biến từ tay đầu bếp nổi tiếng, Ly Ủy nuốt một ngụm nước miếng, rất nhanh sắc mặt liền trở nên nghiêm túc. Sát thủ không nên bị mỹ thực cám dỗ. Giữa lúc cậu còn đang phỉ nhổ chính mình, dạ dày lục đục trong bụng đã bắt đầu phỉ nhổ lòng tự tôn của cậu.

“Rất thơm.” Đấu tranh tư tưởng suốt một lúc lâu, cuối cùng mới khe khẽ nói ra hai chữ này. Liếc nhìn Chu Dương, bàn tay đã bắt giắc mớ tới đôi đũa bên cạnh.

Chờ một lúc vẫn không thấy Chu Dương có phản ứng gì, Ly Ủy khẽ ho một tiếng, rụt rè cầm đũa lên.

Trước tiên... gấp một miếng cá thái dương kho tàu (1).

Mặc dù rất đói, nhưng vẫn nhả nhai nuốt từ tốn, giữ nguyên tốc độ tiếp tục tấn công hai miếng thịt đông pha (2) cùng một miếng xương răn muối tiêu (3).

“Rất ngon.” Nhả ra một mẩu xương, Ly Ủy kim lòng không dặng mà khen một câu.

Chu Dương trầm mặc dị thường, gương mặt điển trai đến khiến người ta phải ớn lạnh cứ căng cứng.

“Dáng vẻ em ăn...” Qua một lúc lâu Chu Dương mới giật giật môi, sắc mặt hần vẫn khó coi như trước, nhưng trông không giống như đang nổi giận, trái lại còn mang theo một tiếng thở dài: “Đẹp hơn nhiều lắm...”

Ly Ủy ngạc nhiên, rất nhanh liền lĩnh ngộ: “Trước kia tôi ăn trông rất khó coi?”

Tiếng chân ghế ma xát với nền nhà vang lên bèn nhón, Chu Dương chẳng nói chẳng rằng, ưỡn bàn đứng dậy. Bóng đen cao lớn bao trùm lên người Ly Ủy, cậu theo phản xạ co rụt về phía sau, đôi đũa vẫn nắm trong tay, nhìn Chu Dương đầy cảnh giác.

Cũng may, Chu Dương không tiến lại gần thêm, hần chỉ trừng mắt nhìn Ly Ủy, tựa như muốn dùng ánh mắt của mình để đâm ra hai cái lỗ trên người cậu. Có phải là điềm báo của cơn thịnh nộ? Ly Ủy không nắm bắt được tính khí quái gở của Chu Dương, bèn cẩn thận đề phòng. Lần sau ăn cơm nhất định phải thô lỗ một chút, khỏi cần dùng đũa, trực tiếp lấy tay gặm sườn heo.

Giữa lúc còn đang âm thầm suy đoán bất an, Chu Dương đã thu hồi tầm mắt, xoay người đi về phía cửa phòng tắm: “Anh đi tắm.”

Thấy bóng dáng của hần biến mất sau cánh cửa, toàn thân căng thẳng của Ly Ủy mới dần thả lỏng. Không thể không thừa nhận khí thế bức người của Chu Dương, chắc hần không chỉ mình cậu là tên sát thủ không dám động dấy trước mặt hần.

Đôi đũa trong tay vẫn đang lắc lự, tầm mắt quay trở về với bàn đồ ăn khiến người ta phải thêm nhỏ dãi. Nên ăn thêm một miếng cá thái dương kho tàu, hay là gấp một đùi vịt quay bỏ vào trong bát?

Sức hấp dẫn của mỹ thực đương nhiên rất lớn, quan trọng hơn chính là ai mà biết được tới khi nào thì Chu Dương lại bất ngờ thay đổi tâm tính, để cậu một lần nữa trải qua những ngày cơm không đủ ba bữa?

Chọn đùi vịt đi, hạ xuống quyết định liền vươn đũa ra, bỗng nhiên cửa phòng tắm bật mở. Chu Dương bước nhanh đến, đứng vào thời điểm chiếc đũa chuẩn bị chạm tới đùi vịt, Ly Ủy liền bị kéo bật dậy từ trên ghế.

“Tắm cùng anh.”

“Tôi không định tắm cùng...” Trước khi Ly Ủy kịp nói hết lời cự tuyệt, cậu đã bị ném vào trong bồn tắm cực lớn tràn đầy nước ấm, bọt nước bắn ra tung tóe.

Ly Ủy ho khù khụ ngoi lên khỏi mặt nước, Chu Dương đã bước vào trong bồn tắm, hơn nữa còn bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người.

“Đừng động.” Ly Ủy gắng sức giữ lấy tay Chu Dương. Cổ tay Chu Dương lại lưu loát thoát khỏi bàn tay níu giữ của Ly Ủy, tiếp tục cởi sạch đồ của mình chẳng chút do dự.

Sau khi cởi áo sơ mi, ngón tay dừng lại trên khóa kéo của quần tây, lần này Ly Ủy nắm thật chặt cổ tay Chu Dương: “Đừng như vậy.” Cậu cắn chặt hàm răng trắng bóng, quay đầu trốn mắt nhìn Chu Dương.

Thân thể sau lưng có vẻ hơi cứng ngắc. Mỗi lần Chu Dương trầm mặc đều có thể khiến cho khí áp giảm xuống mấy bậc, lần này cũng không ngoại lệ. Chỉ vài giây ngắn ngủi đã khiến Ly Ủy cảm thấy hô hấp khó khăn, nước ấm trở nên lạnh lẽo. Cậu thở dốc, chờ Chu Dương phát nộ.

Chu Dương khẽ động dấy. Lỡ tai Ly Ủy ngựa ngựa, hình như chạm tới một bờ môi ấm nóng.

“Chỉ là muốn cùng em tắm rửa.” Hần thì thâm vào tai Ly Ủy.

Chính là thì thầm.

Dùng mảnh khốe đối phó với tình nhân cũ trên người tôi cũng vô dụng thôi. Ly Úy tức tối lăm bằm trong bụng, nắm chặt lấy tay Chu Dương, chờ nộ hỏa của hắn bốc lên như lửa bị rót thêm dầu.

Nhưng Chu Dương vẫn chỉ trầm mặc, so với cơn thịnh nộ bùng bùng của ngày xưa lại càng khiến người ta bất an. Nước ăm vẫn dịu dàng vờn quanh hai người, chậm chậm chảy qua đầu ngón tay đan cài vào nhau thật chặt.

Hơi nước nhẹ nhàng hôn lên hàng lông mi vừa dài vừa cong của Ly Úy, chỉ cần khẽ chớp mắt, một hạt thủy châu như giọt lệ sẽ rơi xuống.

Trên vai bỗng nhiên tăng thêm một phần trọng lượng, là Chu Dương từ phía sau đặt cằm lên vai cậu.

“Chỉ muốn cùng em tắm rửa thôi.” Vẫn là thì thầm.

Ly Úy lăm bằm trong bụng, trước đây nhất định mình đã xấu xa cả tám đời mới gặp phải một tên dở hơi thế này.

Vừa lăm bằm vừa từ từ thả lỏng tay ra.

Chu Dương cũng không gấp gáp, ngón tay dài mảnh lần lượt cởi bỏ tất cả mọi ràng buộc trên người Ly Úy. Tiếng nước róc rách vang lên, hắn vắt khăn mặt, chà tới chà lui trên lưng Ly Úy, thỉnh thoảng lại dùng âm điệu trầm thấp vang vọng trong phòng tắm đóng chặt để hỏi: “Thoải mái không?”

Sát thủ đã trải qua hình thức huấn luyện địa ngục không nên bị những thứ này mê hoặc. Ly Úy mơ màng suy nghĩ, trong bụng tiếp tục lăm bằm bất mãn với Chu Dương, đồng thời cũng thư thái mà dựa vào thành bồn tắm, hơi hơi xê dịch thất lưng sang bên trái. Bầu không khí mật mù hơi nước, ngay cả động tác cũng bất giác mang theo một chút ý vị chậm chậm uể oải.

Khốe môi Chu Dương hơi hơi nhếch lên, như hiểu được tâm tư trong lòng Ly Úy, hắn dùng khăn mặt ăm nóng phủ lên da thịt nhẵn mịn.

“Anh muốn hôn em.”

Ly Úy thở dài: “Tôi có thể cự tuyệt sao?”

Tất cả đều mơ mơ màng màng, ngay cả khuôn mặt gần trong gang tấc của Chu Dương cũng chẳng thể thấy rõ. Cậu chỉ nhớ được ánh mắt Chu Dương chăm chú nhìn mình, tựa hồ cả đời cũng không muốn lị khai.

“Em là người yêu của anh, Ly.”

“Tôi có điểm nào giống Ly của anh?”

“Điểm nào cũng không giống.” Chu Dương nhìn cậu chăm chú, thỏa mãn bật cười: “Nhưng nhất định em sẽ yêu anh. Em có bản năng yêu anh.”

“Tầm bậy.”

“Chu Dương cả một đời đều đọc vị Ly Úy, có phải anh tầm bậy hay không, trong lòng em đều hiểu rõ.”

Lại là một hồi trầm mặc rất lâu trong màn hơi nước, miệng như bị cái gì ngăn chặn. Mãi lâu sau, Ly Úy mới ngượng tự ra được hai chữ: “Mẹ kiếp...”

Chu Dương bật cười lớn, chấn động đến cả nóc nhà cũng phải rung rinh: “Cuối cùng em cũng nhớ ra được một câu cửa miệng của mình. Trời ạ, anh nhớ vô cùng cái miệng hư hỏng này của em.”

Hai tay ôm chặt Ly Úy vào trong lòng, không để cho cậu có một chút kháng cự. Có lẽ sương mù quá dày, đã làm ảnh hưởng tới hô hấp, cũng làm ảnh hưởng tới sự tỉnh táo của não bộ. Ly Úy ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực vững chắc của Chu Dương, nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng tim Chu Dương đập vững vàng.

Nếu như ngày đó viên đạn xuyên qua trái tim này, vậy bây giờ đã chẳng còn nghe được thanh âm này nữa. Nhiệm vụ đầu tiên của cậu thất bại, tựa hồ cũng không phải hoàn toàn vô ích.

Cậu nỗ lực nhắc nhở bản thân rằng mình đang bị rơi vào cạm bẫy, cậu nỗ lực nhắc nhở bản thân rằng Chu Dương không phải thứ gì tốt, cậu nhớ rõ nụ cười đáng hận của Chu Dương khi làm việc ác.

Ly Ủy nỗ lực cảnh tỉnh chính mình, đôi mắt lại không nghe theo sai sử mà nhắm xuống, không nguyện mở ra. Cậu nghe được tiếng trái tim của mình kích động nhảy thành thịch, cậu cảm thấy hai gò má đang ngượng ngùng phát nhiệt, não bộ thì rất không nghĩa khí mà dần dần chìm vào mê man.

Trong bầu không khí ngập tràn hơi nước, Ly Ủy thiếp đi thật say.

* * *

Sáng sớm ngày hôm sau, không thấy Chu Dương đâu. Nệm giường hơi lún xuống bên cạnh vẫn còn dư lại một chút độ ấm chứng tỏ Chu Dương mới rời đi không lâu. Trong phòng không một bóng người, trên người cũng không có gông xiềng, có thể nói là cơ hội ngàn năm có một. Ly Ủy lại không cảm thấy phần chấn bao nhiêu, có một loại bất an mơ hồ lượn quanh trên đầu cậu.

Cậu ngồi dậy từ trên giường, cẩn thận quan sát xung quanh.

Rầm! Cửa bỗng nhiên bị đá ra, Ly Ủy bất ngờ chấn động, chuyển ánh mắt về phía cửa.

“Quý tha ma bắt! Ly ca, chớ trách bọn em mới sáng sớm mà đã không nghĩa khí đến phá vỡ mộng đẹp của anh. Không nhân lúc Chu lão đại đi vắng để tới bắt cóc anh, sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.”

Mấy tên đại hán xông vào như lang như hổ, Lão Lang dẫn đầu đi tới vây quanh trước giường, thấy khuôn mặt hầy còn ngái ngủ của Ly Ủy, liền phát ra một tiếng cười khó nghe như tiếng cú kêu đêm: “Không phải là bị Chu lão đại yêu thương đến không dậy nổi thất lưng đấy chứ? Mau lên mau lên, muốn tìm chuyện vui thì đừng giả bộ nữa.”

Cũng may trên người mặc đồ ngủ kín đáo nên mới không bị mất hết mặt mũi, Ly Ủy nhú mày hỏi: “Chu Dương đi đâu rồi?”

“Hắn ra ngoài làm chính sự. Đừng lè mề nữa, rượu cùng đồ ăn ngon đều đã chuẩn bị cả rồi, hôm nay nhất định phải điên cuồng một trận.”

Mấy người thô lỗ xóc chân lên, kéo Ly Ủy rời giường.

“Đi đâu?”

Tiểu Bạch Kiểm ra sức nháy mắt với cậu: “Đương nhiên là đến nơi mà anh thích nhất!”

Nhìn bọn họ như vậy liền biết không thể không đi, Ly Ủy ngó quanh: “Áo sơ mi hôm qua tôi mặc đâu?”

“Áo sơ mi? Đâu má!” Lão Lang rống lên: “Ly ca anh thông cảm cho bọn em đi, chúng ta là đi điên cuồng một trận, chứ đâu phải đi giả làm cán bộ để cướp ngân hàng, còn mặc áo sơ mi làm gì?”

Một đồng giớ đó được bê vào trong phòng, vẫn là Tiểu Bạch Kiểm nháy mắt: “Ly ca, trước kia anh thích nhất bộ đồ này, em đã giặt sạch giữ nó lại. Thế nào, các anh em đối với anh đủ nghĩa khí chứ hả?”

“Mau mặc vào, mau mặc vào! Chu lão đại mà về là nguy to đấy.” Đầu Trọc giậm chân.

Ly Ủy còn đang do dự, lập tức có mấy cánh tay duỗi tới, lột lột cởi cởi.

“Đừng lộn xộn! Dừng tay!” Ly Ủy trừng lớn mắt, hai tay bắt đắc dĩ không địch lại được tứ quyền, lập tức bị cởi sạch sẽ.

Mấy đôi mắt mở trừng trừng nhìn cậu.

“Chắc chắc, Ly ca anh thật khổ nha, Chu lão đại ác vậy sao?”

“Lượn đi, cái này gọi là tình thú đấy có hiểu không? Mà có đập đầu xuống đất cả ngàn lần, Chu lão đại cũng không cấp cho mày một cái dấu đâu.”

Mặt Sẹo mắng: “Tiểu Bạch Kiểm, mày đập đầu với tao một cái là đủ rồi, bố mày sẽ cho mày cả nghìn cái dấu trên người!”

Mặc dù đang bận chửi nhau nhưng tay bọn họ vẫn không hề chậm trễ, mang quần áo tới tròng lên người Ly Úy chẳng buồn nghe phân trần, luôn miệng giục: “Đi nhanh đi nhanh, đừng để bị tóm được!”

Ly Úy như bị trời, thân bất do kỷ bước xuống cầu thang, đi thẳng ra cổng chính. Ngoài cửa đã có một chiếc xe chờ sẵn, Hồ Ly một bộ dáng vẻ lưu manh đang ngồi chồm hổm trước cửa xe, vừa nhìn thấy bọn họ liền đứng dậy, nhổ phỉ điều thuốc trong miệng xuống đất: “Lên xe, bố mày chờ sốt hết cả ruột rồi.”

“Đừng lườm tao, là Ly ca lẽ mề.”

Bốp! Đầu Trọc đã trúng một đập.

“Tên Đầu Trọc đáng chết, lão đại mà mày cũng dám phân nà?”

“Đừng cãi nhau nữa, có dũng khí thì quyết đấu đi.”

Giữa lúc ồn ào ầm ĩ, Ly Úy đã bị nhét vào trong xe, nghênh ngang phóng đi.

Nhìn tổng bộ bị ném lại đằng sau lưng mà không thể tin nổi, Ly Úy mang theo cảm giác kỳ quái phát hiện mình đã thoát khỏi lòng bàn tay của Chu Dương. Chẳng ngờ tổng bộ hôm nay lại không có ai canh giữ, nhưng mà...

“Vi Vi đâu?” Ly Úy hỏi.

Tiểu Bạch Kiềm nịnh nọt cười: “Đi ra ngoài cùng Chu lão đại, ai biết được đi đâu làm gì.”

Trái tim hoạt bát một hồi của Ly Úy liền chìm xuống, biết ngay sẽ không đơn giản như vậy. Nếu bỏ trốn, không thể không lo lắng cho an nguy của Vi Vi.

Trong xe có đám Đầu Trọc liền trở nên ầm ĩ hơn cả sấm nổ. Suốt dọc đường đi xóc nảy cùng tiếng chửi bới và khói thuốc, cuối cùng ô tô dừng lại phía trước một cửa hiệu yên tĩnh.

Cú Mèo đang sốt ruột đứng chờ trước cửa, thấy Hồ Ly xuống xe trước tiên liền hét lớn: “Bị Chu lão đại đánh gãy chân rồi hả? Hại bố mày chờ lâu như vậy. A, Ly ca đâu?”

Thời điểm cửa xe mở tung ra, có tiếng ồn ào ầm ĩ: “Bọn tao giúp Ly ca cởi áo khoác, hiện tại có chết anh ấy cũng không chịu xuống xe! Mẹ kiếp, sao lại có chuyện thế này?”

“Cái gì?” Cú Mèo và Hồ Ly cùng lúc bổ nhào tới, vừa nhìn vào trong xe liền bật cười ha hả: “Ly ca, đừng nói là anh thẹn thùng nha.”

Màn tranh đấu trong xe đang đến hồi cực kỳ gay cấn. Ly Úy đã khó mà tiếp nhận được bộ trang phục bị ép phải thay này, sau khi cởi áo khoác ra, trên người lại chỉ còn độc một cái áo nhỏ màu hồng bó sát, còn đặc biệt để lộ hai điểm nhỏ nhỏ dâm mỹ đáng yêu, ứ ngán do Chu Dương để lại vẫn chưa rút đi, tha hồ cho người khác thêm trí tưởng tượng.

Muốn cậu mặc bộ trang phục tình sắc như vậy đi ra ngoài gặp người, cậu thà bị Chu Dương hung hăng đánh cho một trận còn hơn.

“Ly ca, anh làm gì thế? Từ trước đến nay anh vẫn thích mặc như vậy nha!”

“Hiện tại tôi không thích!”

Tiểu Bạch Kiềm thở dài: “Lão đại, anh thương xót cho tội em đi, các huynh đệ đã hai năm rồi chưa được gặp anh, đều đang hi vọng có thể ôn lại một chút dư vị của quãng thời gian điên cuồng năm xưa. Anh năm đó oai phong một cõi, biến hết các câu lạc bộ thành hộp đêm, muốn bao nhiêu uy phong liền có bấy nhiêu uy phong a.”

“Phải đó, Ly ca, khó khăn lắm mới được một hôm Chu lão đại đi vắng, anh liền mặc một lần đi mà. Đây chính là sở trường ăn mặc của anh năm đó, làm mê chết bao nhiêu tiểu thư nha.”

“Ngay cả má mì cũng phải hét lên rồi ngã gục nhá.”

Đầu Trọc hung hăng nghiêng rằng: “Nếu không phải Chu lão đại ghen tuông không cho anh mặc...”

Bốp! Lần này là Cú Mèo tặng hấn một đập lên cái đầu hói trội: “Đầu Trọc, mày ít nói xấu Chu lão đại đi, tính tình của Ly ca mày còn không biết sao?”

Ly Ủy mặc kệ cho bọn họ nói hươu nói vượn, bị cả lũ xâu xé một hồi, biết có giằng co thêm nữa thì mình nhất định vẫn là người phải chịu thiệt, không thể không đánh cược một lần, hung tợn quát: “Tên đầu trọc chết tiệt buông tay ra cho anh, không muốn sống nữa hả? Cả mày nữa, Tiểu Bạch Kiểm, còn sinh sự thì chớ trách anh đánh cho mày không nhận ra hình người!” Lần đầu tiên trong đời cậu bắt chước cách nói chuyện của đám lưu manh, ấy thế mà nói được đâu ra đấy, chẳng biết có thể xem đây như một loại thiên phú hay không.

Trong xe nhất thời im phăng phắc.

Tiểu Bạch Kiểm là người đầu tiên ngượng ngừng rút tay về, cười bồi: “Ly ca đừng nóng, có lão đại anh ở đây, sao em dám sinh sự? Cùng lắm là võ mông ngựa một cái thôi, không biết Ly ca sau khi bị tẩy não lại thay đổi khẩu vị, thích nhả nhận.”

“Haha,” Đầu Trọc nhún nhún vai, nhếch miệng cười rộ lên: “Lâu lắm không được lão đại mắng, thích!”

Mấy người xung quanh không hẹn mà cùng gật đầu, vẻ mặt tràn đầy sung sướng, tùm tặc cười nói: “Vẫn là được lão đại mắng đã ghiền.”

Ly Ủy chớp lấy thời cơ, nhặt lên tấm áo khoác da màu đỏ đen của mình. Nhìn nhìn một lúc, cảm thấy có mặc thì cũng tràn đầy ý vị tình sắc, tầm mắt vừa chuyển liền dừng lại trên người Tiểu Bạch Kiểm: “Mày, đưa áo khoác cho anh.”

Choàng áo khoác bóc lột được của Tiểu Bạch Kiểm lên người, kiêu ngạo mà hừ một tiếng với Đầu Trọc. Đầu Trọc chớp chớp mắt, vỗ mạnh một cái lên đầu mình, nhảy bèn tuốt quần dài ra, còn mình thì chỉ mặc độc cái quần cộc, nhưng chẳng hề cảm thấy có gì không ổn, vui vẻ dang quần lên: “Ly ca, chân anh dài, chiều dài hần là vừa vặn, chỉ e hơi rộng một chút thôi.”

Ly Ủy đối diện với đám đờ hơi này, ngoài mặt làm ra vẻ lão thần, thực tế vẫn âm thầm bất an, xụ mặt mặc vào áo khoác cùng quần dài do Tiểu Bạch Kiểm và Đầu Trọc đưa lên, mặc dù có chút không ăn rở, nhưng quả thực so với bộ trang phục tình sắc lồ lộ kia thì tốt hơn nhiều lắm.

Mọi người thấy sắc mặt Ly Ủy hơi dịu đi, đều thở phào nhẹ nhõm, Lão Lang lăm bầm nói: “Ly ca, thích mặc đồ nhả nhận thì thôi khỏi tính. Anh mà nói tẩy não xong liền không thích uống rượu không thích chơi đùa tiểu thư, vậy Lão Lang em chẳng thả đi nhảy sông tự vẫn.”

Ly Ủy đảo mắt nhìn mọi người xung quanh, thấy ai ai cũng mang dáng vẻ như lâm đại địch, tựa hồ thực sự rất sợ cậu sẽ gật đầu nói phải. Ly Ủy nghĩ thầm, nếu mình mà nói phải, nhất định bọn họ sẽ cực kỳ thất vọng, nói không chừng lập tức tạo phản làm thịt lão đại mình đây.

“Ly ca, anh sẽ không thực sự biến thành như vậy chứ?” Tiểu Bạch Kiểm hỏi.

Hơn mười người đàn ông cao to vạm vỡ mang vẻ mặt đáng thương hề hề nhìn cậu dăm dăm, như đám chó nhỏ đang chờ chủ nhân tuyên án có đuổi ra khỏi nhà hay không. Ly Ủy nóng ruột lên, lắc đầu, phẩn chấn gào một câu: “Không uống rượu không chơi đùa tiểu thư thì còn tính gì là đàn ông? Các anh em, chúng ta khoái hoạt đi!”

Sau ba giây trầm mặc, mọi người đều đồng loạt đứng dậy tán thưởng ầm ầm, vây xung quanh Ly Ủy cùng xuống xe.

Xuống xe rồi mới phát hiện trên tấm biển cửa hiệu kia viết bốn chữ vàng cực lớn — Hiệu sách Uông Dương.

Hiệu sách? Tựa hồ có chút không khớp với trong tưởng tượng, Ly Ủy vì sự hiểu lầm ban đầu của mình mà cảm thấy có chút ngượng ngừng, bất quá, ai mà đoán được người như Đầu Trọc cũng sẽ đọc sách chứ.

Bọn họ nói đây là nơi trước kia Ly Ủy thích nhất, lẽ nào mình thích đọc sách?

“Ly ca đã lâu không tới, đi bên này.” Cú Mèo dẫn đường, bước ngang bước dọc đi vào bên trong hiệu sách vắng vẻ.

“Ly ca không phải đã lâu không tới, anh ấy là bị tẩy não quên mất rồi.”

“Đầu Trọc, mày còn đem chuyện Ly ca bị tẩy não ra treo trước cửa miệng nữa, cẩn thận tao đập bẹp cái đầu trọc lốc của mày.”

Ly Ủy theo bọn họ đi vào mãi sâu trong hiệu sách, Tiểu Bạch Kiểm thuận thực sờ soạng mấy cái trên tường, một tấm gương nửa người trước mặt liền mở xoạt ra, để lộ một khuôn mặt lạnh tanh: “Tìm ai?”

Đầu Trọc gào ầm lên: “Mày mù rồi hả? Thử nói xem tụi tao tìm ai?”

Ánh mắt lạnh lẽo hung ác quét tới Ly Ủy bỗng nhiên sáng ngời, lập tức hiện ra một nụ cười có thể so sánh với hoa cúc: “Ly ca! Haha, là mắt em mù rồi.”

Giá sách bên cạnh lập tức im lặng dịch chuyển, từ bên trong mơ hồ truyền tới tiếng ca múa ồn ào. Người đàn ông trông cửa cao to vạm vỡ từ bên cạnh chạy ra: “Lâu lắm không gặp Ly ca, lão đại anh thật đúng là ngày càng đẹp trai nha, mời vào mời vào, các tiểu thư bên trong hết sẩy luôn...”

“Đi nào!” Cú mèo cười giả lả đá cậu một cái: “Bọn em quen thuộc với các tiểu thư trong này hơn anh. Ly ca, cho dù là những thứ nhỏ nhất, bọn em cũng đã giúp anh chuẩn bị cả rồi.” Nói đoạn liền dẫn Ly Ủy đi về phía trước.

Càng đi về phía trước, không khí càng ô nhiễm, tiếng nhạc cũng lớn hơn.

Rock 'n' roll với tiết tấu cường liệt đang mở rầm rầm chấn động cả màng nhĩ, gần như không nghe ra được nguyên âm, đèn laser xoay tròn như tia chớp lóe lên không ngừng, trong nháy mắt sản xuất ra ánh sáng rực rỡ giữa bầu hắc ám, chiếu rọi rất nhiều gương mặt trẻ tuổi mà si mê, còn cả ly rượu trong tay bọn họ cùng vòng eo đang lắc lư điên cuồng.

Cả đám tìm một góc phòng, chiếm cứ ba ghế sofa lớn.

“Chúng ta tự có hàng riêng.” Hồ Ly cười trộm, không biết từ đâu xách ra mấy bình rượu đế, đặt trên mặt bàn: “Chu lão đại thật lắm phép tắc, còn nói cái gì mà không cho Ly ca uống nhiều. Lần này nhân lúc hắn đi vắng, Ly ca anh cứ thoải mái đã ghiền, mấy bình rượu quý này là bọn em hiếu kính anh.”

Tiểu Bạch Kiểm tắc lưỡi: “Vậy mới nói người theo người là có duyên từ kiếp trước, Ly ca là bị Chu lão đại độc vị rồi.”

“Đúng thế, Ly ca vì ai mà sửa đổi tâm tính? Vừa gặp Chu lão đại lập tức ỉu xìu, Chu lão đại nói cái gì liền là cái đó.”

Ly Ủy giả bộ bất mãn hừ một tiếng, lập tức có hiệu quả. Tất cả mọi người đều ngậm miệng, giữa lúc còn đang tỉnh quá nháy mắt ra hiệu với nhau, một giọng nói thánh thót chọt xen vào.

“Vậy mới nói, người vô lương tâm thì vẫn là vô lương tâm, người có lương tâm thì vẫn là có lương tâm.” Giọng nói êm tai nửa nũng nịu nửa giận hờn, tựa như một bàn tay nho nhỏ trắng nõn xoa nhẹ lên trái tim người ta.

Ly Ủy còn chưa kịp phản ứng, một thân thể mềm mại tỏa hương thơm dịu dịu đã ngã vào trong lòng. Một gương mặt xinh đẹp lại tuyệt không tầm thường đập vào trong mắt. Bạn đang ?

Tiểu Bạch Kiểm hài hước hỏi: “Mai Hoa đại tiểu thư, vậy em nói xem Ly ca là có lương tâm hay vô lương tâm?”

Mai Hoa hừ một tiếng, ngón tay hung hăng đâm lên trán Ly Ủy, nghiêng răng nói: “Không đến thăm em thì chính là vô lương tâm, đến thăm em liền có lương tâm, hai năm không thấy bóng dáng, anh nói xem mình có lương tâm hay vô lương tâm?” Về mặt lại thay đổi, phì một tiếng bật cười, dùng khăn tay thơm ngát xoa nhẹ lên cái trán mình vừa đâm, dịu dàng nói: “Hôm nay xem như anh có lương tâm, còn chưa quên mặt đứa em họ này.”

Em họ? Ly Ủy tròn mắt, thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên từ ghế sofa.

Mai Hoa lại không phát hiện sự khác thường của Ly Ủy, cười rộ lên, tiếp nhận một ly rượu lớn do Đầu Trọc đưa tới: “Bất quá, vẫn phải phạt anh vì tội biến mất lâu như vậy.”

Hồ Ly cười khỏ nói: “Mai Hoa đại tỷ, chúng tôi chính là phải thiên tân vạn khổ mới lừa được Ly ca ra đây, cô đừng náo loạn, chúng tôi còn chuẩn bị nhiều tiết mục hay để Ly ca đã ghiền nữa đây.”

“Các anh thì có tiết mục gì hay? Cùng lắm tìm mấy tiểu thư rồi nháo một hồi mà thôi. Chẳng tiền đồ.” Mai Hoa khinh thường liếc bọn hắn: “Em nói trước luôn, hôm nay đâu có là ông trời cũng không nể mặt, anh nhất định phải cùng em uống đến thỏa thích.”

Một ly rượu đầy đưa tới bên môi.

Ly Ủy ngạc nhiên hỏi: “Cô là em họ của tôi?”

Mai Hoa dựng thẳng mày liễu: “Ít giả vờ đi, được lắm, ngay cả em mà anh cũng dám trêu chọc, phạt anh uống liền ba ly.” Thừa dịp Ly Ủy mở miệng định hỏi, Mai Hoa liền đem rượu mạnh đổ hết vào trong miệng cậu.

“Ồ... khụ khụ khụ...” Ly Ủy không hề biết uống rượu, cổ họng bất ngờ bị đổ vào một thứ chất lỏng nóng rát, sắc đến ho khù khụ không ngừng.

Gì có chuyện Mai Hoa tin cậu thật sự bị sặc, giả vờ giả vệt vỗ vỗ lên lưng, hung hăng nhéo một cái lên vai cậu, nghiêng răng mắng: “Ngay cả uống một ly với cô em gái này mà anh cũng tự cao tự đại. Vút một cái biến mất hai năm, cũng không thèm đến thăm em, em bị người ta ức hiếp cũng chẳng biết tìm ai, không ai thèm thương xót.” Viên mắt thực sự hơi hồng lên.

Đầu Trọc âm ỉ nói: “Mai Hoa đại tỷ bớt mảnh cũ xài lại đi, cô tha không thèm ức hiếp người khác thì thôi, nào có ai dám ức hiếp cô? Ly ca anh vẫn ổn đấy chứ, đừng nói là anh bị sặc rượu à nha, để người khác nghe được sẽ cười đến rụng răng mất.”

Mai Hoa trừng mắt lườm hắn: “Chuyện giữa anh em chúng tôi, các anh ít quản đi.”

“Phụ nữ Ly gia đều không dễ chọc.” Tiểu Bạch Kiềm ở một bên lăm bằm.

“Còn thiếu hai ly, mau uống.” Mai Hoa vén tay áo lên, trông thật giống một nữ cường đạo xinh đẹp chẳng coi ai ra gì.

Ly Ủy vừa mới đỡ ho được một chút, mắt thấy một ly nữa lại được đưa tới, sắc mặt lập tức tái nhợt đi quá nửa, đang định lắc đầu, một bàn tay từ phía sau chọt đuôi tới, đoạt lấy ly rượu trong tay Mai Hoa, tiện thể ném thẳng xuống đất.

Choang!

Ly rượu pha lê đắt tiền cùng với rượu quý hôn xuống nền nhà rần chắc.

“A!”

“Chu lão đại!”

Ánh mắt của đám người ngồi trên sô pha chuyển về phía sau Ly Ủy, không biết nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ gì, đều bắt giắc rụt cổ lại. Ly Ủy ngoảnh đầu ra sau lưng, nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Chu Dương, như tượng thần phủ bóng xuống người cậu.

Mai Hoa từ trên đùi Ly Ủy đứng dậy, di di chân ngưỡng ngừng nói: “Chu đại ca làm sao vậy? Người ta chỉ là muốn cùng anh họ uống hai ly thôi mà.”

“Vết thương do súng của anh em vừa mới khá lên, em có biết không?” Chu Dương sa sầm mặt, trầm giọng chất vấn.

Mai Hoa cả kinh: “Thương súng? Em... anh, anh bị thương sao? Ở chỗ nào?” Vội vàng ngồi xuống bên cạnh Ly Ủy, cái tay nhỏ bé chẳng hề cố kỵ sờ loạn lên ngực Ly Ủy.

“A!” Ly Ủy đang yên lành ngồi trên sô pha còn chưa kịp thể nghiệm sự quan tâm của cô em họ, thất lưng đã chọt đau buốt, hai chân bị nhấc bổng khỏi mặt đất.

Sau một hồi choáng váng, người đã bị Chu Dương vác lên vai, dạ dày vừa vặn bị bả vai cứng như sắt thép của Chu Dương húc vào, đau đớn cuộn trào từng trận. Vừa định mở miệng, Chu Dương đã nhỏ giọng uy

hiếp: “Còn dám làm bậy nữa, chờ tới lúc về nhà xem anh xử lý em thế nào!” Hấn quay đầu lại đảo mắt nhìn một vòng quanh đám huynh đệ của Ly Ủy rồi đứng dậy.

Đầu Trọc vẫn còn mặc quần cộc, nhả mặt đầy vẻ dữ tợn nói: “Chu lão đại, Ly ca đi theo anh, đó là anh ấy nguyện ý. Nhưng anh vác anh ấy trên vai như vậy, cũng quá là làm mất mặt lão đại của chúng tôi đi?”

Chu Dương cười lạnh: “Tình trạng thân thể của Ly Ủy, Mai Hoa không biết, nhưng các cậu biết. Lại cố tình nổi điên nổi khùng, chính là không thèm quan tâm tới tính mệnh của lão đại các cậu.”

Mấy người đàn ông tự chột dạ, đều cúi đầu xuống, Đầu Trọc xem chừng còn muốn nói gì nữa, Cú Mèo đã vỗ vỗ lên vai hấn: “Thôi bỏ đi các anh em. Ý của Chu lão đại cũng chính là ý của Ly ca, may xem bọn họ ở cùng nhau mấy năm qua, đã khi nào Ly ca nghịch ý của Chu lão đại chưa?”

Chu Dương không nói thêm gì, chỉ vác Ly Ủy nhanh chóng rời đi.

Ra khỏi hiệu sách, âm nhạc huyền ảo khiến người ta phải ong đầu đã bị ném lại đằng sau, tựa như bước tới một thế giới khác thanh tịnh hơn hẳn.

Chu Dương quăng Ly Ủy vào trong xe rồi cũng ngồi vào theo. Ly Ủy rên rỉ bò dậy từ trên ghế, khuôn mặt đỏ hồng vẫn đang nóng bừng, hốt hoảng thầm nghĩ: nguy to, Chu Dương sắp phát điên rồi.

Chu Dương giận dữ trừng cậu, khí thế áp bách đủ khiến đối thủ phải kinh hồn bạt vía. Ly Ủy bị hơi rượu làm cho chệnh choáng, tựa hồ đã quên phải nghĩ biện pháp để bảo vệ chính mình, chỉ ngây ngốc chờ Chu Dương phát tác. Giữa lúc đần độn, chợt thấy ánh mắt của Chu Dương chậm chậm biến thành ôn nhu, lại từ ôn nhu chậm chậm biến thành bi thương tràn ngập.

Hấn vươn bàn tay thô ráp ra, nhẹ nhàng xoa lên gò má bị rượu hun nóng bừng của Ly Ủy.

“Ly.” Nam âm thuần hậu nhả ra một chữ kia, đặc biệt khiến người ta phải say lòng.

Chu Dương khe khẽ vuốt ve mặt cậu, Ly Ủy hốt hoảng suy nghĩ, có phải nên tìm một cơ hội sát hại Chu Dương?

Tại sao hôm nay mình lại không bỏ trốn? Nếu không thừa nhận mình là tình nhân cũ của Chu Dương, vậy Vi Vi và mình cũng đâu có quan hệ gì?

Còn nếu thừa nhận...

“Ly...” Chu Dương lặp đi lặp lại một chữ khiến người ta phải say lòng này.

Ly Ủy chớp chớp đôi mắt đang dần mất đi tiêu cự, cậu dám chắc mình đã nghe thấy tiếng khóc khó mà kìm nén của Chu Dương.

Cậu đã say, nhưng cậu vẫn nghe được.

____Hết____

13. Chương 13

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Không biết có phải đám Đầu Trọc đã bị Chu Dương cảnh cáo rồi hay không, liên tiếp mấy ngày sau đó không thấy lộ diện. Ly Ủy vì chuyện băng ghi hình mà xấu hổ, hễ cứ nhìn thấy Vi Vi là mặt mũi lại đỏ bừng, Vi Vi đương nhiên nhận ra được điểm ấy, hơn nữa còn gắng sức lợi dụng để chế giễu anh hai, liền bị Chu Dương gộp chung vào giáo huấn nghiêm khắc, kết quả là ngay cả Vi Vi cũng chẳng còn thấy bóng dáng.

Suốt mấy ngày không bị người khác quấy rầy, kết quả là Ly Ủy và Chu Dương đã thân mật tiếp xúc. Ban đêm đồng sàng cộng chăn là lẽ đương nhiên, thời gian ban ngày Chu Dương cũng thường xuyên ở bên cạnh Ly Ủy.

Mỗi khi Chu Dương gặp phải công việc bận rộn cần nhốt mình trong thư phòng, hẳn nhất định sẽ gọi cả Ly Ủy theo cùng. Chu Dương vẫn thích uy hiếp, động một tí là lại sử ra đòn sát thủ sẽ đối với Vi Vi như thế này như thế nọ.

Nhưng Ly Ủy dần dần nhận ra, cho dù nét mặt của Chu Dương có lạnh lẽo hơn nữa thì cũng chỉ là hư ngôn dọa dẫm. Mặc dù như vậy, nhưng cậu lại bất tri bất giác thu liễm hận ý đối với Chu Dương, không còn gây rối quá mức.

Để báo đáp, tính khí dễ cáu giận của Chu Dương cũng có chút thu liễm, hai lần Ly Ủy lên giường ăn sặc nhọn đằng sau thắt lưng bị hấn phát hiện ra, hẳn cũng chỉ hung hăng trừng Ly Ủy một cái, nghiền dao ăn thành bột vụn rồi thôi.

Hôm nay, Chu Dương lại mang Ly Ủy tới thư phòng.

Có lẽ mấy ngày gần đây trong bang xảy ra nhiều chuyện phiền phức, lòng mảy của Chu Dương nhú lại chặt hơn so với lúc thường, ngón trở của bàn tay phải gấp lại, khe gỗ nhíp lên mặt bàn được phủ lớp sơn hạng nhất.

Ly Ủy đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến nỗi đi hỏi chuyện trong bang, cậu chỉ ngồi một mình trên chiếc ghế sofa đặt trong góc phòng, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong phòng nhiệt độ vừa phải, lại yên tĩnh, chỉ có tiếng gỗ nhíp đều đều trên mặt bàn của Chu Dương, khiến cho người ta mơ màng buồn ngủ. Suốt bao nhiêu ngày dây dưa, lúc này Ly Ủy ở trước mặt Chu Dương đã không còn cảnh giác như trước kia nữa, cậu uể oải đánh một cái ngáp, cuộn mình nằm trên ghế sofa chuẩn bị ngủ thêm. Chu Dương lúc ngủ có một thói quen rất xấu, đó là thích ôm thật chặt thắt lưng của Ly Ủy, chỉ cần ban đêm Ly Ủy hơi động đây một chút, Chu Dương sẽ theo phản xạ mà ghì càng thêm chặt, tựa hồ sợ nửa đêm Ly Ủy sẽ lên rồi đi mất.

Ly Ủy lại là một người khi ngủ rất không an phận, ban đêm thường hay trở mình đá chần, mỗi lần khe động liền bị khí lực kinh người của Chu Dương ghìm đau đến tỉnh lại.

“Anh muốn ghìm chết tôi?”

“Đã bảo em đừng loạn động.”

“Rất đau.”

“Biết đau thì em cũng đừng động nữa.”

Mẫu đối thoại vô ích đêm nào cũng phải lặp đi lặp lại mấy lần.

Dưới sự tuần hoàn ác tính, dự vọng chiếm hữu của cánh tay Chu Dương đối với thắt lưng nhỏ nhắn của Ly Ủy càng ngày càng trở nên mãnh liệt, mà tỷ lệ ban đêm ngủ được ngon giấc của Ly Ủy cũng càng ngày càng thấp đi.

May mắn chính là ban ngày có thể bổ sung giấc ngủ bất cứ lúc nào.

Ghế sofa trong thư phòng của Chu Dương trở thành nơi chợp mắt mà Ly Ủy thích nhất, đệm lót mềm mại, nằm xuống tựa như rơi vào một vòng tay ôm ấp dịu dàng. Chu Dương còn có một thói quen tốt, đó là khi Ly Ủy chợp mắt, hẳn tuyệt đối sẽ không quấy rầy cậu.

Trên thực tế, chỉ cần Ly Ủy nhắm mắt lại, tất cả mọi động tĩnh của Chu Dương ở trong thư phòng đều sẽ biến nhỏ, lấy đồ nọ đặt đồ kia rất nhẹ nhàng, khi nói chuyện điện thoại cũng sẽ hạ thấp âm giọng.

Thế nhưng hôm nay, khi Ly Ủy vừa nhắm mắt lại chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, tiếng hát khe khẽ của Chu Dương lại khiến cậu nhanh chóng tỉnh dậy từ bóng tối mê mang.

“Dưới bầu trời, chỉ có em... chỉ có em...”

Quả thực là Chu Dương đang hát, lặp đi lặp lại hai câu này.

“Kỳ thực chỉ có em... chỉ có em...”

Giọng hát của hắn có chút khàn, nhưng lại đặc biệt gợi cảm khác thường, Ly Ủy chậm chậm mở mắt ra, trong tầm mắt mờ lung xuất hiện gương mặt nhìn nghiêng của Chu Dương đang ngồi bên bàn làm việc và cúi đầu khẽ hát.

Tất cả mọi vật phía trước đều trở nên mơ hồ, duy chỉ có một mình Chu Dương là rõ nét, tựa như trên người hắn đang tỏa ra ánh hào quang, làm lu mờ mọi thứ khác.

“Dưới bầu trời... chỉ có em... chỉ có em...” Ly Ủy ngơ ngẩn nhìn ánh mắt kinh ngạc của Chu Dương bắn về phía mình, lúc này mới phát giác mình đã vô tình cất giọng hát theo Chu Dương. Cậu hơi kéo khóe miệng mỉm cười, mang theo một chút ngượng ngùng mà mở miệng nói: “Nghe anh hát mấy lần, liền thuộc.” Có thể nhìn thấy rõ ràng một tia kinh hỉ lướt qua trong mắt Chu Dương, nhưng lập tức lại bị vẻ thất vọng thay thế.

Chỉ vì sự biến đổi của ánh mắt này, trái tim Ly Ủy liền không chịu thua kém mà đập thành thịch.

Chu Dương ngừng hát, thu hồi lại ánh mắt, một lần nữa quay trở về với công việc. Trong phòng mất đi tiếng ca dịu dàng của hắn, bỗng nhiên có vẻ nặng nề bất cứ.

Ly Ủy nằm nghiêng trên ghế sofa, mím môi, rầu rĩ hỏi: “Tại sao không hát nữa? Anh hát... rất hay.” Trong giọng nói khô khốc, âm thầm ẩn giấu nỗi tiếc hận từ tận đáy lòng.

Khuôn mặt nhìn nghiêng từ đằng xa của Chu Dương khiến người ta sinh ra một loại ảo giác, tựa hồ đó là một khối điêu khắc tinh xảo chẳng hề bị tổn hại trong phong ba bão táp hay sóng gió thời gian. Đường nét rắn rỏi, tràn đầy hỏa diễm dịu dàng như tác phẩm dưới bàn tay điêu luyện sắc sảo của một người thợ lành nghề, người trần mắt thịt không thể nhận ra.

Trong nháy mắt, Ly Ủy cảm thấy hối hận sâu sắc. Đáng lẽ cậu không nên mở mắt, khoanh khắc Chu Dương cúi đầu khẽ hát rung động lòng người như vậy, lại tan như mây khói chỉ trong khoảnh khắc. Nếu cậu không mở mắt ra, có lẽ kỳ tích ấy còn có thể tồn tại được lâu hơn một chút.

Cậu ảo não rũ mắt xuống, không có hứng thú nói chuyện.

Thế nhưng, bỗng nhiên không khí trong phòng khê khàng rung động, Chu Dương lại bắt đầu hát.

“Dưới bầu trời... chỉ có em... chỉ có em...”

“Kỳ thực chỉ có em... chỉ có em...”

Ly Ủy say sưa nghe Chu Dương lặp đi lặp lại hai câu hát này, chẳng hề cảm thấy có gì đơn điệu. Một nụ cười thỏa mãn tràn ra bên môi, cậu không buồn để tâm tới việc có thể bị Chu Dương phát hiện nét thỏa mãn ấy hay không, trong khoảnh khắc này, chẳng có thời gian để đi phỏng đoán sự xấu xa cùng độc địa của Chu Dương, cũng chẳng có thời gian để đi truy cứu Chu Dương đã từng giày vò cậu.

Trên biển khơi thường có thủy thủ bị tiếng ca của mỹ nhân ngư mê hoặc làm lạc mất phương hướng, Ly Ủy ngây ngốc suy nghĩ, nếu như Chu Dương là mỹ nhân ngư, vậy liệu cậu có cam nguyện làm một tên thủy thủ?

Tiếng hát bỗng nhiên ngừng lại, đánh tan mộng tưởng miên man của Ly Ủy. Cậu mở mắt ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy khuôn mặt của Chu Dương, anh tuần đến đủ để khiến cho tất cả phụ nữ phải hồn vía lên mây. Chu Dương gần trong gang tấc, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, nhưng tựa hồ lại có thể biểu đạt bất cứ tình cảm nào không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bị giấc ngủ làm cho rối bời của Ly Ủy.

“Ly, bài hát ấy là do em dạy cho anh, anh chỉ thuộc giai điệu của hai câu này. Nhưng còn những ca từ khác, anh đều nhớ rõ.” Hắn hắng hắng giọng, vung về xuống lên: “Anh nhìn thấy, anh nhìn thấy, trong ký ức của anh, chỉ có một mình em.”

“Anh nhìn thấy, dưới bầu trời, chỉ có em, chỉ có em.”

“Anh chưa từng quên em, vĩnh viễn sẽ không quên em.”

“Người anh yêu, kỳ thực chỉ có em, chỉ có em.”

Sau khi nổi lên ca từ lại với nhau, quả nhiên bị hát lạc điệu, ngay cả hai câu ban đầu hát rất hay cũng không thể duy trì được tiêu chuẩn. Chu Dương trước sau nghiêm túc lại vẫn tiếp tục hát bài ca lạc điệu, cảnh tượng này quái dị đến gần như buồn cười.

Ly Ủy nhin không được bật cười ha hả, nước mắt theo bờ vai rung rung cũng chảy xuống gò má. Chưa từng có khi nào, Ly Ủy lại hi vọng mình không bị mất ký ức như thời điểm hiện tại.

Chiều hôm ấy có lẽ là lần đầu tiên cậu cam tâm tình nguyện ôm lấy Chu Dương. Chu Dương hiển nhiên ôm lại cậu, tựa như cảnh tượng ấy đã từng được diễn tập cả ngàn vạn lần.

Bạn đang ?

Chu Dương nói: “Em hát rất hay, trước đây luôn hát cho anh nghe. Nhưng có đôi khi anh bận việc, sẽ trách em phiền toái, sẽ nổi giận với em.” Hắn thở dài.

Ly Ủy hỏi: “Trước đây, khi anh nổi giận với tôi cũng sẽ đánh tôi sao?”

“Không. Anh không chịu nghe em hát, em liền đánh anh. Em thích nhất là cào lên lưng anh, hệt như mèo con vậy. Anh cũng không đánh trả.”

Ly Ủy không thể tin nổi mà lắc đầu.

Chu Dương lại nói: “Em cứ như một con nai chạy quanh anh như thế, anh hận không thể bóp chết em.” Lúc hắn nói như vậy, quả thực đặt tay lên cần cổ thon dài trắng nõn của Ly Ủy.

“Tôi không phải nai con.” Ly Ủy ngưỡng cổ lên không hề phản kháng, mềm mại nằm trên ghế sofa, bình tĩnh nhìn Chu Dương: “Tôi là Ly Ủy.”

Chu Dương ngẩn người, đôi mắt sáng lấp lánh bị câu nói của cậu kích khởi mị mừ.

Hai tay rời khỏi cần cổ, chậm chậm ấn xuống lớp đệm sofa bên cạnh Ly Ủy, chống đỡ thân mình, Chu Dương cúi xuống càng thấp hơn.

Đôi môi khô ráo, mang theo khí vị đặc biệt của đàn ông, từng chút từng chút tiến lại gần. Tiến gần một phân, trái tim lại đập nhanh hơn một lần, bọn họ là lần đầu tiên, cùng chờ mong sự ngọt ngào từ phía đối phương. Phần khát vọng này cơ hồ không thể ức chế, muốn kêu gào thoát ra.

Trong khoảnh khắc hai môi chạm vào nhau, cửa thư phòng lại bất ngờ bị bật mở.

“Biết ngay các anh ở đây mà!”

Hai người đã dán ngực vào nhau cùng nằm trên ghế sofa đều dùng tốc độ nhanh nhất trong đời để ngồi bật dậy, đồng tâm hiệp lực gầm lên giận dữ: “Vi Vi! Đi ra ngoài!”

Mặt hai người đều đỏ bừng, Chu Dương là bởi vì dục vọng phát tiết bị ngăn trở, còn Ly Ủy là bởi vì xấu hổ.

Vi Vi le lưỡi, vội vàng giơ tay đầu hàng: “Em không nhìn thấy gì hết, em lập tức đi ra ngoài. Thiết tình, ai mà biết được giữa ban ngày ban mặt các anh lại ở trong thư phòng làm ẩu? Muốn làm thì cũng nên vào phòng ngủ chứ. À phải rồi, anh hai,” Vi Vi bất chợt xoay người lại, đôi mắt xinh đẹp lập lòe phát sáng, ngọt ngào cười hỏi: “Có cần em cầm máy quay tới giúp anh ghi hình lại không?”

“Đi ra ngoài!” Nét mặt khả ái kèm theo vẻ xấu hổ đến gần như muốn chui đầu xuống nệm ghế, Ly Ủy lại bày ra dáng điệu anh hai mà găm nhẹ.

Chu Dương là tiêu biểu cho phái hành động, một cái gối đệm to bị quăng mạnh về phía Vi Vi, chuẩn xác đến không thể chuẩn xác hơn.

Vi Vi trúng một kích này liền kêu lên sợ hãi, oan ức bĩu môi: “Hai người đàn ông cùng hợp sức khi dễ em.” Nói xong liền xoay người chuồn ra cửa.

“Vi Vi!” Ly Ủy bỗng nhiên gọi cô lại. Ban nãy bị phá ngang đúng vào thời điểm mấu chốt, vậy nên cái gì cũng không nhìn được, một phút trì hoãn này mới khiến cậu nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô em gái. Cậu

đứng dậy, đi tới trước mặt Vi Vi, bắt mắt nhú mào: “Đây là làm sao?” Ly Ủy duỗi ngón trở ra, điểm lên một vết thương trên sườn mặt non hồng.

“À, cái này,” Vi Vi xoa xoa vết thương trên mặt mình, máu đã khô, thuận miệng trả lời: “Là dao rạch.”

“Dao? Quá bất cẩn rồi, con gái phải biết bảo vệ gương mặt của mình chứ, nếu không sau này làm sao lấy được chồng? Nói cho anh biết, tại sao lại bị rạch?”

Vi Vi như nghe được thông tin gì kỳ quái lắm, trợn trừng mắt: “Đương nhiên là đánh nhau rồi, anh hai, có phải anh bị Chu đại ca thương đến hồ đồ rồi không? Không đánh nhau thì sao có thể mang vết rạch lớn như vậy? Không sao hết, để lại sẹo thì tới Nhật Bản làm phẫu thuật thẩm mỹ là được rồi. Đây chỉ là tiểu thương, không có gì đáng ngại. Anh còn chưa nhìn thấy vết toạc năm ngoái do em đi đánh nhau với người ta đâu, chắc chắn, thực sự là...”

“Đánh nhau? Em thế mà lại đi đánh nhau? Còn bị người ta rạch mặt?” Ly Ủy kêu lên tiếng sau cao hơn tiếng trước, sắc mặt từ hồng chuyển sang xanh, trong phút chốc liền hiện ra biểu tình nghiêm nghị, trầm giọng nói với Vi Vi: “Nói cho anh biết là ai bắt nạt em? Bất luận là do ai khởi xướng, đánh nhau còn chưa tính, thế nhưng lại dùng dao rạch mặt con gái, thật không thể tha thứ. Vi Vi đừng sợ, anh hai nhất định sẽ giúp em báo thù.”

Vi Vi ngáp dài một cái, xua tay lắc đầu nói: “Không cần đâu, anh hai. Bọn em đã hòa nhau rồi, em gái anh là người biết giảng đạo nghĩa trên giang hồ nhất đó, đánh rồi liền thôi, còn trả thù tên bỉ ổi kia mà làm gì?”

Ly Ủy vẫn cảm phần bất bình: “Cái gì mà hòa nhau? Em là con gái có hiểu hay không? Em bị phá mặt mũi có hiểu hay không? Cho dù phẫu thuật thẩm mỹ có thể khôi phục lại được, nhưng tính chất của chuyện này nghiêm trọng bao nhiêu em có biết không?”

Vi Vi dùng một bộ mặt vô tội để hứng chịu sự oanh tạc của Ly Ủy, tựa hồ cũng bị cơn giận của Ly Ủy làm cho phân vân, nhỏ giọng lầm bầm: “Hắn đã bị em thiến, còn chưa đủ sao? Lẽ nào phải phân thân hắn ra? Nhưng cái này có vẻ hơi quá, đạo nghĩa trên giang hồ nói cùng lắm là...”

“Thiến? Em... thiến một người đàn ông?” Thấy cô em gái “nhẹ nhàng băng quơ”, “thấu tình đạt lý” như thế, Ly Ủy ghen một hơi không thở ra nổi, xem chút nữa thì té ngã trên mặt đất.

Chu Dương liền thông minh mà chen ngang vào: “Vi Vi, mau đi xử lý vết thương một chút đi, đừng để mặt mũi thực sự bị phá.” Nói đoạn hắn liền đẩy Vi Vi ra khỏi cửa.

Vi Vi ở bên ngoài không quá yên tâm liền hỏi: “Anh hai làm sao vậy? Nhìn như có vẻ bị kích động. Là ai trêu chọc anh ấy? Nhất định là đám Đầu Trọc rồi, Chu đại ca, sao anh không giáo huấn bọn họ một chút.”

“Anh của em là bị dục hỏa làm đốt người, không còn tâm tư nào để nghe em lải nhải về mấy chuyện đánh nhau vặt vãnh.”

Cánh cửa thư phòng đóng sầm lại trước mặt Vi Vi. Lần này nhất định phải nhớ khóa cửa.

____Hết____

14. Chương 14

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Văn

Mị lực của Chu Dương càng lúc càng tăng lên một cách khó tin, khoảng thời gian Ly Ủy phải trần trở suy xét cũng ngày càng nhiều.

Cậu không nhớ nổi những chuyện trước kia, mỗi mảnh ký ức đều được nói ra từ miệng kẻ khác, cho dù là thước phim ghi hình cũng bị cách ngăn bởi một lớp màn hình trong suốt, mỗi câu chuyện thuộc về quá khứ của Ly Ủy đều khiến cậu phải kinh ngạc không thôi, cậu dốc toàn lực để có thể chạm tới nó. Thường xuyên cố gắng chạm tới, giữa lúc ý thức mơ hồ, cậu và Chu Dương càng ngày càng tiến lại gần nhau hơn, nhưng càng ngày càng cách xa Ly Ủy của trước kia.

“Giọng hát của em rất hay. Sâu lắng, tràn đầy từ tính. Lần đầu tiên anh loáng thoáng nghe được, trong lòng đã âm thầm muốn em.” Chu Dương chỉ tay vào hình ảnh Ly Ủy vẽ mặt kiêu ngạo, mặc một bộ trang phục kì quái trong bức ảnh chụp, nói: “Đến khi anh bước tới trước mặt em, có biết câu đầu tiên mà em nói là gì không? Em hỏi anh, anh là kẻ nào? Anh nói, anh là Chu Dương. Em liền nói, này, họ Chu kia, tôi muốn thử công phu trên giường của anh.”

Chu Dương lộ ra nét mặt hoài niệm: “Đêm hôm ấy của chúng ta... thực sự không thể hình dung được. Em đều đã quên rồi phải không?” Quay đầu lại nhìn người bên cạnh, hần cười khổ.

Ly Ủy cũng cười khổ.

Ly Ủy của quá khứ và Ly Ủy của hiện tại, là hai người khác nhau, khác nhau hoàn toàn. Thật rõ ràng, người mà Chu Dương yêu, là cái người của quá khứ kia. Điểm này càng trở nên rõ ràng, Ly Ủy lại càng cảm thấy bất an.

Mọi chuyện càng trở nên phiền muộn hơn, cậu đối với trước kia không có một chút ấn tượng, nhưng lại nhớ như in những chuyện tàn nhẫn mà Chu Dương đã từng làm với cậu.

Sự tàn nhẫn lúc ban đầu cộng với sự ôn nhu của lúc sau, Ly Ủy giữa nỗi niềm bất an, lại thêm cảm giác càng lúc càng ỷ lại vào Chu Dương nghiêm trọng, tự cảm thấy khinh bỉ bản thân.

Bất an, rồi lại khinh bỉ.

Ly Ủy hiểu được rõ ràng loại cảm giác khó chịu này, đau khổ tựa như một người bị trúng cổ độc nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất đi lý trí.

Thế giới có sự tồn tại của Chu Dương luôn khác biệt hoàn toàn.

Khi Chu Dương ở bên cạnh, nhìn cậu với nụ cười vô cùng thân thiết, bệnh nhân hôn mê nguy kịch là Ly Ủy liền quên hết tất cả mà hấp thụ phần ấm áp quý giá này. Một khi không có Chu Dương ở bên cạnh, bệnh tình của Ly Ủy liền có vẻ khá hơn một chút, sẽ giảm dựa giữa tỉnh và mê, nhưng như vậy chỉ càng khiến cậu thêm thống khổ.

Chu Dương tựa hồ cũng phát hiện ra, thời gian hần ở bên cạnh Ly Ủy mỗi lúc một dài, nghiêm túc thi hành chính sách như hình với bóng, cho dù thực sự bận rộn đến không cách nào để mắt tới Ly Ủy, Chu Dương cũng sẽ nghĩ biện pháp kiểm tra việc cho Ly Ủy làm, để Ly Ủy cùng hần bận rộn.

“Giao cho em, cũng như tính mệnh của anh vậy, đều giao cả cho em.” Lời nói mạc danh kỳ diệu của Chu Dương, luôn có thể mạc danh kỳ diệu đã động tới Ly Ủy.

Hần giao cho Ly Ủy một tập tài liệu, hoặc một xấp ảnh, cũng có khi là bản kế hoạch của một câu lạc bộ đêm đang chuẩn bị cất băng khánh thành. Biết rõ Ly Ủy sẽ không đưa ra được kiến nghị gì trọng yếu, nhưng hần vẫn quen dùng ngữ khí trịnh trọng nhất mà bàn giao cho Ly Ủy, tựa như thứ mà hần phó thác chính là toàn bộ con người hần.

“Ly, vẫn là em có thể hỗ trợ nhất.”

Vàng trán được nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, Ly Ủy tưởng chừng hít thở không thông, cậu sẽ đắm chìm mãi trong nụ hôn mang theo khí tức của Chu Dương ấy, tới khi hần rời đi một lúc lâu mới bắt chợt thanh tỉnh.

Chu Dương cũng không biết, hay có khi là không muốn nói thẳng ra. Ly Ủy phiền muộn, một người sau khi bị tẩy não lại phải chịu sự đối đãi vô nhân đạo từ phía tên tình nhân trước kia của mình, vẫn còn có thể tiếp tục yêu hần sao?

* * *

Ngoài cửa sổ mưa lâm thâm không ngừng, một lẵng hoa quả tươi bày ngay ngắn trên mặt bàn, sắc hồng của nho Mỹ, sắc vàng của xoài Philippines, sắc xanh của táo Nhật, phối thêm hai trái thanh long có màu sắc mê người, tươi ngon đẹp mắt, khiến người ta phải rớt nước miếng.

“Em nói... anh có thể rời khỏi Chu Dương được không?”

Phụt! Một âm thanh không mấy lịch sự bất ngờ truyền tới, kèm theo đó là miếng chuối tiêu đang cắn dở đang rơi bịch xuống đất từ cái miệng há hốc. Vi Vi trợn tròn mắt: “Anh, anh nói gì thế? Ban nãy em nghe không rõ.”

“Anh muốn rời khỏi Chu Dương.” Ly Úy chà chà tay.

Vi Vi liếc mắt khinh thường: “Anh à, anh điên rồi sao? Anh muốn chết ha?”

Ly Úy lập tức nhứ mày: “Vi Vi, con gái con đứa sao có thể...”

“Em nói sai sao? Anh rõ ràng là muốn chết đấy thôi.” Vi Vi chẳng chút tự kiểm điểm, kêu lớn: “Anh, anh trời sinh đã bị Chu đại ca độc vị rồi, rời khỏi Chu đại ca, khắp người anh sẽ không thoải mái, không thoải mái sẽ sinh bệnh, một khi sinh bệnh liền bệnh chết thôi. Vậy nên anh mà rời khỏi Chu đại ca thì chính là tự đi tìm chết rồi.”

“Vi Vi! Em nói bậy nói bạ cái gì?” Ly Úy lườm cô, khế quát.

“Cái gì mà nói bậy nói bạ? Đây là do chính anh năm đó nói à nha.” Vi Vi lườm lại cậu, cao giọng rống trả: “Hồi đó em nói Chu đại ca rất dữ, muốn anh đừng đi theo anh ấy. Anh lập tức vả cho em hai bạt tai, nói anh mà rời khỏi anh ấy thì sẽ toi mạng!”

Ặc...!

Cổ họng suýt sặc, Ly Úy nuốt mạnh hai ngụm nước miếng.

“Anh... anh từng đánh em?”

“Thường xuyên mà.”

“Sao có thể...” ?

“Sao lại không thể?” Khuôn mặt nhỏ bé vô tội của Vi Vi làm ra vẻ lên án: “Nhẹ thì anh vả cho em một cái, nặng thì dùng chân đá em. Lúc anh hung dữ lên liền giống hệt chó điên, ngay cả Chu đại ca cũng phải chịu nắm đấm của anh. Anh hay thật, tẩy não xong liền quên sạch sẽ, uống công em phải chịu nhiều đòn của anh như vậy.”

Mình bạo lực như vậy sao? Ly Úy toát mồ hôi lạnh.

“Anh thử đi hỏi đám đàn em của anh mà xem, có ai là chưa từng thử qua cảm giác bị anh đánh đến nằm viện vài ngày? Ba năm trước, anh thấy Tiểu Bạch Kiềm chòng ghẹo chị Mai Hoa, liền đánh Tiểu Bạch Kiềm đến học cả máu, hẳn phải bỏ trốn mất dạng suốt ba tháng trời không dám gặp anh.”

Đưa tay lên vuốt trán, lại ra một tay mồ hôi lạnh.

“Đừng nói đùa nữa,” Ly Úy giật giật khóe môi: “Anh bạo lực như vậy, sao các anh em còn có thể theo anh? Cả em nữa, nóng nảy như một con mèo hoang nhỏ, bị anh đánh, sao không sớm bỏ nhà ra đi?”

Vi Vi bỗng nhiên ngậm miệng, tỉ mỉ đánh giá Ly Úy. Ly Úy bị ánh mắt nghiêm túc của cô nhìn đến nổi da gà khắp người, không khỏi rụt cổ lại: “Nhìn cái gì?”

“Anh à, anh...” Vi Vi cong khóe môi, toét ra thành một nụ cười vui vẻ: “Anh thật là khiến người ta phải yêu thích nha.” Bỗng nhiên cô phì cười, duỗi tay ôm lấy cổ Ly Úy, bổ nhào cả người tới.

“Oa, cẩn thận!” Ly Úy kêu lên sợ hãi, xung lượng cực lớn đổ ập xuống, hai người cùng ngã vào ghế sofa êm ái.

Vi Vi nghênh ngang đề lên người Ly Úy, ngọt ngào cười, cúi đầu hỏi: “Anh, anh ghét em sao?”

“Sao có thể?”

“Chính là như vậy a, cho dù em có thể nào, anh vẫn là thích em, em làm gì anh cũng thích em.” Vi Vi nói: “Anh, anh cũng giống vậy thôi, cho dù anh hung dữ bao nhiêu, thô bạo bao nhiêu, không biết phải trái bao nhiêu, kỳ quặc bao nhiêu, em vẫn là thích anh, thích đến không thể thích hơn được nữa. Đám Lão Lang với Tiểu Bạch Kiềm vẫn xem anh là lão đại, Chu đại ca vẫn chỉ muốn một mình anh. Anh, anh có bị người ta tẩy não, biến thành một tên tiểu ngu ngốc thì chúng em cũng vẫn thích anh mà, anh đừng lo lắng.”

Nụ cười ngọt ngào của Vi Vi, dưới ánh mặt trời phản chiếu liền trở thành bóng ảnh của một thiên thần.

Ly Ủy kìm lòng không đành bèn duỗi tay ra, xoa nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mềm của cô, mỉm cười nói: “Anh không lo lắng.”

Vi Vi lè lưỡi, làm một biểu cảm thờ phào nhẹ nhõm thật khoa trương: “Vậy lần sau anh đừng nói cái gì mà rời khỏi Chu đại ca nữa nha, hù sợ cô em gái đáng yêu nhu thuận của anh rồi!”

Ly Ủy lẳng lẳng mỉm cười thỏa mãn, giờ phút này cậu cảm thấy nỗi phiền não của mình quả thật vô cùng ngu ngốc. Thương thế trên người đã khỏi hẳn, qua một thời gian nữa liền trở thành quá khứ, Chu Dương đối với cậu ôn nhu săn sóc, các anh em đối với cậu tôn kính có thừa, còn cả cô em gái tính tình có chút kỳ quái này nữa, chính là ai cũng không thể thay thế được.

Còn gì nữa mà không hài lòng?

Một bóng đen cao lớn cường tráng chậm chậm phủ lên khuôn mặt đang mỉm cười thỏa mãn của Ly Ủy. Từ đỉnh đầu truyền tới giọng nam trầm thấp ẩn chứa nguy hiểm: “Cái gì mà... rời khỏi Chu đại ca?”

“Em là đang giúp anh hai xoa bóp, không phải đang khi dễ anh đâu nha!” Vi Vi như con mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi, nhảy phắt dậy khỏi ghế sofa: “Chu đại ca, anh thất bại quá, anh của em đang cân nhắc xem có nên vứt bỏ anh không đó.” Nói xong liền xoay người, lủi ra phòng ngoài nhanh như chớp.

____Hết____

15. Chương 15

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Lực chú ý của Chu Dương lập tức tập trung lên người đối tượng duy nhất còn ở lại trong phòng khách.

Ly Ủy ngồi dậy từ trên ghế sofa, tránh né ánh mắt thăm dò khiến người ta phải run rẩy, cầm lấy một quả táo xanh rồi dùng tay áo lau mạnh, chìa tay về phía sau sofa.

“Xong việc rồi? Ăn quả táo đi.”

Quả táo được tiếp nhận, nhưng không lập tức đưa tới bên miệng. Chu Dương tỉ mỉ ngắm nghía, chăm chú quan sát Ly Ủy đang quay lưng thẳng đờ về phía mình.

“Em muốn rời khỏi anh?”

Ly Ủy cúi đầu xuống thật thấp.

“Ly, trả lời anh.” Chu Dương dùng ngữ khí bình tĩnh để hỏi: “Tại sao?”

Người ngồi trên sofa gồng sức để bản thân chìm thật sâu vào trong đệm ghế, càng cúi đầu xuống thấp hơn. Ly Ủy phát hiện Chu Dương đang chậm chậm đi vòng về phía trước, nghiêng đầu sang một bên.

Đủ loại tư vị phức tạp từ dưới đáy lòng dần dần gia tăng, bốc lên cuộn cuộn, tựa như một món ăn dùng đủ thứ gia vị thượng đẳng nhưng lại bị người nấu ước lượng sai be bét.

Chu Dương đi vòng ra đằng trước Ly Úy, khụy xuống trước mặt cậu, nâng cằm cậu lên: “Anh làm gì sai sao?”

Ly Úy mờ mịt nhìn vào mắt hắn, có một khoảnh khắc cậu thật sự muốn nhảy dựng lên, chỉ vào sống mũi Chu Dương mà hét lớn “Người anh yêu căn bản không phải là tôi, mà là một Ly Úy khác! Anh không phải người yêu của tôi, chỉ là người yêu của Ly Úy trong quá khứ! Sai lầm lớn nhất của anh chính là đã xem tôi trở thành cái người Ly Úy mà anh yêu thương kia! Anh khiến cho tôi phải khó chịu, chột dạ, đổ kị, thấp thỏm, bất an! Chu Dương anh là tên khốn nạn!”

Một chuỗi mắng chửi nghẹn lại trong cổ họng không thể phun ra được, Ly Úy dùng ánh mắt vừa vô tội vừa phức tạp nhìn thẳng vào đôi mắt bình tĩnh thâm sâu tựa mặt biển rộng mênh mông của Chu Dương, nghiêng rằng nghiêng lợi, gắng sức mở miệng, nhưng kết quả lại chỉ vô lực nói ra được một câu cuối cùng mang tính tổng kết, khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười: “Chu Dương anh là tên khốn nạn...”

Chu Dương nhìn khuôn mặt đau khổ đang vùng vẫy đấu tranh của Ly Úy, hắn chỉ lẳng lặng nhìn cậu, tựa như tất cả mọi sự thống khổ của cậu, Chu Dương đều biết rất rõ, sâu sắc linh hội.

Tình ý ấm áp như ánh dương quang trong mắt Chu Dương rất lâu vẫn chưa tiêu tán, thẳng tới khi Ly Úy tựa hồ bị loại ánh mắt như có thực thể này bắt giữ đến không còn đường phản kháng, ngay cả đường nhìn cũng không thể dời đi, Chu Dương mới duỗi hai tay ra, nhẹ nhàng ôm cậu vào trong lòng.

“Em nói phải, anh là tên khốn nạn.” Chu Dương đặt trán mình lên trán cậu, nhắm mắt lại thấp giọng thì thầm: “Anh là một tên khốn nạn tội ác tày trời, anh thật xin lỗi.”

Ngay sau đó Ly Úy hoảng sợ phát hiện, té ra ban nãy cậu vẫn chưa bị bắt giữ hoàn toàn, còn có một chút khoảng không để khe vùng vẫy giãy giụa. Nhưng sau khi nghe được mấy lời thì thầm tựa thần chú này của Chu Dương, cuối cùng cũng triệt để đánh mất sự tự do.

“Chu Dương...” Cậu ôm siết lấy Chu Dương, vùi mặt mình vào bờ vai dày rộng của Chu Dương.

Thôi được rồi, những quá khứ và hiện tại nhằm chán kia, kẻ này hay kẻ khác, cũng đều lãng quên cả đi.

Bỗng dưng cậu được hưởng thụ nhiều thứ như vậy, còn phiền não cái gì? Chu Dương là một kẻ tốt như thế, khiến người ta phải động lòng như thế, cho dù chỉ có thể chiếm giữ được một phần nghìn của người đàn ông này cũng đã là sự ban ân của ông trời, cậu còn bất an cái gì?

“Chu Dương, tôi không thể biến thành Ly Úy của trước đây. Tôi không làm được. Anh thất vọng sao?”

“Em có thể yêu tôi như Ly Úy của trước đây sao?”

“Có thể.” Ly Úy nghiêm túc trầm ngâm một hồi lâu, chậm rãi gật đầu: “Tôi nhất định có thể.”

Chu Dương mỉm cười: “Tôi chỉ cần em yêu tôi.”

Ly Úy khẽ giọng nói: “Tôi yêu anh.”

“Vậy... cởi đồ ra.” Hắn thổi khí bên tai Ly Úy, ra chỉ thị đầy mê hoặc: “Ngay bây giờ.”

Ly Úy ngạc nhiên nhìn hắn, bị dục vọng hừng hực trong đôi mắt hắn làm giật mình như phải bỏng.

“Đây là phòng khách...” Miệng tuy nói như vậy, ngón tay thon dài đã không kìm được mà tuân theo mệnh lệnh, trượt đến cổ áo sơ mi.

Khuy áo trên cùng, dưới ánh mắt chăm chú hàm cười của Chu Dương trở nên nóng rực. Ly Úy nỗ lực giao chiến với chiếc khuy áo bỗng nhiên trở nên thật khó đối phó.

“Ly,” Chu Dương khẽ nói: “Trực tiếp xé.”

Cậu lại ngẩng đầu, nhìn Chu Dương bằng ánh mắt kinh hoàng như đứa trẻ, hai tay bỗng nhiên dùng sức xé ra hai bên, khuy áo sơ mi bật tung ra, nảy trên mặt thảm thật dày.

Khuôn ngực trắng ngần mang theo không ít vết sẹo nho nhỏ, trần trụi hiện ra dưới ánh mắt tán thưởng của Chu Dương.

Nụ cười bên môi Chu Dương càng đậm hơn, tôn quý như chúa tể linh hồn. Hắn nhẹ vuốt lên, đặt môi hôn, còn buông lời tán thưởng.

“Rất đẹp.”

Hai chữ đơn giản, lại tựa như linh dược nhen lên tất cả tình cảm mãnh liệt của Ly Ủy. Cậu nghiêng người về phía trước, tha thiết hôn lên bờ môi Chu Dương. Tất cả mọi thứ của Chu Dương đều ngọt ngào như vậy, chính là ngọn nguồn của tất cả mọi thứ mà cậu chờ mong.

Mang theo sự nhu thuận như đứa trẻ, Ly Ủy để Chu Dương cởi quần dài của cậu xuống. Từng sự ràng buộc thể tục lần lượt rơi xuống đất qua bàn tay của Chu Dương, Ly Ủy khẽ thở dốc.

Thân thể đã trần trụi, cậu biết rất rõ đây chính là phòng khách, giữa ban ngày ban mặt.

Nhưng Chu Dương đủ để trở thành lý do của bất kỳ hành động điên cuồng nào, cậu sâu sắc khát vọng được Chu Dương ôm.

“Ừm...” Ngửa cổ về phía sau buột ra một tiếng rên rỉ yếu ớt, Ly Ủy sa vào cơn lốc xoáy ái tình vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại.

Ngón tay chuyển động trên người, nhẹ nhàng khéo léo xoa niết, đầu lưỡi phóng thẳng săn sóc, tất cả mọi thứ đến từ Chu Dương đều hoàn mỹ kỳ diệu. Hai chân bị nâng lên chậm chậm, Ly Ủy cảm nhận được vật thể cứng rắn dâng trào ngay lối vào.

Thời khắc bị kéo căng, cậu dồn dập phát ra tiếng rên rỉ trầm khàn. Thông đạo chật hẹp bị khuếch trương từng chút một, từng nếp nhăn dần dần ra, gân mạch đập thành thịch của Chu Dương lấp đầy cậu, cũng tựa như ánh mắt của Chu Dương khiến cậu không thể thở nổi.

“Ồ...”

“Khiến em phải khóc cầu tha thứ, được không?” Từng đợt va chạm thật sâu càng lúc càng mãnh liệt, Chu Dương khẽ bên tai cậu hỏi.

Ly Ủy nhú mào, mái tóc ướt đầm mồ hôi theo từng hồi luật động liều mạng mà bay múa giữa không trung.

“Ừm ừm... A... A!”

Dục vọng của Chu Dương một khi phát động thì không thể vãn hồi, quả thực hết như đã bị cấm dục nhiều năm. Ly Ủy trên ghế sofa bị hắn lật qua lật lại, dịu dàng mà chuyên chế thử nghiệm đủ loại tư thế, cái nọ so với cái kia lại càng khó khăn hơn.

Mỗi lần khí quan hơi mềm xuống được rút ra từ sâu trong thân thể đều mang theo dịch thể bạch trọc, lần nào Ly Ủy cũng tưởng rằng đã là lần cuối cùng, nhưng lần nào Ly Ủy cũng đánh giá thấp dục vọng cùng sự điên cuồng của Chu Dương.

Đến cuối cùng, rốt cuộc Ly Ủy cũng hiểu được lời mà Chu Dương đã nói lúc ban đầu là thật. Nội vách bị chà sát quá độ, thắt lưng sắp gãy cùng sự dịu dàng và cường ngạnh mâu thuẫn của Chu Dương khiến cậu chịu không nổi mà bật khóc, vừa khóc vừa rên rỉ đứt quãng: “Chu Dương... Chu Dương anh là đồ vô lại...”

Chu Dương đang một lần nữa đỉnh thân tiến vào, sau mấy hồi trều sáp mạnh mẽ, hắn tà mị bật cười: “Ai nói không phải đâu?” Hắn bổ sung: “Trước kia mỗi lần em cào xước lưng anh, anh đều dùng biện pháp này để giáo huấn em, thẳng đến khi em cầu xin tha thứ hoặc ngắt đi mới thôi.”

Nghe xong lời Chu Dương nói, Ly Ủy không cầu xin tha thứ.

Cậu ngắt đi.

____Hết____

16. Chương 16

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Chỉ cần có một lỗ hổng, dòng nước sẽ từ nơi đó chảy ra không ngừng. Chu Dương nếu là nước, vậy nhất định sẽ là một cơn hồng thủy cấp thảm họa. Từ sau khi Ly Ủy cho hắn một cơ hội, bộ mặt chăm sóc ôn nhu thủ lễ của Chu Dương lập tức bay biến sạch sẽ. Nếu có một khoảng thời gian hắn ở bên cạnh Ly Ủy mà không tùy tiện cầu hoan, nỗ lực kiềm chế vì lo lắng cho tâm lý của Ly Ủy, vậy thì hiện tại chính là lúc đã vứt bỏ được áp lực, trắng trợn tự bồi thường cho bản thân gấp đôi.

Suốt bảy ngày liên tiếp, tồn tại trong đầu Ly Ủy chỉ có trần nhà không ngừng lắc lư rung chuyển, và nụ cười kiêu ngạo tà ác của Chu Dương.

“Anh đói lắm.” Chu Dương sau khi phát tiết, mỉm cười đắc ý gặm cắn bả vai của Ly Ủy.

Viện cỏ này tuyệt đối không khôn ngoan chút nào, bởi vậy Ly Ủy cảm thấy không thể chấp nhận. Nhưng thân thể bị giày vò quá độ lúc này ngay cả sức lực để cử động một đầu ngón tay cũng không có, lại càng chẳng cần phải nói tới việc lớn tiếng bắt bẻ Chu Dương.

“Anh muốn bù lại toàn bộ phần bị thiếu hụt suốt hai năm qua.” Chu Dương lại nói.

Ly Ủy hữu khí vô lực trừng mắt với hắn. Chu Dương ngó ngó sắc mặt cậu, nở một nụ cười như trẻ con: “Em không biết đâu, ngày đó sau khi lên giường lần đầu tiên, em trợn trừng nhìn anh không thể tin nổi, nét kinh ngạc trong mắt khiến anh cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Gặp được em, sức lực của anh liền đặc biệt lớn.” Dị vật còn chôn sâu trong thân thể lại ác ý thui thui tới.

“Ồ...” Ly Ủy bật ra một tiếng rên rỉ yếu ớt, dùng toàn bộ khí lực để lườm Chu Dương.

Đúng là miệng cậu không mọc ra được ngà voi.

Đôi môi nóng bóng bao trùm lên, Chu Dương lại hôn cậu. Ly Ủy biết hắn đối đãi với tù binh thô bạo, hiện giờ cậu mới biết hắn đối đãi với tình nhân cũng chẳng văn minh hơn là bao.

Khi ở trên giường, Chu Dương luôn rất bá đạo, nụ hôn của hắn vô cùng hung hăng, luật động của hắn đặc biệt hung hãn, cường thế hết như bá chủ thế giới, đối thủ đừng mơ tưởng giữ được dù chỉ là nửa phần lãnh thổ.

Ra sức hôn Ly Ủy đến thỏa mãn rồi, Chu Dương mới chịu thả ra để cậu tham lam hít vào một luồng không khí mới mẻ, hắn chăm chú nhìn cậu mà nói: “Chính là đáng về này, đáng về đáng yêu bị anh làm mê đắm đến choáng váng.”

Ly Ủy gián tiếp xin tha: “Chu Dương, tôi đói bụng...”

“Anh cũng đói bụng, đói cực kỳ.” Tên bại hoại lại mang một thâm ý khác, bất an hảo tâm mà trả lời.

“Mùi hương gì vậy nhỉ, thơm quá, hình như là thịt nướng... Tôi thật sự rất đói bụng...”

Sách lược đánh lạc hướng bị thất bại, Chu Dương gật đầu lia lịa: “Anh cũng thực sự đói bụng, muốn ăn thịt Ly Ủy.”

Hắn vừa nói vừa cắn lấy xương quai xanh của Ly Ủy, cắn thật mạnh, cắn đến nỗi Ly Ủy bị một khối xanh tím nhưng lại không thấy máu chảy ra, cắn đến nỗi Ly Ủy rên rỉ kháng nghị không ngừng.

“Đúng, anh là đang trừng phạt em, nếu có thể giết em thì tốt biết bao?” Chu Dương thì thầm nói: “Nếu có thể ăn em vào trong bụng thì tốt biết bao?”

“Đau...”

Chu Dương nhả miệng ra, dịu dàng nhìn cậu: “Giống cực kỳ, điệu bộ khép hờ mắt này thực sự giống cực kỳ, giống trước kia y như đúc.” Hắn ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt tuần tú nhắn nhó của Ly Ủy, rồi lại tựa như bắt

chợt tỉnh dậy từ trong giấc mộng, a lên một tiếng, mang theo ý áy náy mà nói: “Cẩn đau em rồi... Chẳng còn cách nào, ai bảo xương quai xanh của Ly Ủy thơm phức như vậy. Em vẫn thường vừa rên rĩ vừa lớn tiếng đòi anh cẩn mạnh thêm chút nữa, hôm nay chẳng qua là anh để cho em được như nguyện mà thôi.”

“Còn đòi cẩn mạnh thêm chút nữa?” Ly Ủy rên rĩ, hơi thở mong manh.

Chu Dương bật cười: “Làm sao anh nỡ.” Hắn lại cúi xuống hôn lên tóc cậu.

“Chu đại ca, đã bảy ngày rồi, anh yêu thương anh hai của em còn chưa đủ sao? Hôm nay là sinh nhật của anh hai, là ngày quan trọng một năm mới có một lần nha, anh cũng nên để cho anh ấy thượng anh một lần chứ!”

Một âm giọng trong trẻo to lớn bỗng nhiên truyền tới từ dưới cửa sổ, vượt qua cả ánh dương quang đang chiếu rọi, bay vào trong tai hai người, trung khí mười phần, vang vọng không dứt, đảm bảo khắp cả tổng bộ cho dù có là kẻ điếc cũng nghe thấy được.

Chu Dương ngạc nhiên, tiếp đó liền nhướng mày, thân thể trần trụi đi về phía cửa sổ nhìn xuống bên dưới. Lập tức hắn thấy có mười mấy người đang đứng trên bãi cỏ xanh mướt dưới tầng, đều là các anh em của Ly Ủy, ai ai cũng ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ phòng Chu Dương. Vi Vi là người dẫn đầu, cầm trong tay một cái loa lớn, nháy nháy mắt với Chu Dương.

Trên mặt cỏ đằng sau lưng bọn họ có bày không ít bàn và ghế màu trắng, bên trên còn bày hoa quả bánh ngọt, ngoài ra còn có bếp nướng, từng miếng thịt xếp trên đó đang bắn mỡ lách tách, tỏa ra mùi hương mê người.

Chu Dương nhìn xuống từ trên cao, tựa tiểu phi tiểu: “Vi Vi, câu cuối cùng em vừa mới nói là gì? Lặp lại một lần nữa cho Chu đại ca nghe xem.”

Vi Vi làm mặt quỷ, giả vờ kinh hoàng nói: “Câu cuối cùng không phải là em muốn nói, bọn họ bắt em phải nói đấy, đều là lỗi của bọn họ.” Ngón tay chỉ về phía đám đông sau lưng.

Đám người Lão Lang ở đằng sau lập tức ầm ầm thối lui ba bốn bước, cuống quýt xua tay lắc đầu, ra sức thanh minh.

“Nói vậy, rõ ràng là tự em kêu.”

“Con quỷ nhỏ này càng lớn càng chẳng ra làm sao, cứ nhiên vu oan cho các anh.”

“Tội em tôn trọng Chu lão đại nhất, sao có thể nói Chu lão đại bị Ly ca thượng nha?”

“Từ sớm em đã nói, Ly ca là không có khả năng ở trên rồi.”

“Tiểu Bạch Kiềm, mày bớt nói vớ nói vẩn đi, chuyện đóng cửa bảo nhau của nhà người ta, làm sao mày biết được?” Bọn đang ?

Cú Mèo hỗ trợ cho Lão Lang, cũng cười hề hề châm trách: “Tiểu Bạch Kiềm mày cũng thật là, Ly ca mất tích hai năm, lúc quay trở về đã hoàn toàn biến đổi, vị trí trên giường mà có thay đổi thì cũng chẳng kỳ quái. Bây giờ nói không chừng ngày nào cũng là Ly ca lao động chân tay đấy.” Ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười lạnh lùng bên môi Chu Dương, gã vội vàng chấp tay cười ngượng: “Chỉ là phỏng đoán, phỏng đoán thôi, haha, Chu lão đại đừng trách móc.”

Chu Dương liếc nhìn đám đồ hơi bên dưới, xoay người quay trở về bên giường, đỡ Ly Ủy ngồi dậy.

“Làm gì?” Mấy ngày nay Ly Ủy đã phải chịu thiệt rất nhiều, còn tưởng hắn lại muốn làm thêm tư thế gì mới, khuôn mặt tái nhợt hoảng sợ.

“Quần của em đâu?” Chu Dương nhặt từ dưới đất lên, rồi lại ném xuống đất: “Không được, em mặc đồ trắng đẹp hơn, tìm một bộ đồ trắng đi.” Hắn bước tới trước tủ quần áo lật tìm ra một cái quần Tây và quần lót trắng mới tinh, rồi lại giúp Ly Ủy mặc vào.

Ly Ủy vội vàng lắc đầu: “Không được.”

“À phải, bảo bối của anh còn tích ở bên trong.” Chu Dương hiểu ra, lập tức khiêng Ly Ủy lên vai đi vào trong nhà tắm.

Động tay động chân một phen, mới lại bế Ly Úy mặt đã đỏ tới tận mang tai quay trở về bên giường.

Tính ngưng ngừng của Ly Úy dường như là thiên tính không thể thay đổi, đến tận lúc này vẫn còn ngại ngừng mà quay mặt đi.

“Tôi tự lau.”

“Để anh. Mấy hôm nay chẳng phải đều như vậy sao?”

“Hôm nay tôi không khó chịu như vậy, có thể tự...”

“Em còn lằng nhằng thì anh không dùng khăn lau nữa.” Chu Dương gian tà nói: “Anh dùng đầu lưỡi giúp em liếm khô.”

Ly Úy lập tức ngậm miệng.

Mặc quần xong, Chu Dương quan sát từ trên xuống dưới một lượt, hài lòng nói: “Thoải mái dễ chịu, chân em vẫn còn nhuyễn, để anh bế em xuống. Lát nữa đừng cùng bọn họ đùa giỡn quá điên cuồng, rượu cũng đừng uống nhiều quá.” Hắn đối với bản lĩnh hồ nháo của đám đồ hơi kia rất không yên tâm, định ra thật nhiều quy tắc bắt Ly Úy phải tuân thủ, vừa nói vừa bế xốc Ly Úy lên.

Ly Úy kinh ngạc suốt một lúc lâu, rầu rĩ nói: “Chu Dương, anh quên áo sơ mi của tôi rồi.”

“Không cần mặc.”

“Cái gì?”

“Em cởi trần để cho bọn họ nhìn một chút, xem ai còn dám nói cái gì mà vị trí trên dưới bị hoán đổi.” Chu Dương cầm phần bắt bình.

Ly Úy kêu lên thảm thiết: “Không được, anh thả tôi xuống, đồ sắc tình cuồng này.” Khắp người đều là vết tích do Chu Dương để lại, gặm, cắn, mút, cứ như vậy mà đi xuống thì sau này còn mặt mũi nào gặp người? Ly Úy giãy giụa đạp chân không ngừng.

Chu Dương trừng cậu, thái độ không cho phép kháng cự: “Bây giờ chúng ta quay lại giường chiến thêm ba trăm hiệp nữa, hay là xuống lầu?”

Hắn nói được làm được, điều này Ly Úy đã được lĩnh giáo sâu sắc, nói ba trăm hiệp, chỉ e sẽ không dừng lại trước hiệp thứ hai trăm chín mươi chín, thế này chẳng phải là muốn đem cái mệnh của cậu tặng luôn cho giường sao?

Một hơi nghẹn lại trước ngực, Ly Úy đáng thương hề hề nhìn Chu Dương.

Chu Dương thấy cậu như vậy, lại thực sự không đành lòng, thấp giọng hỏi: “Em vẫn không muốn cùng anh quá thân mật trước mặt người khác?”

Trong lòng Ly Úy khê đau, cái gì cũng không nói ra được, thầm nghĩ chúng ta vốn là một đôi, ở bên nhau thiên kinh địa nghĩa, kẻ khác dựa vào cái gì mà chê cười? Huỳnh đệ và em gái nếu có cười trên đôi câu, thì cũng chỉ là vui đùa một chút để điều hòa không khí. Tại sao phải nghịch ý hắn để hắn thương tâm? Nếu là Ly Úy lớn mật xằng bậy của trước kia, nói không chừng ngay cả quần cũng chẳng thèm mặc, lập tức phóng xuống lầu luôn rồi. Càng nghĩ càng cảm thấy kinh ngạc với chính bản thân mình, bất giác thả lỏng thân thể, ngoan ngoãn nằm trong lòng Chu Dương, không giãy giụa nữa.

Chu Dương đặt xuống trán cậu một nụ hôn khẽ: “Xin lỗi, anh đối với người khác đều không sao, chỉ riêng đối với em, lại luôn nhịn không được mà nổi nóng. Đừng giận, anh giúp em tìm một chiếc áo sơ mi mới mặc vào.”

“Không cần.” Ly Úy cảm thấy hắn sắp buông mình xuống, bỗng nhiên mở trừng mắt ra, ôm chặt lấy cổ Chu Dương, ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười nói: “Thế này rất tốt, chúng ta đi xuống đi.”

“Chu đại ca, anh lại đang bắt nạt anh hai của em đấy à? Có phải anh ấy đã bị anh bẻ gãy thất lưng rồi không?” Vi Vi lại bắt đầu cầm loa kêu ầm ĩ từ dưới lầu, còn có rất nhiều âm giọng om sòm khác đang trên đùa phụ họa ở một bên.

Hai người nhìn nhau, đều nở nụ cười.

“Đám nhóc con ngứa ngáy này, đi xuống giáo huấn bọn chúng thôi.”

____ Hết ____

17. Chương 17

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Kết quả vừa bước xuống lầu, còn chưa kịp giáo huấn bọn họ, Ly Úy đã bị mọi người vây quanh giáo huấn.

“Nhân vật chính đến muộn, phạt ba bình rượu.” Ba bình rượu để lập tức được bày lên bàn, đều là loại nửa cân.

Ly Úy nhìn ba bình rượu để, rồi lại nhìn khuôn mặt nóng lòng mong chờ được rót rượu của Lão Lang, ánh mắt không kìm được lại phiêu về phía Chu Dương.

Chu Dương nói: “Em đừng uống, để anh.”

“Ha ha, Chu lão đại, đây là anh tự rước lấy rắc rối rồi. Ba bình này của Ly ca xem như chuyển cho anh, lát nữa cũng đừng nói không tính nha.”

Chu Dương không đáp, bàn tay to lớn duỗi ra, gộp cả ba bình rượu kéo tới trước mặt, thuận tiện cầm lấy một bình, ngửa đầu uống.

Yết hầu kêu ừng ực mấy tiếng, rượu như cột nước không ngừng sảng khoái rót thẳng từ yết hầu xuống dạ dày, ngay cả chút thời gian tạm dừng để thở gấp một hơi cũng không có.

Xung quanh nhất thời không một tiếng động, Ly Úy ngồi nhìn bên cạnh lại càng trợn mắt há mồm.

Chỉ chốc lát sau, giọt rượu cuối cùng trong bình cũng tiến vào miệng Chu Dương dưới ánh mắt trợn trừng của mọi người. Đám Lão Lang đang trong trầm mặc bỗng bạo phát ra một tràng âm thanh reo hò: “Được! Chu lão đại đủ dũng mãnh!”

Ly Úy còn đang há hốc miệng, thấy Chu Dương điềm nhiên như không đặt cái bình rỗng xuống, lại hào khí can vãn, lưu loát cầm một bình rượu khác lên vắn mở nắp, vội vàng ngăn cản: “Anh uống hết một bình rồi.”

“Khà khà! Các anh em, Ly ca không đủ nghĩa khí, anh ấy thế nào lại chỉ đau lòng cho Chu lão đại cơ chứ?” Tiểu Bạch Kiểm lập tức âm ỉ.

Cú Mèo cũng kêu lớn: “Ba bình! Không uống đủ ba bình, đêm nay liền đến phiên Ly ca chúng ta đè Chu lão đại.” Hướng về phía Ly Úy nháy nháy mắt như tranh công.

“Uống đủ ba bình, đêm nay cũng nên đến phiên Ly Ca đè Chu lão đại. Hà hà, mày nhìn những huân chương vinh quang trên người Ly ca kìa, nhất định là sáng nay Chu lão đại đã đem toàn bộ khí lực từ lúc còn bú sữa mẹ ra dùng trên người Ly ca.”

Vi Vi mắng: “Mấy người các anh không biết kính trên nhường dưới gì cả, không được tùy tiện chiếm tiện nghi của anh hai em.” Chạy đến bên cạnh Ly Úy, mỉm cười ngọt ngào với Ly Úy: “Anh à, hôm nay anh không mặc áo thực sự là trông gọi cảm cực kỳ nha, em giúp anh chụp một tấm được không?”

Ly Úy còn chưa kịp đáp, đèn flash đã tanh tách lóe lên mấy hồi, cậu ngạc nhiên quay đầu lại, liền thấy Tiểu Bạch Kiểm đang gian tà lắc lắc chiếc máy ảnh trên tay: “Da dẻ của Ly ca thật là đẹp, xem cái này so với xem đĩa SM của Nhật Bản còn đã ghiền hơn nha.”

Ly Úy bị xấu hổ tại chỗ, cơ hồ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, lồng ngực phập phồng gấp gáp, nhất thời không thốt lên nổi lời nào.

Chu Dương bị đám Đầu Trọc bu quanh làm loạn một hồi, hơi nhếch khóe môi, lại cầm một bình rượu để lên rồi trút cả vào miệng, khiến Ly Úy kinh hồn bạt vía.

Bao vây xung quanh toàn là âm thanh ồn ã hỗn loạn, mùi rượu cùng mùi thịt nướng trộn lẫn vào nhau.

Vi Vi ở bên tai hét lớn: “Anh, thực sự suốt bảy ngày qua anh đã bị Chu đại ca áp ở trên giường sao?”

Tiếng vỗ tay cùng tiếng trầm trồ ngợi khen chợt dậy lên, inh ỏi đến cửa kính pha lê cũng phải rung rinh. Thì ra lại một bình rượu nữa đã xuống bụng Chu Dương, hẳn thật giỏi, buồng bình rượu xuống, vẻ mặt vẫn điềm nhiên như không.

“Đừng uống nữa...”

Chu Dương dường như đã uống đến hưng phấn, cười nói: “Cũng không phải trước đây em chưa từng được thấy anh uống rượu, đừng nói ba bình, kể cả có là ba mươi bình cũng không thành vấn đề.”

Tách tách, tiếng đèn flash lại vang lên truyền vào trong tai.

Ly Úy nheo mắt, nhìn thấy Tiểu Bạch Kiểm hưng phấn cầm máy ảnh chạy tới: “Chu lão đại, tới làm chút tiếp xúc kích thích với Ly ca đi, sau này đem ảnh phóng lớn rồi treo ở phòng khách tổng bộ.”

“Treo ở phòng khách tổng bộ, mà xem Ly ca là hồng bài tiểu thư đấy à?”

Chu Dương đặt bình rượu xuống, đưa tay lau miệng, mỉm cười tà khí rồi nói thầm với Ly Úy: “Biểu diễn trước mặt mọi người, em còn lành nghề hơn anh đấy.” Hắn ôm lấy thắt lưng Ly Úy kéo lại.

“Không được...” Ly Úy bối rối đẩy Chu Dương ra, lực đạo làm sao so được với hắn, bị hắn ôm càng chặt hơn.

Chu Dương hung hăng hôn xuống, bao trùm lên môi cậu, nóng đến phát bỏng.

Xung quanh đều là tiếng thét chói tai.

“Ly ca cố lên!”

“Ly ca phản công đi!”

“Ly ca, đem uy phong trước kia của anh xuất ra đi, sờ lại cho Chu lão đại huê vốn luôn!”

Tiếng hô to gọi nhỏ của Vi Vi từ xa truyền tới: “Anh, chờ em một chút, em đi lấy V8 ra đây quay!”

“Thẳng thắn biểu diễn trước mặt mọi người, lâu lắm rồi không được xem Ly ca biểu diễn trực tiếp nha!”

“Đúng đấy đúng đấy!”

“Biểu diễn, biểu diễn đương trường!”

Ly Úy càng thêm cuống cuống, Chu Dương đè trên người cậu nặng như một ngọn núi. Ly Úy theo trực giác cảm thấy Chu Dương đã say mất rồi, quang mang không lý trí lập lòe trong đôi mắt.

“Làm một hồi người thật việc thật!”

“Ly ca cố lên! Xử lý Chu lão đại đi!”

Bên tai nghe được giọng nói trầm lắng khiêu gợi của Chu Dương, hắn đang cắn vành tai cậu: “Chúng ta diễn thật một màn trước mặt các anh em nhé?”

“Anh điên rồi...” Ly Úy vừa then vừa sợ, hai chân đá đạp không ngừng.

Chu Dương lại thay đổi một chút góc độ, đè cậu lên mặt bàn.

“Em vẫn thường muốn làm như vậy, em nói như vậy mới đủ kích thích. Ly, hôm nay anh cho em được như nguyện.”

Bàn tay Chu Dương nhẹ nhàng trùm lên quần lót của Ly Úy.

“Dừng lại!” Ly Úy hét rầm trời.

Tiếng hét thê lương vượt hẳn tiếng ầm ĩ tán thưởng của mọi người xung quanh, lượn vòng không chịu tán đi trên bầu trời xanh thẳm, như mũi dao gắt hết sức vạch lên tấm kính, chói tai đến khiến người ta phải nhắm nhỏ mắt mày.

Tất cả mọi âm thanh, đều dừng lại giữa tiếng hét lớn chân chính xuất phát từ cơn phẫn nộ ấy.

Bốp! Một bạt tai thật mạnh, vang dội trong bầu không gian trầm lặng, Chu Dương bị đánh đến quay mặt đi.

Ly Úy cuối cùng cũng dốc sức đẩy được Chu Dương ra, giận điên người đưa mắt nhìn xung quanh.

“Dừng đi theo tôi.”

Hai tay che lấy lồng ngực trần trụi, chật vật chạy khỏi hiện trường. Lúc tiến vào trong phòng, chân cậu vẫn còn run rẩy, cảm giác nhục nhã nói không nên lời khiến toàn thân cậu cứng đờ.

Rốt cuộc phát điên cái gì, lại tâm huyết dâng trào mà đồng ý phơi bày nửa thân dâm mỹ trước mặt mọi người?

Xuất từ mục đích gì mà đi làm chuyện vừa điên cuồng lại vừa hạ lưu như vậy?

Mình bị mất trí rồi sao!

Cậu rầm rầm chạy lên tầng hai, hung hăng đá văng cửa phòng ra, cam chịu ngồi thụp xuống mặt thảm.

Khốn nạn! Chết tiệt!

“Sao vậy?” Cửa phòng bị đẩy ra.

Chu Dương tiến vào, nhìn Ly Úy đang ngồi trên mặt thảm.

Ly Úy trợn trừng đôi mắt chứa đầy lửa giận, nhìn thẳng vào hắn.

“Ly, sao vậy?” Chu Dương ngồi khụy xuống, nâng cằm cậu lên.

Ly Úy quay phắt mặt đi: “Dừng chạm vào tôi, dơ bẩn, hạ lưu, vô sỉ!”

“Em nói ai?” Chu Dương nhú mày, nhưng lại dịu xuống rất mau: “Ly, bọn anh đùa hơi quá trớn. Dừng tức giận, hôm nay là sinh nhật của em, bọn anh chỉ nghĩ em sẽ thích như vậy.”

“Thích? Sao có thể thích được? Đáng giận, đáng giận!”

“Phải, là anh không tốt, anh đáng giận.”

“Tôi không nói anh, tôi là nói Ly Úy. Ly Úy của quá khứ, dơ bẩn, hạ lưu, vô sỉ!”

Sắc mặt Chu Dương trở nên nghiêm túc, bờ môi mỏng mím lại: “Em nói cái gì?”

Ly Úy bị ánh mắt sắc nhọn của hắn nhìn đến âm thầm phát run, đứng lên xoay người định đi.

Chu Dương từ phía sau kéo giật cậu lại, sắc mặt khó coi đến cực điểm: “Em muốn nói gì? Em muốn nói em của bây giờ thanh thuần ngại ngùng, ngập tràn cảm giác chính nghĩa? Ha, trước kia anh cũng từng hi vọng em có thể có được một chút bản năng ngại ngùng, bất quá bây giờ anh mới phát hiện, vẫn là em cởi mở đến khiến người ta kinh ngạc có phần đáng yêu hơn.”

Một cổ lực mạnh ập tới, Ly Úy bị ném bay lên giường.

“Chu Dương, anh cút ngay cho tôi.”

“Em nói gì? Em muốn anh cút ngay?” Chu Dương tách hai chân ra, dè lên người Ly Úy như quân lâm thiên hạ, tà khí cười rộ lên: “Ly, em từng nói chúng ta là do duyên trời tác hợp, em từng nói chúng ta sẽ mãi mãi không phân ly.”

“Đó là Ly Úy của trước kia nói, đừng đổ lên đầu tôi.”

Chu Dương dè lại Ly Úy đang giãy giụa kịch liệt, cúi người xuống cuồng loạn hôn môi.

“Em yêu anh, anh biết em yêu anh mà.” Hắn gấp gấp tham lam truy cầu sự ngọt ngào của Ly Úy, thấp giọng thì thầm: “Hãy nói với anh, chúng ta có thể quay trở về như trước kia.” Đường như bỗng nhiên phát hiện được dấu hiệu dị thường, hắn dừng lại sự nhiệt tình mất khống chế, chậm chậm thẳng người dậy, chăm chú nhìn xuống Ly Úy từ trên cao.

“Hãy nói với anh, Ly...” Trong đôi mắt thâm sâu vẫn luôn ẩn tàng lý trí của Chu Dương lúc này lại lập lòe mộng tưởng, tuần mỹ đến khiến người ta phải tan nát cõi lòng, hắn chậm chậm nói rõ từng chữ, mê hoặc Ly Úy nói ra đáp án mà hắn mong muốn: “Hãy nói với anh, chúng ta có thể quay trở về như trước kia.”

Bầu không khí trong nháy mắt ấy dường như đã bị rút cạn, Ly Úy cảm thấy tuyệt vọng ngạt thở như đang bị vây khốn trong chân không.

Cậu nhìn đắm đắm vào đôi mắt chờ mong của Chu Dương, dùng một loại khoái ý cùng tàn nhẫn hận không thể hủy diệt tất cả, gằn ra từng chữ: “Chu Dương, tôi không làm được.”

Đáp án vừa ra khỏi miệng, cậu liền thấy nét mặt cứng đờ của Chu Dương. Khoái ý biến mất, chỉ còn lại tàn nhẫn.

Giữa trời và đất, không khí đã ngừng lưu động.

Trái tim như bị tảng đá nặng trĩu đè lên, Ly Úy chịu không nổi vết hằn ghen cứng, gắng sức giãy giụa như túm lấy một cọng rơm cứu mạng cuối cùng: “Anh đã nói, chỉ cần tôi yêu anh, vậy là đủ rồi.” Âm giọng khản đi.

Chu Dương tránh né ánh nhìn đắm đắm của cậu, chậm chậm trượt khỏi người cậu, ngồi xuống bên giường.

“Tôi nói dối.” Hắn trầm giọng nói: “Tôi cũng không làm được.”

“Chu Dương...”

“Mặc quần áo vào, rời khỏi đây đi.” Bóng lưng thẳng băng của Chu Dương ngập tràn thống khổ, giọng nói khàn khàn trở nên nghiêm túc chưa từng thấy: “Tôi hiện giờ chỉ muốn giết chết em, hung hăng dùng súng đặt trước ngực em, bắn thẳng viên đạn vào trái tim em.”

Cảnh vật trước mắt đều đang lắc lư chao đảo, cũng như lý trí lúc này.

Cậu cuồng vọng tự kiêu, cậu mưu đồ lấy cắp tất cả mọi thứ của một con người không quen biết.

Nhìn mà xem, cậu đã bị báo ứng rồi.

Ngay từ khi bắt đầu, Chu Dương đã không phải của cậu, ngay cả một phần nghìn cũng không phải của cậu.

Mỗi phần nghìn của Chu Dương, đều thuộc về một Ly Úy khác.

Ly Úy không nhìn được rõ bất cứ thứ gì, cậu lảo đảo đứng dậy, loạng choạng sờ soạng tìm được một bộ quần áo, hồ loạn mặc lên người. Tầm thâm trải sàn vừa dày vừa êm ái, giẫm lên như đang bước trên đám mây.

“Tôi biết, chẳng qua là anh đang làm tình với Ly Úy của quá khứ, nói chuyện với Ly Úy của quá khứ. Lúc anh cười là đang cười với cậu ta, lúc anh nổi giận, là đang nổi giận với tôi.”

Liếc nhìn bóng lưng Chu Dương một lần cuối cùng.

Sống lưng Chu Dương thẳng băng, không có bất kỳ một lời phủ nhận.

Phải, phải, vốn chính là như vậy mà.

Yêu không phải của cậu, hận cùng vũ nhục mới là của cậu.

“Tôi hận không thể giết chết em.”

“Tôi hận không thể bóp gãy cổ em.”

Đây không phải lời nói quá khích của yêu hận triền miên, đây là cảm giác thực sự của Chu Dương đối với cậu. Chỉ vào khoảnh khắc Chu Dương nghiêng rằng nghiêng lợi, cậu mới không còn là bóng dáng của trước đây, cậu mới là một con người độc lập khác.

Ly Úy vịn lên tường, chậm chậm bước ra khỏi cửa.

Trong phòng khách không một bóng người, Vi Vi cùng đám Lão Lang không biết đã chạy đi đằng nào. Bên ngoài phòng khách, thịt nướng vẫn đang tỏa hương, bình rượu ngã trái ngã phải, dưới đất là một đồng hồ hỗn độn.

Bất quá mới chỉ một nháy mắt trôi qua, thời gian lại như đã quay hết một vòng.

Ly Úy xê dịch bước chân theo bờ tường, không ai đến ngăn cản cậu, vệ sĩ gác cửa nhìn thấy cậu, gật đầu hỏi: “Ly tiên sinh, ra ngoài?”

Cậu mở mồm gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Tên vệ sĩ vội vàng cầm bộ đàm lên, ở đằng xa nói nhỏ mấy câu, chạy tới hỏi: “Ly tiên sinh, có cần gọi xe giúp anh không?”

Ly Úy vẫn mở mồm nhìn hẩn, một lúc lâu sau, mới mất mác động động bờ môi: “Anh nhận nhầm người rồi.”

Cảm giác mệt mỏi trong lòng cuộn cuộn dâng lên không dứt, thực sự rất mệt.

Nhưng bước chân không thể ngừng lại, chậm chậm, sau một bước, lại là một bước. Vứt hết tổng bộ và Chu Dương ra sau đầu, thật xa thật xa.

“Cho dù anh có thể nào đi nữa, tụi em vẫn là thích anh như vậy.”

Nói dối, đều là lời nói dối khiến người ta động lòng.

Được người ta khát vọng vẫn chỉ là Ly Úy đã biến mất kia, mỗi ánh mắt bên người đều ám thị cậu tự đem mình cải tạo thành Ly Úy đã biến mất ấy.

Cậu bắt chấp thể diện, phóng đảng buông mình, rốt cuộc vẫn là cải tạo thất bại, chỉ còn lại một trò cười trống rỗng nhợt nhạt.

“Tôi hận em, tôi hận em thấu xương...” Những lời nói đi kèm với tiết tấu trừu động mãnh liệt mỗi khi tiến sâu vào thân thể, thì ra đều là thật tâm. Bạn đang ?

Trên đường lớn người tới kẻ đi, Ly Úy mơ hồ đứng đó, không tìm được phương hướng.

Rời khỏi Chu Dương, thế giới này rộng lớn đến đáng sợ, mỗi gương mặt lướt qua đều xa lạ vô cùng.

Mà những gương mặt quen thuộc trong đầu, không có cái nào chân chính thuộc về cậu.

Cậu đi dọc theo con phố, ngẩng ngốc nhìn những người lướt qua bên cạnh mình, như một con cá đang bơi ngược dòng.

Từng con phố nối tiếp nhau, chỉ cần xuôi theo nó, bắt chấp phương hướng, cứ lẳng lặng mà đi về phía trước.

Nhất định đã cách Chu Dương rất xa.

Cũng cách rất xa, Ly Úy đã biến mất kia.

Ôm ấp, tươi cười, hôn môi, và những lời âu yếm, đều đã cách rất xa rồi.

Rất lâu sau, Ly Úy mới từ ánh mắt hiêu kỳ của người đi đường, phát hiện ra mình đang rơi lệ.

Dịch thể ẩm áp chảy xuôi trên mặt, cậu đưa tay lau lau, hình như lau còn chưa hết.

Sau khi đã mệt đến không nhấc nổi chân, cậu mới ngồi xuống vệ đường, người đi đường vẫn qua qua lại lại, không ai có thể sở hữu ánh mắt chăm chú khiến người ta cảm động như của Chu Dương.

Ly Úy rũ đầu xuống, mặc cho gió thổi nước mắt của cậu tuôn rơi.

Chu Dương, cái tên như bị ma chú, cứ quẩn quanh bên tai.

Lần này tiếp lần khác, mắt thấy sắp rời đi thật xa, rồi lại quay trở về.

Ly?

Ly...

Khó khăn lắm mới chờ được một khắc bình yên, tay không còn run nữa. Ly Úy ngừng rơi lệ, cẩn thận hồi tưởng lại mọi chuyện hôm nay, không thể tin mình đã rời khỏi Chu Dương.

Mới buổi sáng bọn họ còn ôm nhau, đùa giỡn hôn môi, làm tất cả những chuyện có thể thân thiết.

Hơi thở hỗn loạn, độ ẩm cuồng dã, lời thì thầm âu yếm, cứ nhiên đều đã vĩnh biệt cả rồi?

Không! Một cổ bắt cam cường liệt trào lên trong lòng như dung nham, cậu bắt chợt đứng phắt dậy, sau đó lại mờ mịt nhìn xung quanh, chậm chậm siết chặt nắm tay.

Chu Dương, tôi đã đáp ứng sẽ mãi mãi không rời xa anh.

Tôi đã đáp ứng.

Ly Úy cắn môi. Suy nghĩ trong đầu quay cuồng như kinh đào hải lãng, rõ ràng nhất chỉ có đôi mắt sắc bén thâm sâu kia. Cậu từng nhìn vào đôi mắt ấy mà nói: Chu Dương, tôi yêu anh, tôi sẽ mãi yêu anh.

Không rời đi, cho dù bị hấn giết cũng không rời đi.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên nghị thoảng ngưng trệ, trước mặt là nơi nào đây? Đường phố đông đúc xa lạ, tựa như lạc tới một thế giới khác, nào còn nhận ra phương hướng về bên Chu Dương.

Ly Úy như bị đả kích, hoảng hốt nhìn ngã tư thênh thang, không thấy được phương xa ấy, nơi có Chu Dương không chào đón mình trở về.

Reng reng reng reng...

Âm thanh êm tai vang lên rất lâu, Ly Úy mới chợt bừng tỉnh nhận ra dị động đến từ túi áo của mình.

Di động của Chu Dương... Lẽ nào vội vội vàng vàng mặc nhầm cả áo Chu Dương?

Do dự một lúc lâu, mới lấy điện thoại ra, ấn phím nhận cuộc gọi.

“Alo...” Khẽ khàng bật âm, ngay cả chính mình cũng không nghe được giọng nói khiếp đảm nhỏ tí ấy.

“Em không thực sự đi xa đấy chứ?” Giọng nói lo lắng của Chu Dương truyền tới.

Trong thoảng chốc, trời đất ngả nghiêng, yết hầu nghẹn ứ lại. Tay thoảng buông lỏng, suýt nữa thì di động rớt xuống đất, Ly Úy vội vàng đưa cả hai tay lên nắm thật chặt, hít hít mũi kẻ di động bên tai.

“Không phải muốn tôi đi sao?”

“Quay về.”

“Quay về để anh bắn đạn vào tim tôi sao?”

“Em đang ở đâu?”

“Nơi anh không tìm thấy.”

“Ly...”

Hồi lâu sau, Ly Úy mới ứng một tiếng: “Ừm?”

“Cứ đứng yên tại chỗ, đừng bỏ đi đâu.” Chu Dương trầm giọng nói.

Điện thoại ngắt.

Ly Úy muốn đi, nghiêng chặt khớp hàm, nghiêng đến ruột rà co rút từng cơn đau đốn đòi đi. Nhưng bàn chân lại không xê dịch được, quá mệt mỏi rồi.

Một đến chỉ muốn lẳng lặng ngồi ở nơi này, chờ đợi một bà vai có thể tận tình dựa vào thống khổ.

Người đến rất nhanh, ô tô phanh kít lại trước mặt, hai ba gã đàn ông thân thủ nhanh nhẹn đi tới.

“Ly?”

Ly Ủy ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo nét chán kinh: “Nhược Thủy?”

“Rất cuộc cậu cũng thoát ra được rồi.” Trong mắt Nhược Thủy mang ý vui mừng: “Tôi vẫn luôn lo lắng cho cậu, thực sự rất sợ Chu Dương sẽ giết cậu. Chúng tôi vẫn luôn theo dõi động tĩnh ở xung quanh đây, thủ hạ của tôi báo cáo cứ nhiên thấy cậu ngênh ngang đi ra từ tổng bộ của Chu Dương. Thiếu gia phân phó phải đem cậu về trước đã, Ly, chúng ta quay về thôi.”

“Nhược Thủy, tôi không quay về.”

“Cậu không quay về?”

“Tôi muốn ở đây đợi một người. Nếu cậu coi tôi là anh em, vậy đừng ngăn cản tôi.”

Nhược Thủy sững sốt trong chốc lát, lắc đầu, thở dài than: “Quả nhiên là sẽ thế này, Thiếu gia nói chẳng sai chút nào.”

Ly Ủy ngạc nhiên, còn định nói gì nữa, chớp mũi chợt ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, tầm mắt bắt đầu chao đảo, biến thành tối sầm.

Chu Dương! Tiếng kêu tê tâm liệt phế nghẹn lại trong cổ họng. Đầu gối Ly Ủy bỗng nhiên mềm nhũn, khuỵu xuống chỉ trong tích tắc.

Có người đỡ lấy cậu từ phía sau, không phải Chu Dương.

____Hết____

18. Chương 18

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Sau khi tỉnh lại, người xuất hiện trong tầm mắt không ngoài dự đoán chính là Lạc Tân.

Ngón tay thon dài đang kẹp lấy một miếng thuốc đã hút được một nửa, trên khuôn mặt đoan chính của Lạc Tân mang theo nụ cười ôn hòa quen thuộc trong ấn tượng của Ly Ủy.

“Ha,” Hắc cúi đầu xuống, quan sát Ly Ủy: “Cậu tỉnh rồi.”

Hắc cười đến không có chút nguy hiểm nào, trên thực tế, trong ký ức của Ly Ủy, hệ số nguy hiểm của Lạc Tân còn thua xa Chu Dương.

Ly Ủy khó chịu ngồi dậy, bưng lấy cái đầu phát trướng: “Anh đã làm gì với tôi?”

“Chỉ là một chút thuốc mê.”

“Tôi muốn hỏi không phải cái đó.” Đôi mắt hắc bạch phân minh chuyển về hướng Lạc Tân, trong lời nói của Ly Ủy ẩn chứa lửa giận sắp sửa bùng phát: “Quan hệ giữa Ly Ủy và Chu Dương, trong lòng anh hẳn là biết rõ. Vậy mà tôi... lại đã quên hết sạch.”

Điểm thuốc trên đầu ngón tay sắp cháy hết, Lạc Tân đứng dậy xoay người, dí nó vào chiếc gạt tàn trên mặt bàn, trầm ngâm: “Cậu đã quên cái gì?”

Trong bầu không khí dần dần cháy lên cơn thịnh nộ của Ly Ủy.

Lạc Tân run người cười rộ lên: “Ly Ủy đáng thương, cậu bị làm cho hồ đồ mất rồi.” Một tia ý cười có thâm ý khác hiện lên trên môi, hắc xoay người lại, Ly Ủy nhìn thấy một đôi mắt đen ngập tràn ý cười không thể hiểu thấu.

“Lạc Tân, anh đã dùng một loại phương pháp cũ rích nhất, tầm thường nhất, nhưng cũng hữu hiệu nhất, để đi làm tổn thương Chu Dương.”

“Cậu đã luôn... lên giường với Chu Dương nhỉ?” Thân ảnh của người đàn ông chậm chậm phủ tới, mang theo áp lực cường thế. Ly Ủy cảnh giác lùi về phía sau, sống lưng đập lên bức tường lạnh như băng, cậu mưu đồ muốn nhảy khỏi chiếc giường đơn, nhưng Lạc Tân đã đè lên, dồn bức cậu chẳng còn một chút không gian để đào thoát.

“Cậu phản bội tôi, Ly Ủy.”

“Anh vẫn luôn lừa gạt tôi.” Ly Ủy nghiêng răng.

“Trong chúng ta, có ai không phải là kẻ lừa gạt?” Một bàn tay kiềm giữ của Lạc Tân bỗng nhiên cử động, quãng thật mạnh Ly Ủy đang mưu đồ xông ra khỏi phòng xuống mặt đất: “Cậu cho rằng mình thực sự là sát thủ hạng nhất sao?” Hắn quỳ xuống, nắm mạnh lấy cổ Ly Ủy, bắt đầu cường liệt cường hôn.

“Cút ngay! Khốn nạn!”

“Đúng rồi, chính là loại ánh mắt này.” Lạc Tân tạm ngừng nụ hôn mang tính cướp đoạt, tầm tắc nắm cầm cậu quay trái quay phải: “Nhìn mà xem, đây chẳng phải là được rèn luyện mà thành sao? Ánh mắt hung ác của tên tiểu tử cuồng vọng kiệt ngạo bất tuân kia, như một con dã thú bị bức đến phát điên, bất luận là ai hấn cũng sẽ liều mạng cắn lên một nhát thật hung tợn.”

Ly Ủy kiệt lực ngã đầu ra sau, gồng sức dùng khuỷu tay huých ngực Lạc Tân. Khóe miệng Lạc Tân ngậm cười, thuận thế trối ngược tay cậu lên. Lúc này Ly Ủy mới hoảng sợ phát hiện năng lực vật lộn của mình chỉ tương đương với con số không, mẹ kiếp cái gì mà cao thủ hạng nhất, hình thức huấn luyện địa ngục!

Roạt! Tiếng áo bị xé rách mặc dù rất nhỏ, nhưng đối với Ly Ủy mà nói thì quả thực đình tai nhức óc.

“Lạc Tân...” Cậu liều chết vận vẹo thắt lưng, không để cho bàn tay của Lạc Tân thuận lợi trượt vào trong eo, trầm giọng cảnh cáo: “Chu Dương sẽ giết anh.”

Tay của Lạc Tân bỗng nhiên ngừng lại.

“Cậu cho rằng cậu là ai?” Một khi khuôn mặt đoan chính đã đeo lên nụ cười tà ác, luôn có thể khiến cho lòng người phải sợ hãi. Lạc Tân cười giễu: “Ly Ủy thực sự sớm đã chết rồi, cậu bất quá chỉ là một món hàng giả.”

Thân thể bị áp chế bỗng nhiên trở nên cứng đờ, khuôn mặt tuần tú tái nhợt biến thành màu xám tro.

Hàng giả? Bất quá chỉ là một món hàng giả?

Cuồng phong thét gào ập đến, trắng trợn lột xuống một tầng giấy chắn kỳ thực sớm đã lộ ra phân nửa.

“Anh nói bậy...” Trái tim sau khi bị chàng kích bất ngờ tựa hồ đã tạm thời ngừng đập, Ly Ủy trợn trừng đôi mắt trống rỗng, hơi thở yếu ớt.

Chu Dương, anh đang ở đâu? Anh muốn tôi đứng nguyên tại chỗ. Anh đang ở đâu?

Màn hình ti vi được treo trên bốn bức tường trong phòng bỗng nhiên bật mở, chính giữa màn ảnh, là một gương mặt tái nhợt tiêu tụy nhưng vẫn mang theo thần khí.

Ly Ủy bắt đầu run rẩy, bất an nhìn chằm chằm vào người trong màn ảnh. Đường nét, sống mũi, đôi mắt, bờ môi quen thuộc, giống y hệt với diện mạo mà cậu nhìn thấy trong gương mỗi ngày.

“Tôi đã tận mắt nhìn cậu ta chết đi.” Lạc Tân tàn nhẫn mỉm cười: “Tâm can bảo bối của Chu Dương, Ly Ủy mà một sợi tóc hấn cũng không nỡ làm tổn thương, vào hai năm trước đã chết ngay tại căn phòng này. Cậu chỉ là một món hàng giả mà thôi.” Hấn phủ phục xuống, kề sát bên tai Ly Ủy mà nhẹ nhàng thì thầm. “Bất quá cậu thực sự có vài phần thần vận của Ly Ủy, có những điểm giống nhau cực kỳ.”

Đừng nhìn! Ly Ủy tự hét lớn với mình trong lòng, phần chân tướng tiếp theo đã dừng lại trên màn hình ti vi, cậu sợ đến không thể ngừng run rẩy.

Nhưng cậu không thể nào không chế được ánh mắt của chính mình, tiêu điểm rơi lên nhân vật chính trong màn hình ti vi. Người con trai kiệt ngạo mang thương tích đầy mình, tựa hồ ngay cả đứng cũng đứng không vững, gắng gượng vịn lấy góc tường để ổn định thân mình.

Một đám đàn ông vạm vỡ tay cầm gậy sắt, chậm chậm vây lại xung quanh cậu ta.

Dự cảm mãnh liệt khiến Ly Ủy bỗng nhiên quay mặt đi, trốn tránh thảm kịch đang xuất hiện trên màn hình. Lạc Tân cường ép xoay mặt cậu lại: “Xem tiếp đi, nhìn cho rõ ràng một chút.”

Ly Ủy nhắm chặt mắt lại, Lạc Tân thô bạo dùng ngón trỏ vạch mí mắt cậu lên: “Không được nhắm mắt lại, mở ra, mau mở ra! Không phải cậu đã lên giường với Chu Dương sao? Không phải cậu coi trọng Chu Dương sao? Không phải cậu đang chờ hân tới cứu cậu sao? Cậu nhìn cho rõ xem tình nhân của hân đã chết như thế nào. Sau đó, cậu trả lại cho tôi tất cả những nước mắt cùng sợ hãi tuyệt vọng mà thằng nhãi này còn thiếu nợ tôi!”

Mí mắt bị vạch lên không thể ngăn cản ánh sáng lọt vào trong đồng tử, Ly Ủy nhìn về phía màn hình như đã bị trúng lời nguyền. Tiếng xương cốt nát vụn vang lên bên tai không dứt trong hình ảnh máu thịt đỏ tươi bắn ra tung tóe, nhuộm ướt cả ống kính máy quay.

Sâu trong ống kính, người bị bao vây ngã xuống vũng máu, vẫn gian nan ngẩng đầu lên, cắn chặt môi dưới, nhìn chằm chằm vào ống kính. Đó là một đôi mắt đẹp đến khiến người ta phải bật khóc.

“Đến cuối cùng, ngay cả đầu lưỡi cậu ta cũng cắn đứt, chính là không chịu phát ra một thanh âm nào. Chu Dương từ đầu mà tìm ra được một món bảo bối như vậy cơ chứ?”

Máu tươi cuộn cuộn chảy ra không ngừng từ dưới thân người nọ, chảy tràn khắp tứ phương. Đám người hành hung biết rõ đang có máy quay đằng sau, luôn hữu ý vô ý mà để lại một khoảng trống.

Ly Ủy nhìn thấy cái đầu vẫn luôn ngẩng cao kia dính đầy máu tươi, đôi mắt mỹ lệ nhìn chòng chọc vào ống kính, bất luận đã trúng bao nhiêu gậy, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn ngang bướng nhìn chằm chằm vào ống kính máy quay.

Thẳng đến khi khuôn mặt giống mình như đúc kia nhẹ nhàng chạm xuống nền đất, đôi mắt mất đi tiêu cự vẫn đang mở trừng trừng, không hề nhìn thấy một tia hối hận sợ hãi.

Cậu ta đã chết.

Người mà Chu Dương yêu sâu sắc, đã chết.

Thân thể đông lạnh bỗng nhiên trở nên nóng bỏng, trong lục phủ ngũ tạng như có một dòng nhiệt lưu đang cuộn cuộn chảy, khiến Ly Ủy cơ hồ nhận không được muốn bật khóc rống.

Ly Ủy đã chết, ký ức của cậu, quá khứ của cậu, thì ra đã chết.

Cái gì mà một nửa Ly Ủy? Căn bản ngay cả một nửa cũng không phải!

Ly Ủy ngẩng đầu lên, nụ cười lạnh lẽo tàn khốc của Lạc Tân khiến cậu choáng váng.

“Không thể nào!” Bỗng nhiên cậu gào lên.

“Kỹ thuật chỉnh dung hiện giờ đã tiên tiến hơn rất nhiều, hướng chỉ cậu và cậu ta vốn đã rất giống nhau. Kế hoạch thuận lợi đến vượt ngoài dự đoán của tôi, đưa cậu tới bên cạnh Chu Dương, sau đó để cậu yêu Chu Dương.” Lạc Tân thưởng thức Ly Ủy đang vùng vẫy thống khổ: “Cậu chính là Ly Ủy, hôm nay, cuối cùng tôi cũng có thể nhìn thấy gương mặt đáng hận này lộ ra biểu tình tuyệt vọng.” Hân ẩn lên đầu Ly Ủy, vô cùng hưng phấn mà nhìn chăm chú vào đôi mắt đang toát ra vẻ thống khổ của Ly Ủy. “Nhìn đôi mắt này mà xem, đôi mắt tuyệt vọng này, thực sự là đẹp đến bất khả tư nghị.”

“Chu Dương...” Ly Ủy nhắm mắt lại rên rỉ.

“Đừng nhắm mắt lại, Ly Ủy. Để tôi được tỉ mỉ ngắm đôi mắt khi khóc của cậu.” Lạc Tân điên cuồng vạch mí mắt cậu lên: “Chẳng phải cậu rất kiên cường sao? Lúc cậu bị cưỡng hiếp, khỏe môi vẫn mang nụ cười châm biếm. Lúc cậu bị đánh gãy hai chân, sống lưng vẫn uốn thẳng. Thật không hổ là tình nhân của Chu Dương, tôi chưa từng gặp kẻ nào quật cường như vậy, tình nguyện bị đánh đến chết chứ không hề rống.

Hôm nay cuối cùng cậu cũng khóc rồi, thần tình kiêu ngạo cuối cùng cũng biến mất trên khuôn mặt cậu, ánh mắt cao ngạo của cậu cuối cùng cũng không thấy nữa.”

Trong lồng ngực cảm thấy một trận lạnh lẽo, như cơn gió xuyên qua da thịt trực tiếp thổi vào trong tim.

Cậu không nghe được Lạc Tân đang điên cuồng kêu la những gì, trời đất quay cuồng chưa từng ngừng lại, chỉ mang máng nhớ được lời dặn dò trầm thấp của Chu Dương.

“Đứng nguyên tại chỗ...”

Ly Ủy của trước kia, Ly Ủy cuồng dã, Ly Ủy kiêu ngạo, Ly Ủy âm loạn, vô số cái Ly Ủy trong đầu đang chỉ vào cậu, lạnh lùng cười khẩy một món hàng giả, hàng giả!

“Cho dù anh có biến thành thế nào đi chăng nữa, em vẫn thích anh.”

“Anh vẫn thích dáng vẻ trước kia của em...”

“Ly, em hãy đáp ứng mãi mãi không rời khỏi anh.”

Có ai sau khi bị tẩy não lại hoàn toàn biến đổi bản tính vốn có?

Có ai lại lãng quên sạch sẽ quá khứ thân thiết nhất của chính mình?

“Không không, tôi là Ly Ủy, tôi chính là Ly Ủy...” Cậu vô lực nhìn Lạc Tân, phát ra thanh âm trống rỗng.

Nếu cậu không phải Ly Ủy, vậy cậu và Chu Dương, chính là hai con người xa lạ chỉ đi lướt qua nhau không ngoái đầu nhìn lại.

Là ai dùng ngón tay kéo thần kinh của cậu gộp thành một nắm, sợi nào cũng thành tơ máu?

“Cậu là Ly Ủy, cậu là Ly Ủy do chính tay tôi tạo nên.” Đầu lưỡi của Lạc Tân tiến vào trong miệng, bá đạo hút lấy thóa dịch của cậu, động tình nói: “Cậu là Ly Ủy thuộc về tôi. Cùng một ánh mắt, cùng một khuôn mặt, tôi đưa cậu đến bên Chu Dương một thời gian quả là đúng đắn, nhìn mà xem, ánh mắt của cậu, tiềm chất của cậu đã hoàn toàn được kích phát ra, đẹp đến không gì sánh bằng.”

Lạc Tân linh xảo kéo xuống khóa kéo, hạ thể bất chợt tiếp xúc với không khí lạnh khiến Ly Ủy chấn động toàn thân.

“Buông tôi ra.”

“Lẽ nào cậu còn muốn thủ thân vì Chu Dương? Nực cười, nếu Chu Dương biết cậu là thứ đồ giả, căn bản sẽ chẳng buồn để tâm tới chuyện cậu bị bao nhiêu người làm qua.”

“Không.”

Một bạt tai không chút lưu tình giáng xuống mặt Ly Ủy đang không ngừng giãy giụa.

Lạc Tân nhìn xuống từ trên cao, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi vệt máu đang chảy ra từ khóe môi ưu mỹ mím chặt: “Chu Dương sẽ không đau lòng vì máu của cậu, nhưng tôi thì sẽ. Từ bây giờ trở đi, cậu nhớ cho kỹ, cậu là Ly Ủy của tôi, là tôi đã tạo ra cậu.”

“Không, không! Không! Không... Ừm...”

Ly Ủy gào lên như dã thú bị thương, tiếng kêu bị chặn lại trong cái hôn cường ngạnh của Lạc Tân.

“Nghe lời một chút, không lẽ cậu cũng muốn bị đánh đến chết sao?”

Trong khoang miệng lẫn đầy khí tức của một người đàn ông khác, hương rượu nhàn nhạt mà Chu Dương lưu lại ban sáng đã chẳng còn sót chút nào.

Nước mắt trượt xuống từ hàng lông mi thật dài, Ly Ủy cơ hồ bị thứ chất lỏng mang theo sỉ nhục này đốt thương.

Cậu không phải Ly Ủy, Ly Ủy thật sẽ không khóc trước mặt Lạc Tân.

Cảm giác bất lực vây lấy cậu, như vi khuẩn cắn nuốt cậu.

Liệu có một ngày Chu Dương sẽ dùng giọng ca trầm lắng xướng lên khúc hát đơng đầy nước mắt bi thương ấy hay không? Người con trai mà hần cam nguyện trút đầy ôn nhu đã chết, bị vũ nhục, bị đánh đập, bị sát hại, lặng lẽ chôn thây ở một nơi không rõ tên. Đó là một linh hồn cuồng dã đến thế nào, bắt Chu Dương làm tù binh, bắt giữ người đàn ông anh dũng bên mình, thậm chí đến cả khi chết đi rồi, vẫn đầu độc sát hại địch nhân của mình.

Chân tướng bị bóc trần vừa rõ ràng lại vừa tàn khốc, mỗi tia nghi vấn trong quá khứ đều có thể tìm được đáp án từ đây. Cầu mong Chu Dương vĩnh viễn đừng biết chân tướng này.

Cậu không phải Ly Ủy của trước kia, thậm chí không phải là Ly Ủy, chỉ là một thể xác được chế tạo ra, để làm thỏa mãn tâm nguyện của Lạc Tân.

Ngay cả cái tên của thân xác này cũng đã quên mất.

“Tên của tôi là gì?” Đờ đẫn mặc cho Lạc Tân sờ soạng khắp người mình, cậu mở lớn đôi mắt hắc bạch phân minh, khê hỏi.

“Ly Ủy.”

“Không, tên thật của tôi.”

Lạc Tân tham lam cắn lấy xương quai xanh của cậu: “Thứ đã quên đi rồi, hà tất phải nhớ tới. Trước kia cậu là một người tầm thường, sống cuộc sống tầm thường, hiện giờ, tôi sẽ để cậu được sống một cuộc sống không tầm thường. Ly Ủy, cậu và Ly Ủy của Chu Dương kia không giống nhau, đừng tự chuốc lấy khổ cực.”

“Lạc Tân, anh phỏng đoán sai rồi.” Cậu nhìn thẳng vào Lạc Tân, khe động khóe môi bị đánh đến tím bầm: “Hàng giả không nhất định đã phải yếu đuối hơn so với hàng thật.”

Một đạo ánh sáng khúc xạ chói mắt lóe lên, truyền vào trong mắt Lạc Tân.

Dao! Tên học trò mà hần đã huấn luyện không đến nơi đến chốn này, lại bắt tri bất giác trộm được con dao trên cổ chân mình!

Kinh nghiệm nhiều năm lão luyện khiến Lạc Tân lập tức túm lấy cổ tay cầm dao của Ly Ủy theo phản xạ.

“Ly Ủy!” Một tiếng hô lớn đầy kinh ngạc vang lên.

Lạc Tân đã đoán sai, dao không hề đâm về phía mình, mà tới nửa đường bỗng nhiên xoay chuyển phương hướng, đâm thẳng vào lồng ngực của người dưới thân.

Tiếng lưỡi dao cắm phập vào da thịt vang vọng rõ ràng trong tai, chỉ tích tắc sau, trước mắt đã là lồng ngực trắng nõn nhuộm màu đỏ tươi của Ly Ủy.

“Cậu điên rồi sao?” Lạc Tân cuống cuống rống giận. Nếu không phải lúc hần túm lấy cổ tay của Ly Ủy đã làm thay đổi một chút phương hướng, mũi dao kia đã cắm thẳng vào trái tim cậu rồi.

“Trong chúng ta có ai không phải là kẻ điên chứ?” Trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên nét cười thâm đạm nhàn nhạt, Ly Ủy lặng yên nhắm mắt lại: “Đừng chạm vào tôi. Tôi đã yêu Chu Dương mất rồi.”

Thì ra từ trước tới giờ cậu vẫn luôn ăn trộm, sự dịu dàng của Chu Dương, nước mắt của Chu Dương, bản tình ca trầm lắng của Chu Dương, tình yêu của Chu Dương.

Tên trộm may mắn biết bao, nhưng vẫn luôn không biết quý trọng, thống hận số phận không công bằng.

Tất cả những thứ ấy đều không hề thuộc về cậu, cậu đã lấy trộm đi, hạnh phúc của người con trai đã phải chịu đựng tất cả những sự tra tấn kia nhưng vẫn tỏa ra ánh hào quang chói lòa.

Ly Ủy thật sự, đến chết vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Nhưng cậu đã tham lam mà yêu thương, phần hạnh phúc không thuộc về cậu ấy.

* * *

Một đao không triệt để kia không thể cướp đi tính mạng của Ly Ủy, nhưng cũng đủ để khiến cậu phải hôn mê nhiều ngày.

Mỗi khi mơ mơ màng màng mở mắt ra, đều có thể nhìn thấy khuôn mặt khiến người ta phải thống hận của Lạc Tân.

“Cậu đã chết một lần, đừng làm chuyện ngu ngốc nữa. Quên Chu Dương đi, cậu đã thuộc về tôi, là Ly Úy của tôi.” Lạc Tân đối với cái tên Ly Úy này chấp nhất đến gần như đáng sợ.

Ly Úy do người khác tạo ra vẫn gọi là Ly Úy, không cách nào biết được thân phận thực sự trước khi bị tẩy não của mình, chỉ có thể duy trì một thân phận đánh cắp, không vứt bỏ tang vật mà cậu không muốn vứt bỏ.

Mỗi lần mở mắt ra, cách bài trí trong phòng đều có sự biến đổi.

Bạn đang ?

Lạc Tân không còn điên cuồng thô bạo như ngày đó mới gặp lại nữa, dường như sau khi hung hăng phát tiết một trận, hắn đã phục hồi được sự ôn hòa bình tĩnh của trước kia.

Thấy Ly Úy chậm chậm đảo mắt nhìn xung quanh, hắn nói: “Có người đang tìm chúng ta. Tình hình dạo gần đây càng ngày càng bất lợi với chúng ta, di chuyển nơi ở thường xuyên sẽ an toàn hơn.”

Chu Dương! Hai âm tần cao rung chấn trong lòng Ly Úy. Cậu gắng sức che giấu, tránh khỏi sự chú ý của Lạc Tân.

Cậu là Ly Úy, không phải Ly Úy của Lạc Tân, là Ly Úy của Chu Dương. Cậu âm thầm nghĩ rằng.

Tình thế tựa hồ đúng như lời Lạc Tân nói, càng ngày càng bất lợi.

Cả ngày hôm nay không thấy Lạc Tân xuất hiện, đến chạng vạng mới truyền tới tiếng khóa phòng vặn mở, Nhược Thủy bưng cơm tối tiến vào.

Ly Úy đang ngơ ngẩn suy nghĩ mọi việc, không để ý đến hắn.

Nhược Thủy đặt cơm tối xuống, nhưng không lập tức rời đi.

Hắn xem xét Ly Úy: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Chu Dương đang lo lắng sao? Nét mặt sinh long hoạt hổ, sau khi cậu mất tích có còn được duy trì như cũ hay không? Ly Úy khẽ mỉm cười, tưởng tượng dáng vẻ Lạc Tân bị Chu Dương truy đuổi đến phải chạy trốn khắp nơi.

Nhược Thủy thở dài: “Người anh em, tôi đã cảnh báo cậu rồi, đừng để bị Chu Dương bắt được, đó chính là kết cục sống không bằng chết.”

Hắn đợi rất lâu, không thấy chút hồi đáp nào.

Ly Úy ngồi tựa trên giường, khuôn mặt tuấn tú nhợt nhạt, tiều tụy đến không ra làm sao. Bỗng nhiên cảm thấy có một đôi tay hữu lực duỗi tới nâng mình dậy, Ly Úy tựa như bừng tỉnh mà ngẩng đầu lên: “Nhược Thủy, cậu muốn làm gì?”

“Giúp cậu bỏ trốn.” Nhược Thủy từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh như thường.

“Cậu điên rồi sao?”

“Không có.” Nhược Thủy đỡ Ly Úy tới cửa, ngón tay cứ nhiên thật sự ấn xuống mặt mã, mở cửa phòng ra: “Hôm nay Lạc Tân ra ngoài, nơi này tùy tôi làm chủ.”

Cơ hội bỏ trốn bất ngờ xuất hiện, còn chưa kịp suy nghĩ, đã bị Nhược Thủy kéo một mạch tới trước cửa thang máy bên ngoài hành lang.

“Đứng trong góc chờ tôi một lát, đừng nhìn ngó xung quanh.”

Cuối hành lang vắng vẻ chỉ còn lại một mình Ly Úy. Nhìn theo bóng lưng của Nhược Thủy, Ly Úy vẫn không dám tin vận may vô duyên vô cớ lại rơi xuống đầu mình này.

Chỉ chốc lát sau, Nhược Thủy đã quay lại, cầm theo một bộ quần áo trông lên người Ly Úy: “Đi theo tôi.”

Trụ sở tạm thời luôn luôn không được canh phòng nghiêm ngặt bằng hàng ổ chính thức, Nhược Thủy chính là người phụ trách tạm thời trong lúc Lạc Tân đi vắng, Ly Ủy thuận lợi theo hần đi ra tới cửa.

Hai người lên xe, Ly Ủy mới bớt chút thời gian để hỏi: “Tại sao?”

Nhược Thủy cầm chìa khóa vào ổ xe, đáp chẳng liên quan: “Tên của cậu trước kia, là Trần Minh.”

“Cậu quen tôi?” Ly Ủy sửng sốt.

“Hàng xóm có qua lại đôi chút. Nhưng chúng ta hoàn cảnh bất đồng, cậu cẩn trọng tận tâm làm một người thành thật, tôi lại đâm đầu vào hắc đạo làm sát thủ, năm ấy thiếu gia muốn tìm một người giống với Ly Ủy...” Nhược Thủy mặt không đổi sắc, khởi động xe: “Tôi đã bán cậu.”

“Cái gì gọi là đã bán tôi?” Sấm sét cứ giáng xuống đầu Ly Ủy liên tiếp, cậu rút chìa khóa xe ra: “Nói rõ ràng cho tôi.”

Nhược Thủy quay đầu sang cười lạnh: “Đã bán cậu chính là đã bán cậu, không thể sao tôi có thể thẳng tiến trong tổ chức nhanh như vậy? Chỉ có điều... tôi thực không ngờ cậu lại bị chinh phục thương đến thế.”

“Cậu...”

“Im miệng.” Bỗng nhiên Nhược Thủy hạ thấp âm giọng, từ trong kính hậu chiếu ra hình ảnh xe lớn của Lạc Tân đang tiến vào cổng chính, vừa mới đỗ lại trên làn xe duy nhất. Nhược Thủy thấp giọng rủa một tiếng: “Cậu qua đây lái xe đi, tình hình bất lợi rồi.”

Hần xuống xe rồi đóng cửa lại, gật đầu mỉm cười với Lạc Tân: “Thiếu gia, anh đã về.”

“Cậu ta đâu?”

“Ở trong phòng, em vừa đưa cơm tới xong.” Nhược Thủy phân phó thủ hạ: “A Quần, lái xe của thiếu gia vào trong ga-ra đi.”

Lạc Tân lắc đầu: “Không cần, cứ để đây được rồi. Nhược Thủy, cậu cùng A Quần A Quyền đi lên đem cậu ta xuống đây.”

Ly Ủy căng thẳng nhìn bọn họ không biết đang trao đổi những gì ở phía xa, trước mắt bỗng nhiên trời lên một gã đàn ông xa lạ.

“Nhóc con, cậu ở trong xe của anh Nhược Thủy làm gì? Sao lại chụp mũ thấp như thế, lén lén lút lút?” Gã đàn ông quát hỏi qua ô cửa kính, lập tức làm kinh động đến Lạc Tân.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của Lạc Tân chạm tới ánh mắt như con báo của Ly Ủy dưới vành mũ.

“Ngăn cậu ta lại!” Tiếng quát của Lạc Tân chợt bùng lên.

Nhược Thủy xông tới dấn một quyền lên mặt Lạc Tân, quay đầu lại nhìn về phía Ly Ủy, hét lớn từ đằng xa: “Lái xe đi!”

Ly Ủy giẫm xuống chân ga theo phản xạ, xoay mạnh một vòng, gã đàn ông vừa quát hỏi cậu bị xô ra ba bốn thước. Lốp xe cùng nền đất xi măng ma sát mạnh với nhau, phát ra âm thanh chói tai.

Ầm! Vận tốc cao đâm thẳng lên chiếc xe lớn của Lạc Tân đang chắn giữa đường, xô chiếc BMW mới toanh sang một bên.

Tiếng ầm ỉ vang lên, thủ hạ của Lạc Tân trong tay cầm vũ khí xông ra từ bốn phương tám hướng.

“Đừng nhả chân ga, mau chạy đi!” Tiếng la lớn của Nhược Thủy vọt vào trong tai, ngay sau đó là hai tiếng súng đinh tai nhức óc.

Ly Ủy hoảng sợ ngó vào kính chiếu hậu, vừa đúng lúc nhìn thấy Nhược Thủy khắp người đổ máu, ngã vật xuống đất.

Một luồng hơi nước nóng hầm hập, ngập tràn viên mắt.

Lạc Tân giẫm qua thi thể của Nhược Thủy để đuổi theo, điên cuồng rống giận: “Không được nổ súng! Ngăn cậu ta lại! Ngăn cậu ta lại!”

Ly Úy nghiêng rặng, nhấn mạnh chân ga, liên tiếp xô ngã mấy kẻ có ý đồ ngăn trở. Vận tốc xe tăng tới mức cao nhất, phóng vọt ra khỏi cổng chính, cuộn lên tầng tầng bụi cát, giữa ánh nhìn chòng chọc của mọi người, dốc toàn lực phóng về phía đại lộ.

____Hết– Hết quyền thượng____

19. Chương 19

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Bốn giờ sáng, vạn vật câu tĩnh.

Bên ngoài tổng bộ đèn đóm sáng trưng, mấy chục tên bảo tiêu cầm súng đi qua đi lại.

“Ai?” Bỗng nhiên một tiếng quát hỏi vang lên.

Mọi người đều bị kích động, tiếng súng lục lên đạn rầm rắc nối tiếp nhau. Chó nghiệp vụ vênh tai, sủa điên cuồng về phía một điểm mờ mờ không được đèn đường chiếu rõ.

Đường nét của một bóng người lão đảo chậm chậm hiện ra từ trong bóng tối. Khắp người đầy bụi đất, tóc tai hỗn loạn bất kham, kiệt sức ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tiêu tụy khảm hai con mắt như hắc bảo thạch, mang theo ý vui mừng vì cuối cùng cũng về tới nhà: “Là tôi.”

“Ly tiên sinh?”

“Ly tiên sinh? Anh về rồi?”

Mọi người như trút được gánh nặng, hạ súng lục đang nhắm thẳng về phía Ly Úy xuống. Thấy Ly Úy cơ hồ ngay cả đứng cũng đứng không vững, năm sáu người vội vàng chạy tới đỡ lấy cậu.

“Mau! Báo cho người bên trong.” Tên nhóc nghe được mệnh lệnh của cấp trên vội vàng phóng vào trong nhà.

“Ly tiên sinh, anh không bị thương ở đâu chứ? Có cần phải gọi bác sĩ không?”

“Không bị thương.” Ly Úy nhấc tay vuốt mặt một cái, đầy lòng bàn tay đều là bụi đen: “Chỉ là đi đường rất xa, suốt dọc đường đoạt xe, đổi xe...”

Vừa được người dìu đỡ vào cửa lớn, người bên trong đã nhận được tin tức, một thân ảnh xanh lục từ tầng hai phi thẳng xuống, hét lên chói tai: “Anh!”

Vi Vi cuốn theo làn gió thơm ngào vào trong lòng, xô đến Ly Úy phải lùi liền mấy bước, được người bảo tiêu đứng phía sau đỡ lấy.

“Vi Vi!” Xúc động hô lên một tiếng, Ly Úy lại lập tức lúng túng ngậm miệng. Một cổ chua xót xông thẳng xuống yết hầu. Cậu là hàng giả, cô em gái này cũng không thuộc về cậu. Nhưng cậu vẫn nhìn không được khề gọi một tiếng: “Vi Vi...” Kim lòng không đành đuổi tay ra vỗ nhẹ lên mái tóc đen mềm mại thật dài trong lòng.

Còn chưa chạm tới mái tóc dài của em gái, Vi Vi đã bất chợt thẳng người dậy, trừng lớn đôi mắt như mèo con, tát mạnh một cái lên mặt Ly Úy.

Bốp! Đánh đến Ly Úy nỏ đom đóm mắt, đất trời xoay chuyển.

“Anh bị người ta tẩy não nên đầu óc cũng bị tẩy sạch rồi hay sao? Lớn như vậy còn chơi trò bỏ nhà ra đi, có biết người ta lo lắng cho anh thế nào không? Chu đại ca mắng bọn Lão Lang một trận ra trò, không

cho phép bọn họ xuất hiện trong tổng bộ nữa. Tiểu Bạch Kiềm cũng phải chịu một trận đòn từ Cú Mèo vì chuyện chụp ảnh, tới bây giờ còn đang nằm trên giường kia kìa. Bọn em còn tưởng anh bị người ta bắt đi, tìm Lạc Tân gây phiền toái khắp nơi, thiếu điều xối đất lên nữa thôi. Anh thì hay rồi, biến thành đầy người bụi bặm mà trở về!”

Vi Vi chẳng chút lưu tình bắn liên thanh cả một tràng dài, giọng điệu hỗn hển, cái mũi nhỏ bỗng nhiên nhả lại, nước mắt lăn lăn rơi xuống, đáng vẻ thê thảm nhìn Ly Ủy, bàn tay nhỏ bé ấm áp duỗi ra xoa nhẹ lên gò má bị đánh đến đỏ hồng của Ly Ủy, nức nở khóc rống.

Ly Ủy thấy nước mắt của cô, thiên ngôn vạn ngữ không nói ra nổi một chữ, ôm lấy cô thật chặt, luống cuống nói: “Anh xin lỗi.”

“Xin lỗi thì có tác dụng gì, chưa từng thấy người anh trai nào đáng ghét như anh, chỉ biết khi dễ em gái.” Vi Vi như con cừu non bị thuần phục dựa sát vào lòng Ly Ủy.

“Không phải anh muốn khi dễ em.”

“Anh còn xảo biện?”

“Là anh không tốt, là anh không tốt. Anh...” Bỗng nhiên nâng mắt lên, hàng lông mi đen dày rung động mãnh liệt. Ly Ủy đứng nguyên tại chỗ ôm lấy Vi Vi, nhìn về phía trước, cả người cơ hồ đều ngây dại.

Chẳng biết từ khi nào Chu Dương đã đứng trên cầu thang, lẳng lặng nhìn mình chăm chú. Đôi mắt anh khí sâu thăm thẳm, Ly Ủy không nhìn ra được bên trong cất giấu phần nộ hay thứ gì khác. Đối diện với Chu Dương, bỗng nhiên cậu sợ đến mất hồn mất vía, tựa hồ chỉ cần Chu Dương mở miệng nói một chữ, cả thế giới này sẽ sụp đổ ngay tức thì.

Cậu run rẩy nhìn Chu Dương đi về phía mình, Vi Vi cũng đã phát hiện ra, quay đầu lại liếc thấy, liền khôn khéo tránh đi.

Hai người không còn vật cản, lẳng lặng đứng đối mặt, khoảng cách càng lúc càng gần.

Chu Dương đứng trước mặt cậu, khí tức quen thuộc phả tới, bao trùm đất trời như cuồng phong bạo vũ. Trái tim Ly Ủy bị đè ép đến không thể nảy lên.

Lẳng lặng nhìn kỹ Ly Ủy, trên mặt Chu Dương vẫn là biểu tình tựa tiểu phi tiểu mang theo một chút tà mị như thường ngày. Quan sát Ly Ủy từ trên xuống dưới một lượt như đang tính toán mua đồ cổ, rồi mới dùng đầu ngón tay nâng cằm cậu lên, dùng giọng nói tràn đầy từ tính để thở than: “Chịu khổ rồi chứ hả?”

Bờ đề cứ như vậy mà vỡ ra.

Ly Ủy đã quên tất cả những điều không nên muốn, mặc cho bản năng duỗi hai tay ra nhào về phía trước.

Chu Dương vững vàng tiếp được cậu, ôm lấy cậu, một lời cũng không nói, cảm thấy cậu trong lòng mình đang không cách nào đè nén sự run rẩy, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, an ủi cậu bằng những nụ hôn.

Hắn chậm chậm di chuyển bước chân, ôm lấy Ly Ủy đã trở nên yếu đuối vô cùng đi lên lầu. Sau khi đóng cửa, không cần để ý tới tất cả những chuyện đã bị ngăn cách lại bên ngoài, giường ngủ cùng những vật dụng quen thuộc khiến Ly Ủy cuối cùng cũng cảm thấy thực sự an tâm.

Cậu đã trở về rồi.

Chu Dương tự mình đi rót một chén nước ấm cầm tới cho Ly Ủy, ngồi xuống bên cạnh cậu, nhẹ nhàng vỗ về sống lưng cậu, như đang trấn an một con mèo nhỏ bị kinh hách quá độ, mở miệng nói: “Bên trong đi động của tôi có thiết bị định vị, đến khi đuổi tới nơi thì em đã đi mất rồi.”

“Tôi gặp người của Lạc Tân.” Ly Ủy uống một ngụm nước ấm: “Di động có lẽ đã bị bọn họ ném đi.”

“Có nhặt được ở thùng rác gần đây.”

Ly Ủy lén liếc nhìn Chu Dương một cái, thấp thỏm bất an. Nếu hỏi tới chuyện sau đó, với một người khôn khéo như Chu Dương mà nói, tuyệt đối sẽ không dễ dàng giấu giếm.

“Em gặp Lạc Tân...”

“Chu Dương, tôi rất mệt.” Ly Úy đặt cốc nước xuống, rũ mi mắt: “Để tôi đi tắm rửa trước đã.”

“Cũng được.” Chu Dương sẵn sóc gạt đầu, bỗng nhiên tà khí hạ thấp âm giọng: “Tôi giúp em tắm.”

“Không cần...”

“Em bị kinh hách, suốt từ nãy tới giờ vẫn run rẩy không ngừng.” Cánh tay to lớn của Chu Dương ôm lấy thắt lưng cậu, không cho phép một tia cự tuyệt, nói: “Anh không thể để em ngầy ngốc một mình.”

Ly Úy nhìn hẩn, không nói lên nổi một lời cự tuyệt. Không sai, cậu mệt muốn chết rồi, sự kinh hách mà cậu đã phải chịu đựng vượt xa phỏng đoán của Chu Dương, đó là sự sụp đổ cùng căng thẳng mà Chu Dương hoàn toàn không thể ngờ tới được.

Cậu hiện giờ tuyệt đối không muốn rời khỏi Chu Dương, cậu hi vọng mỗi phút mỗi giây đều có thể giữ được khuôn mặt của Chu Dương trong tầm mắt. Bởi vậy cậu không chút kháng cự, mặc cho Chu Dương cởi từng phần y phục trên người cậu xuống, để Chu Dương bế ngang cậu lên, xoa bóp vào trong phòng tắm, tiến vào thế giới sương mù mờ mịt như đang ở trong cõi mộng kia.

Tất cả mọi vật xung quanh đều trở nên ấm áp, trong thế giới mờ lung chỉ có Chu Dương là rõ ràng nhất.

Nước róc rách chảy qua từng kẽ ngón tay, cậu chỉ cần chuyên tâm cảm nhận khí tức của Chu Dương là được.

“Lại phát điên cái gì đây?” Chu Dương cau mày, dùng ngón tay vuốt nhẹ lên vết thương trước ngực cậu.

Ly Úy cúi đầu nhìn, dao là cắm thẳng vào, vết dao cũng không dài. Xem ra năng lực hồi phục của cậu rất tốt, miệng vết thương đã bắt đầu kết vảy, lộ ra da non hồng hồng.

“Đâm một dao.”

“Lạc Tân?”

“Không, tự tôi.” Ly Úy cắn môi dưới, khẽ trả lời.

“Ngu ngốc.” Phản ứng của Chu Dương quả nhiên không ngoài sở liệu.

Nhưng Ly Úy không cảm thấy tức giận chút nào, trái lại cậu còn cảm thấy ấm áp, len lén cười trộm.

“Còn cười?” Chu Dương cắn lấy xương quai xanh của cậu như đang trừng phạt, nghiêng đến nụ cười của Ly Úy phải nhăn nhú lại mới chịu nhả ra. Vuốt nhẹ lên vết thương kia, hẩn thở dài: “Ly mặc dù thích đánh nhau, nhưng rất quý trọng làn da của mình, chắc sẽ không cho phép vết thương như vậy xuất hiện trên người mình.”

Phòng tắm mật mù hơi nóng bỗng nhiên như nứt ra, rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục.

Làn nước mới nãy còn làm thân thể ấm áp chỉ trong nháy mắt đã lạnh thấu xương, lạnh đến Ly Úy phải cứng đờ cả người. Cậu dùng toàn bộ khí lực mới có thể quay đầu sang, đối diện với nét mặt bình tĩnh của Chu Dương.

“Anh... anh nói cái gì?” Ly Úy khàn giọng hỏi.

“Không phải em đều biết cả rồi sao?” Chu Dương vẫn đang dùng khăn mặt nhẹ nhàng giúp cậu chà xát sống lưng, điềm nhiên như không nói: “Sao tôi có thể nhận sai tình nhân của chính mình?”

Ly Úy kinh sợ nhìn hẩn, hồi lâu sau mới từ kẽ răng gằn ra một câu: “Tại sao anh không giết tôi?” Cậu lui về phía sau, lùi đến cuối bồn tắm.

“Tôi gần như đã giết em. Khi mới bắt đầu, ngày ngày đêm đêm tra tấn em.” Chu Dương dễ dàng đem cậu kéo trở lại, ôn nhu ôm lấy cậu: “Nhưng em thực sự quá giống, không chỉ vẻ bề ngoài, đôi khi ngay cả ánh mắt cũng rất giống. Mỗi lần em quát cường trừng nhìn tôi, tôi sẽ lại không kiềm chế được mà suy nghĩ, mặc dù nhóm máu bất đồng, DNA bất đồng, nhưng bên trong, liệu có thể là linh hồn của Ly Úy? Trên đời thật sự có ánh mắt giống đến vậy sao?”

Hẩn biết.

Hẩn có biết!

Ly Úy không thể nào giãy thoát khỏi cái ôm của Chu Dương, cậu phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, nhắm mắt lại, tuyệt vọng như bị trọng thương.

Chu Dương là có biết.

Không phải khác biệt giữa hiện tại cùng quá khứ, không phải khác biệt giữa phóng khoáng cùng ngượng ngùng, cậu căn bản không phải là cậu ta, Chu Dương sớm đã biết. Thứ Chu Dương muốn, chỉ là khuôn mặt tương tự, đôi mắt tương tự, thần vận mô phỏng trong khoảnh khắc tương tự.

Cũng giống như những gì mà Lạc Tân muốn! Điều không phải là cậu!

Hàn khí vây lấy cậu, gió lạnh như đang kéo xả tâm phế ruột gan của cậu.

“Không, không, Chu Dương...” Ly Úy hẳn là nên đẩy Chu Dương ra, giãy giụa vùng vẫy tránh né, nhưng cậu lại thấy bàn tay của mình run rẩy nắm chặt lấy Chu Dương không buông: “Không phải như vậy, tôi không chết, Ly Úy không chết!”

Chu Dương đậm nhạt đâm thủng mộng đẹp của cậu: “Nếu cậu ấy còn sống, tôi lại có thể để cậu ấy ở trong tay Lạc Tân những hai năm? Hai năm qua, tôi đã âm thầm điều tra tin tức, làm Lạc Tân lơ là mất cảnh giác. Lạc Tân vẫn cho rằng tôi không biết ai là kẻ đã bắt cóc Ly Úy, hẳn vẫn không hay biết tôi đã chẳng tiếc trả giá tất cả để có thể phá hủy vương quốc bí mật của hắn. Rất nhanh nữa thôi, hắn sẽ phải chết trên tay tôi.” Khuôn mặt anh tuấn, bị hận thù điên cuồng che phủ.

Giọng nói của Chu Dương vang vọng ở một nơi rất xa. Hơi nước khiến Ly Úy không thể nhìn rõ xung quanh, ngay cả khuôn mặt gần trong gang tấc của Chu Dương cũng chỉ mờ hồ.

Chính là ánh mắt này, ánh mắt giống như đúc...

Chính là biểu tình này, biểu tình giống với thời điểm đó...

Giống cực kỳ, em của lúc này...

Ngờ ngợ nhớ được, những lời cảm thán của Chu Dương mỗi lần nhìn mình đắm đắm như đang hồi tưởng.

Thì ra mỗi ngày, cậu đều giãy giụa dưới sát ý của Chu Dương. Đầy dòng suy nghĩ về trước nữa, những cơn thịnh nộ của Chu Dương, âm tình bất định của Chu Dương, cũng không phải hoàn toàn vô căn cứ.

Trái tim Ly Úy nứt ra, nhưng tất cả mọi thứ xung quanh lạnh đến dọa người, khiến cậu theo bản năng tham lam ôm lấy Chu Dương.

Không biết xấu hổ, ti tiện thấp hèn, cái gì cũng được!

“Đừng đuổi tôi đi, tôi yêu anh, bất luận tôi có phải là Ly Úy hay không, tôi vẫn thật lòng yêu anh.” Cậu ngẩng đầu lên, cầu xin nhìn Chu Dương: “Ít nhất tôi cũng có khuôn mặt giống Ly Úy như đúc, phải không?”

Không muốn rời đi, không muốn rời khỏi Chu Dương.

Cậu hận thấu xương sự cô đơn, cậu tuyệt đối không thể chịu đựng những ngày không có Chu Dương. Thời điểm bị cầm tù, nỗi nhớ nhung tra tấn cậu tới gần như phát cuồng, cậu không thể chịu đựng một lần nữa.

Kẻ trộm thích ăn cắp, bị phán tù chung thân cũng cam tâm tình nguyện.

Chu Dương mỉm cười cưng chiều: “Tôi có nói muốn đuổi em đi sao? Ở đâu có thể tìm được một người tốt hơn em?”

Ly Úy ngây ngẩn nhìn hắn, mất đi sự phòng bị mà trở nên nhẹ nhõm. Cậu tiến về phía trước, nhẹ nhàng liếm lên môi Chu Dương.

Chu Dương vẫn hôn cậu như trước đây, khí tức quen thuộc đến khiến người ta cảm động.

“Ôm tôi.” Ly Úy bất chấp tất cả nói.

Nâng chân lên, vịn vịn thất lưng, dị vật tiến vào thân thể khiến cậu thét lên chói tai.

Cậu đã trở về, bất luận là loại thân phận nào hay địa vị nào, bị giết hay bị chà đạp, cứ tùy ý xử trí.

Chỉ cần không phải rời khỏi Chu Dương là tốt rồi.

Chu Dương vẫn dửng mẫn mà ôn nhu, Ly Úy hạnh phúc rơi lệ trong tròng động cùng khuất phục bị chiếm hữu. Lần đầu tiên toàn tâm toàn ý mở rộng chính mình, dù sao cũng đã quyết định buông bỏ triết để.

“A... Chu Dương... ưm...” Lớn tiếng rên rỉ, biểu lộ ra tư thái kiêu mị dâm mỹ.

Đây không phải thanh thân có được, mà là cậu không tiếc trả giá tất cả để có thể giữ lại.

Cậu dường như so với chết đi lại càng cuồng dã hơn, càng kiệt ngạo hơn, càng khiến người ta kinh tâm động phách hơn.

Cuối cùng, cậu thở hào hển nhìn lên, mỉm cười đau thương: “Có phải tôi càng thêm giống cậu ấy không?”

Chu Dương cúi xuống hôn cậu: “Ly, Ly của anh...” Nhẹ nhàng bế cậu lên đi về phòng, đặt lại xuống giường, dùng khăn bông lớn lau khô người cho cậu.

Hắn là có yêu tôi, thời gian sẽ khiến hắn chậm chậm yêu tôi.

Điện thoại trên đầu giường đánh gãy đường nhìn si ngốc của Ly Úy, Chu Dương đắp lên người cậu một tấm chăn mỏng, ấn nút nhận điện thoại.

“Chu tiên sinh, điện thoại của Lạc Tân, anh có muốn nhận không?”

Ly Úy bất an ngộ nguy trong chăn, Chu Dương vỗ về trấn an cậu.

“Nhận đi.”

“Chu lão đại, mày thật lợi hại, lại là một cái bẫy, hại nhân viên của tao thương vong thảm trọng.” Tiếng của Lạc Tân truyền tới.

Chu Dương cười lạnh: “Muốn cầu xin tao tha thứ sao?”

“Trả cậu ta lại cho tao.”

“Mày vẫn nên quan tâm tới cái mạng nhỏ của mình một chút thì hơn.”

“Cậu ta là người của tao, chính tay tao đã tạo ra cậu ta.” Trong ngữ khí của Lạc Tân tràn đầy điên cuồng chấp nhất: “Trả cậu ta lại cho tao.”

Chu Dương liếc nhìn vẻ mặt khấn trương của Ly Úy, thản nhiên nói: “Cậu ta không phải là người của mày.”

“Chiếm giữ cậu ta thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ mày không nhìn ra trong tay mày chỉ là một món hàng giả sao?”

Ly Úy cắn môi, ngồi dậy với ánh mắt run rẩy, thấp giọng nói: “Cúp điện thoại đi.”

Chu Dương nhìn cậu một chút: “Lạc Tân, tao sẽ không trả cậu ta lại cho mày. Tao chẳng những muốn có cậu ta, mà còn muốn cả địa bàn của mày, còn muốn cái mạng của mày. Mày chuẩn bị cho tốt mọi thứ rồi chờ tao đến lấy đi.”

“Trả cậu ta lại cho tao, tao trả cho mày một thứ đồ thật.” Giọng nói của Lạc Tân tựa như phát ra từ địa ngục.

Bàn tay Chu Dương duỗi ra chuẩn bị cúp máy bỗng nhiên ngừng lại giữa khoảng không.

“Mày nói gì?” Hắn hít sâu một hơi, khàn giọng nói: “Ly Úy đã chết.”

“Người đã chết, thi cốt vẫn còn. Chẳng lẽ mày không muốn lấy về thi cốt của cậu ta sao? Mày không muốn nghe thừa di ngôn mà cậu ta để lại cho mày sao? Mày không muốn nhìn xem những ngày cuối cùng trong cuộc đời của cậu ta đã trôi qua như thế nào sao? Cậu ta đã phải trải qua những gì? Ở chỗ tao có toàn bộ băng ghi hình.” Tiếng cười khùng bố của Lạc Tân vang vọng trong phòng: “Đem Ly Úy của tao trả lại cho tao, tao sẽ đem Ly Úy của mày trả lại cho mày.”

Ly Úy cứng đờ cả người, nhìn Chu Dương quay đầu lại, dùng một loại ánh mắt chưa từng thấy để nhìn mình.

“Không, không...” Cả người cậu cứng đờ, lắc đầu kịch liệt: “Không, Chu Dương, anh không thể như vậy...”

“Cậu ấy có để lại di ngôn cho tao?” Trọng tâm đường nhìn của Chu Dương dường như ngấm thẳng vào cậu, lại dường như ngấm thẳng về phía áng mây trắng bên ngoài khung cửa sổ, câu hỏi, lại là đặt ra với Lạc Tân.

“Đem người của tao trả lại cho tao.” Lạc Tân sâu xa cười gằn: “Bằng không, mày vĩnh viễn cũng đừng mơ tưởng biết được cậu ta muốn nói gì với mày. Chu Dương, cân nhắc cho kỹ, mày nói một chữ không, tao sẽ lập tức đem những băng ghi hình cùng ghi âm chẳng chút giá trị này hủy đi hết. Ly Ủy thật đúng là một hán tử, cậu ta chết rất thảm, chết rất anh dũng, ngay cả tao cũng vĩnh viễn không thể quên được nụ cười cuối cùng của cậu ta, nhưng người mà cậu ta yêu nhất lại vĩnh viễn không thể nhìn thấy...”

Tiếng cười lạnh lẽo của Lạc Tân như lưỡi cưa làm từ kim loại, cưa qua cửa lại dây thần kinh của Ly Ủy.

“Câm miệng! Lạc Tân, mày câm miệng cho tao!” Ly Ủy vung tay nện về phía điện thoại.

Cổ tay tới giữa chừng lại bị nắm trụ, tựa như bị kim sắt còng vào, không thể động đậy. Cậu ngoảnh đầu sang, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Chu Dương: “Đừng tin lời hấn, Chu Dương.” Nhìn thấy ánh mắt của Chu Dương, huyết dịch trong trái tim Ly Ủy dường như bị rút ra. Cậu không vung tay nện xuống nữa, mà ôm chặt lấy thân thể run rẩy của Chu Dương: “Đừng nhìn tôi như vậy, cầu xin anh đừng nhìn tôi như vậy.”

“Thời gian, địa điểm.” Giọng nói trầm ổn của Chu Dương như sấm sét giữa trời quang, ầm vang đến nỗi thế giới trước mắt Ly Ủy phải mờ mịt đi.

“Được! Mười hai giờ trưa, xưởng luyện thép bỏ hoang dưới tên tập đoàn Đông Cự Đảo ở thành bắc. Tất cả đều là tay lão luyện, đừng giở trò.”

Ly Ủy mềm nhũn quy xuống tấm thảm, ngẩng đầu lên tuyệt vọng nhìn Chu Dương: “Chu Dương, van cầu anh...”

“Mười hai giờ trưa,” Chu Dương trầm giọng nói: “Đã định.”

Điện thoại cúp.

Bầu không khí tử tịch bao trùm gian phòng.

Rất lâu sau, Ly Ủy mới chậm chậm nghiêng chặt răng, dùng âm giọng không thể nghe rõ để phun ra mấy chữ: “Anh không thể đối xử với tôi như vậy...”

Chu Dương cúi đầu nhìn xuống từ trên cao, nhẹ nhàng nói ba chữ: “Tôi có thể.” Hấn ấn bộ đàm, “Được, cậu mang hai người anh em nhanh chạy lên đây.”

Trần Dược rất nhanh đã tới, sau lưng là hai người đàn ông già dặn đi theo.

Khăn tắm cùng chăn mỏng rơi xuống nền đất, Ly Ủy trần trụi sau tấm rửa quỳ gối trên thảm, như một vật hi sinh tuyệt vọng bất lực đang chuẩn bị dâng hiến cho thần linh. Trần Dược dẫn theo thủ hạ cẩn thận đi vòng qua người Ly Ủy, tới trước mặt Chu Dương.

“Chu tiên sinh. Ngài có gì phân phó?”

“Trông chừng cậu ta, cẩn thận cậu ta tự sát.” Chu Dương chia chia Ly Ủy, tự mình khom người bế lên Ly Ủy như đã mất đi tri giác, đặt trở về giường, dịu dàng hôn lên trán cậu, khẽ giọng nói: “Tôi sẽ cứu em về thật nhanh.”

Rất lâu sau, Ly Ủy mới như bừng tỉnh mà ngẩng đầu lên, si ngốc nhìn về phía Chu Dương, thấp giọng hỏi: “Ồ trong lòng anh, tôi còn sống sờ sờ cũng không bằng mấy hộp băng ghi hình của cậu ta, có phải không?”

Chu Dương vẫn chỉ lặp lại câu kia: “Tôi sẽ cứu em.”

Đau đớn khó có thể hình dung cường lủi trong tứ chi bách mạch, muốn xé Ly Ủy ra thành mấy ngàn mấy vạn mảnh nhỏ.

Không bằng, mạng sống này, còn không bằng nụ cười trong một giây đồng hồ kia.

Yêu càng thấp hèn lại càng xứng đáng phải chịu chà đạp, đây là gieo gió gặt bão thôi.

“Anh đừng cứu tôi.” Ly Úy run run bả vai, thấp giọng cười thảm: “Cũng đừng lo lắng tôi tự sát. Tôi sẽ giúp anh đổi các thứ về, đây là điều cuối cùng tôi làm cho anh, xem như tôi báo đáp anh đã giúp tôi đánh nát mộng tưởng cuồng vọng này. Từ nay về sau, tôi không còn là Ly Úy.”

Chu Dương không nói gì nữa, chỉ trầm mặc rời khỏi phòng.

Một lúc sau, từ ngoài phòng truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Vi Vi: “Anh nói vậy! Anh nói vậy! Em không tin! Anh hai rõ ràng vừa mới trở về, sao có thể chết!...”

Ly Úy nhắm mắt lại, dùng chân trù lên đầu, lấy tay bịt tai lại, liều chết ngăn cản tiếng khóc tràn đầy khiếp sợ cùng không dám tin kia lọt vào trong tai.

Còn chưa tới mười hai giờ, thế gian đã nát tan.

____Hết____

20. Chương 20

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Giao dịch vô cùng thuận lợi, trong xưởng luyện thép bỏ hoang, lực lượng hai bên đứng giằng co. Bóng dáng Ly Úy dần dần nhỏ lại trong mắt Chu Dương, đi về phía Lạc Tân.

“Cậu xem, chẳng phải lại quay về rồi đấy sao?” Trên đường về, Lạc Tân ngồi dưới băng ghế sau, ôm lấy thắt lưng Ly Úy, cũng không giúp cậu cởi hai cổ tay đang bị trói ngoặt sau lưng: “Thằng nhãi Nhược Thủy, hừ, uống phí một cái mạng.”

Ly Úy cự mạnh một cái, nhìn về phía đôi mắt vô tình của Lạc Tân.

“Tôi nói không sai chứ hả? Ở trong mắt Chu Dương, cậu chẳng là gì cả.”

Bị dao đâm vào tim cũng không đau bằng thời điểm hiện tại. Ly Úy quay mặt đi, nhìn ra cảnh vật đang lướt nhanh về phía sau bên ngoài ô cửa sổ.

“Lạc Tân, anh muốn ôm tôi không?” Bỗng nhiên cậu khẽ giọng nói: “Chúng ta làm một cuộc giao dịch đi.”

Lạc Tân vặn mặt cậu lại, hứng thú quan sát cậu: “Ôm cậu, không cần cậu phải đồng ý. Cậu dựa vào cái gì muốn cùng tôi làm giao dịch?”

“Bên thụ chủ động một chút chẳng phải càng thoải mái hơn sao? Cùng Chu Dương luyện tập một hồi, công phu trên giường của tôi đã có rất nhiều tiến bộ. Không phải anh muốn được nhìn thấy đáng về khuất phục thấp hèn của Ly Úy sao? Tôi có thể muốn bao nhiêu thì tiện liền có bấy nhiêu.” Ly Úy dờ dẫm mở lời.

Lạc Tân động tâm, nhướn mày hỏi: “Cậu muốn gì?”

Ly Úy đạm nhạt trả lời: “Quá khứ của tôi, tất cả tư liệu về quá khứ của tôi.”

Sau khi thỏa thuận đạt thành, mỗi ngày của cậu đều trở thành địa ngục.

“Làm tôi thỏa mãn một lần, liền nói cho cậu biết một điều gì đó.”

Sự chấp nhất của Lạc Tân đối với Ly Úy được khởi nguồn từ đồ kị cùng dục vọng chiếm hữu vĩnh viễn không thể thỏa mãn, bởi vậy đối với Ly Úy, hắn càng thích chậm chậm giày vò, cho dù Ly Úy không chút phản kháng, cũng không thể thoát khỏi sự giày vò của hắn.

Tiền tấu đáng sợ mà dài đằng đẵng, lần nào cũng đùa bỡn đến Ly Úy phải sức cùng lực kiệt, mấy lần suýt ngất đi, Lạc Tân mới chậm chậm chính thức hưởng dụng mỹ thực của hắn.

“Mở rộng chân ra một chút.” Cường ngạnh mở ra làm xả động đến miệng vết thương, đau tới nỗi Ly Ủy phải phát run rẩy cả người, Lạc Tân mỉm cười ra lệnh: “Chủ động một chút, cầu xin tôi tiến vào.”

“Cầu xin anh...”

“Không được quay mặt đi, phải mở lớn mắt ra, để tôi có thể thưởng thức ánh mắt của cậu. Tốt lắm, bây giờ, cầu xin tôi đi.”

Đôi mắt xinh đẹp của Ly Ủy mở trừng trừng, bờ môi ưu mỹ run rẩy: “Cầu xin anh tiến vào.”

Cảm giác bị xé rách khiến người ta đau đớn tột cùng, cậu nhất định phải vượt qua từng trận từng trận bóng đen ập tới không ngừng như những cơn sóng dữ.

Không thể ngắt đi.

Cậu phải biết quá khứ của mình, cậu từng sống ở đâu, lớn lên ở đâu, từng yêu ai, cha mẹ anh chị em là người như thế nào?

Nếu cậu không phải Ly Ủy, vậy nhất định cậu phải tìm lại chính mình.

Không thể ngắt xủ, cậu cần đáp án của Lạc Tân.

Suy nghĩ thông suốt cũng không thể buông tha, cậu dịu ngoan như một món đồ chơi đã mất đi ý thức về bản thân, ngoài việc thỉnh thoảng run rẩy cả người tỏ vẻ đau khổ, không còn bất kỳ một hành động nào trái ý Lạc Tân nữa.

“Tên của cậu, là Trần Minh.”

“Mẹ cậu mất sớm, cha cậu vẫn luôn độc thân, nuôi cậu ăn học.”

“Hồi còn nhỏ, cậu từng rời khỏi quê cha trong một khoảng thời gian, hồi ấy người ở cùng cậu là em gái của mẹ cậu, dì ruột rất yêu thương cậu, nghe Nhược Thủy nói, bà ta là một người phụ nữ rất đẹp.”

Sau mỗi trận tra tấn dài dặc, chỉ có thể đổi lấy một tin tức mơ hồ. Ngay cả một chữ Lạc Tân cũng sẽ không nói thêm.

Hành trình bỏ chạy càng ngày càng xóc nảy khiến Ly Ủy biết Chu Dương sẽ không buông tha cho Lạc Tân. Các anh em đi theo bên cạnh Lạc Tân càng ngày càng ít, sự ngược đãi của Lạc Tân cũng càng ngày càng tàn bạo.

Tra tấn không ngừng nghỉ chỉ có một điểm tốt duy nhất, đó chính là sẽ khiến khuôn mặt của Chu Dương không còn quần quanh trong đau cậu nữa.

Ly Ủy thống khổ hiểu rõ, Chu Dương rất hiểu Lạc Tân, trước kia đã có tiền lệ là người nọ bị đánh đến chết, không có khả năng Chu Dương không biết sau khi cậu rơi vào tay Lạc Tân sẽ phải chịu đựng những gì.

Điều này khiến Ly Ủy tuyệt vọng. Mỗi lần ái ý còn sót lại đối với Chu Dương nổi lên trong lòng, cậu liền hung hăng giẫm đạp để dập tắt nó hoàn toàn.

Mãi mãi, mãi mãi cùng Chu Dương là người đứng.

“Địa chỉ cụ thể của tôi trước đây là gì? Ngày trước tôi công tác ở đâu? Người nhà tôi hiện giờ đang sống ở nơi nào? Tên tuổi, quê quán của cha mẹ tôi?”

Truy hỏi nhiều lần, chỉ đổi lấy càng thêm nhiều kiểu tra tấn của Lạc Tân.

“Tin tức quan trọng như vậy, cậu phải trả giá nhiều hơn nữa mới có thể nhận được.”

“Ô... A!”

“Chờ tới khi cậu biết hết rồi, nhất định sẽ tìm cách bỏ trốn, phải không?”

“Đau...” Ly Ủy cuộn người lại.

Lạc Tân mở rộng thân thể của cậu: “Cậu đã nói sẽ rất ti tiện. Mau cầu xin tôi làm cậu càng thêm đau đớn đi.”

“Đau quá...”

“Ly Úy có một cô em gái, cậu cũng có một cô em gái.” Lạc Tân tà ác ghé xuống tai cậu thì thầm: “Cậu có muốn xem thử ảnh chụp của em gái mình không? Ngay trong máy tính của tôi.”

Trong đôi mắt thất thần của Ly Úy nhiều thêm một điểm thần thái.

“Cầu xin anh...”

“Cầu xin tôi cái gì?”

“Cầu xin anh... làm tôi đau đớn thêm chút nữa.”

Cuối cùng cậu cũng kéo lê đầy người thương tích được nhìn thấy em gái thuộc về mình, ảnh chụp trong máy tính cũng không rõ nét, năm tháng xa xôi, chính giữa bức ảnh là một bé gái bụ bẫm đang đứng dụi mắt, ôm trong tay một quả bóng cao su.

“Đây là em gái tôi? Nó tên gì?”

“Hôm nay đã cho cậu biết quá nhiều rồi.” Lạc Tân đóng máy lại: “Đây là ảnh hồi nhỏ của cô bé, tôi còn có ảnh lúc cô ta trưởng thành. Em gái cậu diện mạo không tồi, thời điểm cậu bị bắt đi, hình như cô ta chuẩn bị kết hôn thì phải.”

Biết rõ Lạc Tân bắt quả chỉ là ác ý khơi gợi khát khao của mình, nhưng Ly Úy vẫn không thể dằn lòng mà sa chân vào bẫy rập.

Càng lúc càng lún sâu vào địa ngục, cậu khao khát được thấy lại ánh mặt trời hơn bất kỳ kẻ tuyệt vọng nào. Rất nhanh, Ly Úy đã chuyển mục tiêu sang chiếc máy tính mà Lạc Tân luôn mang theo trong quá trình bỏ chạy.

Ở đó, có một tệp tài liệu tên là Trần Minh.

Tất cả đáp án đều nằm bên trong.

Lúc nào Ly Úy cũng nhìn lom lom vào chiếc máy tính trong tay Lạc Tân, trong đó là toàn bộ quá khứ, toàn bộ tương lai của cậu. Cậu sắp không chịu đựng nổi sự tra tấn ngày nào cũng như ngày này rồi, thứ mà cậu cần chính là tư liệu, tin tức về gia đình thực sự thuộc về cậu, những con người thực sự có huyết mạch tương liên với cậu.

Cuối cùng vào một buổi tối, cậu đã tìm được cơ hội để tới gần máy tính của Lạc Tân.

“Lá gan lớn ghê nhỉ, điểm này của cậu quả thật rất giống với vị kia của Chu Dương đấy.” Thời điểm máy tính khởi động, chợt nghe thấy tiếng cười lạnh của Lạc Tân truyền tới từ phía sau.

Trùng phạ là không thể tránh được, Lạc Tân không muốn làm tổn thương đến khuôn mặt đẹp đẽ của cậu. Hắn không dùng roi da, mà trực tiếp dùng mũi giày cứng rắn để hung hăng đá Ly Úy ngã nhào xuống đất.

Ly Úy miệng đầy máu tanh mà ngất đi, miệng đầy máu tanh mà tỉnh lại. Thân thể đã gãy hai cái xương sườn lại trải qua lễ rửa tội thú tính của Lạc Tân, cuối cùng ngất xỉu.

Ở trong mộng, Ly Úy đã chết tâm không còn yêu Chu Dương.

Trong cuộc sống của cậu không còn Chu Dương.

* * *

Đợt truy kích của Chu Dương tới thực bất ngờ, đêm đó Ly Úy đang nằm trên giường, Lạc Tân vừa xách máy tính bước vào cửa.

Một hồi tra tấn gian khổ còn chưa bắt đầu, tiếng súng đã vang lên.

Từ lúc bắt đầu đã là tiếng súng liên thanh, chẳng mấy chốc toàn bộ kính thủy tinh đã vỡ nát. Lạc Tân biến sắc, hắn cầm súng lục đứng nhìn trước cửa sổ, thuận tay dùng báng súng nện lên gáy Ly Úy, nhìn Ly Úy ngã xuống, hắn liền xông ra khỏi phòng ngay lập tức.

Có thể là bởi lực đạo của Lạc Tân khi gặp phải kịch biến đã mất đi độ chuẩn xác, cũng có thể là bởi quyết tâm muốn duy trì thanh tỉnh của Ly Ủy quá lớn, một cú nện kia mặc dù khiến Ly Ủy trước mắt chao đảo, nhưng không thật sự ngắt đi.

Cậu nhanh chóng bò dậy từ trên giường, nắm chắc lấy cơ hội ngàn cân treo sợi tóc mà bỏ nhào về phía máy tính được Lạc Tân để lại. Cậu biết, Lạc Tân sẽ quay về rất nhanh.

Khẩn trương khởi động máy tính, Ly Ủy nhắm mắt làm ngơ với tiếng súng cùng tiếng la hét thảm thiết đang ngập tràn xung quanh, toàn bộ tâm trí của cậu chỉ tập trung vào hệ thống thao tác đang chậm chậm hiện trên màn hình.

Chết tiệt, nhanh lên một chút!

Có người đang nói gì đó phía sau, Ly Ủy bất chấp không để ý tới, cho dù Lạc Tân có trở về cậu cũng phải xem bằng được tư liệu.

Cổ tay cầm chuột bỗng nhiên bị người kéo mạnh. Một cổ cường lực bất ngờ ập đến, Ly Ủy không tự chủ được buộc phải xoay người lại.

Hồng hét! Lạc Tân quay về rồi. Cậu vừa thất vọng vừa quật cường ngẩng đầu lên, kinh ngạc sửng sốt, đập vào mắt chính là khuôn mặt chần kinh của Chu Dương.

Chu Dương quả thực phi thường chần kinh, đánh giá Ly Ủy từ trên xuống dưới, cư nhiên lộ ra một chút ý vị không biết phải làm thế nào: “Em đối chọi với Lạc Tân sao? Em điên rồi, em tưởng mình thực sự là Ly Ủy sao? Em không thể khúm núm nhẩn nhẩn vài ngày được sao? Nhìn xem cái bộ dạng này của em gọi là gì hả?” Hắn ngậm miệng lại, càng cả kinh nhìn chằm chằm vào vết thương trước ngực Ly Ủy.

Chu Dương kinh nghiệm phong phú, vừa liếc nhìn liền nhận ra ngay.

“Hắn đánh gãy xương sườn của em?” Chu Dương trầm giọng nói, duỗi ngón tay ra vuốt nhẹ lên miệng vết thương.

Ly Ủy bỗng nhiên quay ngoắt người đi, tiếp tục quỳ trước màn hình máy tính.

Chu Dương đề lại bàn tay cầm chuột của cậu.

“Buông ra!” Ly Ủy rống lên.

“Em phải đi bác sĩ.”

“Buông ra!” Ly Ủy vùng vung quyền, trực tiếp đánh lên khuôn mặt không chút phòng bị của Chu Dương.

Tài liệu, tài liệu về cuộc đời của cậu mới là trọng yếu nhất.

Chu Dương bỗng nhiên lùi về phía sau, cảm giác đau đớn trên mặt khiến hắn nổi điên, người trước mắt căn bản không hề hay biết hắn đã phải bao nhiêu ngày không ăn không ngủ để truy đuổi Lạc Tân.

Hắn đi tới, bất ngờ vươn tay ra, ôm lấy máy tính trên mặt bàn.

“Không! Đừng đập!” Ly Ủy hét rầm trời, cuối cùng cũng đặt tầm nhìn lên người Chu Dương.

Hiển nhiên, Ly Ủy đã hiểu lầm động tác của Chu Dương. Chu Dương lập tức phản ứng lại, khóe môi kéo ra một nụ cười lạnh: “Em ra lệnh cho tôi?”

Ly Ủy căng thẳng nhìn máy tính trong tay Chu Dương: “Không, tôi van cầu anh.” Bỗng nhiên cậu quỳ sụp xuống, ngửa đầu lên nhìn Chu Dương van nài: “Anh muốn gì cũng được, chỉ cần đưa cho tôi một tệp văn kiện ở trong này. Nguyên vọng của tôi không cao, xem như nể tình tôi đã giúp anh đổi về bằng ghi hình của Ly Ủy, cầu xin anh đưa văn kiện đó cho tôi.”

Thấy Ly Ủy bỗng nhiên quỳ xuống, trong lòng Chu Dương cũng lấy làm cả kinh, biểu tình liền dịu xuống: “Trong này có không ít tài liệu cơ mật thuộc về tổng bộ của chúng ta bị Lạc Tân dùng tiền mua chuộc. Thứ em muốn là gì?”

“Không phải tài liệu cơ mật của các anh, tôi chỉ muốn một tài liệu bình thường, tuyệt đối sẽ không làm tổn hại tới lợi ích của các anh.” Ly Ủy khẩn cầu nhìn Chu Dương, liên thanh bảo đảm: “Văn kiện này không có chút liên quan nào tới các anh, bên trong chỉ là một tài liệu bình thường. Tài liệu có tên là Trần Minh.”

“Đây là... tên thật của em?”

Ly Ủy không đáp lời, chỉ căng thẳng nhìn Chu Dương.

“Hiểu rồi.” Chu Dương đặt máy tính xuống, Ly Ủy vội vàng tới gần, Chu Dương nói: “Để tôi tìm, bên trong có rất nhiều thứ em không nên xem, em đi ra xa một chút.”

Máy tính đang nằm trong tay Chu Dương, Ly Ủy không dám hành động thiếu suy nghĩ, liền lùi sang một bên, nhìn chăm chăm vào thao tác của Chu Dương.

Tiếng súng đã dần nhỏ lại, truy kích cùng tiêu diệt đã đến hồi kết.

Trần Được mang theo mấy tên thủ hạ hùng hùng hổ hổ đi vào, thấy dáng vẻ tiêu tụy của Ly Ủy, đều ngăn người, đi tới bên cạnh Chu Dương, thấp giọng bất an nói: “Chu tiên sinh, Lạc Tân bị chúng ta đuổi tới tầng hầm, nuốt súng tự sát mất rồi, không bắt sống được.”

“Vô dụng.” Chu Dương giận tái mặt.

“Xin lỗi.”

Máy tính phát ra mấy tiếng thông báo tinh tinh, trên cửa sổ tìm kiếm xuất hiện một tệp tài liệu, tên là Trần Minh.

Ly Ủy khê hô: “Chính là cái đó.” Cậu vội tiến lên hai bước, đầy chờ mong mà nhìn màn hình máy tính. “Mở nó ra, ngay bây giờ.”

Chu Dương chẳng buồn quay đầu lại, hạ lệnh: “Mấy người các cậu, giữ cậu ta lại.”

“Vâng, Chu tiên sinh.”

Ly Ủy bị mấy người ghìm giữ, ngẩng đầu lên khó hiểu hỏi: “Anh làm gì vậy? Tôi đã cam đoan với anh rồi mà, bên trong sẽ không có bất kỳ thứ gì liên lụy tới công việc của các anh.”

“Em định cứ như vậy mà tiêu sái tự nhiên quay trở về làm chính mình của trước kia?” Cuối cùng Chu Dương cũng xoay đầu lại, để Ly Ủy nhìn thấy rõ tia sáng nguy hiểm nảy lên trong mắt hắn: “Trần Được, giữ chặt một chút.”

“Vâng, Chu tiên sinh.” Mấy người đàn ông cao lớn cùng nhau dụng lực, ghìm Ly Ủy đến không thể động đậy.

Ly Ủy thấy Chu Dương cấp tốc thao tác trên máy tính, cảm giác chẳng lành nồng đậm phủ chụp tới.

“Không, dừng tay!” Thấy Chu Dương di chuột tới khung xác nhận xóa bỏ, cuối cùng Ly Ủy cũng hiểu ra hắn định làm gì: “Chu Dương, đừng làm như vậy! Anh không thể làm như vậy!” Cậu vùng vẫy, dùng toàn bộ khí lực để gào lên.

“Tôi có thể.” Chu Dương quay đầu lại, lạnh lùng nhìn cậu: “Em cho rằng tôi sẽ để em rời khỏi tôi cũng như cậu ấy sao? Đừng nằm mơ, cả đời này em đều là của tôi, cả đời chỉ có thể là Ly Ủy của tôi.”

Nhẹ nhàng nhấn chuột, click, máy tính lóe lên, thực hiện thao tác xóa bỏ.

“Không không không không! Cầu xin anh, dừng lại, dừng lại đi!” Ly Ủy trợn trừng mắt nhìn tệp tài liệu dần biến mất, tiếng hét thê lương như truyền tới từ địa ngục, cuồng loạn khóc rống: “Tôi quý xuống chân anh, tôi cầu xin anh tha thứ, cái gì tôi cũng nghe theo anh, cầu xin anh dừng lại...”

Tài liệu nhanh chóng bị xóa từ một đến một trăm phần trăm, nhảy ra cửa sổ thông báo xóa bỏ hoàn tất.

Ly Ủy bỗng nhiên ngừng khóc hét, thất thần nhìn vào màn hình.

Quá khứ, tương lai, thế giới của cậu, tất cả đều biến mất rồi, biến mất dưới một chỉ lệnh đơn giản.

Đã chịu nhiều tra tấn như vậy, chịu đựng sự thống khổ mà người thường vô pháp chịu đựng, bị Lạc Tân vũ nhục chà đạp, đau đớn đến cả người phát run từng phút từng giây.

Khí lực khắp toàn thân tựa hồ đã bị rút cạn.

Có người bước nhanh vào trong phòng, cung kính nói: “Chu tiên sinh, ở tầng hầm có một gian bí mật, bên trong có vài thứ, có thể phải mời anh tự mình đi qua nhìn xem một chút.”

“Đeo còng tay cho cậu ta, đưa lên xe của tôi.” Chu Dương đứng dậy, chăm chú nhìn Ly Ủy một lúc thật sâu, xoay người bước ra khỏi cửa.

Trong gian bí mật cất giấu một lượng lớn đồ cổ cùng tiền bạc, còn có một thếp văn kiện cần mật mã mới có thể phiên dịch. Xem ra đây chính là sào huyệt cuối cùng của Lạc Tân.

Mặc dù Chu Dương bao vây tiêu trừ thành công một đối thủ lớn, nhưng trong lòng lại chẳng có chút thoải mái nào, trầm mặt phân phó thủ hạ đi xử lý hậu quả, chậm rãi bước ra khỏi tầng hầm.

Ly Ủy, nhất định hận mình thiếu xương, cả đời cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Chu Dương cười lạnh nghiêng rằng, nếu buông tha cho cậu ta chạy thoát, cho dù có dùng cả đời cũng không tìm lại được một đôi mắt như vậy.

Không buông, có chết cũng không buông.

Cậu ta, vốn chính là của mình.

“Chu tiên sinh...” Trần Dược vội vàng chạy tới chắn đường, trên khuôn mặt từng trải ồm trọng lại mơ hồ cất giấu nét hoảng hốt, đứng trước Chu Dương, do dự một hồi mới cúi đầu nói: “Cậu ta biến mất rồi.”

“Cái gì?” Ngay cả Chu Dương cũng biến sắc: “Nói cho rõ ràng một chút.”

“Tôi để một thủ hạ ở lại trong xe trông chừng cậu ta, tới lúc đi kiểm tra lần nữa, mới phát hiện thủ hạ kia đã bị cậu ta dùng còng tay đánh gãy, trên xe để lại thứ này.” Trần Dược đưa cho Chu Dương một chiếc còng tay, trên còng tay loang lổ vết máu, Trần Dược thấy sắc mặt Chu Dương càng lúc càng khó coi, bất an nói: “Là cường ngạnh cưỡng ép cởi ra, tay của cậu ta nhất định đã bị thương rất nặng.”

____Hết____

21. Chương 21

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Lúc nửa đêm, Ly Ủy, à không, là Trần Minh, lão đảo đi vào một con hẻm nhỏ tăm tối. Tình hình cực kỳ gay go, trái tim không ngừng điên cuồng đập loạn, thân thể đã mệt mỏi rã rời.

Hơn nữa, cậu cũng không biết nên đi về đâu.

Có thể tưởng tượng Chu Dương sẽ ra lệnh bắt người, nhưng Trần Minh chưa từng nghĩ tới sẽ là khí thế phô thiên cái địa bậc này.

Trước đầu con hẻm hiện lên một bóng người, khi mà vạn vật câu tĩnh, người bình thường sẽ không ngờ ngùng đi qua một con hẻm nhỏ u tối như vậy. Trần Minh lặng lẽ núp mình, dòm trộm trong bóng đêm.

“Đã tìm được chưa?”

“Chưa. Mẹ kiếp, tên khốn này chạy đi đâu cơ chứ, toàn bộ anh em đều không được ngủ.”

Một người trông có vẻ từng trải hơn hung hăng nhỏ phì điều thuốc sắp hút hết xuống đất: “Mồm miệng cẩn thận một chút, đừng nói lời thô tục. Nghe nói cấp trên của cấp trên sắp phát điên rồi, cũng không biết người bỏ trốn là đại nhân vật phương nào. Chắc chắn, nhất định phải bắt sống, tốt nhất là không để mất một cọng tóc.”

“Được rồi, nói nhảm ít thôi, mau tìm người đi. Đại nhân vật? Hừ, đương nhiên là đại nhân vật rồi. Đêm nay chúng ta không được ngủ, cảnh sát cũng mất ngủ tập thể, không thấy khắp nơi đều bị chặn xe kiểm tra à?”

Trần Minh dán sát lưng lên bức tường lạnh lẽo. Gió đêm có chút lạnh, gần đây nhiệt độ đang giảm xuống. Cổ họng bỗng nhiên thấy ngứa, “Khụ”, cậu vội vàng dùng tay bịt miệng lại, cứng rắn nuốt âm thanh trở về. Xương sườn bị Lạc Tân đá gãy đang chấn động trong lồng ngực, phát ra từng trận đau đớn.

Khắp nơi đều đang lùng bắt.

Đại nhân vật? Trần Minh núp trong góc tường cười khổ.

Chu Dương đang tìm cậu, điên cuồng mà tìm cậu, nhìn tình thế hiện tại, có vẻ đã xuất động cả hắc đạo lẫn bạch đạo. Bây giờ còn là ban đêm, tới khi trời sáng, tên đào phạm như con chuột nhỏ là cậu lại càng không có nơi nào để ẩn mình.

Không ngờ một thể thân của Ly Ủy, cũng đáng để làm to chuyện như vậy.

“Em yêu tôi sao?”

“Tôi yêu anh.”

“Vậy là đủ rồi.”

Trong bầu không khí căng thẳng trùng trùng nguy cơ, hồi ức vẫn chạy ra quấy rối. Những lời nói ấy rõ ràng hệt như có người đang thì thầm bên tai, cậu kinh hoàng nhìn ngó xung quanh, không một bóng người.

Những lời này... Vết thương trên người không biết có phải đã nứt ra rồi hay không, cậu không có thời gian rảnh rỗi để tỉ mỉ xem xét, vừa cắn răng cười khổ vừa khe khẽ thở dốc, hi vọng có thể làm dịu đi một chút đau đớn. Những lời này, đều là nói với Ly Ủy.

Đúng vậy, những lời đường mật ấy, đối tượng của câu nào cũng không phải Trần Minh. Trần Minh thì tính là cái gì, đối với Chu Dương mà nói, có lẽ chỉ là một thứ không hề tồn tại.

Chỉ cần Ly Ủy, làm cái gì cũng là làm với Ly Ủy.

“Mình phải về nhà.” Cậu áp mặt lên bức tường lạnh đến có chút buốt xương, thì thào: “Mình phải về nhà...” Mồ hôi bỗng chảy ra, trong con ngươi lóe lên sự quyết đoán của người bị bức tới tuyệt lộ.

Khuôn mặt Chu Dương như ẩn như hiện trong không trung, cậu gần như hung hăng vung nắm đấm xua đi.

Tên khốn kiếp này! Nên dùng một súng bắn vỡ đầu hắn, móc ruột hắn ra, lột da hắn xuống cho máu chảy đầm đìa, ném xuống đất giẫm đạp lên!

Trần Minh ác độc nguyện rửa, thống khổ dùng sức cọ qua cọ lại khuôn mặt lên tường đá. Cậu sắp bị cắn nát hết rồi, Chu Dương đã hủy đi tất cả của cậu. Tên ác ma ích kỷ này, không yêu cậu, lại vẫn không chịu buông tha cho cậu!

Cậu không muốn đi làm cái bóng của Ly Ủy, phải, cậu kém Ly Ủy, cậu vĩnh viễn không thể sắc sảo chói mắt như Ly Ủy. Nhưng dù sao cậu cũng là một con người, cậu cần phải có được cuộc sống của chính mình.

Cho dù bình thường vô vị, cho dù là một phạm nhân, cũng là một người thuộc về chính mình.

Tuyệt đối không quay về, tuyệt đối không!

Ba bốn gã đàn ông đứng túm tụm trước đầu con hẻm lúc này đã tản đi, Trần Minh nghiêng rằng, vịn lấy vách tường để chống người dậy. Tay khẽ động một chút liền đau đến lợi hại, cậu liếc nhìn cổ tay có chút máu thịt lẫn lộn, có phải xương ngón cái đã nứt rồi không? Nói không chừng đã gãy rồi. Lúc giãy tay ra khỏi còng, cậu dường như không cảm thấy đau chút nào, chỉ một mực liều mạng kéo ra cho bằng được.

“Mình phải rời khỏi đây...” Trần Minh tự nói khẽ với bản thân. Lời của chính mình vang vọng trong não bộ trống rỗng, cảm thấy từng trận tối sầm không ngừng ập tới trước mắt.

Cậu không muốn ngắt đi, như vậy nhất định sẽ bị Chu Dương tóm về.

Nghĩ đến chuyện Chu Dương tóm được cậu về, sau đó dịu dàng gọi “Ly”, tiến vào trong thân thể cậu, Trần Minh liền nhịn không được hận đến phát run.

Cậu biết, cậu hiểu, cái gì cậu cũng hiểu rất rõ.

Loại biểu hiện hết như nhân cách phân liệt này của Chu Dương, căn bản chính là nhằm vào hai người.

Ôn nhu, hôn mê, thì thầm, săn sóc, đều là của Ly Uy.

Ấu dả, cường bạo, mỉa mai, tra tấn, toàn bộ đều là dành cho Trần Minh cậu.

Phi, dựa vào cái gì?

Trên mặt ngựa ngửa, cậu bỗng nhiên phát hiện mình đang rơi lệ, lấp bắp kinh hãi, bất ngờ nhấc tay lên tự tát cho mình một cái thật mạnh.

Tỉnh lại đi! Người Chu Dương yêu không phải là mày, tiện nhân!

Trên mặt dính máu từ lòng bàn tay, năm vết ngón tay đỏ hồng.

“Có chết cũng không thể chết trên tay hân.” Cậu cắn chặt môi dưới, vị máu tanh tứ tán trong cổ họng, điều này có ích lợi giúp khắc chế cơn ngứa xiu.

Tập tễnh đi về phía trước từng bước, cậu phủ phục xuống, trườn qua gầm của hai chiếc ô tô đang đỗ bên đường lớn, mỗi khi nghe thấy tiếng bước chân, liền cảnh giác mà dừng lại.

Cậu nhất định phải tìm một phòng khám không còn sáng đèn, thân thể cậu đã bị tra tấn như máy móc bị phá mất linh kiện, chỉ ít cũng phải cầm máu, rồi băng bó một chút.

Sâu trong con hẻm nhỏ vừa đi qua có một căn nhà, vẫn còn mở đèn. Trần Minh không tiến vào, lúc này những phòng khám còn làm việc, gần như có thể khẳng định đều đã nhận được lời đánh tiếng của Chu Dương.

Nhất định phải tìm một nhà không làm việc thâu đêm, rồi lẻn vào ăn trộm. Huấn luyện có kém cõi đến đâu đi chăng nữa, kiến thức cấp cứu cơ bản vẫn là từng được học qua.

Con người ta khi rơi vào tuyệt cảnh mới có thể phát hiện mình có bao nhiêu tiềm lực, cuối cùng cậu vòng qua một ngã tư, rồi lại tiến vào một con ngõ nhỏ tối tăm khác.

Mấy người nam nữ trẻ tuổi ăn mặc có chút thể thao đang tràn ra từ cửa sau của một câu lạc bộ đêm.

“Oe...” Có người vịn lấy bờ tường, khom lưng, nhấp nhô lên xuống.

Mùi rượu nồng nặc phiêu thoảng trong con ngõ nhỏ tối tăm.

Trần Minh thẳng lưng dậy, tưởng tượng mình là một người lang thang không nơi để về, gắng sức không thu hút sự chú ý của người khác, đi lướt qua bên cạnh.

“Thật mất hứng, đang chơi hay tự nhiên lại bị lục soát. Có phải là phần tử khủng bố bỏ trốn, lùng tìm khắp thế giới?”

Một người phụ nữ trên mặt tô son trát phấn sắc sỡ, mặc chiếc áo màu vàng ngấn kinh người: “Ảnh chụp trông rất đẹp trai, có phần tử khủng bố đẹp như vậy sao? Thôi được rồi đừng nói cái đó nữa, Toàn ca à, tên cảnh sát ban nãy vừa thừa cơ sờ mông em đấy.”

“Được rồi được rồi, anh cũng sờ hai cái, che đi cái hân vừa sờ là ổn thôi.” Có người đàn ông cười cười mấy tiếng không hảo ý: “Đêm nay đừng chạy loạn bên ngoài nữa, không thấy khắp nơi đều đang lục soát à? Bất cứ lúc nào cũng có thể đụng phải hắc đạo bạch đạo, cái mông nhỏ của em không biết còn phải bị bao nhiêu người sờ nữa. Anh có việc đi trước đây.”

“Đừng mà!” Nùng nịu kêu lên, lắc lắc thân mình: “Anh gọi người ta ra, bây giờ lại phải mông bỏ đi.”

“Nào nào nào, đàn ông còn có chính sự. Nhìn thấy tám ảnh ban nãy rồi chứ hả, chỉ cần tìm được người thanh niên trong đó, tiền bạc cùng địa vị trong đạo đều được thưởng một khối, lão đại cấp trên thật sự là nổi điên rồi. Thôi đi đi, phụ nữ phải thức thơi một chút, mau quay về đi, bye bye nhé, Mỹ Mỹ.” Toàn ca vỗ vỗ lên làn da của các tiểu thư, đuổi các nàng về, quay đầu lại nói thầm: “Lục soát như vậy, đừng nói là người, cho dù có là một con muỗi cũng trốn không thoát. Nếu để ta tìm được, ngày mai ngay cả Hải ca nhìn thấy ta cũng phải nhường đường. Ngoan nào, thằng nhãi con họ Trần này có lai lịch gì đây? Nhưng thật là đáng giá.”

Thân hình Trần Minh bỗng nhiên bị kiềm hãm, bước chân thoáng dừng, rồi lại tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

“Ê, thằng kia chờ một chút!”

Trái tim như ngừng đập, giả vờ không nghe thấy, cậu tiếp tục kéo lê bước chân. Dưới ánh sáng lờ mờ, cổ tay bằng bó vụng về lại thấm ra máu, từng giọt từng giọt nhỏ xuống từ đầu ngón tay.

“Này này, cái thằng đằng trước kia!” Toàn ca nổi lên nghi ngờ, đuổi theo phía sau: “Đứng lại cho ông, mày điếc hả?”

Cuối cùng bước chân lão đạo cũng ngừng lại. Súng tuột tới tay, cậu khe khẽ run rẩy, tay đau đến lợi hại, có thể một súng bắn trúng mi tâm hay không, cậu không quá nắm chắc.

Có lẽ, khoảng cách đủ gần là được.

Nơi này hẳn là khu vực nổi tiếng không ai quản lý trong thành phố, câu lạc bộ đêm cùng sông bạc là chủ yếu, bởi vì ngõ nhỏ thông suốt bốn phương tám hướng, nên lúc cảnh sát đổ tới có thể lập tức trà trộn, thoát được vô tung vô ảnh.

Trần Minh cười khổ, chỗ kinh doanh này ít nhất có một nửa là của Chu Dương, Chu Dương còn từng cho cậu xem tư liệu về một câu lạc bộ đêm chuẩn bị khai trương.

“Mày ở đâu? Đêm hôm khuya khoắt còn đi làm gì? Quay người lại, ngẩng mặt lên.” Từ phía sau truyền tới câu hỏi hống hách.

Trần Minh cúi đầu, bình tĩnh lấp ống hãm thanh lên súng, nhìn mà xem, những thứ Lạc Tân dạy cũng không hoàn toàn vô dụng. Bất quá, cũng may gã đàn ông này đã tự xua đuổi mấy người phụ nữ kia đi, bằng không dựa vào tình thế của cậu hiện giờ, căn bản vô pháp đối phó.

“Bảo mày quay người lại, có nghe thấy không hả? Lề mà lề mè, cẩn thận ông đập chết mày!” Toàn ca dùng tay đẩy Trần Minh một cái. Người trước mặt nghe lời chậm chậm quay lại, đập vào mắt gã là một gương mặt bê bết máu cùng đôi hắc đồng sâu thẳm thẳm, còn có một khẩu súng vững vàng đặt trước trán gã.

Toàn ca biến sắc, mồ hôi lạnh róc rách chảy xuống: “Lão... lão đại, anh em mạo phạm, có gì từ từ nói.” Đôi mắt liếc liếc lên, trừng nhìn hòng súng đen thùi trước trán.

“Mày vừa nói, người đang bị truy tìm kia mang họ gì?” Người trong bóng tối trầm giọng hỏi cực kỳ chậm rãi và nghiêm túc.

“Hình như là họ... họ Trần?”

“Hình như?” Từ trong mắt cậu lóe ra ánh quang mang nguy hiểm.

“Không không, khẳng định.” Toàn ca cấp tốc hồi tưởng trước hòng súng, thịt mỡ trên mặt nhăn nhúm lại: “Tôi khẳng định, là họ Trần.”

Người thanh niên trong bóng tối lập tức thất thần, lạnh lùng mỉm cười, thì thầm tự nhủ: “Phải, phải, Ly Ủy đã chết rồi. Hắn cũng biết thứ mà mình đang tìm chỉ là một món hàng giả.” Nhìn về phía Toàn ca đang run rẩy, cậu khe khẽ giọng nói: “Xin lỗi, người anh em, tiền bạc cùng địa vị trên đạo của mày phải dùng tính mệnh để đổi lấy. Tao tuyệt đối không thể để hắn bắt trở về.” Cậu dè lên cò súng, đầu ngón tay vừa động khẽ, liền đau đến run rẩy.

Nét mặt Toàn ca bỗng nhiên méo mó, vô thanh vô tức ngã xuống đất. Tiếng súng còn chưa vang lên, Trần Minh kinh ngạc cúi đầu xuống, nhìn thấy trên lưng Toàn ca cắm một mũi tên dài mảnh đen sì, máu đỏ tràn ra từ hai bên, nhuộm ướt hoa văn trên áo.

Cậu ngẩng đầu lên, một khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ hoặc nhân đập vào trong mắt.

“Đây là của anh họ tôi tặng cho, năm ấy...” Mai Hoa hài lòng dùng ngón út gầy gầy cây cung kim loại như một món đồ chơi cỡ nhỏ của đứa trẻ con, dùng dáng vẻ uể oải thường thấy của người phụ nữ phong trần để đi tới trước mặt Trần Minh, phóng cho cậu một cái mị nhãn: “Hôn tôi một cái, tôi giúp cậu chạy trốn.”

Trần Minh ngẩn người.

“Chắc chắn, cái bộ dạng này của cậu, không phải là bị Chu lão đại xử lý đấy chứ?” Mai Hoa khom người bật cười phóng tứ, neho mắt đánh giá cậu từ trên xuống dưới: “Đừng sợ, đây là địa bàn của chị Mai Hoa này đây, đi theo tôi.” Cô túm lấy cổ áo Trần Minh, đau đến nỗi Trần Minh phải nhú chặt đôi mày.

Cậu không ngờ khí lực của Mai Hoa lại lớn như vậy, coi đáng vẻ cô đặt móng ngồi trên đùi mình ngày đó, thật không nhìn ra cô còn có thể giết người không chớp mắt.

Bàn tay vô lực, Mai Hoa dễ dàng đoạt lấy súng của cậu, thấy cậu dường như thực sự bị thương rất nặng, bèn dứt khoát khoát tay cậu lên vai, đỡ cậu đi vào một con hẻm nhỏ tới đến nỗi duỗi tay ra không nhìn thấy năm ngón.

Mặc dù không có đèn, nhưng Mai Hoa lại rất thuộc đường, rẽ trái quẹo phải, dừng lại trước một cánh cửa nhỏ, bàn chân mang giày cao gót duỗi ra, cánh cửa khép hờ “kẹt” một tiếng bị đá mở.

“Tôi không phải anh họ của cô.” Cậu vịn lấy vai Mai Hoa, không chịu bước vào.

“Phi, cậu có khối thịt nào giống với anh họ tôi?” Mai Hoa hừ một tiếng, thô lỗ kéo cậu vào cửa, rồi hung hăng quăng cậu xuống một chiếc giường có thể coi là sạch sẽ trong phòng.

Trần Minh bị va chạm mạnh như vậy, xương sườn đau đến phát cú, liều mạng nghiêng răng, xoay người bò dậy, quay mặt sang chỗ khác không nói một lời.

Hoa Mai bật đèn lên, cẩn thận quan sát cậu một lúc, bỗng nhiên thở dài: “Tôi sai rồi, thật sự vẫn có một chút giống. Này, cậu ngồi yên ở đây cho tôi, đừng động dậy.”

Cô đi ra, lách cách lục tìm đồ đạc trong phòng khách, chỉ chốc lát sau đã cầm theo một đồng hồ đeo tay vào. Băng gạc, nước thuốc, kéo... cái gì cũng có.

“Nằm xuống, cố chịu một chút.” Mai Hoa đổ ầm các thứ xuống giường, chống eo ra lệnh.

Trần Minh lặng im, ngẩng đầu nhìn Mai Hoa, bình tĩnh nói: “Cô làm như vậy, Chu Dương sẽ không bỏ qua cho cô.”

“Nói nhảm!” Mai Hoa khẽ quát lên một tiếng, tựa tiểu phi tiểu hủi: “Cậu muốn tự mình nằm xuống, hay muốn chị Mai Hoa đem cậu lột sạch như heo rồi trott lại bằng bó? Nói cho cậu biết, tài bắt giữ của tôi chính là được học từ anh họ đấy.” Rất có khí thế của cạp mẹ phát uy.

Lại là Ly Úy.

Trần Minh nghe được hai chữ “anh họ”, như bị người ta đâm một dao vào trong lòng, đau đớn qua đi, chỉ còn lại chết lặng. Cậu quả thực rất cần chữa trị, bởi vậy cũng không lên tiếng, lẳng lặng nằm xuống.

Mai Hoa hừ một tiếng, xắn tay áo ngồi xuống bên giường. Lúc này mới nhìn thấy rõ thương thế của Trần Minh, ngay cả cô cũng nhìn không được mà hít ngược một hơi, mắng: “Cậu tưởng mình làm bằng sắt sao? Đã bị thương thành như vậy còn chạy lủi khắp nơi?”

Cô bưng nước ấm tới giúp cậu chà lau, rồi lại chạy ra phòng khách cầm vào cả một rương chứa đủ các loại ống tiêm thuốc tây.

“Cũng may cái tổ nhỏ này của tôi là dùng để phòng bắt tẩu, thuốc được chuẩn bị vừa nhiều vừa tốt, bằng không thật đúng là phải đưa cậu đi bệnh viện.” Mai Hoa vừa nhú mày vừa giúp cậu khều ra một cái dằm không cần thận đã đâm vào miệng vết thương trên đường bỏ trốn, nghiêng răng nghiêng lợi quở trách:

“Đàn ông đều chẳng ra làm sao, thật sự có thể nhẫn tâm, hạ xuống độc thủ như vậy.” Thấy cậu hơi run rẩy, cô liền hạ thấp giọng hỏi: “Đau à? Có cần tôi giúp cậu tiêm một mũi morphine không?”

Mồ hôi lạnh tuôn chảy đầm đìa trên trán Trần Minh, cậu quay mặt đi, vùi mặt vào đệm giường, không rên lấy một tiếng.

“Còn nói các người không giống nhau, cả hai đều kẻ tám lạng người nửa cân.” Mai Hoa cảm tức lắm bầm: “Đáng đời, đau chết cậu mới tốt.” Miệng tuy nói như vậy, nhưng xuống tay lại nhẹ hơn.

Sau khi băng bó xong, Trần Minh mới cảm thấy dễ chịu được một chút, từ dưới mi mắt bỗng nhiên bốc lên hơi nóng của một chén trà, cậu trầm mặt nhận lấy, cúi đầu uống một ngụm: “Cảm ơn.”

“Phụt...” Mai Hoa thấy Trần Minh giương mắt lên nhìn mình, cười cười xua tay: “Cậu đừng đa nghi, tôi chỉ là bất ngờ nghe thấy cậu cảm ơn được nói ra từ cái miệng giống y chang anh họ, cảm thấy rất huyền diệu. Ài, mọi người đều mê muội cả rồi, sớm nên nhìn ra mới phải. Mặc dù khuôn mặt giống nhau, nhưng một người là chú nai con ngây thơ, một người là con sư tử vương diên cuồng.” Cô lê bước tới, dùng bả vai thơm ngát huých nhẹ vào Trần Minh: “Cậu có tin không, tôi sớm đã cảm thấy không hợp lý, ngày đó ngồi trên đùi cậu, cả người cậu liền sợ đến cứng đờ. Nếu là anh tôi, có thể có biểu hiện như vậy sao?”

Đôi mắt đen đến tỏa sáng của Trần Minh nhìn cô, bỗng nhiên hỏi: “Tại sao lại cứu tôi?”

“Bước ra khỏi cửa bỗng nhiên nhìn thấy, tay vừa nâng lên, tiền liền bắn ra.” Mai Hoa cũng ngẩn cả người, lộ ra một chút hoang mang, trầm ngâm trong chốc lát, xa xăm nói: “Cậu biết không, anh tôi chết rất thảm, có băng ghi hình...”

Cả người bỗng nhiên cứng đờ, màn hình tivi treo khắp bốn bức tường dường như lại xuất hiện trước mắt. Huyết hoa văng tứ tung, tiếng xương cốt gãy rời, còn cả ánh mắt vẫn luôn bừng bình...

Trần Minh nặng nề nói: “Tôi biết.” Bàn tay bưng chén khế run rẩy.

Mai Hoa thở dài: “Có đôi lúc cậu không giống anh ấy chút nào, nhưng cũng có đôi lúc, thực sự giống vô cùng.”

Không giống. Sao có thể giống?

Ly Úy đã chết, Ly Úy mà Chu Dương yêu sâu sắc, đã chết rồi.

Chết dưới gậy sắt, ngãng cao đầu, đến chết cũng không cầu xin một tiếng.

Thật tuyệt, cậu ta sống rực rỡ, chết oanh liệt. Có tình nhân, có em gái, có huynh đệ, còn có một cô em họ như cạp mẹ.

Vì một người như thế, một người khác đã mất đi tất cả.

Đôi mắt tối đen của Trần Minh thống khổ nhắm lại.

Vàng sáng tập trung trên một người, thống khổ lại tập trung trên một người khác. Không ai cảm thấy như vậy là không công bằng. Mặc dù có người đã mất đi ký ức, mất đi tình yêu, mất đi quá khứ cùng tương lai, người nhà cùng bằng hữu, mất đi tất cả...

Không ai cảm thấy không công bằng.

“Chu đại ca đã xem những thứ ấy, gần như sắp phát điên rồi. Đúng lúc này cậu lại bỏ trốn.” Mai Hoa mang theo vẻ mặt u sầu: “Thật lo lắng nếu cậu bị bắt trở về, sẽ bị đánh đến chết.”

Trần Minh đạm nhạt đáp: “Cảm ơn cô đã quan tâm. Tôi mệt rồi, muốn ngủ một giấc. Tôi không muốn làm phiền tới cô, sáng sớm mai tôi sẽ rời đi.”

Cậu không sợ bị đánh chết.

Cậu chỉ chịu không nổi sống dở chết dở, chịu không nổi Chu Dương ẩn tình đưa tình mà cho Trần Minh sự ôn nhu không thuộc về cậu, chịu không nổi mỗi khi tâm sắp chết lại nhận được một chút bố thí như vậy.

Mộng tưởng của cậu đã bị Chu Dương hủy đi.

Cậu không sợ chết.

Nhắm mắt lại, bóng tối nặng nề đè xuống. Trần Minh không hề sợ hãi, ngày mai sau khi mặt trời mọc, mặc dù ánh dương quang rực rỡ, nhưng bóng tối so với hiện tại sẽ còn đậm đặc hơn nhiều.

Cậu từng quỳ xuống đất cầu xin được ở lại bên cạnh một người, ngày mai cậu lại phải dùng chính tính mệnh của mình để chạy trốn.

Nghiến răng trong giấc mộng, không để cho tiếng rên rỉ buột ra. Chịu đựng đau đớn trong giấc mộng, chờ đợi vết thương lằng lằng thuyên giảm. Cho dù ở trong mộng, cũng không muốn gặp hấn.

Khi vầng thái dương mà người ta chẳng hề chờ đợi mọc lên, ánh ban mai nhu hòa vẩy lên con hẻm nhỏ.

Xương cốt khắp người như bị đánh gãy lại một lần nữa đón nhận đau đớn, Trần Minh đấu tranh bắt mình phải tỉnh lại. Cậu còn đang trên đường bỏ trốn, một ngày chưa rời khỏi phạm vi thể lực của Chu Dương, là một ngày cơn ác mộng của cậu còn chưa chấm dứt.

Trần Minh, tôi là Trần Minh, không phải Ly Úy.

Cậu dùng hết toàn lực, chậm chậm mở mắt ra, khuôn mặt của Mai Hoa đập vào trong tầm mắt.

Vẫn là khuôn mặt xinh đẹp, thiếu đi lớp trang điểm, lại mang theo một cổ thanh lệ chưa từng thấy. Nhưng giờ phút này, trên khuôn mặt ấy lại là nét căng thẳng sợ hãi nói chẳng thành lời, đôi mắt lưu ly mở trừng thật lớn, như nhìn thấy thứ gì cực kỳ đáng sợ, kinh khủng đến không thể nói nổi.

Đường nhìn của Trần Minh từ trên mặt Mai Hoa chậm chậm lùi về phía sau, nhất thời cả người cứng ngắc.

“Thật có năng lực trốn,” Chu Dương đang mỉm cười, khóe môi tuấn mỹ cong lên: “Em tiêu tốn hết một đêm của cả hắc đạo lẫn bạch đạo, bảo bối của tôi.”

Trần Minh nhìn thẳng vào hấn, nét mặt bình tĩnh: “Tôi không phải Ly Úy, một chút liên quan tới Ly Úy cũng không có, càng không muốn liên quan gì tới cậu ta.”

“Em là người của tôi, cả đời đều là của tôi.” Chu Dương uể oải mỉm cười nguy hiểm: “Nếu em không muốn mỹ nhân như Mai Hoa đây phải mất sớm, tốt nhất là chậm chậm ném khẩu súng dưới chân ra đây.”

Trần Minh chấn động, nhìn thẳng vào Chu Dương, rồi lại liếc nhìn Mai Hoa. Khẩu súng đen sì, bị ném xuống nền đất.

Tiếng cười khê của Chu Dương vang lên, nhìn về phía khuôn mặt trắng bệch của Mai Hoa.

“Chu đại ca, anh thả hấn đi.” Mai Hoa bỗng nhiên lên tiếng, lồng ngực phập phồng: “Cậu ta không phải anh ấy, anh họ tôi đã chết rồi.”

“Câm miệng.” Chu Dương nhẹ nhàng nói một câu.

“Anh ấy chết rất thảm, nhưng anh cũng không thể trút giận lên người cậu ấy. Dựa vào khuôn mặt này, anh cũng nên thủ hạ lưu tình.”

“Câm miệng, câm miệng! Cô chỉ là một đứa em họ, cô có bao nhiêu thân thuộc với Ly?” Sắc mặt Chu Dương biến đổi, hấn kéo Trần Minh dậy từ trên giường, cưỡng ép nâng cằm Trần Minh lên: “Cô nhìn mà xem, cô nhìn cho kỹ, chỉ là khuôn mặt này giống thôi sao? Ánh mắt của cậu ta, thần thái của cậu ta, có chỗ nào không phải một Ly sống động? Cô nhìn cho rõ ràng!”

“Anh họ tôi đã...”

“Ly đã chết, tôi biết, không cần cô phải nhắc nhở tôi!” Tiếng rống giận của Chu Dương chấn động đến cả trần nhà cũng phải run rẩy, lồng ngực hấn phập phồng kịch liệt, thất thần nhìn chằm chằm vào lỗ hổng trên vách tường, thì thầm nói: “Tôi biết, Ly đã chết, cậu ấy đã chết rồi...” Hấn ôm lấy Trần Minh thật chặt, dùng khí lực cơ hồ muốn ghìm chết cậu để ôm cậu vào lòng.

“Chết rồi, đã chết rồi...”

Cái ôm tràn đầy khí lực lúc này lại khê run rẩy, Trần Minh cảm thấy từng trận suy sụp chết lặng khôn tả.

“Buông tôi ra,” Cậu thấp giọng nói: “Tôi không phải Ly Ủy, anh buông tôi ra.”

“Em là của tôi, em từng nói cả đời sẽ không rời khỏi tôi.” Chu Dương đặt trán mình lên trán cậu.

Trong một khoảnh khắc ấy, Trần Minh cảm thấy mình không thể động được nữa. Cậu đã mất đi năng lực động đậy, đây không phải sự trói buộc trên thân thể, đây là tâm hồn không cách nào động đậy.

Hãy đáp ứng, cả đời không rời khỏi anh.

Tôi đáp ứng anh, tôi đáp ứng anh...

Đúng khoảnh khắc ấy, hình ảnh Chu Dương ấn phím xóa bỏ xẹt qua trong não bộ. Trần Minh bỗng nhiên cong gập người lại như bị điện giật, cuồn hét: “Không, không! Tôi lừa anh, tôi không làm được! Tôi là Trần Minh, tôi không phải Ly Ủy, tôi sẽ không yêu anh, tôi không có bản năng yêu anh!”

Cậu liều mạng kêu gào, ánh mắt chao đảo nhìn thấy khuôn mặt nảy sinh ác động của Chu Dương, nhìn thấy Chu Dương giơ tay lên, nhìn thấy bóng tối phô thiên cái địa phủ chụp tới.

____Hết____

22. Chương 22

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Bóng tối dần lui, trần ngập thế gian đều là đau đớn đang kêu gào. Cơ thịt cùng xương cốt đều thi nhau kháng nghị cầu cứu, có thể nói Trần Minh bị lay tỉnh bởi từng cơn đau.

Hơi thanh tỉnh được một chút, mới phát hiện thế giới đang đung đưa cũng không hoàn toàn chỉ là ảo giác.

Trần nhà trên đỉnh đầu đang đung đưa, thân thể cũng đang đung đưa, Chu Dương đang thô bạo tiến xuất trong thân thể cậu, chiếm đoạt cướp bóc như sắp tới ngày tận thế.

Mở mắt ra, là khuôn mặt quen thuộc của Chu Dương. Đường nét anh tuấn, mi mục khí khái, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng kiêu ngạo ngang ngược, mang trên mặt biểu tình ngọt ngào như đang chìm đắm trong mộng đẹp, có chút khờ dại như của đứa trẻ đang say ngủ.

“Anh nhớ em, rất nhớ em...” Chu Dương dùng mặt cọ cọ lên má cậu, như một con mèo lớn ăn không đủ no.

Trong tích tắc ấy, Trần Minh cơ hồ đã quên cả đau đớn, quên mất loại hành vi gọi là cưỡng bạo này đang phát sinh trên người cậu.

Từng có rất nhiều lần, cậu từ góc độ này, từ cự ly rất gần này, nhìn khuôn mặt của Chu Dương. Từng bị cảm giác hạnh phúc tới không thể diễn tả mà cậu đã sâu sắc tưởng rằng vốn thuộc về mình, trần ngập trong lồng ngực, lần này cũng không ngoại lệ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, lại một lần nữa cậu không thể động.

“Rất nhớ, rất nhớ em.” Chu Dương dịu dàng than khẽ, sáp nhập, rồi lại sáp nhập không chút lưu tình: “Ly, anh nhớ em.”

Như bong bóng xà phòng bị đứa trẻ nghịch ngợm nhẹ nhàng chọc vỡ, bỗng nhiên Trần Minh thấy trước mắt như tung ra bọt biển ngũ sắc, chỉ trong khoảnh khắc lại vô tung vô ảnh, cậu bỗng nhiên tỉnh táo lại.

“Buông tôi ra!” Cậu há miệng, hung hăng cắn lên bả vai Chu Dương, một dòng nhiệt lưu mang theo vị tanh tràn vào trong miệng: “Tôi không phải Ly của anh, cút ngay! Đừng chạm vào tôi!”

Chu Dương gần như bị cậu cắn rụng một miếng thịt, máu từ bả vai chảy xuống nách, tí tách nhỏ giọt.

Biểu tình như đang trong mộng đẹp trên mặt hân cũng bị phá vỡ, dường như không phải bả vai bị thương, mà là trên mặt đã trúng một bạt tai thật mạnh, tắt rơi nét mặt hạnh phúc.

Ngoài dự liệu, Chu Dương lại không nổi giận: “Xin lỗi, tôi...”

“Tôi, không, phải, Ly, Ủy.”

“Đừng như vậy...”

“Ly Ủy đã chết, chẳng phải Lạc Tân đã trả lại xương cốt của cậu ta cho anh rồi sao? Nếu nhớ nhung cậu ta như thế, anh có thể đi mà ôm xương cốt của cậu ta. Nếu anh thực sự chỉ muốn cậu ta, vậy cứ đem xương cốt của cậu ta, bộ xương khô của cậu ta...”

Bốp! Trên mặt Trần Minh đã trúng một bạt tai.

Dị vật từ trong thân thể Trần Minh lù ra ngoài, hàng lông mày đen rậm của Chu Dương nhíu lại thật chặt, từ con ngươi toát ra nét nguy hiểm âm lãnh. Không khí trong phòng ngưng trệ, mưa gió chực nổi lên.

“Họ Trần kia, cậu thật đủ tàn nhẫn.” Chu Dương dùng ánh mắt khiến người ta phải hoảng sợ để đánh giá cậu thật lâu, nghiêng răng cười lạnh: “Không sai, cậu không phải Ly, cậu không phải Ly của tôi.” Hắn đổi một loại ngữ điệu, càng nguy hiểm hơn mà cười rộ lên: “Nếu cậu đã không phải Ly, tôi cần gì phải đối tốt với cậu?”

Trần Minh chẳng hề sợ cái chết. Nhưng đối diện với ánh mắt của Chu Dương, cậu vẫn không tìm được mà khiếp sợ.

Trái tim sắp chết run rẩy đập thành thạch, như bị đũa sắt hung hăng đâm chọc, co quắp lại.

Cậu gắng gượng chống người dậy, lau đi vết máu của Chu Dương trên khóe môi: “Thả tôi đi. Trước khi tôi và anh đều biến thành kẻ điên, cho cả hai một cơ hội lãng quên lẫn nhau.”

Sâu trong con ngươi đen thẳm của Chu Dương thoáng xao động, chỉ trong nháy mắt lại trở nên vững chắc, từ kẽ răng gằn ra một chữ: “Không.” Hắn quay đầu đi, ấn nút bộ đàm: “Được, chuẩn bị một căn phòng trống dưới tầng hầm, tôi cần ngay lập tức.”

Khi bị đẩy mạnh vào lao phòng âm u lạnh lẽo, Trần Minh lại nở nụ cười với căn phòng chứa đầy những dụng cụ tra tấn khiến người ta phải kinh hồn táng đảm ấy.

“Những thứ này,” Cậu quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Chu Dương: “Những thứ này mới là cho Trần Minh, phải không?”

“Phải.” Chu Dương chăm chú nhìn cậu: “Mặc dù tôi rất muốn cho cậu, một vài thứ tốt đẹp khác. Tôi muốn dịu dàng yêu cậu, ôm cậu, hôn cậu.”

Trần Minh mặc sức cười rộ lên: “Những cái đó không thuộc về tôi, khụ khụ...” Cậu cười đến thật sảng khoái, khe động tới vết thương, bắt đầu ho khò khò liên tiếp, nhưng vẫn nói đứt quãng: “Kỳ thực, dưới một loại tình huống, có lẽ tôi sẽ đồng ý sắm vai Ly Ủy một chút...”

Lông mày Chu Dương khẽ nhướng lên.

“Chuẩn bị một gian phòng, vài người đàn ông, mấy cái gậy sắt lớn.” Trần Minh cười: “Biết đâu tôi có thể giúp anh ôn lại một chút cảnh tượng của Ly Ủy trước lúc chết...”

Một đấm nặng nề thụi thẳng vào bụng, đánh gãy lời nói của Trần Minh. Cậu cuộn mình ngã xuống nền đất, Chu Dương khụy gối, thô bạo nắm cằm cậu lên.

“Cậu điên rồi.” Chu Dương nghiêng răng nghiêng lợi.

Thân thể suy yếu khiến Trần Minh có chút hoảng hốt. Cậu thất thần nhìn khuôn mặt đang dần mờ hồ trước mắt, phun ra hai chữ: “Cả hai.”

Nhẹ nhàng, như thiên nga bị hấp hối, chậm chậm gục đầu xuống mặt đất lạnh băng. Ngất xỉu.

Chu Dương thấy cậu ngất xỉu trước mắt, đăm đăm nhìn cậu, lặng lẽ dùng ngón tay vuốt nhẹ lên mí mắt đã khép lại của cậu.

“Vẫn là thời điểm say ngủ, mới đáng yêu được một chút.” Hấn bất mãn thì thầm, đứng dậy, bước ra ngoài cửa: “Được?”

Trần Được đi tới: “Chu tiên sinh, anh có gì dặn dò?”

“Nơi này còn thiếu một tấm thảm.”

“Thảm?”

“Nên,” Chu Dương chìa chìa xuống người đang nằm dưới sàn: “Nền nhà rất ẩm ướt.”

____ Hết ____

23. Chương 23

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Thế rồi, tất cả mọi thứ đều chậm chậm lắng đọng, chậm chậm giăng co.

Trần Minh bắt đầu mộng thấy những giấc mơ đứt quãng, rất dài, rất khó tỉnh lại. Cậu mơ thấy Chu Dương dịu dàng hôn cậu, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, chăm chú nhìn cậu, mỉm cười. Cậu thường xuyên vì những chuyện này mà khóc nức nở, nhưng lại không thể phân rõ nước mắt là đang thật sự chảy xuống, hay chỉ đang chảy trong giấc mộng thôi.

“Anh không thể đối xử với tôi như vậy.”

“Tôi có thể.”

“Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào tôi yêu em.”

“Nhìn cho rõ một chút, anh nhìn cho rõ một chút, Chu Dương,” Cậu nói: “Anh có một đôi mắt to sáng ngời như vậy, tại sao vẫn luôn như một kẻ mù? Tôi không phải Ly Úy, đừng nói với tôi những lời muốn nói với Ly Úy.”

Thời điểm thực sự không còn sức lực để gào thét, Trần Minh sẽ hiềm hoi an tĩnh lại. Chu Dương sẽ lặng yên ngồi xuống bên giường, câu được câu chăng trò chuyện cùng cậu.

“Còn nhớ bài hát mà tôi từng hát không?”

“Còn nhớ em không mặc áo sơ mi, được tôi bế xuống bãi cỏ?”

“Còn nhớ em từng đáp ứng tôi, mãi mãi không rời xa tôi...”

“Tôi thực sự không hiểu nổi,” Chu Dương xoa nhẹ cổ tay bị xích sắt khóa ngược lên của Trần Minh: “Ngày đó em quỳ dưới đất không chịu rời khỏi tôi, rõ ràng khi ấy em đã biết mình không phải Ly Úy, tại sao bỗng nhiên em lại thay đổi? Em yêu tôi, không phải sao? Em nói với tôi, em nguyện ý làm thế thân của Ly Úy, em nguyện ý mãi mãi ở lại bên tôi. Em quỳ trên mặt đất, cầu xin tôi đừng đuổi em đi.”

“Tôi đã từng đáp ứng, tôi đã từng hi vọng như vậy,” Trần Minh cười lạnh: “Thế nhưng hiện tại, tôi phát hiện ra mình không làm được, con người chung quy cũng không thể không biết tự lượng sức mình, phải chứ?”

“Rốt cuộc vì sao em hận như vậy?” Chu Dương khó hiểu hỏi: “Em vốn đã quên quá khứ, não của em cũng không phải do tôi tẩy, tất cả những chuyện của quá khứ đều đã trôi đi. Vì sao em không thể tiếp nhận cái có được của hiện tại? Em muốn tình nhân có tình nhân, muốn thân nhân có thân nhân, muốn huynh đệ

có huynh đệ, muốn tiền có tiền muốn thế có thế, tôi có thể cho em bất cứ thứ gì mà em muốn. Tại sao em không thể giống như trước đây?”

Chưa từng ngờ được, Chu Dương cũng sẽ hạ mình xuống nước.

Không còn cuồng ngạo tự cao, độc đoán dùng cường quyền làm công lý.

Hắn chỉ hỏi: “Tại sao không thể giống như trước đây?”

Trần Minh trầm mặc.

Tầng hầm không có cửa sổ, khuôn mặt không được nhận ánh nắng mặt trời trở nên trắng nhợt gầy yếu, dần dần xương gò má nhô lên khiến người ta càng cảm nhận được sự quật cường của cậu. Cậu quét ánh mắt tỏa sáng nhìn về phía Chu Dương, rồi lại quay mặt đi.

“Tôi hận anh, tôi hận anh yêu cậu ta đến vậy...”

Thế thân, hoặc không gì cả.

Lòng tự tôn khiếm khuyết, bản thân khiếm khuyết, ngoài hận thù, còn có thể duy trì thứ gì khác?

Bàn tay thô ráp vuốt ve khuôn mặt cậu, ngón tay Chu Dương khẽ dùng lực nắm lấy, liền khiến cậu đau đến nhúu chặt đầu mày. Trải qua một khoảng thời gian như vậy, thân thể cậu càng ngày càng không thể chịu đựng sự đau đớn.

Cổ tay bị trói giãy giụa, tiếng kim loại va vào nhau vang lên lách cách.

“Ồ...” Trần Minh ngửa cổ về phía sau, hai chân bị tách ra khe làm động tới miệng vết thương.

“A...” Dừng đạo bị khuếch trương khiến cậu nhìn không được khe rên rỉ.

“Tôi sẽ không để em rời đi.” Chu Dương đau khổ phát tiết dục vọng.

Trần Minh thở dốc cười thảm: “Không rời đi thì phải làm sao đây? Cả đời này tôi cũng không phải Ly Ủy.”

“Tại sao em không thể coi mình là Ly Ủy?”

“Sao có thể coi? Cậu ta rực rỡ chói mắt, diên đảo chúng sinh, Trần Minh có năng lực gì đâu?” Như sư tử bị thương, đau đớn gầm nhẹ.

Chu Dương không buồn nhắc lại, chỉ càng thêm thô bạo. Hung hăng sáp nhập, hung hăng rút ra, rồi lại hung hăng sáp nhập.

“Đừng sợ, tôi sẽ không làm em bị thương.”

“Làm em phải cầu xin tha thứ, được không...”

Dị dạng từ bên tai truyền tới, là thanh âm, hay là hồi ức?

Trần Minh nhắm mắt lại, sống chết túm chặt lấy sợi dây xích đang giam cầm tứ chi.

Chu Dương hôn lên mặt cậu, khẽ giọng trấn an: “Đừng khóc, đừng khóc, em chưa từng khóc.”

Không, tôi thường xuyên khóc.

Anh lầm rồi, tôi vẫn thường xuyên khóc.

Trần Minh cho rằng Chu Dương sắp gục ngã tới nơi, ít nhất có tới cả chục lần, cậu cho rằng Chu Dương sẽ gục ngã trước mặt cậu.

Chu Dương sắp diên rồi, hoặc có lẽ, hắn đã diên rồi.

Không thể tưởng tượng, sau khi nhìn thấy xương cốt của Ly Ủy, xem được cuộn băng ghi hình Ly Ủy trước lúc chết, Chu Dương lại có thể không phát điên.

Nhưng Chu Dương vẫn đang quần quanh bên bờ vực thẳm.

“Tại sao không phát điên?” Có đôi khi Trần Minh cười mà rằng: “Như vậy mới không quá thống khổ.”

Đồ đạc được bày biện trong tầng hầm càng lúc càng nhiều. Đáng tiếc, những dụng cụ tra tấn treo khắp tường đều không nằm trong phạm vi sử dụng, khi Chu Dương phần nộ thường sẽ dùng thân thể của chính mình để đảm đương hình cụ.

Chu Dương rất ít khi quay trở về căn phòng của mình ở trên tầng hai, phần lớn thời gian hẩn đều ngủ gật ở nơi này, thời gian còn lại có lẽ đều ở thư phòng.

Không có gì mới mẻ ngoài xiềng xích, tình ái cuồng bạo, tranh luận vô dụng, ngõ cụt của một thể thân có chết cũng không chịu làm thể thân, Trần Minh không tìm ra được phương hướng.

Chu Dương cũng vậy.

Có thể khiến Trần Minh chấn động, chính là vào một ngày nào đó, xuyên qua cánh cửa tầng hầm nhìn thấy một gương mặt trẻ măng.

Gương mặt trẻ măng, bờ môi hồng thắm, lông mi run rẩy không ngừng.

Trần Minh sửng sốt một hồi lâu, mĩa mai động động hai tay, để cho bộ gông xiềng trên người mình vang lên âm thanh lách cách.

“Đừng nhận lầm, tôi không phải anh trai của cô.” Từ kẽ răng gằn ra mấy chữ, cậu gượng cười châm chọc.

Đôi mắt như mèo con kia trợn trừng thật lớn, chớp cũng không chớp, lẳng lẳng nhìn cậu chăm chú.

“Tôi không phải Ly Ủy, Ly Ủy đã chết rồi.” Dần dần Trần Minh cũng không còn duy trì được nụ cười châm biếm trên khóe môi, dốc sức lay động sợi xích sắt: “Nhìn cái gì? Tôi không phải anh cô, chính tôi cũng có em gái ruột của mình. Cút! Cút ngay!” Cậu rống lên.

Cuối cùng Vi Vi cũng chớp mắt, cô lùi về phía sau một bước, vẫn nhìn Trần Minh.

“Cút! Cút ngay cho tôi!”

Thân thể nhỏ xinh bỗng nhiên quay ngoắt đi, run rẩy bỏ vai chạy ào ra ngoài.

Từ trong hành lang, truyền tới tiếng khóc bi ai.

Trần Minh bật cười lớn trong tầng hầm, lắc lư xiềng xích, như đang nhảy một vũ điệu không ai hiểu rõ.

?

“Tôi không phải anh cô, anh cô đã chết rồi...”

Cánh cửa tầng hầm bị đẩy ra, Trần Minh vẫn đang lằm bằm rung lắc sợi xích sắt. Chu Dương bước nhanh về phía trước, nâng tay lên tát cho cậu hai bạt tai vang dội.

“Cậu còn nhẫn tâm hơn cả lang sói.” Hẩn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhẫn tâm hơn cả lang sói thì lại thế nào?” Trần Minh nghiêng răng nghiêng lợi cười: “Dù sao diện mạo của tôi vẫn giống một kẻ đã chết, kẻ mà ai trong số các người cũng không thể quên được.”

Phần bụng bỗng nhiên bị trúng một quyền, Trần Minh ngẩng mặt lên, lại bị một bạt tai đánh cho nổ đom đóm mắt.

“Cậu là đồ điên, đồ điên!” Chu Dương dùng khuỷu tay thụi, dùng đầu gối đá, cổ họng khản đặc: “Tại sao không thể quay về như trước đây? Như trước thì có gì không tốt? Rốt cuộc cậu đang cố chấp cái gì?”

Như trước đây, dưới những ánh tà dương mờ mờ lung lờ ảo như trước đây.

Vô số lời ngon tiếng ngọt, suy tính thiệt hơn lẫn đầy đường mật như trước đây.

Trong không trung, dập dờn tiếng ca trầm thấp của Chu Dương như trước đây.

“Tại sao không thể quay về như trước đây? Tại sao chúng ta không thể quay về như trước đây?”

“Tôi biết em không phải Ly Ủy, tôi chỉ muốn em thỏa hiệp một chút, cũng thỏa hiệp một chút giống như tôi trước đây vậy.”

Muốn? Không phải cầu xin sao? Tôi khi đó cũng như tôi hiện giờ, yêu người cận kề tuyệt cảnh.

Anh đang cầu xin sao?

Cũng như tôi ngày đó quỳ trên mặt đất, cầu xin anh đừng xem nhẹ tôi hơn cả bộ xương khô của Ly Úy?

Cũng như tôi ngày đó kiệt lực thét gào, cầu xin anh đừng cố định tôi lên hình đài thể thân vĩnh viễn?

“...Trước đây, quay về như trước đây?”

Xiềng xích được cởi ra, Trần Minh trượt xuống, ngã vào lớp thảm thật dày đã được đệm dưới mặt đất.

Có người ôm lấy cậu, thống khổ chạm lên khoe môi rỉ máu của cậu: “Đừng cố chấp như vậy, cho dù chỉ thỏa hiệp một chút cũng tốt rồi, hãy để chúng ta quay về như trước đây.”

Trước đây, là khi Ly Úy chưa chết? Là trước đây khi Trần Minh còn chưa biết thân phận của chính mình? Là trước đây khi chưa nhìn thấy những khúc xương khô kia? Là trước đây khi anh còn chưa hủy diệt đi thứ duy nhất thuộc về tôi?

“Em không làm được, dẫu em giày vò bản thân đến thế nào cũng không làm được. Tôi vĩnh viễn không thể quên Ly Úy, không ai có thể khiến tôi quên Ly Úy.” Chu Dương nghẹn ngào hỏi: “Em đã từng làm được rất tốt, em đã từng khiến cho cả hai chúng ta đều nhận được niềm vui, em an ủi tất cả mọi người. Quay về như trước đây, hãy quay về như trước đây, khi mà em còn chưa ghen ghét Ly Úy.”

“Không...”

“Tại sao? Tại sao!” Chu Dương phần nộ gầm rống, lay lắt thân mình đơn bạc của cậu.

“Trước đây...” Cậu hé mở đôi mắt bị đánh đến phù thũng, trống rỗng vô hồn nhìn về phía trước, bất đắc dĩ mỉm cười thê lương: “Trước đây, tôi còn chưa yêu anh sâu sắc đến vậy.”

____Hết____

24. Chương 24

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Kể từ hôm ấy, Trần Minh được chuyển ra khỏi tầng hầm.

Chu Dương cũng không động thủ với cậu nữa, khi hai người đối diện nhau, hết như có một bức tường vô hình đang ngăn cách.

“Em không cần phải quá yêu tôi, không cần quá yêu tôi.”

“Đừng sợ, tôi sẽ dốc sức bảo vệ em, không để cho kẻ khác làm tổn thương em nữa.”

Trần Minh trở thành một con búp bê không thể động đậy, Chu Dương đứng giờ tiêm thuốc cho cậu, khiến tay chân cậu vô lực, ngay cả đứng cũng đứng không vững. Mỗi ngày, cậu được Chu Dương bế vào phòng tắm tẩy rửa, được Chu Dương bế về bàn đứt cơm, được Chu Dương bế về lại bên giường.

Những lúc Chu Dương tới thư phòng làm việc, sẽ an trí cậu ngồi ở sofa cạnh bên.

Sofa vẫn rất thoải mái, thoải mái như trước đây cậu nằm trên đó chợp mắt vậy.

“Đừng để Tiểu Bạch Kiểm chạy đi Nhật Bản, chơi phụ nữ cả ngày cả đêm, chịu được sao?” Chu Dương thông dong truyền xuống từng mệnh lệnh: “Tìm cho hắn một cô xinh đẹp hiểu chuyện chút, tận lực dỗ dành hắn.”

“Việc này rất nguy hiểm, không thể để Lão Lang nhúng tay vào. Hấn nhất định muốn đi? Không được, điều hấn tới nông trường ở Canada, cứ nói là tôi bảo.”

“Báo với các huynh đệ, không được phép nhắc tới một chữ Ly trước mặt đám Đầu Trọc, ngay cả những chữ có cách phát âm tương tự cũng không được.”

“Vi Vi... lại tự giam mình trong phòng? Tôi xử lý xong mọi việc sẽ tới thăm nó. Phái người trông coi cho kỹ, nếu để xảy ra bất trắc, tự mình kết liễu đi.”

Âm giọng càng lúc càng nhỏ, Chu Dương cẩn thận đặt điện thoại xuống, đi tới trước sô pha, cúi đầu, tham lam ngắm nhìn.

Ngủ rồi sao?

Vẫn là băng ghế sô pha này tốt, ngoan ngoãn ngủ rồi, lông mày cũng không nhăn nhu.

Chết tiệt, gây đến khắp người chỉ còn toàn xương. Chu Dương nghiêng răng.

Ngồi khuyu xuống, vô thanh vô tức sát lại gần. Lồng ngực gây đến lộ cả xương sườn nhẹ nhàng phập phồng lên xuống, chỉ chút đủ loại vết thương.

Ly...

Hấn đau lòng thở dài, Ly sẽ không để lưu lại vết thương như vậy.

Hấn tỉ mỉ quan sát khuôn mặt đang say ngủ, dường như nhất định sẽ không tỉnh lại quá nhanh, liền dè dặt duỗi ra một đầu ngón tay, như có như không vuốt nhẹ vết sẹo trắng nhợt trước lồng ngực.

Nhịp thở đều đều phun trên mặt, ngựa ngựa.

Bỗng nhiên cảm nhận được phía sau có gì khác thường, Chu Dương cảnh giác quay đầu lại.

Vi Vi đang đứng sau lưng, lặng yên quan sát hấn.

“Vi Vi?” Chu Dương đứng dậy.

Hấn có thể ung dung mỉm cười với những nhân vật đáng sợ nhất trên thế gian, nhưng hôm nay đối diện với đôi mắt to tròn của Vi Vi, lại có chút lúng túng bất an.

Vi Vi lặng yên bước tới, dừng lại trước mặt Chu Dương, ngẩng đầu nhìn Chu Dương. Lúc này Chu Dương mới phát hiện trong bất tri bất giác mình đã đứng chắn trước sô pha, hấn mất tự nhiên lùi ra một bước.

Vi Vi đi tới bên sô pha, cúi đầu nhìn người đang nằm trên đó.

“Sao lại gây như vậy?” Bỗng nhiên cô cất tiếng.

Trong thư phòng trầm lặng, chỉ có tiếng hô hấp khe khẽ của Trần Minh.

“Thương tích nhiều như vậy...”

Chu Dương quay người đi, lạnh lùng nói: “Là cậu ta tự chuốc lấy.”

Vi Vi trầm mặc, khẽ giọng thở dài: “Chu đại ca, anh thật tàn nhẫn.”

“Cậu ta không phải Ly Úy, dựa vào cái gì anh phải đối tốt với cậu ta?” Chu Dương lãnh liệt châm biếm, tựa hồ một câu nói kia của Vi Vi đã chọc giận hấn, cơn tức bùng lên, hấn xoay người bước tới trước sô pha, túm lấy Trần Minh còn đang trong mộng đẹp, liều mạng rung lắc: “Đây là thư phòng của tôi, không phải chỗ nghỉ ngơi của cậu, không được phép ngủ, cậu không có tư cách ngủ ở đây!”

Trần Minh bất ngờ bị lay tỉnh, nhận ra người đang túm lấy mình chính là Chu Dương, liền nhú mày lại, khẽ giọng không có bao nhiêu khí lực: “Đừng chạm vào tôi.”

Chu Dương dường như hiểu được, sức nặng của người trên tay nhẹ đến khiến người ta phải kinh hãi, hấn trầm giọng hừ một tiếng, buông lỏng tay ra, để Trần Minh ngã trở về sô pha, xoay người quay về trước bàn làm việc, mở ra tập văn kiện trước mặt.

Vi Vi khẽ dịch chân.

“Đừng tới đây.” Trần Minh trầm giọng nói.

Bàn chân cứng đờ lại.

Trần Minh trầm mặc một hồi lâu, dường như nhớ tới chuyện gì thú vị, nặng nề cười rộ lên: “Tôi đã lên giường với Chu Dương rất nhiều lần, công phu của hắn thật không tồi. Chẳng phải cô muốn giết tất cả những gã đàn ông làm tình với Chu Dương ngoài Ly Ủy sao? Trong giày cô chẳng phải luôn mang theo một con dao bạc nhỏ sao?”

Thân hình nhỏ xinh bởi vì tiếng cười của cậu mà trở nên cứng đờ, bắt đầu run rẩy.

“Lại đây, để tôi xem cô có xứng làm em gái của Ly Ủy không nào.”

Ánh mắt Vi Vi thống khổ mà phức tạp. Cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt gầy yếu của Trần Minh, bỗng nhiên quay mặt đi, hô hấp trở nên hỗn loạn, tựa hồ sẽ nhịn không được mà bật khóc rống bất cứ lúc nào.

Chu Dương này giờ vẫn không đem lực chú ý đặt vào tập văn kiện, hắn đẩy phất văn kiện trước mặt ra, đứng dậy: “Vi Vi, mặc kệ cậu ta, Chu đại ca cùng em ra ngoài đi dạo một chút.” Hắn phóng mềm thanh điệu, đi về phía Vi Vi.

“Không không, Vi Vi, cô không xứng làm em gái của Ly Ủy, làm việc phải quyết đoán một chút, cô yếu nhược như vậy, Ly Ủy ở trên trời sẽ khóc...”

“Câm miệng!” Chu Dương ngoảnh phất đầu sang, lửa giận bắn ra từ trong mắt hắn.

Vi Vi đứng sững như hóa thạch, mím chặt môi, lúc Chu Dương sắp đi tới trước mặt cô, bỗng nhiên cô khê động bờ môi, như sắp sửa bạo phát, phát ra một tiếng thét thất thanh.

“Anh! Anh! Anh! Anh! Anh...” Vi Vi thét lên chói tay, dùng hai tay bưng lấy lỗ tai mình, nhắm chặt mắt lại, nước mắt như mang theo máu tươi rùng rùng chảy xuống, từng tiếng từng tiếng dồn dập cấp bách.

Âm thanh như chim hoàng oanh bị xé nát.

Một luồng lạnh lẽo bị thương rít gào quét tới, bóng đen tối mờ đè nặng lên trái tim mỗi người đang có mặt trong phòng.

Sự phát tiết tàn nhẫn của Trần Minh bị tiếng thét chói tai này cắt thành vô số mảnh nhỏ, khuôn mặt tái nhợt dừng lại sự khiêu khích vô cớ, bất giác gọi một tiếng: “Vi Vi...”

Một tiếng này của cậu nhỏ đến quả thực không thể nghe ra, thế nhưng lại bị Vi Vi nghe được. Bỗng nhiên cô ngừng hét, ngơ ngẩn nhìn Trần Minh, ngay tại khoảnh khắc Trần Minh nghĩ rằng cô sẽ bổ nhào lên người mình khóc rống, cô lại bất ngờ xoay người, lao ra khỏi thư phòng.

“Vi Vi!” Chu Dương vội vã đuổi theo.

Trần Minh lặng im nhìn bóng người biến mất trước cửa, khổ sở nhắm mắt lại.

Không thể động, từ trong ra ngoài, cậu đều không thể động.

Từ tâm hồn đến thể xác, đều mệt mỏi rã rời, thật sự không thể động.

Cậu cuộn mình vào ghế sofa mềm mại, không chút nhúc nhích, tựa như một người đã chết, tưởng tượng người chết sẽ đoạn tuyệt hô hấp như thế nào, rữa nát trong không gian như thế nào.

Chu Dương quay về thư phòng, nộ khí xung thiên đi tới trước mặt cậu: “Tại sao làm tổn thương Vi Vi? Làm tổn thương một cô gái có thể khiến cậu cảm thấy thống khoái sao?”

Trần Minh mở bừng mắt, trừng trừng nhìn hắn thật lâu, từ trong ánh mắt dần dần rướm ra nét ảm đạm: “Xin lỗi.” Cậu thấp giọng nhận lỗi.

Chu Dương ngạc nhiên, hắn không ngờ Trần Minh lại biết nhận lỗi. Ánh mắt hung tợn của hắn dần dần dịu xuống.

“Rốt cuộc cậu muốn gì?” Chu Dương khuyu người xuống, giọng điệu phóng mềm, cùng cậu đối mắt, khoảng cách gần đến không thể gần hơn: “Rốt cuộc cậu muốn tôi cho cậu thứ gì?”

“Thứ gì anh cũng có thể cho,” Trần Minh nhắm mắt lại, thở dài: “Nhưng thứ gì cũng không thể cho được hoàn toàn.”

Cái gì cũng không hoàn toàn.

Tôi không cam lòng, tôi không cam lòng.

Có thể quay về như trước đây? Quay về như trước đây thật tốt biết bao.

Trước đây, tôi còn chưa yêu anh như vậy.

* * *

Dần dần ngày càng tiêu tụy, tựa hồ trái tim một khi đã bị vây hãm, sau khi ý loạn tình mê, không thể vãn hồi, chính là dần dần héo khô, dần dần tiêu tụy.

Trần Minh không có hành động nào quá khích, cũng không có ý định tuyệt thực. Chỉ có điều dần dần ăn không vô, dần dần gầy yếu.

Chu Dương không còn mang cậu theo tới thư phòng, ban ngày cậu nằm một mình trên giường, ba gã hộ lý đặc biệt luôn chờ nghe lệnh, bưng trà rót nước đi toilet, chỉ cần mở miệng là sẽ có người tiếp nhận.

Trần Minh cảm thấy mình hết như heo, hết ăn rồi lại ngủ, nhưng thịt lại không thêm được lạng nào, thậm chí càng ngày càng gầy.

Ban ngày cũng thường xuyên ngủ, có lẽ thể lực đang xấu đi, những lúc thanh tỉnh không nhiều lắm, thường thường mỗi khi mở mắt ra, mặt trời vẫn đang tỏa rạng, thời gian lê lét trôi qua, càng trôi càng chậm.

Có đôi khi bóng dáng Vi Vi lại đập vào trong tầm mắt, cô không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng chăm chú đứng nhìn cậu, không biết đã bao nhiêu lâu. Không biết Chu Dương tốn bao công sức để an ủi vỗ về, ánh mắt cô không còn mờ mịt đờ đẫn yếu đuối nữa, trong đôi mắt chăm chú nhìn Trần Minh, thường mang theo sự hoang mang cùng suy tư, nhưng cô luôn không nói lời nào. Thấy hẩn tỉnh lại, dường như biết mình không được chào đón, cô liền xoay người rời đi, để lại một bóng lưng vội vã.

“Vi Vi...” Hôm nay, cuối cùng cậu cũng nhịn không được mà cất tiếng.

Vi Vi chấn động, bước chân vội vã bỗng nhiên ngừng lại.

Trần Minh rất hối hận, đáng lẽ không nên gọi cô lại, căn bản không có lời nào để nói.

Vi Vi xoay người, chậm chậm đi tới bên giường, kéo lấy chiếc ghế kê ở đầu giường, ngồi xuống.

Trầm mặc suốt một lúc thật lâu.

“Anh thật gầy.” Vi Vi khẽ giọng nói.

Trần Minh miễn cưỡng nở nụ cười: “Vậy sao?”

“Chu đại ca nói anh rất hận hẩn. Anh không nên hận hẩn như vậy.”

“Đừng nói chuyện về hẩn, được không? Em cũng gầy.”

Vi Vi trầm mặc, mím mím môi: “Không nói về hẩn, còn có thể nói về ai? Anh không nên hận hẩn...”

“Không nên?” Trần Minh cười lạnh: “Hẩn chỉ đơn giản nhẹ nhàng một cú click chuột, đã hủy đi tất cả mọi thứ của tôi, chỉ vì cần một thể thân. Tôi không nên hận hẩn? Đúng, tôi cái gì cũng không phải, hi sinh cũng chỉ là một phạm nhân bé nhỏ không đáng kể. Ly Ủy, Ly Ủy là thần của các người.” Bỗng nhiên cậu ngừng lại, lộ ra biểu tình áy náy: “Xin lỗi, Vi Vi, tôi... tôi không phải có ý ấy.”

Ánh mắt trong suốt của Vi Vi nhìn cậu thật lâu.

Cô quay đầu về phía sau ra lệnh cho ba gã hộ lý: “Các anh ra ngoài cả đi, tôi muốn một mình nói với anh ấy vài câu.”

Nhìn mấy gã hộ lý biến mất sau cánh cửa, Vi Vi trầm ngâm.

“Tôi giúp anh.” Cô rút ra từ trong giày một con dao găm, kê lên cổ Trần Minh: “Cái gì anh cũng mất hết, còn sống làm gì?” Ngỡ khí bình tĩnh đến thần kỳ, tựa hồ sớm đã mưu tính lâu ngày, cái gì cũng đã suy xét kỹ càng.

Trần Minh dụi dằm nhìn cô: “Vi Vi, em thật sự là một cô gái tốt. Động thủ đi.”

Cảm giác kim loại lạnh như băng truyền tới từ cần cổ, lạnh lẽo thâm hàn.

“Anh có lời gì muốn nói không?” Vi Vi khẽ giọng hỏi.

“Không.” Trần Minh suy nghĩ một hồi, lại nói: “Có.” Cậu nhìn Vi Vi, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn, còn có... xin lỗi. Được rồi, em động thủ đi.” Cậu an tường nhắm mắt lại.

Vi Vi cũng không động thủ ngay tức khắc. Lưỡi dao vẫn kề sát trên cổ Trần Minh.

Gian phòng im lặng hệt như đã bị cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

“Anh thật sự có em gái?” Giọng Vi Vi xa xôi tựa như lụa mỏng bị gió thổi phất phơ.

Trần Minh suy tư một hồi: “Có.”

“Cô ấy trông thế nào?”

“Không biết nữa.” Nụ cười chưa xót tan ra từ khóe môi Trần Minh: “Hi vọng trông... trông giống em.” Cậu thở dài.

Dao găm kề trên da thịt đang run rẩy, Vi Vi chớp động hàng mi, dịch thể nóng bỏng nhỏ xuống mặt Trần Minh.

Con người nhộn nhạo dậy lên sóng gợn, từng đợt từng đợt, lan ra mấy vòng lặn tẩn. Bỗng nhiên cô thu dao về, thẳng người dậy: “Anh hai trên trời sẽ không trách tôi.”

Cô mở cửa phòng, gọi đám hộ lý tiến vào, lặng im biến mất sau cánh cửa.

* * *

Vi Vi lâm trận bỏ chạy cũng không thể giúp Trần Minh có được thêm bao nhiêu cơ hội sống sót. Chu Dương chấn kinh ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình, ngừng việc tiêm thuốc ức chế hoạt động cho cậu, cũng ngừng phát tiết dục vọng trên người cậu.

Nhưng Trần Minh vẫn quá hư nhược rồi.

Chu Dương thường dùng ánh mắt lo lắng để chăm chú nhìn cậu. Ánh mắt hẩn khiến cõi lòng Trần Minh trĩu nặng, Trần Minh luôn lặng yên quay mặt đi, không tiếp xúc với ánh mắt của hẩn.

“Em hận tôi đến vậy sao?” Chu Dương thấp giọng thì thầm.

Hẩn mời bác sĩ và chuyên gia dinh dưỡng nổi tiếng nhất tới chăm sóc cho Trần Minh.

Trần Minh rất thực tế gợi ý: “Hiện giờ kỹ thuật giải phẫu thẩm mỹ rất phát triển, tìm một người thông minh lanh lợi rồi làm phẫu thuật đổi thành khuôn mặt của Ly Uy, so với thể này tiết kiệm hơn nhiều.”

Chu Dương không lên tiếng, quay đầu sang trừng nhìn bác sĩ: “Bảo trụ cậu ta, chính là bảo trụ tính mệnh của cả nhà anh.”

Bác sĩ dốc sức nỗ lực, ngày nào cũng ra ra vào vào, hàng loạt đợt kiểm tra thân thể, hàng loạt lần thảo luận kế hoạch điều trị.

Vô số người vây quanh Trần Minh, bận rộn đến thiên hôn địa ám, cuối cùng cũng có được một chút hiệu quả.

Trần Minh đã có thể xuống giường.

Chu Dương nghe theo lời dặn dò của bác sĩ, không để Trần Minh phải chịu thêm sự kích thích nào về mặt tinh thần nữa, đã rất lâu rồi hẩn không xuất hiện trước mặt Trần Minh.

Việc đầu tiên mà Trần Minh làm sau khi bước xuống giường chính là vật lộn, gắng sức không để đầu gối nhũn ra, đi về phía cửa phòng. Cậu không thể nói rõ tại sao mình lại khát khao mở ra cánh cửa ấy đến vậy, có lẽ cảm giác có thể tự mình mở cửa, khiến cậu tràn đầy ham muốn có thể thoát khỏi cơn ác mộng này.

Cạch. Cậu vận nắm đấm cửa, vui sướng nghe tiếng cửa bật mở.

Cậu có thể động rồi, có thể xuống giường đi lại rồi. Bị giam cầm quá lâu, ngay cả hương vị của tự do cũng trở nên xa lạ.

Cậu nhin không được để lộ ra một nụ cười như đứa trẻ, thế nhưng nét cười lại đông cứng trên mặt ngay tức thì.

Đằng sau cánh cửa, chính là Chu Dương. Đôi mắt thâm sâu động nhân đã nhiều ngày không thấy kia, đang nhìn thẳng về phía cậu.

“Em có thể xuống giường rồi.”

Trần Minh nhìn hẩn, không lên tiếng.

Bác sĩ từ phía sau chạy tới, vô cùng lo sợ nói: “Chu tiên sinh, bệnh nhân chỉ vừa có chút biến chuyển tốt, tạm thời không nên...”

“Tôi không có ý gì, chỉ là thử nhìn một chút thôi.” Chu Dương xoay người lại, ung dung bình tĩnh: “Cậu ấy có thể đi lại ở tất cả các phòng, không vấn đề gì.” Hẩn định rời khỏi hành lang, nhưng mới đi được vài bước lại xoay người về, nhìn Trần Minh này giờ vẫn không lên tiếng.

“Hôm nay cùng ăn cơm đi, tôi bảo đầu bếp chuẩn bị mấy món em thích.”

“Anh biết tôi thích ăn gì sao?” Trần Minh lạnh lùng quay về phòng: “Những thứ anh chuẩn bị đều là Ly Ủy thích, anh vĩnh viễn đừng hòng biết được tôi thích thứ gì.”

Sắc mặt Chu Dương bỗng nhiên biến đổi, hẩn bước nhanh về phía trước, túm lấy bả vai Trần Minh: “Cậu muốn tôi phải làm thế nào? Ngoài việc bức tôi quên Ly Ủy, cậu còn nguyện vọng gì nữa? Cậu nói, cậu nói đi!”

“Chu tiên sinh, người bệnh...”

“Câm miệng, cút ngay cho tôi!” Chu Dương rống giận, tiếp tục nhìn thẳng vào Trần Minh: “Cậu thì tính là cái gì? Cậu có gì đặc biệt hơn người? Cậu làm sao so được với Ly Ủy? Cậu có chỗ nào đáng để tôi đối xử với cậu như vậy? Cậu lấy gì so sánh với Ly Ủy? Cậu cái gì cũng không phải! Ly so với cậu tốt hơn cả ngàn lần, cả vạn lần, chục vạn lần!”

Trần Minh bị rung lắc kịch liệt chỉ gật đầu cười.

“Phải, anh nói đúng.” Cậu khẽ nói: “Tôi cái gì cũng không phải, và Ly Ủy thì đã chết rồi. Đây chính là sự thực, tôi có tư cách gì bắt anh phải quên Ly Ủy. Nguyện vọng của tôi, bất quá chỉ là muốn anh chấp nhận sự thực, Ly Ủy đã chết rồi.”

Chu Dương bình tĩnh lại, nguy hiểm nheo nheo mắt, đau đớn hỏi: “Trần Minh, làm như vậy rất thú vị sao? Tại sao hết lần này đến lần khác cậu xé rách miệng vết thương của tôi?”

“Tôi dựa vào cái gì xé rách miệng vết thương của anh? Tôi chẳng là gì cả.”

Chu Dương không đáp lời, đôi mắt đỏ hồng nhìn cậu chăm chú.

“Cũng không phải cậu chẳng là gì cả.” Chu Dương nhếch khóe môi, ác độc châm biếm: “Ít ra cậu cũng là một món hàng giả không quá tệ.”

Trái tim bị hung hăng đâm một dao, Trần Minh cảm thấy choáng váng đầu óc, có chút đứng không vững.

“Bác sĩ, tiếp tục chăm sóc, nhất định phải chữa khỏi cho cậu ta.” Chu Dương bắt chột buông Trần Minh ra, cười lạnh, xoay người rời đi thật nhanh.

Trùng trùng nhìn về hướng Chu Dương rời đi, Trần Minh rã rời ngã ngồi xuống giường.

Cái gì cũng có điểm giới hạn.

Bước qua điểm giới hạn, mọi thứ đều biến chất.

Chu Dương, điểm giới hạn của tôi quá thấp, không thể vì anh mà chịu đựng nhiều đau đớn như vậy, không thể vì anh mà xem mình như một Ly Úy khác, không thể vì anh mà vứt bỏ tâm ghen ghét đố kỵ của mình.

Tôi, tình yêu của tôi, điểm giới hạn kỳ thực rất thấp.

Từ sau hôm ấy Chu Dương không còn xuất hiện nữa. Bác sĩ hộ lý vẫn thấp thỏm bất an vây quanh Trần Minh, bọn họ quả thực là những chuyên gia có năng lực trác việt, thân thể của Trần Minh càng ngày càng khỏe hơn, nhưng trái tim lại càng ngày càng hoang vắng.

Chu Dương biến mất, cũng không thể khiến cậu dễ chịu hơn chút nào.

Trần Minh nhận được sự cho phép, có thể đi lại bên trong tổng bộ, cậu cũng không quá ham thích sự tự do bố thí này, bởi lẽ muốn ra khỏi tổng bộ là không có khả năng. Sau một khoảng thời gian dài như vậy, cậu dường như đã mất đi ham muốn bỏ trốn.

Sau khi bỏ trốn, thứ phải đối diện chính là biển người mênh mang, cậu không có lấy một người bạn thuộc về mình, cũng không có thân nhân thuộc về mình. Chu Dương đã chặt đứt lối về của cậu, một lần ấn phím, diệt cỏ tận gốc, chẳng chút lưu tình.

Những người làm việc tương đối lâu năm trong tổng bộ đều biểu hiện ra bên ngoài vô cùng cung kính với Trần Minh, Trần Minh hờ hững tiếp nhận. Trong lòng cậu hiểu rõ, đó cũng không hoàn toàn là công do Chu Dương ra lệnh, mà bởi vì dư uy của Ly Úy vẫn còn.

Chỉ cần không rời khỏi tổng bộ, về cơ bản cậu đi đâu cũng sẽ không bị ngăn cản.

“Ly... Xin lỗi, Trần tiên sinh.” Thường xuyên gặp phải cách sửa lại xưng hô hấp tấp như vậy.

Là ai lệnh cho bọn họ dùng chữ Trần này để xưng hô với mình? Chỉ có thể là Chu Dương.

Trần Minh âm thầm nhắc nhở bản thân không nên để ý một chút biến hóa bé nhỏ như vậy.

Không biết Chu Dương đang ở đâu, biết hẳn vẫn luôn làm việc trong tổng bộ, nhưng chẳng lúc nào nhìn thấy hẳn.

Sau một lần tình cờ, Trần Minh cuối cùng cũng biết, thì ra Chu Dương đem tầng hầm trở thành phòng ngủ.

“Tầng hầm?” Trần Minh ăn không biết vị: “Là... gian phòng kia?”

Không ai trả lời.

Một mình cậu chiếm cứ chiếc giường lớn vốn thuộc về Chu Dương, không thể đi vào giấc ngủ.

Không biết kể từ khi nào, Trần Minh bắt đầu oán hận chính mình còn nhiều hơn cả oán hận Chu Dương. Cậu thống hận những giấc mơ của mình, hi vọng không thực cùng tình yêu chưa tắt ngấm cứ rối loạn không ngừng. Trong giấc mơ, Chu Dương sẽ không keo kiệt một nụ cười thuộc về Trần Minh.

“Chỉ cần em yêu tôi.”

“Tôi yêu anh.”

“Vậy là đủ rồi.”

Chu Dương trong mộng mỉm cười với cậu, nhả ra một chữ: “Minh...”

Chỉ một nụ cười, đã là giấc mộng đẹp.

Chỉ một nụ cười, đã đủ đầy rồi.

Giấc mộng thường chỉ đến khoảnh khắc nhả ra một chữ ấy là bị cắt đứt, cũng như phim điện ảnh đang đến hồi gay cấn bỗng nhiên mất điện, thật mất hứng và chán nản biết bao.

Được, được lắm, ngay cả mộng cũng biết đây chỉ là hi vọng xa vời.

Một nụ cười thuộc về mình. Trần Minh hận mình hèn mọn, mà ngay cả nguyện vọng hèn mọn như vậy, ở trong mộng cũng chỉ là hi vọng xa vời.

Không tha thứ, cậu từng lập lời thề, vĩnh viễn không tha thứ cho Chu Dương.

Vĩnh viễn không thể nào quên nỗi đau của ngày hôm ấy.

Làm sao quên được? Đau đớn hàng đêm, thấu triệt tâm phế.

Thế nhưng lòng người, so với thế sự lại càng khó đoán.

Sáng sớm chim hót véo von, khi dừng lại trước cửa, cậu mới phát hiện, hai bàn chân đã dẫn lối cậu đi tới tầng hầm.

Nơi âm u không nhìn thấy ánh mặt trời này, vẫn ẩm ướt, trên nền đất trải một tấm thảm dày không tương xứng.

Bên trong bày thêm một chiếc ti vi màn hình phẳng cực lớn, hình ảnh đang phát phản chiếu lại trên bốn vách tường, không ngừng lay động. Trần Minh đứng ngoài cửa, nghe thấy từng tiếng từng tiếng xương cốt gãy rời vang lên chói tai.

Âm thanh ấy tựa như lưỡi dao, rạch lên trái tim của mỗi người nghe được, đau khổ tựa như ngày đó lần đầu tiên Trần Minh nghe thấy, khiến người ta hận không thể chết đi.

Ai từng nghe loại âm thanh này, nhất định trái tim sẽ chảy tràn máu tươi.

Ai từng nhìn loại cảnh tượng này, trong mắt vĩnh viễn sẽ bị sắc hồng che phủ.

Có người đang lặng lẽ ngồi xem, chính là thiên chi kiêu tử của hắc bạch lưỡng đạo Chu Dương.

Hết lần này tới lần khác, mở lớn đôi mắt thâm sâu đau đớn, đem từng phân cảnh, từng mảnh huyết hoa tung bay, từng đoạn xương trắng buồn thiu rạn gãy, thu vào trong mắt, không chịu quay đầu đi, mở cho chính mình một con đường sống.

Dừng lại! Dừng lại!

Trần Minh tựa lưng lên vách tường lạnh như băng, nhắm chặt hai mắt, bịt chặt lỗ tai. Nhưng cho dù có bịt chặt thế nào chăng nữa, tiếng xương cốt bị đánh gãy vẫn tràn vào trong tai như thủy triều, rung chấn mỗi dây thần kinh, vô số bàn tay vươn ra, kéo cậu quay trở về cơn ác mộng.

Ly Ủy đang ngẩng đầu, đứng giữa đám người, mỉm cười đầy khinh miệt.

Đừng xem, đừng xem!

Đầu gối bị gậy sắt hung hăng đập trúng, cậu ta khụy xuống, nhưng vẫn ngẩng cao đầu, nghiêng mặt sang, như một con sư tử vương bị thương cao ngạo nhìn về phía đám sài lang đang vây quanh mình.

Đừng xem nữa, đừng xem nữa!

Máu từ thân thể bắn ra sờ sờ trước mắt, gậy sắt không chút lưu tình giã xuống, xương cốt gãy rời, đâm phá da thịt trời cả ra ngoài...

Chu Dương vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đã hóa thành một pho tượng trầm mặc. Hắn lặng yên nhìn, lắng lắng nghe.

“Đừng xem nữa!” Trần Minh hét lên xông vào. Cậu không biết mình lấy đâu ra sức lực, đẩy phất Chu Dương đang ngồi trước màn hình ra, xoay người trừng trừng nhìn ti vi, hết như nó là kẻ thù không đội trời chung.

Chu Dương bị cậu đẩy sang một bên, nhưng tầm mắt vẫn không thay đổi, ánh mắt ghim thật sâu vào màn hình, thâm trầm đến vậy, tựa hồ muốn dùng ánh mắt để lôi kéo người bên trong ra ngoài.

Trần Minh luống cuống trong một giây, nghiêng răng quay người đi, nhặt lên một vật gì đó, hướng thẳng về phía màn hình rồi ra sức ném mạnh: “Không được xem!” Cậu hung tợn rống lên.

Rầm! Ti vi bốc ra khói trắng.

Ly Úy trong màn hình đã biến mất, đôi con ngươi ngưng kết của Chu Dương khẽ chuyển động, đường nhìn xoay về phía Trần Minh.

“Không được xem! Không được xem! Không được xem!” Trần Minh như đã phát điên, ném về phía ti vi tất cả những gì có thể quơ được vào tay.

Ti vi màn hình phẳng siêu lớn đắt tiền, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một đồng rác vụn không thể nhìn ra nguyên hình.

“Không được xem, không được xem...” Trần Minh quay người lại, dùng sức quá độ khiến lồng ngực cậu phập phồng kịch liệt, xoay người nhìn về phía Chu Dương vẫn im lặng này giờ: “Không được xem, không được xem nữa...” Cậu gần như đã nghẹn ngào.

Chu Dương ngẩng đầu lên, bình tĩnh ngoài dự liệu.

“Cậu nói đúng, Ly Úy đã chết rồi.” Chu Dương lẳng lặng nói: “Ly Úy đã chết, em ấy đã chết rồi, xương cốt em bị đánh gãy, máu em chảy lênh láng...”

Hắn khẽ động khóe môi, trên khuôn mặt điển trai lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Bỗng dưng Trần Minh hoảng hốt, cậu khẩn trương đi về phía Chu Dương, dùng âm giọng vừa sốt ruột vừa ngập tràn nỗi dằn vặt để thì thầm: “Đừng nói nữa, anh mệt rồi, Chu Dương, anh không nên xem đi xem lại... xem đi xem lại như vậy.”

“Ánh mắt...” Hắn ngây ngẩn nhìn Trần Minh, như đang mất hồn, đôi mắt bỗng nhiên có chút quang thải, duỗi tay ra: “Ánh mắt đẹp biết bao.” Hắn dịu dàng nói, dịu dàng mỉm cười, lấp lánh trong mắt là yêu thương vô hạn.

Trần Minh theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Chỉ lùi một bước, giấc mộng đơn giản ấy đã lập tức vỡ tan, như giọt mưa rơi xuống mặt hồ, phá tan mộng cảnh như gương. Chu Dương đã bình tĩnh, bàn tay duỗi ra đông cứng lại giữa không trung, rất nhanh, lại rút về từng chút từng chút. Nụ cười mỉm của hắn không thấy đâu nữa, sống lưng lại ưỡn thẳng, ánh mắt lóe lên quang mang sắc nhọn.

“Cậu tới làm gì? Tới để nhắc nhở tôi sao?” Chu Dương lạnh lùng lên tiếng: “Không cần cậu nhắc nhở, tôi biết rõ rồi, Ly Úy đã chết. Tôi hiểu, tôi rất rõ. Ly Úy đã chết rồi.” Hắn chăm chăm nhìn thẳng vào Trần Minh, lại kiên quyết đem đường nhìn chuyển sang nơi khác, hướng về phía màn hình ti vi bây giờ chỉ còn là một đồng sắt vụn tỏa ra khói trắng.

Trần Minh miệng lưỡi khô khốc nhìn Chu Dương đang lục tìm thứ gì đó bên trong, lúc lâu sau cậu mới bình tĩnh ngộ, Chu Dương là đang tìm đĩa CD trong máy chiếu phim bị đập bể cùng màn hình ti vi. Đĩa CD có ghi lại cảnh Ly Úy trước khi chết.

Chu Dương tìm được máy chiếu phim, đập cho nó bật mở, từ bên trong lấy ra chiếc đĩa CD méo mó.

Trần Minh bất chợt xông lên, đoạt lấy chiếc đĩa đã hoàn toàn không thể nhận ra nguyên hình trong tay Chu Dương.

“Trả lại cho tôi!” Chu Dương lộ ra biểu tình hung ác.

“Không!”

Chu Dương nhào tới, đoạt lấy từ tay cậu: “Trả tôi!”

“Không! Không!” Trần Minh rống lại hắn. Cậu biết mình đánh không lại Chu Dương, cậu biết chiếc đĩa trong tay méo mó thành cái dạng này, tám phần mười đã không thể dùng được nữa, cậu biết nhất định Chu Dương không chỉ có một chiếc đĩa như vậy, nhất định còn có bản .

Nhưng cậu không thể để Chu Dương lấy đi thứ này từ tay cậu, có phải liều mạng cậu cũng không thể để hắn lấy đi. Trong ý thức của cậu chỉ còn lại duy nhất một việc này.

Ly Úy, cậu đừng mang hắn đi.

Cầu xin cậu, đừng mang hấn đi!

Trần Minh dùng hết khí lực toàn thân để vật lộn với Chu Dương.

“Đưa cho tôi!” Cánh tay cậu bị bàn tay cứng như gọng kìm của Chu Dương túm lại.

“Không!” Trần Minh gào lớn, bỗng nhiên phát lực, hung hăng đánh vào xương sườn bên trái của Chu Dương, chuyển đĩa CD từ tay trái sang tay phải, thở dốc hồng hộc. Quầng sáng bảy màu lượn vòng trong đầu, lẫn cả tiếng hát trầm lắng quẩn quanh, xoay tròn một màn như đèn kéo quân, sắc máu cùng trời xanh, gậy sắt cùng lò nung, cô em họ Mai Hoa, còn có Tiểu Bạch Kiềm, con dao của Vi Vi, phòng tắm của Chu Dương... Cái gì cậu cũng không nhớ rõ, cái gì cũng không rõ ràng, cái gì cũng mờ mịt, lý trí gì cũng đánh mất hết, mục đích gì cũng không còn tồn tại. Trần Minh nảy sinh ác tâm, cậu nghiến chặt răng, bất chấp tất cả mà phát tiết vào dòng chảy đang cuộn trào không cách nào hình dung trong huyết quản. Cậu cầm lấy đĩa CD, dùng nơi lấp lánh nhất xem chừng sắc bén nhất, hung hăng vạch về phía động mạch chủ của chính mình.

Chu Dương lập tức phát hiện, tiếng kêu sợ hãi còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, đồng tử chợt phóng đại, hấn dốc sức nhào tới. Phản ứng bản năng của hấn trước sau vẫn là hạng nhất, ở một phần nghìn giây cuối cùng liền siết chặt được cổ tay Trần Minh, cứng rắn kéo ra.

Thời gian như bị người ta bắt chợt phanh gấp, lặng yên dừng lại.

“Cậu điên rồi sao?” Chu Dương dùng một tay ôm chặt lấy Trần Minh từ phía sau, một tay nắm lấy tay cậu kéo ra giữa không trung, khàn giọng hỏi.

“Buông tôi ra.” Tay cậu đang run rẩy, cả người cậu đều đang khê run rẩy.

“Cậu điên rồi sao?” Chu Dương không để ý tới cậu, vẫn chỉ lặp lại câu hỏi ấy, ngữ khí thân mật, cũng không chờ mong đáp án: “Cậu điên rồi sao?”

Trần Minh cứng người lại, một cổ cảm giác chua xót tràn lên ngực, khiến hô hấp của cậu hỗn loạn. Trái tim cậu, trái tim cậu không thể động được nữa, dường như nó đã bị tầng tầng tơ nhện vây khốn, không có chút lỗ hổng nào để phản kháng.

Cậu buông tay ra, đĩa CD từ giữa không trung rơi xuống đất, lúc này, nó đã mất đi mọi ý nghĩa.

Trần Minh trầm tĩnh lại, chậm rãi xoay người về. Cậu đắm đắm nhìn Chu Dương, duỗi hai tay ra, chậm chậm ôm siết lấy phần cổ Chu Dương, dốc toàn lực để ôm lấy.

“Chu Dương, nhắm mắt lại, cho tôi một nụ hôn.” Chu Dương nghe theo, nhắm mắt lại, đặt xuống môi cậu một nụ hôn nóng bỏng.

Trần Minh dốc lòng cảm thụ hơi thở của Chu Dương, chờ Chu Dương lui ra rồi, mới thấp giọng hỏi: “Nụ hôn này, là dành cho ai?”

Chu Dương không trả lời. Hoặc giả hấn đã trả lời, dùng sự trầm lặng, dùng ánh mắt thâm sâu, dùng cái nhìn đắm đắm an tĩnh mà bi ai.

Trần Minh rũ mắt xuống, dòng lệ từ viền mắt mãnh liệt tràn ra.

“Tôi biết rồi.” Cậu nói ngắt quãng, như nước nở nghẹn ngào: “Tôi hiểu rồi, tôi đã rõ.”

Bỗng nhiên cậu ôm lấy Chu Dương càng thêm chặt, dùng một loại dũng khí như thiêu thân lao đầu vào lửa để tỏ bày lời mời mọc bi tráng với Chu Dương.

Màn hình ti vi bị đập vỡ vẫn dư lại hơi nóng, nền đất tầng hầm vẫn lạnh lẽo ẩm ướt.

Cậu nằm trên tấm thảm thật dày, mặc cho Chu Dương dụ dằng cỗi đi tất cả ràng buộc trên người cậu.

Điểm giới hạn, cậu muốn khiêu chiến với điểm giới hạn của tình yêu.

Trần Minh ngửa đầu về phía sau, nhiệt tình đáp lại Chu Dương, triền miên khóc nỉ non.

Chưa quên, tất cả những chuyện trước kia, tất cả đau đớn cùng oán hận, tất cả hiện thực cùng mộng cảnh, tôi đều chưa quên.

Nhưng tôi, sẽ không đem ánh mắt của mình ném về hướng trốn chạy kia nữa.

Tôi muốn ưỡn thẳng lưng, khiêu chiến với điểm giới hạn của tình yêu, chỉ bởi một nụ hôn không thuộc về mình.

Nếu tình yêu thật sự có thể vĩ đại mà vô tư, nếu tình yêu thật sự có thể chỉ cần cho đi mà không cần nhận lại, nếu tình yêu của tôi là tình yêu chân chính.

Vậy thì, tôi nhất định phải khiêu chiến, khiêu chiến với điểm giới hạn tình yêu của chính mình, ở bên bờ vực thẳm của sự sụp đổ, tôi bảo vệ một đường chiến tuyến cuối cùng vì anh, chịu đựng đau đớn này vì anh, vì anh mà xem mình là một Ly Úy khác, vì anh, vứt bỏ tâm ghen ghét đố kỵ của bản thân.

Đừng nhìn lại trước kia.

Trước kia, tôi còn chưa yêu anh sâu sắc như vậy.

____Hết____

25. Chương 25

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Thời gian trở thành một khái niệm không có quy tắc.

Trôi qua, như đang ở hiện tại. Mà hiện tại, lại cứ như quán nhiễu lấy quá khứ.

Trần Minh bắt đầu nỗ lực thay đổi bản thân. Loại thay đổi này thực sự là một chuyện rất buồn cười, tất cả mọi người đều biết hắn không phải người kia, nhưng hắn lại phải nỗ lực đem mình biến thành người ấy.

Càng buồn cười hơn chính là, mọi người đều hiểu rất rõ ràng, bất luận hắn có nỗ lực thế nào đi chăng nữa, cũng không thể trở thành người ấy.

Trần Minh dường như hoàn toàn không còn lo ngại tới những thứ khác, mục tiêu trong cuộc đời cậu chỉ còn lại duy nhất một điều – trở thành Ly Úy.

Cậu lấy một lượng lớn băng ghi hình từ phòng Vi Vi, cậu nghiền ngẫm cách ăn mặc của Ly Úy, lời nói và hành động của Ly Úy, sở thích của Ly Úy.

Cậu bắt chước giọng điệu của Ly Úy, còn cả từng động tác nhỏ nhất của Ly Úy.

Cậu chẳng hề ngưng ngừng, như thể một phần bản chất vốn thuộc về cậu đã bị thứ gì đó sắc nhọn hung hăng gọt đi mất một tầng, và cậu đang nỗ lực để tu bổ lại một lớp sơn có màu sắc khác cho chỗ đã bị gọt đi ấy.

Cậu đang mặc quần áo của Ly Úy để đi ra ngoài, vừa hay chạm mặt Đầu Trọc.

“Đầu Trọc!” Cậu chào một tiếng vang dội, dùng ngữ khí của Ly Úy mà cậu đã học được từ băng ghi hình.

Tướng mạo và quần áo của cậu, thật như một Ly Úy sống động.

Đầu Trọc ngây ngẩn cả người, hắn đứng đó nhìn chằm chằm Trần Minh.

“Dạo này cứ đi đâu vậy? Các anh em khác đâu cả rồi?” Trần Minh tiếp tục vui vẻ bắt chuyện.

Đầu Trọc rút cuộc cũng có phản ứng, khuôn mặt hắn từng vui sướng hào sảng mang theo ý nịnh nọt cam tâm tình nguyện, lúc này đã biến thành một dáng vẻ khác, đường nét dữ tợn trên mặt dường như vụn xoắn vào nhau.

Trần Minh nhìn thấy ánh mắt cực độ xem thường của hắn, sự rẻ rúng thật sâu cùng nét phần nộ khi thần thánh bị khinh nhờn.

“Phi!” Đầu Trọc hung hăng nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, như nhìn thấy thứ gì dơ bẩn chỉ hận không thể nghiền thành bột phần: “Mẹ kiếp đồ hàng giả...” Bàn tay cứng như sắt nắm lại thật chặt, hắn bước xoèn xoẹt về phía Trần Minh, như muốn nhào lên hung hăng cắn nát khuôn mặt giả mạo kia, nhưng bỗng nhiên hắn bị ánh mắt sắc bén từ sau lưng Trần Minh đâm tới cảnh cáo, sự cảnh cáo uy hiếp này khá cường liệt, bởi vậy bức hắn không thể không dừng lại trước mặt Trần Minh.

“Cách xa cậu ấy ra một chút.” Người sau lưng Trần Minh lên tiếng.

“Khốn nạn...” Đầu Trọc cảm phẩm bất bình, ngó lom lom Trần Minh.

“Tôi muốn cậu,” Giọng nói trầm thấp sau lưng Trần Minh thả chậm tốc độ, mang theo cảm giác nguy hiểm khiến người ta phải ngạt thở: “Cách xa cậu ấy ra một chút.”

“Mụ nội nó...” Lại nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, dường như chỉ liếc nhìn Trần Minh thêm một cái nữa cũng khiến Đầu Trọc không thể chịu được, hắn mang theo đầy người lửa giận không thể phát tiết mà quay đầu bỏ đi.

“Ê ê, có rảnh thì gọi các anh em tới đây, lão đại mời các cậu đi uống rượu!” Trần Minh như thể còn chưa nhận ra, lớn tiếng gọi với theo sau lưng hắn. Thấy bóng dáng Đầu Trọc biến mất rồi, cậu mới quay đầu lại, cười cười nhìn Chu Dương đằng sau lưng mình: “Tại sao huynh đệ của tôi nhìn thấy anh lại cứ như trông thấy quỷ vậy nhỉ?”

Chu Dương lặng lẽ nhìn cậu.

Trần Minh xoay người đi: “Hôm nay lão tử muốn đi uống rượu. Anh có đi không?” Cậu liếc Chu Dương, lầm bầm nói: “Anh không đi, lão tử tự đi.”

Một bàn tay chen vào dưới nách, ngăn cậu lại.

Trần Minh quay mặt về, cong môi cười như một chú mèo: “Hay anh muốn tôi bồi anh? Trên giường? Hay là thư phòng? Phòng khách cũng không vấn đề, không khí rất tốt.” Cậu thậm chí còn ném cho hắn một cái liếc mắt đưa tình học được từ chỗ Mai Hoa.

Có nộ khí mơ hồ ngưng tụ lại trong mắt Chu Dương. Chu Dương trợn trừng nhìn cậu, ánh mắt sắc bén như đâm thẳng vào cậu, nhưng Trần Minh vẫn cười hì hì nhảm chán, dáng điệu ngông nghênh, như thể càn rỡ cố tình chọc giận Chu Dương.

Cuối cùng Chu Dương không phát giận.

“Nụ cười của em, so với khóc còn khó coi hơn.” Chu Dương nói.

Trần Minh vẫn chỉ cười.

Cậu nói: “Tôi sẽ không khóc. Ly Ủy chắc không biết khóc.”

Từ cổ tay truyền tới một trận đau nhức. Bàn tay như gọng kìm của Chu Dương nắm chặt lấy cổ tay cậu, kéo cậu lại gần thêm vài bước, nghiêng răng thấp giọng hỏi: “Em đùa đủ chưa? Rốt cuộc em muốn thế nào? Em muốn bức điên tôi sao?”

“Là anh rốt cuộc muốn thế nào?” Trần Minh cũng nghiêng răng: “Tôi làm còn chưa đủ sao? Tôi không muốn làm Ly Ủy, anh ép tôi làm Ly Ủy. Bây giờ tôi toàn tâm toàn ý đi làm Ly Ủy, anh lại cảm thấy tôi đang đùa. Rốt cuộc là ai bức điên ai?”

Cậu hung dữ trừng mắt với Chu Dương.

Nhưng cậu đoán sai rồi, ánh mắt của cậu còn chưa đủ hung dữ. Chu Dương không nổi giận, trái lại hắn dụ dằng dựa sát tới, nhẹ nhàng hôn cậu. Chu Dương vừa hôn vừa hỏi: “Em đói không? Buổi trưa muốn ăn gì?”

Trong khoảnh khắc ấy, có chút cảm giác sống lưng tê dại, cũng có chút nản chí ngã lòng. Trần Minh nhớ tới quyết định của cậu, nhớ tới những thứ mà cậu đã quyết định bỏ qua và bảo vệ.

Một khi đã như vậy, còn phải cố chấp gì nữa?

Cậu thần thờ nói ra mấy chữ: “Ếch trâu, cá thái dương, và...”

“Tôi hỏi em thích ăn gì.”

“Ếch trâu, cá thái dương...”

“Câm miệng!” Bỗng nhiên Chu Dương giận dữ cắt ngang. Có thể nhận ra, Chu Dương nổi giận rồi, môi hắn mím lại thật chặt, tựa như có ai đang không thức thời mà đối đầu với hắn.

Trần Minh cũng không định tranh cãi, cậu không thèm nhắc lại, xoay người bỏ đi mấy bước, lại bị Chu Dương kéo giật trở về ngay lập tức.

“Tại sao không nói?”

Trần Minh bật cười ngắc đầu nhìn Chu Dương: “Nói gì?”

“Món mà em thích ăn?”

“Ếch trâu, cá thái dương...”

“Đủ rồi!”

Lửa giận của Chu Dương cuối cùng cũng bùng phát, mãnh liệt không ngoài dự đoán của Trần Minh.

“Em muốn làm gì? Rốt cuộc em muốn làm gì?” Hắn dùng sức túm lấy cổ tay Trần Minh, như thể muốn bóp nát nó.

Trần Minh nhú mày: “Tôi có thể làm gì? Tôi nên làm gì?” Cậu rống lên giận dữ với Chu Dương.

“Em học cái gì chứ? Em đang học cái gì? Em từng thấy tứ bất tượng (1) chưa? Em bây giờ hệt như một con tứ bất tượng...”

Bốp!

Âm thanh cái tát giòn vang kết thúc lời mắng mỏ của Chu Dương.

Trần Minh hoang mang nhìn bàn tay đang giơ ra giữa không trung của mình, cùng vệt ngón tay đỏ hồng dần dần hiện rõ trên mặt Chu Dương.

Không gian như dừng lại trong âm thanh cái tát ấy, vang vọng không ngừng trong trái tim hai người.

Chu Dương buông Trần Minh ra, hắn lùi lại một bước, sờ sờ lên mặt mình, tựa hồ chỉ như vậy mới có thể khẳng định mình thật sự đã trúng một bạt tai. Hắn đóng đinh ánh mắt trên người Trần Minh, một lúc lâu sau, mới như bình tĩnh lại mà cười lạnh hai tiếng.

“Được, em muốn làm gì thì cứ làm như thế đi.” Chu Dương lùi về phía sau một bước: “Đều tùy em.”

Trần Minh còn định nói gì nữa, nhưng dường như có thứ gì đó luôn nghẹn lại nơi cuống họng, cậu không thể thốt nên lời.

Chu Dương không đợi cậu nói, hắn đã xoay người đi nhanh về hướng nhà chính.

Trần Minh nhìn theo bóng lưng của hắn, bàn chân thân bất do kỷ cũng bước theo hai bước, rồi vội vàng dừng lại, thấy Chu Dương đã đi vào phòng, không biết tại sao trái tim cậu bỗng nhiên thắt chặt.

“Chu Dương...” Trần Minh lo lắng gọi lớn một tiếng, chạy đuổi theo vào nhà.

Chu Dương không còn ở phòng khách, chẳng biết đã lên tầng hai hay đi đâu khác. Trần Minh túm lấy một tên thuộc hạ đi ngang qua, hỏi: “Chu tiên sinh đâu? Có thấy hắn không? Hắn vừa vào đây.”

“Hình như lên tầng rồi.”

Trần Minh khẽ gật đầu, nhưng không lập tức lên tầng hai. Cậu đi xuống lầu, chạy dọc theo hành lang vang vọng, thẳng đến trước cửa tầng hầm mới khom người thở dốc. Vừa thở dốc, vừa lắng tai nghe động tĩnh trong hầm.

Trong tầng hầm không có âm thanh, trong đó là khoảng không. Dụng cụ tra tấn đã không còn, thảm trải sàn đã không còn, ti vi và máy chiếu cũng không còn, lại càng không còn hình ảnh trước khi chết của Ly Ủy vận xoắn thân kinh người ta.

Trần Minh thò đầu vào như để xác định, cẩn thận nhìn vách tường trống không, dùng sống lưng dán chặt lên hành lang lạnh lẽo để giúp mình tỉnh táo lại.

Phải, cậu là vì Chu Dương mà tiếp tục ở lại. Nếu một con người méo mó, có thể bảo toàn một người khác.

Rất nhiều loại tư vị chen chúc trong phế phủ, cậu không biết nên biểu đạt thể nào.

Lại sai rồi, lại sai nữa rồi.

Trần Minh cười khổ, cho dù làm thế nào cũng khiến Chu Dương bất mãn, cậu luôn khiến Chu Dương bất mãn.

Nhất định cậu có chỗ trời sinh thiếu hụt, loại thiếu hụt này làm cậu không cách nào nhận được tình yêu của Chu Dương, cũng làm cậu không cách nào khiến Chu Dương hạnh phúc.

Cậu tựa lưng lên tường, chậm chậm trượt xuống. Một loại chán nản khôn tả bao trùm lấy cậu.

Cậu rất sợ mình sẽ khóc, đôi lúc lại đưa tay lên sờ sờ mặt mình, thật may, vẫn luôn khô ráo. Chẳng biết đã qua bao lâu, cậu mới sực nhớ mình không nên ngồi mãi như vậy.

Nếu là Ly Ủy, nhất định sẽ không có thời điểm nào cô độc thương tâm thế này. Người nợ nhất định sẽ luôn oanh oanh liệt liệt, sống cũng thế, chết cũng vậy, tình yêu cũng tương tự.

Đứng dậy, đứng dậy ưỡn thẳng sống lưng.

Trần Minh vịn lấy vách tường để đứng lên, bước ra khỏi tầng hầm.

Khoảng thời gian này, thân phận của cậu đã không còn là một tù nhân. Phần nhiều thời gian, cậu như là người yêu của Chu Dương. Đương nhiên, tù nhân cũng vậy, người yêu cũng thế, chẳng qua là một loại giả dối cùng một loại giả dối khác mà thôi, cậu đã chẳng còn bao nhiêu tâm tư để đi phân định cho rạch ròi.

Đi tới phòng khách, theo cầu thang lên tầng, cậu khê khàng hé mở một khe hở trên cửa thư phòng.

Chu Dương quả nhiên ở bên trong, hẩn đang ngồi trước bàn làm việc, tập trung tinh thần xử lý văn kiện, dường như đã quên chút chuyện không thoải mái ban nãy. Hoặc có lẽ Chu Dương vốn chẳng hề không thoải mái.

Trần Minh khê thở phào nhẹ nhõm, bây giờ, cậu nên đi đâu làm gì đây? Cậu không biết Ly Ủy vào loại thời điểm này thì sẽ làm gì?

Có điều, tuyệt đối sẽ không có chuyện Ly Ủy dụ dỗ như một con mèo nhỏ cuộn mình nằm ngủ trên ghế sofa trong thư phòng.

Chu Dương từng nói, cơ thể của Ly Ủy rất khỏe, cậu ta luôn dồi dào tinh lực, ban ngày sẽ không đi ngủ.

Trần Minh rón rén lùi ra. Cậu lại xuống lầu, tùy tiện túm lấy một tên tiểu đệ: “Ê này! Đưa tôi đi tìm câu lạc bộ đêm, phải là loại có tiểu thư và rượu ngon hạng nhất đấy.” Mười phần khẩu khí tùy tiện bữa bãi của Ly Ủy.

Tên tiểu đệ rất hiểu chuyện, tìm câu lạc bộ đêm quả thực cũng không tồi. Mặc dù là ban ngày nhưng rất náo nhiệt. Dù sao thì đằng sau bức rèm thật dày và dưới ánh đèn laser xoay vòng kia, cũng chẳng có bao nhiêu người phân rõ được ban ngày với ban đêm.

Trần Minh móc ra từ trong túi số tiền do Chu Dương cấp, kiêu ngạo ném lên quầy rượu, rượu ngon liền được đưa lên cuộn cuộn không dứt. Cậu rót ực một ly xuống họng, từ dưới bụng bốc lên từng luồng chua cay khiến cậu không thể nào hô hấp, lại nốc thêm một ly nữa như đang phát tiết. Loại hành động này dường như thực sự có thể ức chế cơn ho sặc sụa cùng đầu óc đau nhức, nhưng bắt buộc phải nốc hết ly nợ đến ly kia không ngừng.

Khi cậu nốc tới ly thứ sáu thì tiểu thư trong quán đã đến. Quả nhiên người rất đẹp, chẳng những rất đẹp, mà còn là người quen. Vừa chạm mặt, cô liền đoạt lấy ly rượu trong tay cậu rồi ném thẳng xuống đất, lòng mày thanh tú dựng thẳng: “Mượn rượu giải sầu, có gì đáng tự hào?”

Trần Minh liếc nhìn cô: “Mai Hoa em gái, lại đây nào, gọi một tiếng anh Ly Ủy.” Cậu lại cầm lấy một ly rượu khác.

Đầu mày Mai Hoa càng nhướng cao, cô giơ tay lên, dường như muốn tát cho cậu một cái để tỉnh ra, nhưng rồi tử mĩ quan sát người trước mặt, lại không nhẫn tâm. Cô thở dài một tiếng, đoạt lấy ly rượu trong tay Trần Minh, đặt mông ngồi xuống cạnh cậu: “Hai người các anh... Hừ, chẳng hiểu là cái thể loại gì đây? Người này phát điên, người kia xem như còn tỉnh táo. Người này ổn rồi, lại đến lượt người kia chuẩn bị phát điên. Rốt cuộc các người muốn làm gì?”

“Tôi muốn...” Trần Minh trầm tư suy nghĩ, bỗng nhiên cậu túm lấy cổ áo Mai Hoa, ra sức như đang túm lấy cọng rơm cứu mạng: “Tôi muốn cứu hần, tôi muốn hần hạnh phúc. Cô có hiểu không? Mai Hoa, cô có hiểu không? Tôi muốn cứu hần!”

Mai Hoa bị cậu túm đến gần như ngạt thở, luống cuống tay chân đẩy cậu ra.

“Cậu tự cứu mình trước đi!” Mai Hoa nổi giận, thuận tay nhấc lên một ly nước đá, chẳng chút khách khí mà đổ ụp xuống đầu cậu.

“Tôi cứu thế nào?” Trần Minh lắc lắc cái đầu ướt sũng, số rượu vào bụng hôm nay đã vượt quá tửu lượng của cậu, phần dư thừa đã thấm dẫm dây thần kinh trong não, như ngọn lửa khiến những chữ còn ẩn tàng phải hiện hình, khiến tất cả những chuyện mơ hồ trước kia trở nên rõ ràng rồi đâm chích cậu đến đau đớn: “Tôi không cứu được hần, làm sao tôi cứu được? Tôi không dám đương nổi Ly Ủy, tôi vốn không phải Ly Ủy.”

Cậu mờ mịt thì thầm, bỗng nhiên lại túm chặt lấy Mai Hoa, lấp bắp mà dồn dập nói: “Tôi cố hết sức thì có tác dụng gì? Không ai có thể đảm đương Ly Ủy. Thế nhưng mà, chỉ có Ly Ủy mới cứu được hần, chỉ có Ly Ủy yêu hần. Tôi phải làm sao bây giờ? Mai Hoa, tôi phải làm sao bây giờ?”

“Cậu say rồi.” Mai Hoa rút ra chiếc khăn tay trong túi xách, giúp cậu lau trán.

Cậu nhấc tay lên đẩy khăn cô ra, chỉ một mực nhìn chăm chú vào mắt Mai Hoa: “Hần chỉ yêu Ly Ủy, cả đời chỉ yêu một mình Ly Ủy. Ly Ủy là không thể giả mạo được, cô có hiểu không?”

“Tôi hiểu.”

“Nói bậy! Cái gì cô cũng không hiểu.” Bỗng nhiên Trần Minh rống lên.

Mai Hoa lặng thinh nhìn cậu, ánh mắt mang theo bi thương cùng đau xót.

Khách khứa xung quanh đưa mắt nhìn về phía cậu, biết rằng chỉ là một người đã say, lại điềm nhiên như không quay đầu về trò chuyện.

“Cậu say rồi, cậu say rồi.” Mai Hoa không ngừng nói khẽ bên tai cậu.

“Tôi khóc rồi sao? Tôi chưa khóc đi? Tôi không muốn khóc...” Cậu không ngừng sờ lên mặt mình, ngón tay ướt dẫm, không biết là rượu, hay nước đá, hoặc giả thực sự là nước mắt.

Cậu hung hăng kêu gào đòi uống tiếp. Đèn laser trên đỉnh đầu xoay tròn liên miên không hồi kết, âm thanh ồn ào huyền ảo dội vang như tiếng bom.

“Tôi không muốn khóc, tôi khóc rồi sao?” Cậu liên tục ngắt quãng, lặp đi lặp lại câu hỏi ấy với Mai Hoa.

“Không.”

“Tôi không muốn khóc, Ly Ủy chắc là không biết khóc đâu.”

“Trần Minh, cậu không cần phải...”

“Tôi khóc rồi sao? Không có chứ?”

“Không có.”

“Hắn không thể rời khỏi tôi, hắn sẽ không yêu tôi, thế nhưng lại một mực... Hắn rõ ràng biết tôi không phải người kia.” Cậu như một đứa trẻ, ra sức truy vấn: “Tôi khóc rồi sao? Mai Hoa, tôi khóc rồi sao?” Trên mặt mang theo biểu tình say khướt đau thương.

“Không, không...” Mai Hoa liên tục lắc đầu.

Cô quay mặt đi.

Cô khóc.

Có chuyện gì bí ẩn hơn, so với chuyện một người dùng toàn bộ sức lực của tính mạng mình, để đi làm một việc mà đã biết rõ sẽ không có khả năng hoàn thành?

Chuồn chuồn đã bị chiết cánh, từ nay về sau không thể đậu trên cành cây xanh mượt kia nữa, nhưng nó cũng không thuộc về mặt đất.

Trần Minh đã say gục, cậu uống quá nhiều rồi.

Say có thể khiến người ta được trút xả, đáng tiếc sau khi trút xả, chính là khoảng không vô tận, tựa như mặt hoa bị người ta rút cạn, chỉ còn lại một chiếc bì nang trống rỗng.

* * *

Cậu mở mắt ra, ngay cả sâu trong con ngươi cũng là khoảng không trống rỗng.

Sâu trong khoảng không trống rỗng, hiện lên khuôn mặt của Chu Dương.

Trong chớp mắt ngắn ngủi này, chớp mắt trống rỗng, chớp mắt không có quá khứ và tương lai, chớp mắt không có tình yêu và thù hận, khuôn mặt của Chu Dương đại biểu cho niềm hạnh phúc giản đơn mà bình dị.

Vì niềm hạnh phúc này, Trần Minh bắt giắc nở nụ cười.

Khẽ động khóe môi, nhạt như làn nước, như sương sớm trắng mờ, như tiếng côn trùng vang vọng trong núi sâu.

Sau khi nụ cười lướt qua, tất cả quá khứ lại ồa về, Trần Minh ẩn giấu đi nụ cười. Cậu hỏi Chu Dương: “Tôi khóc rồi ư?”

“Không.” Chu Dương khẽ nói.

Trần Minh gật đầu như thể an tâm: “Vậy tốt rồi.”

“Em đã uống rượu, em không nên uống rượu.” Chu Dương vuốt ve mặt cậu, nhẹ nhàng nói: “Thân thể của em miễn cảm với chất cồn.”

“Tôi rất biết uống.”

“Em không biết uống.”

Cậu không muốn tiếp tục loại tranh luận nhàm chán này, toàn thân mệt mỏi đã rời đều đang kêu gào đòi nghỉ ngơi, cậu trở mình, co người lại thành một cục.

Chu Dương không nói gì thêm, hình như hắn đã ra ngoài, một lát sau, lại xuất hiện bên kia giường.

“Em ngủ rồi sao?” Hắn khẽ giọng hỏi, lại như đang thì thầm tự nói: “Người không biết uống rượu mà say gục sẽ rất khó chịu, đầu sẽ rất đau.”

Trần Minh nhắm mắt, yên tĩnh nằm ngủ trên giường.

Chu Dương im lặng suốt một hồi lâu, cơ hồ khiến người ta tưởng rằng hắn đã rời đi.

Nhưng giọng nói của hắn lại bất chợt vang lên thăm dò: “Em thật sự ngủ rồi sao?” Hắn thở ra một tiếng thật dài, khẽ giọng gọi: “Minh, Trần Minh?”

Ngón tay thon dài dò dẫm trên mặt Trần Minh, chậm chậm vuốt ve, như một kẻ mù đang cần thận sờ soạng, hòng phác họa ra hình dáng của người trước mặt.

“Minh? Minh?”

Chu Dương ôn nhu gọi, tiếng gọi này so với thanh kiếm tẩm độc còn khiến người ta khó chống đỡ hơn.

Trần Minh nhin không được bất ngờ ngồi bật dậy từ trên giường: “Câm miệng! Câm miệng!” Cậu trợn trừng nhìn Chu Dương: “Không được gọi! Anh câm miệng cho tôi!”

Đối diện với ánh mắt ngậy ngấn của Chu Dương, cậu sững sờ cả người.

Chu Dương rất ít khi ngậy ngấn, hẳn lúc nào cũng bưng bưng khí thế, bày mưu tính kế, lúc nào cũng tràn ngập phong độ tự tin của một vị chúa tể. Nhưng Trần Minh khẳng định Chu Dương đang ngấn ra, tựa hồ chính Chu Dương cũng không thể biết được chính xác mình vừa làm điều gì.

Chu Dương có chút bối rối, thậm chí hấn khẽ lùi lại hai bước, như không muốn thừa nhận chuyện mình vừa làm.

Phản ứng này khiến Trần Minh buông lỏng cảm xúc đối kháng, khẩu khí của cậu dịu xuống: “Anh vừa gọi loạn cái gì?”

Cách một hồi lâu sau, Chu Dương mới đáp: “Không có gì.”

Trần Minh không nói gì nữa, ánh mắt càng thêm ảm đạm, cậu lại nằm xuống, rụt vào trong chăn định ngủ, dường như nhớ tới chuyện gì, lại hỏi: “Đêm nay anh muốn làm không?”

“Trông em rất mệt mỏi.”

Trong phòng là một hồi trầm lặng.

“Chỉ cần anh muốn làm, tôi không ngại.”

Chu Dương trèo lên giường, tiến lại gần. Trần Minh gắng gượng bò dậy, bắt đầu mơ mơ màng màng cời khuy áo của mình, nhưng Chu Dương lại ngăn cản cậu.

“Để anh ôm em một chút.” Chu Dương khẽ giọng thì thầm, dùng hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

“Đừng ôm tôi như vậy.” Trần Minh khẽ giãy giụa vô ích, chỉ chốc lát sau liền từ bỏ, nhưng miệng vẫn không ngừng nói: “Chu Dương, đừng ôm tôi như vậy.” Dần dần, âm giọng trở nên mơ hồ.

Cuối cùng vẫn là quá sức mệt mỏi.

Cậu lằm bằm chìm vào giấc ngủ, ngay trong vòng tay của Chu Dương.

Đừng ôm tôi như vậy, anh quá ôn nhu rồi.

Loại ôn nhu này, bất kể là Trần Minh hay Ly Úy, đều không thể nào tiêu thụ.

___Hết___

26. Chương 26

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Trần Minh thường nhớ tới một số câu mà Chu Dương từng nói từ rất lâu trước kia.

Hắn nói: “Đây là trò chơi.”

Hắn còn nói: “Đây không phải trò chơi của em.”

Có thể đó chỉ là lời nói vô tình, cũng có thể là mấy câu nói thật lòng cực kỳ ít ỏi mà Chu Dương từng nói với cậu hồi đó. Tiếc rằng cậu đã xem nhẹ, bây giờ lại thường xuyên nhớ tới, nghiền ngẫm mãi không thôi.

Nếu cuộc đời thực sự là một trò chơi, vậy trò chơi ấy thật sự đã được đám người nhàm chán chơi đến ngập tràn cảm giác mới lạ.

Nhưng Trần Minh chán ghét sự mới lạ, cậu không trải qua nỗi sự thay đổi lần thứ ba nữa, cậu vẫn quyết định kiên trì với mục tiêu của mình. Nếu đã dự định trở thành Ly Ủy, hoặc đúng hơn là trở thành vật thay thế cho Ly Ủy, vậy không được bỏ cuộc giữa chừng.

Cậu không thể sống vì bản thân mình, cậu đã chẳng còn bản thân nữa rồi.

Cậu dự định sống vì Chu Dương, mà Chu Dương, lại sống vì Ly Ủy.

Bởi vậy, cậu cũng xem như vì Ly Ủy mà sống.

Thế gian là một thứ hỗn loạn, Trần Minh định làm cho nó trở nên rõ ràng, thế nên đến cuối cùng, một người còn sống tiếp tục sống vì một người đã chết, người mà mình thậm chí còn chưa từng gặp mặt hay nói chuyện.

Thế nhưng ở trong mộng, lại là giấc mộng đáng ghê tởm, cậu vẫn luôn có thể nghe thấy tiếng gọi ôn nhu của Chu Dương.

“Minh, Trần Minh...” Đây là tiếng của Chu Dương.

“Minh...”

Đích xác là tiếng của Chu Dương, so với lời niệm chú của Đường Tăng còn linh hơn, dẫu thế nào cũng không chạy thoát được khỏi thiên la địa võng.

“Dừng, dừng lại...” Trần Minh thống khổ bưng lấy đầu, từ trên giường ngồi dậy. Cậu không hề được nếm chút lợi ích nào của việc say rượu, ngay cả một điểm đau đớn cũng không thể quên, trái lại cái đầu còn đau đớn đáng hận hơn.

Cậu duỗi tay ra nhận lấy một ly nước ấm xuất hiện trước mặt, dùng nước làm trơn cổ họng, rồi mới ngẩng đầu nhìn xem người nào đã đưa nước cho cậu.

Vi Vi đứng ở đầu giường, bất đắc dĩ nhún nhún vai: “Chu đại ca ra ngoài rồi, hần muốn tôi bồi anh.” Cô gầy, cái cằm nhọn đi.

“Cô không cần bồi tôi.” Trần Minh nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không bỏ trốn đâu. Tôi không còn muốn bỏ trốn nữa rồi.”

“Kỳ thực, không phải bồi vì Chu đại ca phân phó mà tôi bồi. Tự tôi muốn bồi.” Vi Vi nhún mày, đánh giá Trần Minh: “Muốn đến xem tình hình của anh, đến...”

“Đến để hoài niệm một chút anh hai của cô.” Trần Minh thần tốc tiếp nối một câu, hơn nữa còn tìm một phép so sánh: “Cũng giống như hình nhân bằng sáp trong cửa hiệu, có điều hình nhân này tốt hơn chút đỉnh, biết cử động biết nói chuyện.”

Theo kế hoạch, hần là cậu nên để lộ biểu cảm thuộc về Ly Ủy, dùng giọng điệu của Ly Ủy để nói điều gì đó, nhân cơ hội ở trước mặt Vi Vi để phô bày một chút thành tích về sự thay đổi của mình. Thế nhưng cậu lại vừa nói vừa cuộn mình thành một cụm, tựa người vào đầu giường. Thần tình trên mặt rõ ràng cho thấy, cậu không hề muốn nói chuyện.

Vi Vi hừ mũi, Trần Minh không để ý tới cô, Vi Vi lại hừ mấy tiếng lớn hơn.

Ánh mắt của Trần Minh cuối cùng cũng chuyển về phía cô, môi động động, nhưng không nói gì thêm.

“Anh muốn làm tổn thương tôi.” Vi Vi liếc xéo cậu như đang khiêu khích: “Anh muốn nói mấy lời gì đó đã thương người, phải không?”

Trần Minh ngậm miệng thật chặt, cậu bước xuống giường, định đi rửa mặt chải đầu.

Vi Vi tiến lên chặn cậu lại, ép cậu phải nhìn vào đôi mắt to tròn đen láy của cô: “Anh luôn tránh tôi, không tránh tôi thì chính là dùng lời nói để đâm chích tôi.”

“Tránh ra.” Trần Minh nhú mày.

“Kỳ thực trong lòng anh rất muốn, rất muốn có một người em gái.”

Trần Minh bỗng ngẩng phắt đầu lên trừng cô: “Chính tôi cũng có em gái.”

“Thế nhưng anh muốn có người em gái là tôi đây!” Vi Vi buột miệng thốt lên: “Anh muốn làm anh trai của tôi, có phải không? Anh nói, anh nói đi!”

Trần Minh bắt đầu nghiêng rằng: “Tôi không muốn làm anh cô, căn bản không có hứng thú.”

“Anh muốn, anh muốn, anh muốn!” Vi Vi hét lên như đấu khí, cô túm lấy tay Trần Minh, không cho cậu đi qua người mình: “Anh nói, anh nói mau!”

“Buông ra.”

“Anh luôn cảm thấy mình thật đáng thương, luôn cảm thấy mình bị ép phải làm cái này cái kia, luôn cảm thấy mình thật xui xẻo...”

“Buông ra!”

“Anh muốn làm anh trai của tôi, anh nói, anh nói đi!”

“Tôi bảo cô buông tay ra!” Bất chợt Trần Minh bị khơi mào lửa giận, cậu hung dữ hất tay Vi Vi ra.

“Á!” Vi Vi hét lên chói tai.

Cô ngã xuống bên giường, co người thành một cụm. Trần Minh hoảng sợ, sững sờ một hồi lâu mới kịp phản ứng.

“Vi Vi?” Cậu vội vàng ngồi xuống, ra sức cúi đầu: “Sao vậy? Đập vào đâu rồi?”

Vi Vi không đập vào đâu, nhưng khi cô ngẩng đầu lên, trong mắt đã lập lòe hàn quang khiến Trần Minh phải lấy làm kinh hãi, ánh mắt quyết đoán ấy hết như một vị tướng quân trên sa trường điều hui tử tịc rớt cuộc đã phải hạ mệnh lệnh công kích cuối cùng.

“Tôi sẽ không để anh đi. Cả đời anh cũng không đi đâu được, tôi biết, anh đã không còn nơi nào để đi.” Vi Vi nhìn chăm chăm vào mắt cậu, khe khẽ nói: “Đây là món quà mà anh hai trên trời đã để lại cho tôi và Chu đại ca. Anh không còn nơi nào để đi, tôi sẽ không để cho anh đi.” Cô nói với Trần Minh, ôn hòa cười rộ lên.

“Anh không còn nơi nào để đi.” Cô cười, dịu dàng mà tàn nhẫn.

Cô nói: “Mai Hoa sai rồi, tất cả những lời chị ấy nói đều sai. Anh không thể đi, anh vốn chính là của chúng tôi.”

Trần Minh cảm thấy kinh hãi, cậu gần như không nói nên lời. Vi Vi duỗi tay ra, như muốn vuốt ve khuôn mặt cậu. Nhưng bỗng nhiên Trần Minh giật lùi một chút, trong tích tắc ấy, cậu gần như tưởng rằng đó chính là bàn tay của Ly Uy đã chết.

Vi Vi từ trên mặt đất đứng dậy: “Anh chờ tôi một lát.”

Cô chạy ra ngoài, không lâu sau lại hùng hù hỏ hỏ chạy về, trên tay bê một đồng quần áo lớn, dốc sức ném xuống giường: “Đây là do tôi mua trên phố dạo gần đây, đều là kiểu dáng mà anh hai thích nhất, anh ấy nhìn thấy nhất định sẽ mặc. Tôi tặng cả cho anh.”

Cô dường như đã bất chợt nghĩ được thông suốt một vấn đề khó có thể giải quyết, không còn mang vẻ bất đắc dĩ và yếu nhược của trước kia nữa. Cô bắt đầu kiên trì thuyết phục Trần Minh đi thay quần áo mới. Mãi đến khi Trần Minh chịu không nổi mà nhú chặt hàng lông mày, cô mới hoàn toàn từ bỏ sự tùy hứng và điêu ngoa của trước kia, dỗ dành Trần Minh như một đứa trẻ cần sự che chở.

“Được rồi, được rồi, không thay thì thôi.” Vi Vi hưng trí bừng bừng nói: “Anh nói một câu cho tôi nghe, được không?”

“Nói gì?”

“Ừm...” Mắt Vi Vi sáng bừng lên: “Nói con bà nó. Đúng, chính là câu này, phải nói lớn tiếng và thô lỗ vào, con bà nó.”

Trần Minh âm thầm căng thẳng.

Vi Vi nhìn cậu bằng ánh mắt đợi mong: “Nói đi.”

Cậu trầm mặc.

“Nói đi, cầu xin anh.” Vi Vi đáng thương nhìn cậu.

“Vi Vi...” Cậu quả thực không biết nên nói gì cho phải.

“Nói đi, nói đi.”

“...Con bà nó.”

Vi Vi ngây ngẩn nhìn cậu hồi lâu, sau đó lộ ra một nụ cười xán lạn: “Không sai, thật không sai!” Cô vỗ tay một hồi, cọ cọ trán lên vai Trần Minh, thở dài nói: “Anh không thể đi đâu cả.”

Sắc mặt Trần Minh trở nên tái nhợt, nhưng Vi Vi không phát hiện ra.

Vi Vi dâng trào niềm hứng thú thần kỳ, cô lại quyết liệt đòi Trần Minh cùng đi dạo phố. Cô kéo Trần Minh dùng tốc độ hành quân thần tốc để đánh răng rửa mặt và thay đồ ngủ.

Trần Minh bị cô lôi xềnh xệch ra phòng khách, cậu không dám dùng sức ngăn cản cô nữa, chỉ sợ lại làm cô ngã.

“Ê, Đầu Trọc!”

Bóng dáng Đầu Trọc lướt qua ngoài khung cửa sổ, lập tức bị Vi Vi tóm được. Cô tùy tiện gọi Đầu Trọc: “Chuẩn bị xe cho em, em muốn ra ngoài dạo phố.”

Bóng dáng Đầu Trọc lại hiện lên trước khung cửa sổ, khuôn mặt mang nụ cười cương chiều vào khoảnh khắc nhìn thấy Trần Minh liền đột ngột chuyển trầm.

“Em đi cùng ai?” Đầu Trọc trừng nhìn Trần Minh.

“Không mượn anh xen vào.” Vi Vi quay mặt đi, rất nhanh lại quay về mỉm cười với Đầu Trọc, đẩy Trần Minh ra phía trước, nói như khoe khoang: “Thế nào, rất giống chứ hả? Một chút cũng không nhận ra sự khác biệt đi?”

Đầu Trọc kinh ngạc nhìn Vi Vi, như thể cô bé trước mặt bỗng nhiên phát điên mất rồi.

“Rất giống, phải không?”

“Em điên rồi ư?” Đầu Trọc làm mặt hùng hổ với Vi Vi, rống to: “Em đi cùng tên hàng giả này làm gì?” Hắn nhảy thẳng qua ô cửa sổ để vào phòng khách từ ngoài bãi cỏ, túm giật lấy Vi Vi, gầm gừ nói: “Chu lão đại điên rồi, cô bé em cũng điên rồi sao? Em tỉnh lại cho anh!”

Hắn túm lấy vai Vi Vi định lay cho cô tỉnh ra, nhưng Vi Vi linh hoạt giãy thoát, lách sang một bên, ghéech mặt lên mắng lại: “Anh mới phát điên! Không mượn anh xen vào!”

“Hắn là hàng giả!”

“Không mượn anh xen vào!”

Trong mắt Đầu Trọc bốc lên lửa giận, hắn hung tợn trừng nhìn Vi Vi, hai bàn tay rũ bên mạng sườn siết lại thật chặt thành nắm đấm. Trần Minh sợ hắn sẽ làm Vi Vi bị thương, vô thức bước lên một bước, còn chưa đi tới trước mặt Vi Vi, má trái đã trúng một quyền.

Trước mắt chợt biến thành màu đen, cậu bị đánh đến xoay một vòng tròn, vịn lấy thành ghế sofa mới miễn cưỡng ổn định được thân mình.

“Anh làm gì thế hả!” Vi Vi không dám tin mà hét lên chói tai, bổ nhào tới bên cạnh Trần Minh.

Đầu Trọc túm lấy cô, kéo cô đi.

“Em nhìn cho rõ, tên này không phải Ly ca, em đừng giao du với hắn!”

Đầu Trọc dùng lực hung ác. Trong khoảnh khắc, cả khuôn mặt Trần Minh đều tê dại, mấy giây sau mới chậm chậm nổi lên cảm giác đau đớn, càng lúc càng kịch liệt. Mặc dù cậu đã vịn được vào tay ghế sofa để đứng cho vững, nhưng đường nhìn vẫn đang chao đảo.

“Anh đánh người làm gì?” Vi Vi đứng đối chất với Đầu Trọc.

“Anh đánh cái đồ hàng giả này! Anh sớm đã muốn đánh, để xem hắn còn dám không biết xấu hổ mà giả mạo Ly ca của chúng ta nữa không?” Đầu Trọc quay đầu sang nhìn Trần Minh, thấy gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia, lửa giận bốc lên ngàn ngút, hắn lại siết chặt nắm đấm hùng hổ xông về phía Trần Minh.

“Không được!” Vi Vi sòng chết ôm chặt lấy hắn từ sau lưng.

“Buông ra! Anh phải đánh chết cái đồ hàng giả này!”

“Không được đánh, tôi không cho phép!” Vi Vi kiên quyết không buông tay: “Hàng giả thì đã làm sao? Anh chán ghét hàng giả, vậy anh tìm cho tôi người thật về đây. Tôi muốn anh hai tôi, anh tìm anh tôi về đây, tìm về đây cho tôi, tìm về đây đi! Đã chỉ còn lại một người, anh còn muốn đánh. Anh đèn, anh đèn cho tôi!” Cô khóc òa lên.

Đầu Trọc sững sờ cả người.

Vi Vi buông tay ra, ngồi thụp xuống bậc cầu thang: “Anh đánh chết anh ta, anh đèn người thật cho tôi...” Bả vai run lên bần bật, cô vùi hẳn mặt vào hai cánh tay.

Nước mắt từ kẽ tay cô tí tách chảy xuống, nhỏ lên nền nhà không nhiễm một hạt bụi.

Đầu Trọc lúng túng vò đầu: “Đừng khóc, ài, cô bé đừng khóc...” Hắn đã không còn hưng trí để đánh Trần Minh, đi đi lại lại vòng quanh Vi Vi, không ngừng giậm chân, thỉnh thoảng lại quăng ánh mắt chán ghét về phía Trần Minh.

Đường nhìn của Trần Minh cuối cùng cũng không còn chao đảo, cậu nhìn Vi Vi, cảm thấy cổ họng như trào lên từng trận cay đắng.

Cái gì cũng rối loạn.

Cái gì cũng biến thành trò cười.

Thì ra thâm tình và hi sinh, đến cuối cùng lại biến thành một trò cười nhảm chán như vậy.

“Em sẽ mãi ở bên tôi?”

“Em sẽ mãi yêu tôi chứ?”

“Chỉ là trò chơi.”

“Đây không phải trò chơi của em.”

“Em chỉ là một quân cờ...”

Trần Minh bắt đầu lắc đầu, dần dần càng lắc càng mạnh. Trời đất bắt đầu xoay tròn, hết như một bộ máy lọc nước cỡ lớn.

Thế nhưng không quảng ký ức đi được.

Thế nhưng không quảng quá khứ đi được.

Thứ quảng ra chỉ là thương tâm cùng phiền muộn càng lúc càng nhiều, không thể xóa đi.

Tiếng khóc kiềm nén đau khổ của Vi Vi và tiếng an ủi sốt ruột của Đầu Trọc cũng không xua đi được.

Cậu điên cuồng lắc đầu, khiến đất trời cũng điên cuồng xoay chuyển.

Mãi đến khi một loại ánh sáng an tĩnh bất ngờ tràn mạnh vào thế giới đang xoay chuyển của cậu, thành linh ngăn lại tất cả tàn số đang xoay tròn.

Có người ôm ghì lấy cậu, nhiệt độ cơ thể ấm áp bao lấy cậu như một tấm thảm thật lớn, không cho phép bất kỳ sự lay lắc nào tiếp tục.

“Sao vậy?” Hơi ấm kề sát, âm giọng khiến người ta cảm thấy an tâm: “Xảy ra chuyện gì?”

Trần Minh quay đầu lại.

Chu Dương đã trở về, hắn đang ôm cậu, hắn đang kề sát bên cậu.

“Mặt em làm sao vậy?” Chu Dương nhìn thấy rõ mặt cậu, trong mắt lập tức xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Chu Dương quay đầu tìm kiếm bóng dáng Đầu Trọc.

Bầu không khí nguy hiểm đè ép thẳng lên những người đang có mặt trong phòng khách.

“Mặt tôi, đau quá.” Bỗng nhiên Trần Minh cất lời, kéo lực chú ý của Chu Dương về.

Chu Dương cẩn thận quan sát mặt cậu một hồi, dùng đầu ngón tay chạm khẽ lên. Trần Minh lập tức hít ngược một luồng khí lạnh, sợ hãi rụt lại một chút.

Lông mày Chu Dương nhíu lại thật chặt: “Về phòng, anh giúp em xử lý một chút.”

Hắn không để ý tới những người khác, trực tiếp đem Trần Minh quay về phòng chủ nhân.

“Ngồi trên giường, đừng động đây.” Chu Dương đi về phía tủ lấy ra hòm thuốc khẩn cấp, lúc trở về ánh mắt vừa chạm tới đệm giường, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Trần Minh nhìn xuôi theo tầm mắt hắn: “Đây là của Vi Vi tặng tôi.”

Chu Dương sầm mặt, lửa giận tích tụ cơ hồ cuộn cuộn chảy ra từ trong đáy mắt. Hắn đặt hòm thuốc xuống, dùng hai tay ôm hết đồng quần áo lộn xộn trên giường lên, xoải hai ba bước đến trước cửa sổ, dùng sức đem tất cả quần áo quăng hết ra ngoài, thuận tay đập sầm cánh cửa sổ.

Xoảng!

Hắn đứng bên cửa sổ suốt một lúc lâu, mãi đến khi lồng ngực không ngừng phập phồng bình tĩnh trở lại, mới xoay người đi về phía Trần Minh.

“Khóe miệng rách rồi.” Chu Dương mở hòm thuốc, lấy ra một bình thuốc nước: “Có đau không?”

“Không đau.”

“Sưng hết lên rồi.”

Nước thuốc dính vào vết thương, Trần Minh khẽ giật giật khóe môi: “Không đau.”

Chu Dương liếc nhìn cậu thật sâu, tiếp tục bôi thuốc, rồi hỏi: “Có đói không? Muốn ăn gì?”

“Ếch trâu, cá thái dương...”

Xoảng!

Tiếng âm vang còn lớn hơn lúc này.

Bỗng nhiên Chu Dương đứng phắt dậy, ra sức hất tung hòm thuốc xuống đất.

Sau tiếng loảng xoảng, là sự im lặng tử tịch bao trùm căn phòng.

Đủ loại nước thuốc màu sắc khác nhau, chảy ra từ hòm thuốc bị hất đổ đến biến dạng, tụ thành từng bãi nước nhỏ hoặc đỏ hoặc vô sắc.

“Tôi muốn biết em thích ăn gì, cho tôi một đáp án có khó đến vậy không?” Chu Dương hạ giọng, trầm thấp hỏi.

“Tôi vẫn luôn cho anh đáp án.”

“Tôi muốn đáp án thực sự.”

“Đây chính là đáp án thực sự.”

Chu Dương giận dữ trừng cậu, hồi lâu sau, mới nặng nề ngồi xuống bên giường. “Em không thích ếch trâu.” Hắn gắng sức dịu giọng.

“Tôi thích.”

“Tôi biết em không thích.” Chu Dương chăm chú nhìn cậu, chậm chậm nói rõ từng chữ.

Trần Minh lẳng lặng đối diện với hắn.

“Không.” Trần Minh rộ lên một nụ cười khó coi: “Tôi thích.”

Lửa giận đáng sợ như có thực thể bắn thẳng ra từ sâu trong đồng tử tối tăm của Chu Dương, đâm chích đến làn da cũng thoáng phát đau. Hắn nghiến răng, dùng âm giọng vừa tràn đầy lực uy hiếp vừa có từ tính đặc biệt của mình để nói: “Tôi chỉ muốn biết thôi.”

Trần Minh cúi đầu suy nghĩ một hồi: “Biết tôi, hay là Ly Úy?”

Chu Dương trầm mặc.

“Cả hai người.” Cuối cùng Chu Dương nói.

“Ly Úy thích ăn nhất ếch trâu, cá thái dương, còn về phần tôi...” Trần Minh thoáng ngừng lại, rồi mới lạnh lùng nói: “Anh mơ tưởng, cả đời này anh cũng đừng mơ tưởng.”

____Hết____

27. Chương 27

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cầm Vân

Sự tình biến thành như vậy quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của Trần Minh.

Mệnh của Chu Dương thực sự đã được định sẵn chỉ có thể trở thành một đôi với Ly Úy, không biết liệu Ly Úy trên trời cũng có cảm giác như vậy hay không.

Người ngoài như cậu, bất luận có phải kẻ giả mạo Ly Úy hay không, cho dù nguyện ý vì Chu Dương mà hi sinh bao nhiêu, cũng đều phải chết không được tử tế.

Trần Minh không dò được tần số của Chu Dương, cho dù cậu yêu hắn bao nhiêu, cũng không thể dò được tần số khớp nhịp với Chu Dương.

Cậu luôn ở đầu bên này, còn hắn lại luôn ở đầu bên kia.

“Đừng ôm tôi như vậy.” Ban đêm không thể chìm vào giấc ngủ, cậu rất khó nhẫn nhịn cái ôm lẳng lặng vô ngữ của Chu Dương.

Chu Dương không bận tâm đến sự bất mãn của cậu, từ phía sau kê lên tai cậu hỏi: “Đang nhìn gì vậy?”

“Trời.”

“Đang nghĩ gì vậy?”

“Trời đi.”

“Để tôi đoán,” Chu Dương nói trong bóng đêm mật mờ: “Em thích ngắm sao.” Âm giọng rất khẽ, tựa hồ e sợ sẽ làm kinh động tới thứ gì đó.

Màu sắc của bóng đêm, dường như bỗng nhiên lại đậm thêm đôi phần.

Trần Minh nỗ lực đè nén sự run rẩy rất khẽ của mình, cậu không muốn để Chu Dương phát hiện ra mình đang run rẩy. Nhưng Chu Dương ôm cậu chặt như vậy, có lẽ đã phát hiện ra rồi.

Chu Dương lại nói: “Để tôi đoán, em cũng thích xem pháo hoa, rực rỡ đầy trời, từng đóa từng đóa pháo hoa cực đại nối tiếp nhau.”

Trần Minh bất an động đậy: “Tôi muốn ngủ.” Cậu nhủ mảy, giãy ra khỏi vòng tay Chu Dương.

Chui vào trong chăn, ẩn mình vào một nơi ấm áp khác, hoàn toàn bất đồng với vòng tay của Chu Dương, cậu dường như nghe thấy tiếng thở dài rất khẽ của hắn.

Chu Dương cũng tiến vào trong chăn, thái độ hẩn khác thường, không ngang ngạnh ôm lấy thất lưng Trần Minh. Trái lại, hắn ôn nhu nắm lấy tay Trần Minh, bắt đầu dùng ngón tay nhẹ nhàng ma xát.

“Anh làm gì vậy?” Trần Minh cực chẳng đã mở mắt ra.

“Cảm nhận một chút.”

“Cảm nhận cái gì?”

Chu Dương không trả lời. Bàn tay dưới chăn tiếp tục vuốt ve tỉ mỉ, chạm khẽ lên từng khớp ngón tay.

“Cảm nhận cái gì?” Trần Minh truy vấn.

“Em.” Chu Dương buông ra một chữ.

Chữ này tựa như một que hàn, que hàn được nung đến đỏ rực đâm thẳng vào lòng Trần Minh, “xèo” một tiếng, bốc ra làn khói nhẹ dẫn theo mùi máu tươi.

Trần Minh đau đến nỗi bất chợt ngồi bật dậy khỏi giường.

“Tránh ra!” Cậu hất tung chăn, không chút lưu tình đá thẳng về phía Chu Dương, làm Chu Dương bất ngờ không kịp đề phòng bị ngã lăn xuống giường.

Chu Dương bò dậy từ dưới đất, ánh mắt giữa bóng tối lấp lóe như dã thú đang săn mồi trong đêm.

“Trò này rất vui có phải không?” Trần Minh đứng trên giường, phần nộ hết như bị một ngọn lửa thiêu đốt: “Tôi là tù binh, anh ép tôi làm tình nhân mất trí nhớ. Tôi là Trần Minh, anh ép tôi làm Ly Ủy. Tôi xem mình là Ly Ủy, anh lại đổi một trò khác. Anh chơi đã đủ chưa? Tôi cũng là con người. Tôi chẳng qua chỉ là thấp hèn một chút, tôi chẳng qua chỉ là xui xẻo đã yêu phải anh! Tôi phải làm thế nào mới khiến anh được thỏa mãn, có phải tôi vĩnh viễn không có khả năng thỏa mãn được anh?” Cậu bị thương tổ cáo, bàn tay siết lại thành nắm đấm không ngừng run rẩy, làm thế nào cũng không thể ngừng. Thân thể dần dần cũng bắt đầu run rẩy, cảm giác đau xót lan tràn ra khiến mỗi dây thần kinh trong cậu đều bị cuốn vào.

Cậu thậm chí chẳng còn tinh lực đâu để đi lý giải Chu Dương nữa, ngã quỵ xuống giường, nắm ngón tay liều chết túm chặt lấy vạt áo ngủ trước ngực, cảm giác dương khí trong lồng ngực phập phồng kịch liệt đang càng lúc càng ít đi, thống khổ thở dốc.

Tại sao?

Tại sao một chút không khí cũng không có?

Cậu sắp ngạt thở mất rồi.

“Trần Minh, hít thở.” Có người ôm lấy cậu, vỗ lên mặt cậu: “Hít thở, hít thở.”

Cậu nhìn về phía âm thanh truyền tới, ánh mắt như ngọn nến sắp tắt sáng lên một chút.

“Cút ngay!” Cậu dùng hết khí lực đẩy Chu Dương ra.

Chu Dương lùi về phía sau, trái tim Trần Minh bất chợt trầm xuống. Bỗng nhiên cậu nhào lên túm lấy cổ áo Chu Dương, ngẩng đầu tuyệt vọng hỏi: “Tôi làm còn chưa đủ ư? Tôi yêu còn chưa sâu ư? Tại sao những việc tôi làm luôn không phải thứ mà anh mong muốn? Chu Dương, nói cho tôi biết, tôi phải làm sao mới có thể khiến anh hạnh phúc? Anh nói cho tôi biết, anh nói cho tôi biết đi!”

Chu Dương mím chặt bờ môi mỏng, trong gian phòng tối om, ánh mắt lấp lánh như vì sao của hắn lập lòe thứ quang mang khác thường. Nhưng hắn không nói gì cả, chỉ lặng yên nắm lấy cổ tay Trần Minh, nỗ lực để cậu an tĩnh lại trong lòng mình.

Nhưng Trần Minh vẫn không ngừng vặn vẹo, như muốn tìm kiếm một con đường sống trong đêm đen tuyệt vọng.

“Anh bắt đầu chán ghét tôi rồi, phải không? Anh cảm thấy tôi không có tư cách thay thế Ly Úy, lại muốn ngoảnh lại nhìn xem Trần Minh là cái dạng gì.” Ánh mắt cuồng loạn của Trần Minh khiến người ta hoảng sợ, cậu truy vấn từng chữ rõ ràng: “Anh muốn biết Trần Minh sao? Anh muốn biết cái người hàng đêm ngủ bên cạnh mình, thực sự là một người như thế nào sao?”

Cậu si ngốc nhìn Chu Dương, chờ đợi câu trả lời của hắn. Các khớp ngón tay cậu bởi vì dùng sức quá mức mà trở nên trắng bệch.

Chu Dương nghiêm túc nhìn cậu thật sâu: “Tôi muốn.”

Khí tức của Trần Minh bỗng nhiên tiết ra, như bất chợt mềm nhũn xuống, không còn như một cây cung bị kéo căng.

“Anh muốn...” Khóe môi tràn ra một tia cười khổ, cậu quay mặt đi, khe khẽ nói: “Rốt cuộc anh cũng muốn biết về Trần Minh.”

“Để anh thỏa mãn lòng hiếu kỳ đối với Trần Minh rồi, anh sẽ lại nhớ tới Ly Úy. Đến khi ấy, anh sẽ lại ép tôi trở thành Ly Úy.”

Cậu trầm mặc, ngẩng đầu lên nhìn Chu Dương: “Không phải tôi không yêu anh, thế nhưng tôi cũng là một con người, tôi không chịu nổi từng lần tra tấn nối tiếp nhau như vậy. Anh cứ xem như tôi là một Ly Úy giả đi.”

“Trần Minh...”

Bạn đang ?

“Tôi đã không còn muốn làm Trần Minh nữa, ngay cả người tôi cũng không muốn làm nữa.” Trần Minh bưng mặt, thất thanh khóc rống.

Ly Úy không bao giờ khóc.

Nhưng cậu lại nhịn không được mà bật khóc mất rồi.

Phải, cậu là một món hàng giả, một món hàng giả không đủ tư cách.

“Xin lỗi, xin tha thứ cho tôi...” Chu Dương ôm lấy cậu, ôn nhu hôn cậu, hận không thể cho cậu tắt cả những thứ có thể: “Đừng khóc, đừng khóc thương tâm như vậy.”

Vô dụng.

Cái ôm săn sóc, nụ hôn dịu dàng, lời ngon cùng tiếng ngọt, đều vô dụng cả thôi.

Trái tim cậu đau đớn như vậy, cái gì cũng không thể ngừng lại được.

Vô dụng thôi.

Cho dù vứt đi toàn bộ lòng tự tôn của mình, cũng không có tác dụng.

Hạnh phúc của anh không ở nơi tôi.

“Đừng khóc, xin em đừng khóc.”

Trần Minh sờ lên mặt mình, xúc giác ôn nhuận chảy xuống từ đầu ngón tay.

“Tôi khóc mất rồi, xin lỗi, thật xin lỗi.” Cậu ôm lấy Chu Dương, lặp đi lặp lại lời xin lỗi: “Không phải tôi không yêu anh, nhưng tôi làm không được. Ly Ủy là không thể lặp lại, tôi căn bản không thể làm được.”

“Đừng khóc nữa, Trần Minh.”

“Trần Minh đã không còn nữa rồi, đã không còn Trần Minh nữa rồi.” Cậu khóc nói: “Chu Dương, cái gì tôi cũng đem cho anh, nhưng vẫn không thể khiến anh hạnh phúc, tôi đem mạng sống của mình bồi cho anh đi vậy.”

Trong khoảnh khắc ấy, Chu Dương nghe thấy một âm thanh rất khê truyền tới từ sâu trong lồng ngực mình.

Ở nơi sâu thẳm ấy, thì ra vẫn luôn cất giấu một trái tim nho nhỏ khác.

Trái tim nho nhỏ này, chính vào khoảnh khắc ngăn ngừi kia, nát tan.

____Hết____

28. Chương 28

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Sự nghiệp của Đằng Thanh Nghiên đang phát triển rực rỡ. Vào hai giờ sáng, bất ngờ gã bị mấy người đàn ông toàn thân tỏa ra khí vị hắc bang “lê phép” mời xuống khỏi chiếc giường lớn êm ái của mình, nhét vào một chiếc xe sang trọng, mất hồn mất vía bị dẫn tới một nơi chưa từng đặt chân đến bao giờ.

“Các vị đại ca, có chuyện gì thì từ từ nói, muốn tiền thì các... các anh cứ phân phó một tiếng.” Đằng Thanh Nghiên ôm đầu run rẩy. Từ trước tới giờ gã vẫn luôn xử sự cẩn thận, trên thương trường cũng chưa từng dám làm điều ác, dựa vào bản lĩnh của bản thân để từ từ rèn luyện, đánh đổi bằng mồ hôi nước mắt mới có được ngày hôm nay.

Cẩn thận đến ngay cả một chú kiến cũng không dám tùy tiện giẫm đạp lên, thế nào lại cũng gặp phải tình cảnh nửa đêm nửa hôm bị một đám hắc đạo đại ca vây quanh thế này?

“Chủ tịch Đằng, anh đừng sợ, chúng tôi là có việc muốn nhờ vả.” Trần Dục được xem là có tướng mạo nhã nhặn trong số các anh em, triển ra một nụ cười, ngồi thấp xuống nhìn Đằng Thanh Nghiên: “Nghe nói anh là cao thủ hacker lợi hại nhất, rất quen thuộc với việc cứu vãn dữ liệu trong máy tính?”

“Biết... biết một chút.” Nghe giọng điệu của Trần Dục, trong lòng Đằng Thanh Nghiên sinh ra một chút hi vọng, gã ngẩng đầu lên khiêm tốn nói: “Đương nhiên, khôi phục dữ liệu có thể thành công hay không, thường thường còn phải tùy vào tình huống cụ thể. Chúng tôi chỉ có thể khôi phục, không thể trùng tạo.”

Trần Dục cẩn thận đánh giá gã một hồi, tựa hồ đã giám định gã không nói khoác, “Đứng lên đi, chân đừng nhũn ra nữa.” Trần Dục vỗ vỗ bả vai gã, kéo gã dậy từ dưới mặt đất: “Đi theo tôi.”

Hắn dẫn Đằng Thanh Nghiên rời khỏi đám người, lên tầng hai, đi tới trước cửa thư phòng. Trần Dục thoáng ngừng bước trước cửa thư phòng, quay đầu lại khẽ nói với Đằng Thanh Nghiên: “Đằng tiên sinh, tôi thấy anh cũng là người thành thật. Nhắc nhở anh một câu, sau khi vào trong này, từng từ từng chữ nói ra đều phải thật tâm, từng việc làm ra đều phải cẩn thận, nếu có một chút sai sót, anh sẽ chết rất thống khổ.”

Đằng Thanh Nghiên nhìn cánh cửa gỗ dày dặn, đại khái cũng đoán được nhân vật bên trong là như thế nào, đầu gối bỗng nhiên mềm nhũn, được Trần Dục sớm đã có chuẩn bị đỡ lấy từ cạnh bên.

“Bản lĩnh anh lớn, mới có tư cách được gặp hẳn.” Trần Dược cười cười: “Làm xong việc rồi, bảo đảm anh và công ty của anh từ nay về sau sẽ nhận được rất nhiều ưu đãi.”

Hắn ngừng mỉm cười, lộ ra nét mặt nghiêm túc, quay về hướng cửa phòng, thẳng thẳng sống lưng rồi cẩn thận gõ cửa.

“Vào đi.” Một giọng đàn ông rất có lực độ truyền tới từ bên trong.

Trần Dược mở cửa, dẫn Đằng Thanh Nghiên đi vào phòng.

Không gian rộng lớn bị sự tĩnh lặng bao trùm, trong bóng tối tựa hồ ngấm ẩn nguy hiểm, chỉ có một chiếc đèn bàn nhỏ trước bàn sách, chiếu ra đường nét thân ảnh của người đàn ông cao lớn kia.

“Chu tiên sinh, người đã được đưa tới rồi.” Trần Dược hướng về phía sau nhường nhường, ý bảo Đằng Thanh Nghiên bước lên trước. Hắn giới thiệu: “Đằng Thanh Nghiên, chủ tịch của công ty hữu hạn cứu vãn thông tin Thanh Nghiên, hẳn là chuyên gia IT, cũng thường trợ giúp chính phủ chỉnh lý lại dữ liệu máy tính bị hao tổn. Thông tin cụ thể ở đây.” Trần Dược tiến lên một bước, đặt xuống bàn một tập tài liệu.

Trong bóng đêm u ám, Đằng Thanh Nghiên cảm thấy mình bị hai đạo ánh mắt đâm xuyên qua. Gã đang bị người ta dò xét kỹ càng.

“Chủ tịch Đằng, xin đừng hoảng sợ, tôi sẽ không làm anh bị thương. Tôi muốn xin anh giúp cho một việc.” Ánh mắt sắc nhọn được thu trở về, giọng nói trầm lắng tràn đầy quyết đoán của Chu Dương chậm chậm vang vọng trong thư phòng: “Trong máy tính của tôi có một phần dữ liệu, không cẩn thận đã xóa đi mất, hi vọng anh có thể giúp tôi khôi phục lại.” Hắn phân phó: “Trần Dược, bật đèn.”

Đèn chùm rực rỡ “tạch” một tiếng sáng bừng lên, trong phòng lập tức sáng trưng.

Cuối cùng Đằng Thanh Nghiên cũng nhìn thấy rõ người đàn ông trước mặt. Thân hình cao lớn rắn rỏi, lông mày rậm thẳng như kiếm, trong đôi mắt đen thâm trầm đến không thấy đáy thỉnh thoảng xẹt qua một tia tinh quang.

Ánh mắt sắc bén kia lại nhẹ nhàng lướt về phía gã, gã liền rụt người lại.

“Chủ tịch Đằng, chính là chiếc máy tính này.” Một chiếc laptop được lấy ra từ két bảo hiểm, trình trọng đặt lên bàn. “Tập tài liệu bị xóa, có tên là...” Chu Dương thoáng ngừng một chút, từ kẽ răng gằn ra hai chữ: “Trần Minh.”

Hắn nhường lại vị trí trước bàn, nói với Đằng Thanh Nghiên: “Mời anh ngồi.”

“Không không, tôi đứng là được rồi.” Đằng Thanh Nghiên vội vàng lắc đầu: “Trước tiên để tôi khởi động máy, xem qua tình hình thế nào đã.” Gã với tay về phía máy tính.

Một bàn tay tràn đầy sức mạnh, nhẹ nhàng chặn lại trước mặt gã.

Ngón tay thon dài, chỉ về chiếc ghế da trước bàn làm việc.

“Ngồi xuống.” Chu Dương nói rành mạch.

Đằng Thanh Nghiên ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Trước khi anh bắt tay vào việc, hãy loại bỏ tất cả tạp niệm trong đầu. Tôi không cho phép bất kỳ một sự sơ sót nào.” Chu Dương trầm giọng nói: “Tôi trực tiếp ấn phím delete, ngoài ra không có thao tác nào khác. Máy tính vẫn luôn được bảo vệ cẩn mật trong két bảo hiểm, tôi có thể cam đoan nó không bị chút tổn hại gì. Chủ tịch Đằng, tôi không phải chuyên gia IT, nhưng tôi biết tập tài liệu này là có thể khôi phục, phải không?”

Đằng Thanh Nghiên bị ánh mắt của hắn đè ép tới thực sự không thể thẳng nổi thất lưng.

“Việc này...” Trán gã rướm ra mồ hôi lạnh: “Tôi phải đích thân kiểm tra, rồi mới có thể cho anh câu trả lời chính xác.” Gã trộm nhìn chiếc laptop đang lặng lẽ nằm trước mặt, rồi lại dè dặt nhìn Chu Dương.

Chu Dương trầm mặc. Hắn động động ngón tay, Trần Dược vội vàng đưa tới một điều thuốc từ phía sau, giúp hắn châm lửa rồi lùi về một bên.

Chu Dương dùng ngón tay thon dài kẹp lấy điều thuốc, cúi đầu nhìn làn khói trắng mờ ảo uyển chuyển bay múa, mùi thuốc cháy dung hòa vào màn đêm.

“Bắt đầu đi.” Hần nhìn chăm chăm vào mẫu tàn thuốc rơi trên nền đất, phát ra mệnh lệnh.

Đặng Thanh Nghiên cắm điện, mở laptop lên. Khoảnh khắc ngón tay chạm tới bàn phím, tinh thần gã lập tức lại phấn chấn như trước. Đây là lĩnh vực của gã, bất kể trước mặt là tài liệu quốc gia hay tài liệu nghiên cứu khoa học đã làm hao hết tâm huyết của vô số người, cũng chẳng quan trọng.

Quan trọng là gã và đầu ngón tay của gã, còn cả những dữ liệu đang say ngủ, sắp được thức tỉnh kia nữa.

“Hệ thống không vấn đề gì, ổ cứng và phần mềm cũng không vấn đề.” Đặng Thanh Nghiên nói: “Nếu chỉ là xóa bỏ trực tiếp, vậy vấn đề rất đơn giản.” Gã gật đầu với Chu Dương, ngón tay gõ như bay trên bàn phím, lục tìm xem ổ cứng có chỗ nào bị hư hại không.

“Trạng thái ổ cứng rất tốt.” Gã lại nói.

“Anh khẳng định có thể khôi phục?”

“Tài liệu tên là Trần Minh? Nhĩ đông trần? Nhật nguyệt minh?” Đặng Thanh Nghiên vừa hỏi vừa cấp tốc dùng bàn phím gõ ra hai chữ “Trần Minh”.

Chu Dương đứng bên cạnh gã, nhìn vào màn hình máy tính: “Phải. Là một tệp tài liệu.”

Hần siết sao quan sát ngón tay của Đặng Thanh Nghiên, tiếng gõ phím như bay, hỗn loạn mà lại như có tiết tấu, nhẹ nhàng kéo động dây thần kinh hắn. Chu Dương chăm chú nhìn, mang theo một loại chờ mong cùng do dự khó có thể diễn tả.

Trong phòng chỉ có tiếng gõ bàn phím dứt quãng. Đặng Thanh Nghiên và chiếc máy tính trở thành trung tâm của sự chú ý, ngay cả Trần Dược cũng nín thở, lặng yên chờ đợi.

Tiếng bàn phím bỗng nhiên cao lên rồi ngừng bật, như một hòn đá nhỏ vô thanh vô tức rơi xuống trái tim.

“Thế nào?”

Đặng Thanh Nghiên trông có chút cứng ngắc, gã xoay người lại, ngẩng đầu nhìn Chu Dương cạnh bên.

“Khôi phục rồi?” Chu Dương âm thầm siết chặt tay ghế, thấp giọng hỏi.

“Anh trực tiếp ấn nút delete với tập tài liệu này?” Đặng Thanh Nghiên dùng giọng điệu nghiêm túc hỏi.

“Phải.”

“Không có thao tác nào khác?”

Chu Dương không chút do dự mà trả lời ngay: “Tuyệt đối không có.”

Đặng Thanh Nghiên hít vào một luồng khí đêm mát lạnh, để nó lượn vòng quanh buồng phổi, rồi lại chậm chậm thở ra toàn bộ.

“Không thể nào.” Gã nghiêm túc nói: “Tôi dám khẳng định, thứ này đã được xóa bỏ triệt để, hơn nữa là do người có kỹ thuật chuyên nghiệp xóa bỏ, một chút dấu tích cũng không có, việc này đòi hỏi phải làm rất nhiều công đoạn chuyên nghiệp.”

“Không thể nào.” Thần kinh Chu Dương căng chặt, trong mắt hắn lóe lên tinh quang thâm thúy: “Sau khi tôi xóa bỏ liên tiếp đóng máy, cất nó vào két bảo hiểm rồi khóa lại. Không ai có thể chạm tới chiếc máy tính này, ngoài tôi...” Bỗng nhiên hắn sực nhớ tới điều gì, giọng nói sượng cứng lại, ánh mắt đảo nhìn xung quanh, sau đó dừng lại trên người Trần Dược: “Vi Vi?” Hắn không dám tin mà thốt ra hai chữ.

Vi Vi có mật mã của két bảo hiểm.

Chu Dương cứng đờ tại chỗ.

Đặng Thanh Nghiên đóng máy lại, khí áp nặng nề khiến gã gần như không thể thở nổi, ngón tay rời khỏi bàn phím, tính cách nhút nhát dè dặt của gã lại quay trở về. Sắc mặt Chu Dương ảm đến khiếp người, Đặng Thanh Nghiên rời khỏi ghế, tận lực giấu mình vào một góc nào đó, dè dặt không dám lên tiếng.

Trần Được lo lắng dậm bước về phía trước, nhỏ giọng hỏi: “Chu tiên sinh?”

Chu Dương khẽ động động, người như đã hóa đá lại sống dậy, thêm phần trì trệ chờ đợi không thể tránh khỏi.

“Các người ra ngoài cả đi.” Hắn dùng âm giọng thấp đến tưởng chừng không thể nghe ra để phân phó.

Trần Được khẽ gật đầu, dẫn theo Đằng Thanh Nghiên cùng rời đi.

Chu Dương gọi Trần Được lại: “Bảo Vi Vi tới đây.” Hắn lặng im ngồi về ghế, để chiếc ghế dựa nhận lấy toàn bộ sức nặng của mình.

Thật nặng nề.

Hi vọng đã như dây đàn đứt phứt, như cánh diều vút bay.

Cây sào vô hình vốn có thể chống đỡ một thế giới khác, đã gãy mất rồi.

Toàn bộ thế gian đều sụp xuống.

Thật nặng nề.

____Hết____

29. Chương 29

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Vi Vi không trốn tránh, cô lập tức đi đến.

Khe khẽ đẩy cửa ra, dùng bước chân nhẹ nhàng như quỷ mị, vô thanh vô tức bước vào thư phòng.

“Chu đại ca, anh tìm em à?” Đôi mắt sáng lấp lánh, liếc nhìn chiếc máy tính trên bàn làm việc của Chu Dương.

Chu Dương ngẩng đầu lên từ trên ghế, ánh mắt thâm trầm đến mức như mây đen không thể tản rời.

“Vi Vi, em nói đi.” Trong âm giọng trống rỗng không ẩn giấu được sự kiềm nén.

Vi Vi làm thinh: “Nói gì?”

“Nói gì?” Khóe môi Chu Dương gợi lên một nụ cười khiến người ta phải rét lạnh, hắn chậm chậm đứng dậy, thân hình cao lớn khiến áp lực trong phòng gia tăng một cách đáng sợ. Chỉ vào chiếc laptop trên bàn, hắn bình tĩnh hỏi: “Trong lòng em hiểu rất rõ anh muốn hỏi điều gì. Tại sao em phải làm vậy? Vi Vi, em nói đi.”

Sắc mặt Vi Vi trắng như tờ giấy, nhưng không hề để lộ chút hoảng hốt nào, trái lại còn có một loại kiên nghị của sự quyết tâm nói chẳng thành lời. Ánh mắt cô chuyển tới chiếc laptop, rồi lại chậm chậm, từ chiếc laptop chuyển về mặt Chu Dương.

Cô đối diện với Chu Dương.

“Chu đại ca,” Ánh mắt cô không sắc nhọn, mà trong suốt như nước suối. Vi Vi chống lại ánh mắt sắp sửa bùng nổ của Chu Dương, dùng giọng nói rõ ràng mà chỉ cô mới có, dùng âm giọng rất khẽ để hỏi: “Anh thay lòng đổi dạ rồi sao?”

Hệt như một mũi tiễn bằng bạc có tốc độ kinh hồn, cơ hồ không thể nhìn ra được nơi mà nó phóng đi, vô thanh vô tức đâm xuyên qua người Chu Dương.

Chu Dương bất ngờ không kịp đề phòng, gần như phải thối lui một bước mới có thể đứng được vững vàng.

“Em nói linh tinh gì hả?” Hấn kiềm nén gầm lên khe khẽ, như một con mãnh thú bị thương.

Vi Vi vẫn đứng nguyên tại chỗ, thân hình nhỏ xinh, đôi mắt trong veo: “Anh thay lòng đổi dạ rồi sao?”

“Câm miệng!” Chu Dương bứt mình ra khỏi tầng băng bị thương, hấn đã trải qua rất nhiều chuyện, tuyệt không muốn bị Vi Vi dễ dàng kích động đến sục sạo như vậy. “Vi Vi, bản ở đâu?” Hấn ngẩng đầu lên, nhìn Vi Vi chằm chằm.

“Bản gì? Không có bản .”

Chu Dương vẫn nhìn cô chòng chọc không chút buông lỏng, như có thể tươi sống nhìn xuyên qua cô: “Không có khả năng em thật sự xóa bỏ tài liệu của Trần Minh. Nhất định có bản .”

“Trần Minh?” Vi Vi nghênh đón ánh mắt nghiêm túc của Chu Dương, bỗng nhiên nhẹ nhàng bật cười: “Trên đời này không có Trần Minh, từ trước tới nay đều chưa từng có. Chỉ có Ly Ủy, chỉ có anh trai của em.”

Dáng vẻ cô khiến Chu Dương cũng có chút ngạc nhiên. Chu Dương thậm chí không dám tiếp tục thêm nữa, Vi Vi sắp hỏng mắt rồi, hấn không thể đối đãi với em gái bảo bối nhất của Ly Ủy như vậy, cô so với tính mạng của chính hấn còn quan trọng hơn.

“Vi Vi...” Chu Dương chậm chậm đi tới. Quá nhiều vấn đề cần giải quyết, vấn đề nào cũng khiến máu trong tim hấn róc rách chảy ra. Hấn không thể chiếu cố Trần Minh, ý nghĩa này khiến trái tim hấn khó mà nhận được cảm giác đau đớn.

Hấn duỗi tay về phía Vi Vi, hai năm Ly Ủy ra đi, Vi Vi gần như đã trở thành em gái ruột của chính hấn, hấn không thể chịu được việc khiến Vi Vi bị tổn thương.

“Chu đại ca.” Trong nháy mắt Chu Dương duỗi tay ra, vành mắt Vi Vi đã đỏ hồng, như bờ đê bị nứt vỡ một vệt nhỏ, hồng thủy liền trào ra như bài sơn đảo hải. Cô nhào vào lòng Chu Dương, nhận không được bật khóc nức nở: “Anh vẫn thích anh trai của em, có phải không?”

“Phải.” Chu Dương trả lời không chút do dự, dùng bàn tay thô ráp vỗ về Vi Vi.

“Anh sẽ không thay lòng đổi dạ, phải không?”

“Phải.” Chu Dương thống khổ nhắm mắt lại.

Vi Vi vừa khóc vừa hỏi: “Anh giận em sao?”

“Sao có thể?”

“Chu đại ca...”

“Ừm?”

“Anh phải đối tốt với anh trai của em.” Vi Vi ngược đầu lên từ trong lòng hấn, chăm chú nhìn hấn.

Chu Dương chững lại một hồi, nhưng rất nhanh hấn đã nghĩ được rõ ràng. Hấn gật đầu: “Anh sẽ đối tốt với cậu ấy. Khuya rồi, em đi ngủ đi.”

Hấn vỗ vỗ bả vai Vi Vi, tự mình đưa Vi Vi về phòng, để Vi Vi nằm lên giường, cẩn thận ém lại góc chăn cho cô.

Tạch.

Đèn tắt, ánh trăng tràn vào trong phòng làm nhân vật chính. Chu Dương kéo lấy chiếc ghế bên giường, ngồi xuống, lặng im tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt Vi Vi.

Huyết thống là một điều vô cùng kỳ diệu.

Như Ly Ủy và Vi Vi, luôn trong bất tri bất giác tản ra một loại khí tức thuộc về cùng một bản chất.

Loại khí tức này, cơ hồ khiến Chu Dương phải hoài nghi. Rốt cuộc làm ra chuyện này là bản thân Vi Vi, hay Ly Ủy ở trên trời?

Đây là ý nguyện của Ly Úy?

Hắn lẳng lẳng, tràn đầy kiên nhẫn mà nhìn Vi Vi chìm vào giấc ngủ, có khoảnh khắc, một loại ảo giác xông vào đầu hắn, biết đâu ngồi ở chỗ này nhìn Vi Vi cũng không phải hắn, mà là Ly Úy. Hắn tưởng tượng thấy dáng vẻ anh tuấn điển trai của Ly Úy, Ly Úy sống động, an yên ngồi bên cạnh giường, nét mặt hiện ra vẻ ngại phiền cùng hết cách, trên thực tế lại rất cam tâm tình nguyện trông chừng cho em gái chìm vào giấc ngủ.

Trái tim Chu Dương, vào khoảnh khắc chạm tới thứ ảo giác này, bỗng nhiên đau đớn như bị kim châm.

Đau đớn cường liệt như vậy, thậm chí Chu Dương thâm kinh bách chiến cũng không biết phải chống đỡ thế nào. Hắn học theo dáng điệu của Trần Minh, đem năm ngón tay đặt lên trái tim, dùng hết khí lực túm lấy lớp vải quần áo, thử cuộn mình lại.

Ly Úy, Ly Úy, Ly Úy của hắn...

Nụ cười mạn bất kinh tâm trên khóe môi cậu ấy, sự mỉa hoặc khiêu khích trên dung mạo cậu ấy, mỗi một động tác lơ đãng của cậu ấy, đều khiến người ta thấu tận nội tâm.

Chẳng ai ngờ tới, vị Chu Dương thiên chi kiêu tử này, sẽ cuộn mình lại trong bóng đêm để chống cự với cơn đau đớn không cách nào tiếp nhận.

Tình yêu nóng cháy trong cơ thể hắn đang thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, lại không có bất cứ đường nào để phát tiết.

Tôi làm còn chưa đủ sao?

Tôi yêu còn chưa sâu sao?

Nói cho tôi biết, tôi phải làm sao mới có thể khiến anh hạnh phúc?

Tình yêu sâu lắng như vậy, khuấy động trong cơ thể, như dung nham không lúc nào ngừng sôi trào, không nơi nào để đi, chỉ có thể mặc cho nó thiêu hủy bản thân mình.

Đó là nỗi thống khổ mà Ly Úy đã gán ép cho hắn, cũng là nỗi thống khổ mà hắn đã gán ép cho Trần Minh.

Hắn lựa chọn tự đối gạt mình, Trần Minh lại bị ép phải vì sự ích kỷ của hắn mà lựa chọn một con đường khác càng thống khổ hơn.

Giờ phút này, hắn khắc cốt铭心 tâm cảm nhận được nỗi tuyệt vọng cùng bất lực của Trần Minh.

Chu Dương đau đớn cuộn mình lại, nhưng khi thân thể co rụt đến cực hạn, hắn lại khẽ gầm lên một tiếng, toàn bộ thân thể dãn ra, đứng phắt dậy khỏi ghế, hắn mở cửa phòng, loạng choạng rời khỏi phòng Vi Vi.

Tiếng cửa phòng khép lại vừa truyền tới, đôi mắt đang nhắm chặt trên giường liền mở ra, trong bóng đêm lập lòe ánh quang mang khó có thể nhận định.

“Đầu Trọc, là em. Giúp em một việc được không?” Vi Vi cầm điện thoại di động bên giường lên, ấn một dãy số, mỗi chữ nói ra đều dõ dàng rõ ràng: “Nếu Chu đại ca phái người đi điều tra lai lịch của Trần Minh, lập tức báo cho em biết.”

* * *

Gian phòng chủ nhân an tĩnh, bỗng nhiên cửa lớn bị một mãnh lực đẩy mở.

Trần Minh mở mắt ra, chống khuỷu tay ngồi dậy từ trên giường. Thân ảnh Chu Dương đập vào tầm mắt. Cậu lạnh lùng liếc nhìn Chu Dương một cái, rồi lại quay mặt đi, định tiếp tục nằm xuống ngủ.

Nhưng Chu Dương bỗng nhiên bước tới thật nhanh, nắm lấy bả vai cậu.

“Tôi quyết định rồi.” Giọng nói kiên nghị của Chu Dương vang vọng trong phòng, hắn thở gấp nói: “Tôi sẽ tìm tài liệu của em trở về.”

Trần Minh thoáng sửng sốt, nhìn Chu Dương.

Chu Dương cúi người xuống, yêu thương vuốt ve khuôn mặt cậu, tỉ mỉ họa lại đường nét quen thuộc dưới ánh trăng: “Muốn tìm tư liệu về thân phận của một người cũng không khó như em tưởng tượng, dựa vào năng lực của tôi, chỉ cần cho tôi một chút thời gian, hoàn toàn có thể làm được.”

Trần Minh quả thực sắp mất đi năng lực nói chuyện, như thể nhìn thấy thế giới bị hủy diệt, mà một địa cầu khác tràn đầy sự sống lại hiện lên từ một hướng khác.

Chu Dương...

Chu Dương trong lòng chỉ có Ly Ủy, Chu Dương coi cậu còn chẳng bằng một bộ xương khô, chịu vì cậu mà làm chuyện này?

“Đến bây giờ, tại sao lại làm như vậy?” Cậu phải dùng sự nỗ lực rất lớn mới có thể đem những lời này nói ra được hoàn chỉnh.

“Bởi vì em nói đúng.” Chu Dương ngồi xuống bên giường, kéo Trần Minh qua, ôm siết cậu thật chặt, dịu dàng hôn lên môi cậu.

Trần Minh như đang trong mơ, tiếp nhận nụ hôn quá mức ôn nhu của Chu Dương, tất cả đều là giấc mơ phi thực tế, nhưng cậu thực sự khuyết thiếu dũng khí tự tay đập tan nó.

Cảm giác tê dại truyền tới từ trên môi, từng chút từng chút sâu thêm, thấm đẫm hương vị của Chu Dương.

Cậu nghe thấy giọng nói của Chu Dương.

“Em nói đúng, tôi không thể đối xử với em như vậy.”

Một câu nói thật giản đơn của Chu Dương, đã khiến trái tim trải qua quá nhiều đau khổ mà kết lại thành băng của cậu, tan chảy một nửa.

Tôi không thể đối xử với em như vậy.

Nước mắt lấp lánh, từ hàng mi của Trần Minh, nhẹ nhàng rơi xuống.

___Hết___

30. Chương 30

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cầm Vân

Hai trái tim cùng đông lạnh, một khi đã có chút tan chảy, mọi việc liền phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Tất cả mọi thứ xung quanh dần dần trở nên tốt đẹp và quý giá. Sáng sớm giữa tiếng chim hót líu lo, Chu Dương nhìn thấy Trần Minh nằm trong lòng mình từ từ mở mắt, lần đầu tiên kinh ngạc phát hiện nụ cười như có như không của Trần Minh khi mới tỉnh dậy đẹp tới khiến người ta cảm động không thôi.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Mang theo chút ngại ngùng mà dùng mấy chữ đơn giản đánh tiếng chào hỏi, dường như mùa đông u ám đã rời xa, cảnh xuân tươi đẹp khiến người ta không thể không phớt lờ mọi việc đã xảy ra trong quá khứ.

Chu Dương đã nói là giữ lời, nhanh chóng gọi Trần Dực tới thư phòng, ra chỉ thị cho hắn đi tìm tư liệu về Trần Minh.

“Không tiếc bất kỳ giá nào, làm đi.” Chu Dương ra lệnh như trảm đinh chặt sắt.

Hắn ở thư phòng xử lý công việc trong bang suốt cả buổi sáng, nỗ lực bài trừ Vi Vi ra khỏi đầu óc. Nhưng hắn không cách nào bài trừ Ly Ủy, Ly Ủy như đang gần trong gang tấc, Chu Dương luôn cảm thấy chỉ cần mình ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cậu.

Chu Dương ngẩng đầu lên.

Ly Ủy không ở trước mặt, người vừa mở cửa là Trần Minh. Hiện giờ hắn đã có thể dễ dàng phân biệt Ly Ủy và Trần Minh, bọn họ có đôi mắt giống nhau, mũi và miệng giống nhau, thần thái quật cường giống nhau, nhưng Chu Dương vẫn có thể dễ dàng đem bọn họ phân tách ra.

“Tôi tới...” Trần Minh đứng trước cửa phòng, không quá thích ứng với tình thế kinh hỉ mới vừa hình thành tới qua, trông có chút luống cuống tay chân: “Tôi tới là để cảm ơn anh.”

Chu Dương ngồi trên ghế, đôi mắt chăm chú nhìn cậu.

Bọn họ chỉ cách nhau một khoảng thư phòng, khoảng cách này lại như có thể thu hẹp hoặc kéo dài đến vô tận, phân không rõ đôi bên rốt cuộc là đang da thịt cận kề hay biển trời cách mặt.

Trần Minh mượn động tác đóng cửa để né tránh đường nhìn siết sao của Chu Dương, suy nghĩ một hồi, nghiêm túc hỏi: “Lời anh nói là thật?”

Chu Dương nhướng mày.

Trần Minh giải thích: “Anh sẽ giúp tôi tìm lại quá khứ của tôi, là thật sao?”

Chu Dương nhìn ra, Trần Minh thận trọng đứng tại cửa phòng, dáng vẻ không thể không hoài nghi nhưng lại không kìm lòng được mà tin tưởng của cậu, khiến Chu Dương cảm thấy xương sườn bỗng nhiên siết chặt.

“Là thật.”

Trần Minh thở phào nhẹ nhõm, tiến tới gần hai bước, ngồi xuống sô pha trong thư phòng.

Cúi đầu, lại cân nhắc đắn đo hồi lâu rồi mới hỏi tiếp: “Anh sẽ thả tôi đi?” Tầm mắt rũ xuống, từ đầu đến cuối không hề ngẩng lên hướng về phía Chu Dương.

Bầu không khí bất chợt lạnh xuống.

Chu Dương cảm thấy hô hấp không được thông thuận. Hắn nhìn chăm chăm vào Trần Minh, không muốn trả lời “phải”, cũng không muốn trả lời “không phải”. Bầu không khí nhu hòa khó có được đã bị phá hỏng, loại nhận thức này khiến tâm tình Chu Dương cực kỳ xấu.

Lúc nào cũng là như vậy!

Hắn khắc chế bản thân, không đi nói bất cứ từ nào hung dữ với Trần Minh.

Qua một lúc thật lâu, chờ tích góp đủ lực khống chế bản thân, Chu Dương mới đứng dậy, đi tới phía trước sô pha, từ trên cao ung dung nhìn xuống Trần Minh. Hắn không muốn phá hỏng chút tiến triển khó khăn lắm mới có được, hắn dốc hết toàn lực để kiềm chế chính mình, muốn để mọi việc được phát triển theo hướng nhu hòa một chút. Khi hắn nâng cằm Trần Minh lên, đầu ngón tay chạm tới làn da trắng mịn quen thuộc, cảm thụ được nhiệt độ thuộc về Trần Minh, Chu Dương lại nhịn không được nữa quỳ xuống, bất ngờ ấn Trần Minh vào trong lòng mình.

Lồng ngực của Chu Dương che chắn hết toàn bộ ánh sáng, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, Trần Minh lấy làm kinh hãi, nhưng chẳng mấy chốc lại bình tĩnh lại.

“Giữa chúng ta, đã đủ tan nát rồi...” Hơi thở của Chu Dương phun vào tai cậu, cánh tay Chu Dương ôm siết làm ngực cậu phát đau.

Trần Minh thả lỏng người, lúc này mới ý thức được mình đã cho Chu Dương một câu hỏi thật tàn nhẫn. Chẳng những tàn nhẫn với Chu Dương, mà đối với mình cũng sao có thể nhân từ?

Cậu nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài.

Chu Dương không đáp “phải” hay “không phải”, Chu Dương đã cho cậu một câu trả lời tốt nhất. Vì câu trả lời này, Trần Minh gần như có cảm giác muốn lã chã rơi lệ. Cậu nhin xuống nhiệt khí thoáng bốc lên trong viên mắt, thấp giọng hỏi: “Đầu rất choáng, tôi có thể ở đây chớp mắt một lát được không?”

Chu Dương cứng đờ một hồi, sau đó liền thả cậu ra khỏi vòng tay, chăm chú nhìn cậu.

Trần Minh nhìn ra được một loại cảm xúc có thể gọi là kinh hỉ từ trong mắt hắn. Mỏng manh biết bao, nhưng lại khiến người ta cảm động biết bao.

Cậu nằm xuống, thư thư thái thái ngả người trên sofa. Ở nơi này cậu từng có rất nhiều hồi ức tươi đẹp, hồi ức tươi đẹp nhất của cậu và Chu Dương cơ hồ đều ở nơi này, Chu Dương vì cậu mà hát một ca khúc lạc điệu, ánh trời chiều vẩy vào từ khung cửa sổ, trải đầy mặt đất như được dát vàng.

Chu Dương dường như không nở rời đi, cúi đầu nhìn cậu: “Chẳng phải choáng đầu sao? Sao còn không nhắm mắt lại?”

“Chu Dương,” Trần Minh vẫn mở mắt, ngẩng lên nhìn khuôn mặt anh tuấn cương nghị trên đỉnh đầu, si ngốc thở than: “Không ngờ chúng ta còn có được một ngày như hôm nay.”

Chu Dương nắm lấy ngón tay nhỏ bé của cậu, siết thật chặt.

Trong nháy mắt ấy, Trần Minh cảm thấy ngọn lửa từ trên thế gian đã mất đi tác dụng. Ánh mắt của Chu Dương trực tiếp như vậy, thâm trầm mà rực nóng, như đã nói hết mọi lời muốn nói, như đã giải bày hết mọi lời chẳng thể thốt lên.

Tôi không thể cho em một lời hứa hẹn.

Tôi không thể quên Ly Úy.

Tôi không biết liệu mình có thể thực sự yêu em hay không.

Nhưng mà, tôi luôn tiếc em.

Trần Minh vững tin quyết định của mình không sai chút nào, cậu khổ tâm chờ đợi, đã tưởng rằng vĩnh viễn không thể xảy ra chuyện tốt như hiện tại. Tình yêu quả là kỳ diệu đến khó tin, chẳng thể lý giải.

Không có chuyện gì phát sinh, chỉ là trao đổi một ánh mắt, dòng lệ đã trào ra khỏi bờ mi, như dòng suối trong chẳng thể ngừng lại.

Chu Dương nhíu mày: “Sao vậy?”

Hắn cúi người xuống, liền bị Trần Minh bất ngờ rướn lên, ôm lấy thật chặt.

“Yêu tôi thêm một lần nữa, tôi chỉ cần một lần.” Hai tay Trần Minh đều đang run rẩy, toàn thân đều đang run rẩy, âm giọng vừa nhỏ vừa trầm: “Buông tha Ly Úy, buông tha tôi, buông tha cho chính anh. Chúng ta có thể yêu nhau một lần, tin tưởng tôi, Chu Dương.”

Lần đầu tiên trong đời Chu Dương mãnh liệt cảm thấy mình như bị dòng dung nham tình yêu nóng rực vây quanh, hai tay Trần Minh dùng hết toàn lực ôm ghì lấy hắn, khiến máu trong người hắn như sôi trào, khiến trái tim cứ ngỡ đã chết khô, đã thối rữa, đã bị đông thành hóa thạch của hắn, rất khê rất khê mà cảm nhận được sự đau đớn của hồi sinh.

Reng...

Tiếng chuông điện thoại rất không thức thời mà reo lên đúng vào thời điểm hắn chuẩn bị đưa ra câu trả lời, như Ly Úy trong cõi u minh cấp cho hắn một lời cảnh cáo đau thương muốn chết. Chu Dương từ đỉnh mây mù nặng nề ngã xuống, toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Hắn buông Trần Minh ra, bước nhanh tới trước bàn làm việc, nhắc điện thoại lên.

“Tôi là Chu Dương.”

“Chu đại ca, là em.” Từ trong điện thoại truyền tới giọng nói của Vi Vi.

“À.” Chu Dương liếc nhìn Trần Minh.

Việc giật ra của Chu Dương đã cấp cho cậu một tín hiệu, cậu hiển nhiên cũng đã tỉnh lại từ giữa mớ tình cảm mãnh liệt không thực tế mới này, thần sắc cô đơn mà ngồi trên ghế sofa, cúi thấp đầu, không biết đang nhìn gì nữa.

“Em muốn cùng anh thương lượng một chút,” Ngữ khí của Vi Vi bình tĩnh mà mang theo ý thương lượng: “Chu đại ca, để anh của em được xuống mộ an nghỉ đi.”

Chu Dương không trả lời, lồng ngực như bị một khối cự thạch đè lên, khiến hắn không nói nên lời.

“Chu đại ca, em hi vọng anh trai của em có thể yên nghỉ.”

Nghe Vi Vi nói, rất lâu sau Chu Dương mới nặng nề lên tiếng: “Anh sẽ đích thân đi lo liệu.”

Hắn đặt điện thoại xuống, có chút khấn trương mà nhìn về phía sofa, chỉ sợ người ngồi trên đó sẽ bất ngờ biến mất, từ nay về sau chỉ còn sót lại một tia khí tức như ẩn như hiện.

“Cho tôi một chút thời gian.” Hắn đi tới trước mặt Trần Minh, trầm giọng nói: “Tôi chỉ cần một chút thời gian, để suy xét, và cân bằng lại.”

“Tôi hiểu.” Trần Minh không chút do dự mà tỏ ý thấu hiểu. Cậu gật đầu, nhìn sâu vào mắt Chu Dương: “Tôi hiểu mà, thật đấy, Chu Dương.”

Chu Dương khuyu xuống, cam đoan với Trần Minh: “Mọi việc đều sẽ chuyển biến tốt đẹp.”

“Phải.” Trần Minh cười gượng: “Còn có thể xấu đến thế nào được nữa?”

Đầu cậu còn đang choáng váng, bởi vậy không kiềm chế được mà ngã về phía trước. Khiến người ta cao hứng chính là, Chu Dương lập tức đem lồng ngực của mình đưa lên.

“Bất kể anh có tìm được quá khứ của tôi hay không, tôi đều đã rất cảm kích.” Trần Minh nói: “Phần tâm ý này của anh, đối với tôi mà nói, còn xa xỉ hơn toàn bộ thế gian.”

Cậu dùng âm giọng thật thấp mà hỏi: “Chu Dương, tôi cũng không phải một kẻ vô dụng, đúng không?”

“Tôi chưa từng nói em là một kẻ vô dụng.”

“Cho dù có...” Trần Minh nói: “Tôi cũng đã quên rồi.”

Lãng quên, có đôi khi là một liều thuốc tốt đẹp nhất.

____Hết____

31. Chương 31

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộ

Edit: Nguyệt Cầm Vân

Quên đi Ly Úy là chuyện không thể, trên thế gian này, không ai có thể quên được Ly Úy.

Chu Dương sâu sắc hiểu được điều ấy.

Nhưng hắn cũng hiểu được, đem sự tổn thương này gán cho Trần Minh, cũng không phải phương pháp tốt. Chẳng những vô hiệu, mà còn khiến đau xót càng thêm sâu.

Đêm nào hắn cũng giật mình tỉnh dậy đôi ba lần, bị nỗi đau như dùi tâm đánh thức, tỉnh táo mà hiểu rằng Ly Úy đã rời xa hắn, cũng tỉnh táo mà nhìn thấy Trần Minh ngủ say bên mình, có một gương mặt anh tuấn và linh hồn kiên nghị.

Đau xót vẫn còn, Chu Dương lại phải bắt tay đi xử lý hai việc. Để Trần Minh tìm lại bản thân mình, và để Ly Úy được an nghỉ.

Việc tìm tư liệu của Trần Minh đã phái Trần Duyệt đi phụ trách, việc chôn cất Ly Úy, thì do đích thân Chu Dương lo liệu.

“Anh cứ đơn giản đào một cái hố, trực tiếp đem em chôn xuống bãi cỏ của Ireland là được.” Đây là một trong những câu cửa miệng của Ly Úy trong mỗi lần cãi cọ trước đây.

Ly Úy là một người vô pháp vô thiên, như thể sự tồn tại của cậu ấy chính là sự tồn tại của thế giới, mà thế giới còn tồn tại thì cậu tuyệt đối sẽ không diệt vong, không thể tìm được một tia ưu thương từ trên người cậu, đương nhiên, cậu cũng chưa từng dự đoán được cái chết của mình.

Những lời này, là một trong tất cả những lời cậu từng nói, hơi có thể thuyết minh nơi mà cậu hi vọng bản thân được an táng.

Chu Dương còn nhớ sâu sắc, cậu cười ngựa phi băng băng trên bãi cỏ Ireland, tiếng cười kiêu ngạo làm kinh động tới cả chim muông trong khu rừng phía xa.

Xương khô, là thứ duy nhất của Ly Úy mà Chu Dương có được lúc này. Chu Dương chọn bãi cỏ Ireland, nơi mà Ly Úy từng vuốt mồ hôi rong ruổi trên lưng ngựa, để chôn cất người yêu.

Xuống mộ an nghỉ là việc mà Vi Vi vẫn luôn muốn làm cho Ly Úy, nhưng cô lại không cách nào đối diện với giây phút biệt ly cuối cùng, một khắc trước khi lên máy bay, Vi Vi ngã bệnh. Vì không để Vi Vi phải chịu đả kích lớn hơn nữa, Chu Dương kiên quyết cự tuyệt yêu cầu được lên máy bay của Vi Vi, để cô ở lại tổng bộ.

Chu Dương mang theo tro cốt của Ly Úy, một mình bay tới Ireland.

Trước lúc khởi hành, Chu Dương từ biệt Trần Minh.

“Tôi sẽ ở lại đó hai ba ngày.”

“Tôi biết rồi.” Trần Minh cúi đầu, nhìn những đầu ngón tay của mình.

Sự trầm mặc đã đảm đương vai chính trên suốt dọc đường đi, bên dưới sự trầm mặc, là không nở và tình cảm mãnh liệt phải liều mạng đè nén. Chu Dương và Trần Minh đều không hẹn mà cùng khát khao cái ôm và nụ hôn trước lúc biệt ly, bọn họ cần an ủi lẫn nhau, cổ vũ nhau cùng đối diện với nỗi đau trước mắt, cảm nhận hơi ấm trên người đối phương, và tình yêu chỉ sợ tan hòa cùng gió. Thế nhưng việc chôn cất Ly Úy quá mức nặng nề, một hũ tro cốt đã chắn ngang giữa hai người họ.

Mặc dù chỉ hơn một tầng tro bụi, nhưng đã đủ để khiến thế gian xám trầm.

* * *

Gian phòng chủ nhân không có Chu Dương trở nên trống rỗng, cũng như trái tim Trần Minh không nơi thuộc về.

Tro cốt có thể được an táng, nhưng Ly Úy thì không thể mãi mãi mất đi ma lực, cậu ấy lúc này, chính thức được thờ phụng trong lòng Chu Dương.

Nhưng Chu Dương sẽ không từ từ giã thoát ra được sao? Trần Minh tựa lên khung cửa sổ, trong mắt lấp lờ một tia hi vọng mỏng manh.

Chu Dương đang thay đổi, cậu có thể cảm nhận được. Chu Dương đã có hành động, hấn nguyện ý tìm lại quá khứ của Trần Minh, hấn thừa nhận sự tồn tại của Trần Minh, hấn thừa nhận Trần Minh cũng là một con người độc lập.

Trận chiến này đánh đến thâm liệt vô cùng, thành quả chiến đấu có được thực không dễ dàng gì.

“Anh.”

Trần Minh ngoảnh đầu lại, thấy Vi Vi sắc mặt tái nhợt. Cậu quay người lại từ khung cửa sổ: “Bệnh đã khá hơn chút nào chưa? Bác sĩ bảo rồi, phải nằm trên giường nghỉ ngơi mấy hôm mới được.”

Vi Vi lắc đầu tỏ ý không sao, tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Tìm tôi có việc?”

Vi Vi quay mặt đi, vô cùng do dự.

Trần Minh ngồi xuống, kiên nhẫn chờ cô mở lời.

Vi Vi dường như đang giãy giụa trên làn ranh, trong đôi mắt to thỉnh thoảng lại lập lòe ánh quang mang kích động, một hồi lâu sau, mới bất chợt cắn môi, nhìn Trần Minh nói: “Tôi muốn cùng anh làm một cuộc giao dịch.” Ngữ khí kiên quyết.

Trần Minh lấy làm khó hiểu: “Giao dịch?”

“Phải, chính là như vậy. Trần Minh, trong nhà có hai anh em, em gái tên là Trần Thiếu Sắc, sinh năm 1982...” Vi Vi lấy ra một chiếc đĩa CD từ trong túi áo, trên mặt vừa kích động vừa dè chừng: “Toàn bộ quá khứ của Trần Minh.”

Đây chính xác là tư liệu về cậu, không sai chút nào, giống hệt với ngày đó Lạc Tân nói cho cậu biết.

Trần Minh kinh ngạc hỏi: “Chu Đại ca thật sự đã tìm được tư liệu của tôi?”

“Không.” Vi Vi lắc đầu: “Đây là khôi phục lại từ máy tính xách tay của Chu Đại ca. Trong tay tôi, là bản cuối cùng, đáp ứng điều kiện của tôi, tôi sẽ đưa nó cho anh.”

Trái tim Trần Minh bắt đầu trầm xuống, diêm xấu hiện lên trong đầu. Cậu không hỏi Vi Vi điều kiện là gì, mà lại hỏi một vấn đề khác: “Tại sao bản cuối cùng, lại ở trong tay cô?”

Vi Vi mở lớn đôi mắt lấp lánh nhìn cậu chăm chăm, mím chặt môi.

Trần Minh gần như sắp bị loại trầm mặc như tra tấn này làm cho phát điên, từng giả thiết nối tiếp nhau trong lòng khiến cậu càng lúc càng sợ hãi, cậu tiến về phía trước một bước, dùng sức túm lấy bả vai Vi Vi: “Nói cho tôi biết, Vi Vi, nói cho tôi biết!”

“Tập tài liệu có tên Trần Minh trong máy tính kia, chỉ cần cứu chữa thỏa đáng, là có thể khôi phục.”

“Tài liệu, vẫn luôn ở trong máy tính?” Đôi mắt Trần Minh từ từ trợn lớn, tới cực điểm.

Cậu nín thở, nhìn bờ môi Vi Vi chậm chậm khai mở.

“Nhưng mà hiện tại, trong máy tính không còn gì cả. Chu Đại ca đã sai người xóa bỏ nó hoàn toàn.” Vi Vi đem mỗi từ mỗi chữ, nói ra thật rõ ràng, như thể e sợ Trần Minh nghe không được rõ, lại cố ý nói thật chậm: “Chính là sáng nay, trước lúc rời đi, Chu Đại ca đã ở trong thư phòng xóa bỏ hoàn toàn tập tài liệu này, một chút cũng không lưu lại. Tôi tận mắt nhìn thấy.”

Cô nhìn sắc mặt Trần Minh biến thành màu tro nguội, nhìn đôi mắt hàm nước của Trần Minh dần dần bị lấy nhiễm tuyệt vọng, giơ chiếc đĩa CD trong tay lên: “Thế nhưng Chu Đại ca không biết, trước đó tôi đã lên mở kết bảo hiểm, phục chế một bản. Chỉ cần anh đáp ứng điều kiện của tôi, tôi sẽ tặng nó cho anh.”

Trần Minh như thể không nghe thấy lời cô nói.

Thân mình cậu cứng đờ, một chút cũng không thể hoạt động.

Tim lạnh, máu lạnh, dường như mặt đất bỗng nhiên nứt ra, khiến cậu rơi vào tầng địa ngục thứ mười tám, đó là tầng lạnh lẽo nhất, khiến người ta tuyệt vọng nhất.

“Hắn... tại sao phải làm như vậy...” Cậu gian nan lắm bả, gian nan lắc đầu, động tác giản đơn vào giờ phút này đối với cậu mà nói thật sự khó như lên trời, khí lực khắp toàn thân đều bị rút đi.

“Hắn chính là làm như vậy, tôi đã tận mắt nhìn thấy.” Vi Vi trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Không,” Trần Minh dùng hết sức lực để lắc đầu, tựa hồ như vậy là có thể cự tuyệt mọi thứ đang phát sinh. “Hắn đã đồng ý giúp tôi tìm lại quá khứ, hắn đã đồng ý!” Cậu đỏ hồng đôi mắt, khẽ gầm lên với Vi Vi.

Vi Vi hỏi lại: “Vậy tại sao hấn không trực tiếp đưa tài liệu trong máy tính cho anh? Muốn lấy lại một tệp tài liệu đã qua thao tác xóa bỏ đơn giản trên ổ cứng máy tính, tùy tiện tìm một chuyên gia khôi phục máy tính là có thể rồi. Tại sao hấn không làm vậy? Tại sao hấn phải lừa anh?”

“Tại sao hấn phải lừa tôi?” Trần Minh thất hồn lạc phách lắm lắm. Cậu không phải chuyên gia máy tính, nhưng cậu biết quả thực có một loại chức nghiệp là khôi phục máy tính, có thể đem tài liệu bị mất đi trong máy tính tìm trở về. Tại sao Chu Dương không làm như vậy?

Cậu thống khổ quy xuống, chống đầu lên đệm giường mềm mại.

Bên trên còn vương lại mùi hương của Chu Dương, ánh mắt thâm trầm của Chu Dương trước khi rời đi lại ở nơi nào?

“Tại sao hấn phải lừa tôi?” Trần Minh tuyệt vọng hỏi.

Vi Vi ngồi thụp xuống bên cạnh cậu, khẽ khàng nói cho cậu biết đáp án: “Bởi vì hấn muốn ổn định anh. Anh không khiến hấn hài lòng, anh sắm vai quá hỏng, Chu đại ca nói, hấn muốn đắp nặn lại một người giống anh trai tôi hơn, hấn đang tìm chuyên gia tẩy não tốt nhất, chờ hấn tìm được rồi...”

Vi Vi còn chưa nói hết lời, Trần Minh đã bắt đầu run rẩy kịch liệt. Cậu ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt như nhìn rắn rết để trừng Vi Vi: “Không, không thể nào.” Cậu dồn dập nói: “Hấn không thể đối xử với tôi như vậy.”

“Hấn có thể.”

Trong tích tắc ấy, thời không như chồng chéo lên nhau, tựa hồ quay trở lại cái ngày mà Lạc Tân còn sống.

Cũng tại gian phòng này, cũng trên chiếc giường này, cũng là sau khi ôn tồn, vọng tưởng ngọt ngào từ nay về sau sẽ thuộc về cậu.

Huyền tưởng bị một cú điện thoại của Lạc Tân và mấy đoạn xương khô của Ly Ủy phá nát.

Cậu quỳ trên mặt đất, đau khổ cầu xin Chu Dương, đến tận khi Chu Dương không chút do dự mà đáp ứng yêu cầu của Lạc Tân.

Cậu chính là quỳ ở chỗ này, dùng âm giọng thấp đến không thể nghe ra để nói: “Anh không thể đối xử với tôi như vậy.”

Chu Dương từ trên cao nhìn xuống, đáp trả cậu ba chữ: “Tôi có thể.”

Tất cả chợt như ở ngay trước mắt.

Trần Minh cười khổ, cậu từng bị phản bội như vậy, dối đãi như vậy, tra tấn như vậy, tại sao đến ngày hôm nay, lại vẫn tin tưởng vào một giấc mơ không thể chạm tới.

Tôn nghiêm và tình yêu của cậu, so ra vẫn không bằng một nụ cười của Ly Ủy, một vốc xương của Ly Ủy, một món hàng giả Ly Ủy.

Từ trước tới nay đều chưa từng so sánh được.

Hai đầu gối đều đang run rẩy, không thể chống đỡ sức nặng của thân thể, cậu bị bó buộc trong tầng tầng cạm bẫy tàn nhẫn, muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.

“Anh không tin tôi sao?” Vi Vi cầm chiếc đĩa CD kia trong tay, thận trọng tiến lại gần.

Đôi mắt liều chết nhắm chặt không cho phép lệ nóng chảy ra của Trần Minh bỗng nhiên bùng mở, cậu trầm giọng nói: “Tôi tin.”

Không thể không thở than, không thể không bị thương, không thể không cười khổ. Tình yêu của Chu Dương đối với cậu, còn chẳng bằng một mạt tro bụi thuộc về Ly Ủy. Sự tín nhiệm lẫn nhau giữa cậu và Chu Dương, làm sao kinh qua được một điểm cân nhắc.

Dựa vào cái gì mà tín nhiệm? Dựa vào cái gì mà đau lòng? Dựa vào cái gì mà cho rằng niềm hi vọng sẽ vô duyên vô cớ lóe lên?

Không sai, Chu Dương sẽ đối xử với cậu như vậy.

Hắn có thể, hắn có thể, hắn có thể.

Người hắn yêu chỉ là Ly Ủy, đau tiếc chỉ là Ly Ủy, mong muốn, cũng chỉ là Ly Ủy mà thôi.

Nếu không, lúc trước đã chẳng nhẫn tâm ấn phím xóa bỏ, khiến thế giới trước mắt cậu sụp đổ hoàn toàn.

“Hắn vẫn luôn lưu giữ phần tài liệu này, chẳng lẽ cho đến hôm nay...” Trần Minh thất thần lẩm bẩm.

Đúng vậy, dựa vào bản lĩnh của Chu Dương, sao có thể không nghĩ tới việc tài liệu trong máy tính có thể khôi phục, sao có thể không tìm được một chuyên gia máy tính? Thương thay cho cậu vẫn luôn si ngốc đợi chờ hi vọng, quá khứ và tương lai của mình, hoàn toàn không biết Chu Dương chỉ tùy ý một ngón tay, đã khiến tất cả tan thành mây khói.

Yêu có sâu hơn nữa, hi sinh có vĩ đại hơn nữa, thì lại thế nào?

Không thể tha thứ, sao có thể tha thứ, không không không, tôi không muốn nhẫn nhịn thêm nữa!

Một tia quyết đoán xẹt qua trong mắt Trần Minh, cậu giận dữ ngẩng đầu lên, sống chết nhìn chằm chằm vào chiếc đĩa trong tay Vi Vi.

Cậu muốn bỏ chạy, bỏ chạy thật xa, bỏ chạy mãi mãi, bỏ chạy khỏi thế giới có Chu Dương, bỏ chạy khỏi thế giới có Ly Ủy, trở lại với nơi thuộc về Trần Minh.

Đó là quá khứ của cậu, thế giới của cậu, thân nhân của cậu.

Trần Minh, mi hoàn toàn không phải hai bàn tay trắng.

Cậu hỏi: “Cô có điều kiện gì?”

Đôi mắt Vi Vi lộ ra nét kinh hãi: “Anh đồng ý giao dịch?”

“Đưa đĩa cho tôi.”

Vi Vi bỗng nhiên rút tay về, giấu chiếc đĩa vào túi áo như một món bảo bối, đề nghị: “Chỉ cần đạt thành tâm nguyện của tôi, lập tức đưa đĩa này cho anh. Điều kiện rất đơn giản, anh phải dẫn tôi lên núi Đại Hưng An (1).”

“Núi Đại Hưng An?” Dãy núi có diện tích rừng rậm cực lớn của Trung Quốc.

“Chính là núi Đại Hưng An.” Vi Vi mang nét mặt hồi tưởng, lộ ra một nụ cười khát khao: “Anh hai từng hứa với tôi, sẽ dẫn tôi đi núi Đại Hưng An. Nếu anh có thể thay anh ấy thực hiện tâm nguyện này, tôi sẽ đem quá khứ của anh trả lại cho anh.” Cô nhìn về phía Trần Minh: “Để anh rời khỏi Chu đại ca thật xa.”

Trần Minh lặng im cúi đầu.

Rời xa, rời khỏi Chu Dương thật xa, là một loại tra tấn, cũng là một loại ban ân.

Nếu Chu Dương đã có dũng khí để Ly Ủy xuống mộ an nghỉ, nếu Chu Dương có thể nghĩ tới việc tìm kiếm chuyên gia tẩy não, lại một lần nữa trùng tạo một Ly Ủy chỉ ít cũng biết ngoan ngoãn nghe lời, vậy thì, cậu đã chẳng phải là người duy nhất có thể cho Chu Dương sự an ủi nữa rồi.

Chịu đựng đủ rồi, thực sự chịu đựng đủ rồi.

Sự giằng co không sống không chết, yêu hận không kết không hoàn.

Tất cả những thứ này, vốn không nên có phần của cậu.

Vi Vi thận trọng chờ đợi, nhìn Trần Minh đang cân nhắc, cuối cùng cậu dứt khoát ngẩng đầu lên: “Một lời đã định.”

“Tốt quá rồi!” Một tia mừng rỡ thật lòng, xuất hiện trên môi Vi Vi: “Đêm nay chúng ta liền rời khỏi tổng bộ. Đùng lo lắng, quân của anh hai phân bố ở các nơi đều đã được tôi âm thầm triệu tập về đây, bọn họ sẽ hỗ trợ.”

Trần Minh gật đầu, diện vô biểu tình ngồi xuống bên giường, bàn tay chạm tới lớp chăn tơ tằm mềm mại, đối diện với phòng tắm bên trong, niềm vui đơm đầy giả dối cùng thời gian hoang đường.

Đêm nay, cậu cùng tất cả những thứ này, biệt ly.

Hết

32. Chương 32

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Không có quá nhiều thời gian để ly biệt, tất cả hồi ức lướt qua trong đầu, trên thực tế dường như chỉ cần một giây đồng hồ. Quá trình bỏ trốn vô kinh vô hiểm, có lẽ lúc Chu Dương rời đi cũng chưa từng nghĩ tới chuyện Trần Minh sẽ rời đi.

Cho dù là chính Trần Minh, cũng chưa từng ngờ biệt ly sẽ tới nhanh như vậy.

“Vé máy bay đã chuẩn bị xong rồi.”

Lợi dụng bóng đêm để rời khỏi tổng bộ từ cửa sau, xe tải nhỏ màu đen đã sớm đậu ở đó để tiếp ứng. Sau khi Trần Minh lên xe, Vi Vi liền chui vào theo, ba lô mang bên mình chứa đầy đồ đạc. Vi Vi cười thật vui vẻ, hết như đứa trẻ thực hiện thành công trò đùa quái đản, còn nháy nháy mắt mấy cái với Trần Minh: “Thế nào? Năng lực lên kế hoạch của tôi không tồi chứ? Đừng tưởng chúng ta rời đi dễ dàng, không biết đám Tiểu Bạch Kiểm ở bên trong phải tốn bao nhiêu công phu đâu. Chờ Chu đại ca trở về, đám Tiểu Bạch Kiểm sẽ phải lãnh đủ.”

Trần Minh đang định nói gì đó, Vi Vi lại cướp lời: “Đừng lo, có tức giận thế nào Chu đại ca cũng sẽ không thực sự xử lý bọn họ. Lần này bọn họ chính là liều mạng để giúp đỡ anh đấy, Đầu Trọc xung phong nhận việc lái xe đưa chúng ta ra sân bay.”

“Hừ!” Từ phía trước truyền tới một tiếng khinh miệt nặng nề.

Trần Minh quay đầu nhìn, thấy cái gáy bóng loáng của Đầu Trọc phát sáng trên ghế lái xe.

“Mẹ kiếp con quỷ nhỏ, em bớt khoác lác đi cho anh. Lão tử cũng không muốn giao thiệp với đồ hàng giả này.” Đầu Trọc thô lỗ nói, không chút che giấu cơn bức tức của mình: “Sớm biến đi sớm sạch mắt, nhìn hăn lượn lờ qua lại trước mặt lão tử, sớm muộn gì lão tử cũng một súng bắn chết.”

Nghe Đầu Trọc nói chẳng chút khách khí như vậy, Vi Vi liền như con mèo bị chọc xù lông, căng họng hét: “Đầu Trọc chết tiệt anh câm miệng lại cho tôi! Anh tôi muốn cùng tôi đi núi Đại Hưng An chơi đấy! Anh tôi mà tức giận tôi sẽ không để yên cho anh!”

Bọn họ sớm đã vì vấn đề này mà cãi nhau mấy lần, tính xấu của Vi Vi đủ để sánh ngang với Ly Úy, ngang ngược lên là mười đầu trâu cũng không dám động, Đầu Trọc chỉ có thể đầu hàng, buồn bức hừ một tiếng: “Cô bé này điên rồi.” Ngậm miệng lại, tiếp tục lái xe.

Vi Vi đối phó với Đầu Trọc xong, lộ ra khuôn mặt tươi cười, quay đầu sang nhìn Trần Minh đang trầm mặc: “Anh, đang nghĩ gì vậy?”

Một tiếng “anh” này gọi đến vừa nhẹ vừa êm, trái tim Trần Minh như bị cái gì đâm xuống thật mạnh, bỗng nhiên cậu ngẩng đầu lên, nhìn Vi Vi.

“Sao vậy?” Vi Vi hỏi.

“Không có gì. Anh chỉ là... lo lắng Chu Dương sẽ đuổi theo.”

Trái tim không nghe theo sai sử, khiến trong đầu lại xuất hiện hình ảnh của căn phòng ngủ. Phòng ngủ trống rỗng, giường được thu dọn sạch gọn, một cảnh tượng vườn không nhà trống. Khi Chu Dương nhìn thấy, liệu sẽ tức giận hay ngạc nhiên?

Có lẽ ngoại trừ tức giận và ngạc nhiên, sẽ còn thêm một tia thương tâm bởi vì Ly Uy mà đến.

Hắn đã mất đi một món phục chế phẩm.

Hộ chiếu giả được làm vô cùng tinh xảo, Đầu Trọc sắc mặt đen như đáy nồi đưa bọn họ lên máy bay, từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thẳng vào Trần Minh lấy một lần.

Trước lúc rời đi, Đầu Trọc vỗ mạnh lên vai Vi Vi: “Cô bé, bây giờ để em đi một chuyến. Cái gì mà núi Đại Hưng An, cái gì mà tâm nguyện, cứ tùy em. Phụ nữ đúng là phụ nữ, biết rõ là hàng giả mà vẫn muốn xem là thật.” Trong khẩu khí bất đắc dĩ còn mang theo ý cứng chiều.

Trần Minh đứng ngay bên cạnh, xách ba lô lớn của Vi Vi, trên mặt không có lấy một tia biểu cảm.

Hai người lên máy bay rồi, Vi Vi có vẻ cực kỳ hào hứng, lấy ra quyển sách mỏng giới thiệu về núi Đại Hưng an rồi cúi đầu xem, xem một mạch đến hết, bắt đầu cùng Trần Minh nói về các loại đồ dùng dã ngoại mà cô đã chuẩn bị trong ba lô lớn.

“Mã tấu, nhất định phải mang theo mã tấu. Mã tấu dùng tốt lắm, trong rừng rậm có rất nhiều cỏ dại và cành cây, muốn mở đường cần dùng mã tấu, hơn nữa còn phải là loại thật sắc bén.”

Vi Vi mặt mày hớn hở, xem ra hành trình này đối với cô tràn đầy lực hấp dẫn. Trần Minh vẫn luôn trầm mặc, rời đi quá mức vội vã, lúc ngồi trên máy bay rồi, tư vị biệt ly chân chính mới từng chút từng chút thấm nhập vào tâm phách.

Cậu phát hiện bản thân thể nhưng lại kim lòng không đặt mà nhớ tới tổng bộ, có lẽ vĩnh viễn sẽ không đặt chân vào nơi ấy lần nữa, không thể ức chế mà nhớ tới từng món đồ vật được bài trí ở nơi đó, thậm chí cả phòng tắm mật mù hơi nước.

Không sai, vĩnh viễn sẽ không đặt chân vào nữa.

“Anh?”

Trần Minh phục hồi lại tinh thần, con người không quá có thần thái liếc nhìn Vi Vi: “Vi Vi, đĩa CD...”

“Mang rồi.” Nhắc tới thứ này, Vi Vi lập tức không còn đáng vẻ bưng bưng hào hứng như ban nãy, cô hát cầm lên: “Trong ba lô của tôi.” Ngay sau đó vội vàng thêm một câu, “Anh phải nhớ đã đáp ứng tôi điều gì. Cùng tôi đi núi Đại Hưng An, tôi mới đưa cái đó cho anh.”

“Tôi nhớ, cô yên tâm.”

Vi Vi bỗng nhiên an tĩnh lại, cúi đầu xuống, một lúc lâu sau mới dùng mũi chân đá đá chân ghế trước mặt, khẽ giọng hỏi: “Anh có từng thực sự xem tôi như em gái của anh?”

Trần Minh thoáng sửng sốt.

“Có.” Cậu thành thật trả lời.

Vi Vi bỗng nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhìn thật sâu vào mắt cậu, tựa hồ muốn nhìn cho ra một tia sơ hở, đến cuối cùng, chỉ thở dài một tiếng: “Nghỉ ngơi đi, leo núi sẽ rất mệt.”

Trần Minh đã quen nhìn điệu bộ nhảy nhót hoạt bát của cô, hiện tại nghe cô thở dài, chứa chan đều là cô đơn.

Thế rồi hai người đều không nói lời nào, nhắm mắt lại, ngả người lên ghế tựa, trần trụi đuổi theo dòng suy tưởng của riêng mình.

Xuống khỏi máy bay còn phải ngồi xe. Xe cũng đã được chuẩn bị từ trước, ban đầu đường đi xem như còn bằng phẳng, về sau trở nên xóc nảy chòng chành, xa xa đã thấy một khoảng rừng lớn xanh rì hiện ra trước mắt, Trần Minh và Vi Vi đều biết đây đã là ven của khu rừng rậm.

Xe không thể tiếp tục đi về phía trước, phải quay lại từ chỗ này.

Trần Minh xem qua sách giới thiệu: “Đường này không phải lộ tuyến leo núi thông thường.”

“Những lộ tuyến du lịch khắp nơi đều là người, có gì hay ho cơ chứ? Núi Đại Hưng An là một nơi để mạo hiểm.” Vi Vi khinh thường hừ một tiếng, đeo ba lô lên lưng, nhìn về phía xa.

Ven rừng cũng rất đẹp, những bụi cỏ nông dưới ánh trời chiều trông như mặt biển xanh lục điểm tuyết ngọc trai.

“Tối nay chúng ta cắm trại ở đây đi.” Vi Vi cười rộ lên, hào hứng cất bước.

Trần Minh có chút bất đắc dĩ, đeo hành lý đi theo phía sau.

Vi Vi đã chuẩn bị không ít đồ, lều vải nhét trong hành lý của Trần Minh.

Đêm xuống dựng lều, nhóm lửa trại, trong gió đêm lập lòe ánh lửa, ngửa đầu ngắm rừng rậm xanh um tươi tốt, ngay cả Trần Minh cũng cảm thấy chuyến du lịch như vậy là một chủ ý không tồi.

Ít nhất không khí mới mẻ trong lành và việc trèo đèo lội suối sắp tới, sẽ khiến cậu không có quá nhiều thời gian để nhớ tới Chu Dương.

“Đây là cái gì?”

“Đèn tín hiệu khẩn cấp dùng khi cầu cứu, mở lên như vậy, sẽ rất âm ỉ.” Vi Vi vừa giải thích vừa ấn chốt mở.

Ồ oe ~ ò oe ~!Ồ oe ~ ò oe ~!

Đèn đỏ xoay tròn chớp tắt, cường độ sáng quá mạnh chiếu đỏ cả mảng cỏ lớn quanh lều. Trời đêm yên tĩnh bỗng chốc bị tiếng kêu bén nhọn phá vỡ, âm ỉ đến khiến người ta không thể chịu nổi.

Màng tai hai người đều bị chấn đến ong ong.

“Má ơi!” Vi Vi le lưỡi, vội vàng đóng nó lại.

Bốn phía tức thì lặng ngắt như tờ, nhưng trong tai bọn họ tựa hồ vẫn còn luẩn quẩn tiếng ong ong.

Vi Vi bật cười hì hì, lại có chút đắc ý: “Đặc biệt mua loại đắt tiền nhất, quả nhiên kêu đủ vang. Lúc cầu cứu, đương nhiên càng dẫn dụ sự chú ý thì càng tốt.”

Trần Minh thật hết cách với cô, chỉ một mực trông coi lửa trại, thêm chút củi. Ngồi gần người bên đồng lửa, tay bỗng nhiên bị thứ gì đó mềm mại ấm áp chạm vào, cậu quay đầu nhìn.

Vi Vi nắm lấy tay cậu, ngồi xuống sát bên, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào đồng lửa, khẽ hỏi: “Anh, anh còn nhớ không? Anh từng hứa sẽ dẫn em đi núi Đại Hưng An.”

Trần Minh đang định lên tiếng, Vi Vi lại nói: “Anh luôn nói mà không giữ lời, quen biết Chu đại ca rồi, liền dính chặt lấy anh ấy suốt, thật vô nhân tính...”

Trần Minh thấy cô chăm chú nhìn vào ánh lửa, trái tim khẽ động, biết cô cũng không phải đang nói chuyện với mình, thậm chí dài một tiếng, rất không dễ chịu.

Thôi bỏ đi, coi như giúp cô giải quyết một tâm nguyện. Chờ lấy được đĩa tư liệu rồi, quay về làm chính mình, từ nay về sau sẽ không còn liên quan gì tới Ly Ủy hay Chu Dương nữa.

Định về lều đi ngủ, tay lại bị Vi Vi nắm chặt. Vi Vi nắm rất chặt, Trần Minh khẽ giãy ra nhưng không thể tránh thoát, từ bên cạnh nhìn khuôn mặt bị ánh lửa huân hồng của Vi Vi, lại cảm thấy cô thật đáng thương.

Cậu từ bỏ ý định quay về lều ngủ, tiếp tục lặng im ngồi cạnh Vi Vi.

Hai người ngẩn ngơ đối diện với ánh lửa. Củi dần dần cháy hết, lửa cũng sắp tắt rồi, chỉ còn lại một chút tro tàn mang theo đốm đỏ tỏa ra nhiệt khí.

“Anh cũng sẽ yêu thương em gái của anh chứ?”

Tiếng của Vi Vi rất khẽ, Trần Minh tưởng rằng cô đang lầm bầm một mình, thấy cô ngẩng đầu lên, mới biết cô là đang hỏi mình: “A?... Tôi sẽ.”

Em gái của mình...

Cậu không tưởng tượng ra em gái của mình trông như thế nào, bất kể nghĩ sao, cũng là diện mạo của Vi Vi. Em gái của mình, cậu cũng có em gái của mình, còn có gia đình của mình.

Thuộc về chính cậu, không thuộc về Ly Uy.

Vi Vi nghe xong câu trả lời của cậu, bỗng nhiên hung dữ hất tay cậu ra. Trần Minh ngạc nhiên nhìn cô, Vi Vi lại bất chợt túm mạnh lấy tay cậu, dùng sức cắn một phát vào lòng bàn tay.

“A! Cô làm gì vậy?” Trần Minh đau đến bật kêu lên.

Quả thực rất đau, từ dấu răng còn rướm ra máu tươi, nhanh chóng tích thành một vòng theo vết răng.

Vi Vi ném được vị máu, mới buông tay cậu ra, đứng lên cúi đầu xuống nhìn cậu: “Tại sao anh tôi đã chết, anh của người khác lại còn sống?”

Trong một khoảnh khắc, dường như cô đã mất đi năng lực khống chế bản thân.

Không cam tâm nhiều như vậy, đã nhồi nhét đầy, không thể kìm nén.

“Tại sao? Trên đời nhiều người như vậy, tại sao người chết phải là anh tôi?”

Cô hỏi đến khản cả giọng, khi thanh âm vạch qua bầu trời, nước mắt liền chảy ra, rơi xuống mặt cỏ.

Trần Minh nghe cô chất vấn, nhìn cô khóc lóc. Dưới ánh trăng, âm ảnh của núi xa thật nặng nề, cậu biết những chất vấn và khóc khóc này không thể giúp cô giải phóng bi thương trong lòng.

Cậu không thể giúp cô.

Trần Minh ngẩng đầu lên, áy náy mà nhìn cô: “Xin lỗi.”

Vi Vi ngẩn người trong chốc lát, ánh mắt cô không còn bị phần bất bình, chỉ là thêm một loại tuyệt vọng của trái tim sắp vỡ nát. Cô quy xuống, dùng hai tay ôm siết lấy Trần Minh.

“Anh biết không, anh tôi rất yêu Chu đại ca, rất yêu rất yêu.” Cô khẽ khóc bên tai Trần Minh: “Anh ấy thực sự rất yêu Chu đại ca.”

“Tôi biết.”

“Chu đại ca, hẳn cũng rất yêu anh tôi.” Vi Vi khóc, lặp đi lặp lại: “Hắn từng nói, suốt đời này chỉ yêu một mình anh tôi.”

“Vi Vi, đừng khóc nữa.”

“Suốt đời, là suốt đời...”

Trần Minh lẳng lẳng lắng nghe, cậu cảm thấy mình cũng sắp bị nỗi tuyệt vọng kéo xuống vực thẳm mất rồi.

* * *

Hành trình chính thức được bắt đầu vào sáng sớm ngày hôm sau. Khi Vi Vi bước ra khỏi lều vải, dường như đã quên sạch những chuyện không vui.

?

“Anh, chúng ta xuất phát thôi!”

Trần Minh thu dọn lều trại, cùng cô lên đường.

Phong cảnh rất đẹp, từ bìa rừng đi sâu vào trong, thiên nhiên không bị bàn tay con người phá hư thì ra đẹp đến vậy. Cây rừng xanh um tươi tốt ở ngay trên đỉnh đầu, ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện dãy núi đồ sộ hùng vĩ.

Vi Vi suốt dọc đường đi không ngừng gọi “anh”.

“Anh, giúp em chụp ảnh.”

“Anh, nhìn bên này xem, đây là hoa gì?”

“Vi Vi đừng sờ loạn, trong rừng rậm có rất nhiều thứ không thể chạm vào đâu.” Trần Minh vừa hô lớn vừa luống cuống lật quyển bách khoa toàn thư đã ngoại sinh tồn trên tay, tra tìm loài thực vật kia: “À, có thể chạm vào, không độc không gai.”

“Vậy em có thể hái xuống rồi?”

“Có thể.”

Vi Vi mừng rỡ hái bông hoa đỏ xuống, đòi Trần Minh giúp cô cài lên tóc.

“Phải cài thật là đẹp đó nha.”

“Biết rồi.”

Trần Minh tạm thời bỏ bao hành lý nặng trĩu trên lưng xuống. Vi Vi nghiêng đầu, lặng im chờ đợi cậu cài hoa lên. Bầu trời có màu sắc trong veo, xanh và trắng đan xen, như một bức tranh tươi mới chưa từng bị vấy bẩn.

Đây thực sự là mỹ cảnh, Vi Vi trong tranh rất đẹp. Trần Minh đoán rằng nét mặt của mình trong tranh hẳn là cũng bình thản vui vẻ. Giờ khắc này, cậu tình nguyện đem mình tưởng tượng thành Ly Úy, đang hết lòng cưng chiều cô em gái của mình.

Mặc dù là giả mạo, nhưng Vi Vi không có làm sai. Bởi vì tất cả những thứ xinh đẹp này, khiến người ta không thể vứt bỏ.

Dần dần đi sâu vào trong, cảnh tượng nguyên thủy của rừng rậm lộ ra từng chút một, cây cối cao hơn nhiều so với ở trong thành thị, dấu sao nơi này cũng chưa từng bị ô nhiễm và bị con người làm hại.

Trong rừng có thể nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của Vi Vi: “Nhìn kìa, đây mới gọi là đại thụ chọc trời nha.” Cây rất cao, phải gồng hết sức ngửa đầu lên mới có thể nhìn đến ngọn cây.

Lặng lặng đứng sừng sững ở nơi này, hưởng thụ ánh mặt trời và nước mưa không biết đã bao nhiêu năm, đến bây giờ mới đổi lấy được một tiếng tán thán kinh hãi của cô gái trẻ.

Mặc dù thời tiết tốt, nhưng cành lá rậm rạp vẫn che mất ánh mặt trời. Trong rừng sương mù mờ ảo, ánh sáng đương nhiên không quá dồi dào, loại không khí như thám hiểm này khiến Vi Vi càng bưng bưng hứng khởi, cô thậm chí khao khát mong muốn phát hiện được một cây nhân sâm ngàn năm trong truyền thuyết.

“Anh từng nói, lên núi Đại Hưng An nhất định phải mang theo dây thừng đỏ, bởi vì nếu phát hiện thấy nhân sâm ngàn năm, phải dùng thừng đỏ để trói chặt thân cây mới có thể đào được, bằng không nhân sâm sẽ trốn mất.” Cô thế nhưng thật sự lấy ra một sợi thừng đỏ từ trong ba lô.

Ly Úy nhất định cũng là một người tràn đầy huyền tưởng.

Trần Minh lắc đầu cười khổ, nhưng không thể phủ nhận, hứng thú của cậu cũng đã bị khơi mào. Thiên nhiên tươi đẹp đã cho cậu một tâm tình tốt đến không thể ngờ, nếu để một chuyến du lịch tốt đẹp trở thành dấu chấm hết cho chuyện Chu Dương, cũng xem như một đại may mắn trong nỗi bất hạnh.

Vi Vi có tinh thần mạo hiểm dồi dào, mặc dù cả ngày sục sạo đều không tìm được nhân sâm ngàn năm, thậm chí ngay cả dược liệu bậc nhất cũng không có, nhưng cô vẫn thét chói tai dùng cây mã tấu Thụy Sĩ đâm trúng một con sâu lông thiếu chút nữa thì rủ tới trước mặt cô.

Lúc gặp phải rắn nhỏ hoặc nhện nhện, Trần Minh đành phải bắt chắp khó khăn mà ra trận.

Thượng đế phù hộ, bọn họ cũng không gặp phải loài động vật nào quá mức khủng bố. Cá sấu, hổ, cạp, măng xà... thường hay xuất hiện trong phim điện ảnh, tạm thời vẫn ngoan ngoãn núp ở nơi mà bọn chúng nên núp, chưa bỏ ra hù dọa hai kẻ ngoại lai.

____Hết____

33. Chương 33

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Suốt hành trình hai ngày sau đó, không nhìn thấy bóng dáng của một ai khác, Trần Minh tin rằng bọn họ đã tiến sâu vào rừng rậm, nơi có rất ít dấu chân người từng lưu lại, liền đề xuất với Vi Vi không nên vào sâu hơn nữa.

Vi Vi cực lực phản đối: “Sợ gì chứ, chúng ta có la bàn, sổ tay mưu sinh, lương khô, đồ hộp, còn cả cái này nữa...”

Cô gỡ ba lô trên lưng xuống, lục tìm trong đó suốt một hồi lâu, cứ nhiên lấy ra được một khẩu súng lục màu bạc, khoe khang nói: “Hồ cộp đến đây liền bắn chết nó.”

Trần Minh giật mình hoảng sợ, vội vàng dè xuống khẩu súng đang bị cô giơ lên ngấm loạn xạ: “Làm sao em kiếm được thứ này?”

“Sớm đã bảo người chuẩn bị rồi, vừa xuống khỏi máy bay, ở trên xe liền nhét cho em. Thế nào, người của em cũng không tồi đi?” Vi Vi nháy nháy mắt.

Dưới yêu cầu ba lần bảy lượt của Trần Minh, cuối cùng Vi Vi cũng cất khẩu súng vào ba lô. Nhưng cô vẫn khẳng khái đòi đi sâu vào rừng, còn chỉ trích Trần Minh chơi xấu, nói không giữ lời.

Không thể phủ nhận hành trình chưa biết rõ phía trước khiến người ta cảm thấy phấn chấn tinh thần, rừng rậm thần bí đang hấp dẫn bọn họ, nhìn lương khô và các loại phương tiện liên lạc đắt tiền được chuẩn bị đầy đủ, cuối cùng Trần Minh cũng bị thuyết phục.

Bọn họ thẳng tiến vào sâu trong rừng rậm.

Ngày thứ ba, núi Đại Hưng An phô diễn cho bọn họ xem một màn khí hậu rừng rậm biến đổi thất thường. Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ, trời nắng đã chuyển sang âm trầm u ám, rõ ràng là giữa trưa, rừng rậm um tùm vốn đã không nhiều ánh sáng mặt trời, lại như bất chợt sập tối, gần như phải dựa vào đèn pin để chiếu sáng.

Tiếng sấm ù ùng truyền tới từ sâu trong tầng mây đen, dường như nhắc nhở người ta một trận mưa lớn đáng sợ đang trong quá trình thai nghén.

“Chúng ta nên dừng lại tìm một chỗ để nghỉ ngơi.” Trần Minh lo lắng nhìn lên đỉnh đầu, giữa những chạc cây đồ sộ là tầng mây xám xịt, dày đặc, một khi mưa xuống, nhất định sẽ như thác đổ: “Hiện giờ là mùa mưa của núi Đại Hưng An sao?”

Nếu đúng như vậy, thật sự không nên chọn thời điểm này để đến đây mạo hiểm.

“Em cũng không phải chuyên gia khí tượng, làm sao biết được?” Vi Vi vừa đi vừa hỏi: “Có muốn tra la bàn một chút không?” Mặc dù cô thích mạo hiểm, nhưng số lần tự mình thử nghiệm hoàn toàn không nhiều, cũng có chút bất an.

“Trước tiên tìm một chỗ để hạ trại đi đã.”

“Không thể tìm gốc cây, sẽ bị sét đánh.”

“Tìm một sơn động khô ráo đi.”

Vi Vi kêu: “Không muốn, trên ti vi nói trong sơn động thường đều có rắn và nhện. Nhện rừng rất đáng sợ, rất to, lại còn lông lá, có độc nữa.” Cô làm một nét mặt mắc ói.

Trần Minh lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, cau mày hỏi: “Vậy em nói chúng ta nên hạ trại ở đâu?”

Vi Vi bị hỏi lại. Cô im lặng một hồi, dùng một loại nét mặt cổ quái nhìn Trần Minh.

Trần Minh không phải người giỏi về phỏng đoán tâm lý người khác, cậu vừa đeo hành lý nặng trĩu trên lưng bước đi, vừa ngoảnh đầu lại, đúng lúc thấy được nét mặt Vi Vi vào thời khắc này. Khiến người ta kinh ngạc chính là, một loại linh ngộ bất thành linh xảy ra vọt thẳng vào não cậu.

Vô dụng, em nhất định cảm thấy tôi rất vô dụng.

Tôi không phải Ly Ủy, cũng không phải Chu Dương. Chỉ cần một trong hai người bọn họ có mặt ở đây, đều sẽ quyết định chủ ý, đều sẽ nghĩ ra biện pháp, đều sẽ không bị một trận mưa lớn sắp sập xuống gây khó dễ.

“Nhìn em như vậy làm gì?” Vi Vi dừng chân, trừng nhìn Trần Minh.

Trần Minh thu hồi ánh mắt, quay đầu đi tiếp: “Chúng ta thử tìm xem, coi có chỗ nào hạ trại được không.”

Chu Dương quay về tổng bộ rồi sao? Hắn đã phát hiện chưa?

Bước chân của Trần Minh thoáng ngưng trệ, bỗng nhiên phát hiện suy nghĩ của mình lại chuyển tới nơi không nên chuyển, vội vàng kéo lực chú ý trở về núi Đại Hưng An.

Hai người đều trầm mặc, ba lô trên lưng chật ních, nặng trĩu.

Vi Vi đi được một lúc, bỗng nhiên nhỏ giọng gọi một tiếng: “Anh...”

“Hửm?”

Vi Vi ngoảnh đầu sang, nhìn cậu một cái, rồi lại quay mặt đi: “Không có gì, chỉ là gọi anh một chút.” Tiếp tục đi đường.

Bọn họ cứ sợ trước lúc trời mưa không tìm được nơi thích hợp để hạ trại, may mắn chính là, mây đen trên trời mặc dù khí thế rào rào, sấm rền không ngừng, nhưng vẫn ở trạng thái sấm sét chứ chưa mưa.

Cuối cùng, bọn họ cũng tìm được một nơi thoát nhìn rất không tồi, mặt cỏ sạch sẽ, dựa vào mấy tảng đá lớn, vừa vặn có thể chắn gió, như vậy lều vải sẽ không dễ dàng bị gió quật đi. Vi Vi nhìn quanh một hồi, quay lại hài lòng báo cáo: “Cách đây không xa chính là một dòng suối nhỏ, như vậy rất tốt, em thề, ngày mai nhất định phải thoải mái tắm rửa một cái. A, cả người bắn chết đi được.”

Trần Minh đã dựng xong hai túp lều sát tảng đá lớn, lương khô do Vi Vi chuẩn bị, đều là đồ hộp, hương vị cũng không tồi. Ăn xong bữa tối, Vi Vi bắt đầu oán thán thời tiết: “Thật đáng ghét, chẳng có sao trắng gì cả. Khắp nơi toàn là mây đen, có gì đáng xem chứ?” Nói rồi liền chui vào lều đi ngủ.

Trần Minh lại không ngủ được.

Hai đêm trước, Vi Vi đều vì cảnh trời đêm mỹ lệ của rừng rậm mà mặc sức reo hò, Trần Minh không có dư thời gian yên tĩnh để hưởng thụ cái tĩnh lặng của rừng rậm.

Đêm nay thì không như vậy, chỉ có một mình cậu ngồi bên ngoài lều trại. Bầu trời không sao, trong nền trời tối thẫm, có lẽ chập đầy mây đen.

Ngay cả mặt trăng cũng không thấy xuất hiện.

“Tôi đoán, em thích ngắm sao.”

Âm giọng rất khế, tựa như e sợ sẽ làm kinh động tới thứ gì.

Trần Minh bắt chột cả kinh, quay ngoắt đầu lại nhìn ngó xung quanh. Sâu trong rừng rậm truyền tới tiếng côn trùng kêu rả rích, ngắt quãng từng hồi.

Không có ai, không có Chu Dương.

Cậu thở dài một tiếng.

“Tôi đoán, em cũng thích xem pháo hoa, rực rỡ đầy trời, từng đóa từng đóa pháo hoa cực đại nối tiếp nhau.”

Bóng đêm thẫm trầm như vậy, làm sao có pháo hoa? Làm sao có rực rỡ đầy trời?

Một làn gió khê lên vào cổ áo Trần Minh, cậu vội vàng khép cổ áo lại, bất chợt phát hiện tay mình đang run lên nhẹ nhẹ.

Lạnh ư?

Không, tuyệt đối không lạnh.

Thật đấy.

Còn tròng trong bụi cỏ đang thỏa thích kêu vang, lúc trầm lúc bổng. Cậu cúi lưng, vuốt ve mặt cỏ xanh mượt dưới chân, nghĩ rằng như vậy có thể khiến tâm tình dễ chịu được một chút.

Nhưng đầu ngón tay chạm tới bùn đất lạnh băng, như một loại lạnh giá vĩnh hằng, trong nháy mắt đã đông cứng đầu ngón tay của cậu, thậm chí cả trái tim cậu.

Ly Úy chết rồi, Ly Úy đã xuống mộ rồi.

Chính là chôn vùi như vậy, dưới tầng đất lạnh lẽo. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cậu như tận mắt nhìn thấy cảnh tượng Chu Dương chôn cất Ly Úy, bãi cỏ mênh mông bát ngát, cỏ xanh, trời xanh, gió nhẹ. Chu Dương đứng lặng ở đó, trầm mặc mà bi thương.

Xương trắng, đó là xương trắng u mạch của Ly Úy.

“Người đã chết, thi cốt vẫn còn.”

“Dem Ly Úy của tao trả lại cho tao, tao sẽ đem Ly Úy của mày trả lại cho mày.”

“Không, không... Không, Chu Dương, anh không thể như vậy... anh không thể!”

“Tôi có thể.”

Chu Dương nói, tôi có thể.

Ba chữ đơn giản, chỉ vền vện ba chữ. Trần Minh cuối cùng cũng hiểu được giá trị của mình, còn kém xa một vốc xương khô.

“Đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa.” Trần Minh run rẩy tự nói với mình, lặp đi lặp lại. Gió đêm của rừng rậm bắt đầu lạnh lẽo, thân thể cậu đang phát run.

Thân thể cậu, từng được hai cánh tay mạnh mẽ mà hữu lực siết lấy thật chặt, ôm ghì như thể vĩnh viễn sẽ không buông ra, khiến hơi ấm như lửa truyền đến mọi góc ngách trên thân thể, khiến mỗi tế bào trên thân thể quên đi tư vị rét lạnh.

Chu Dương, em thích ngắm sao.

Em thích pháo hoa, rực rỡ đầy trời, từng đóa từng đóa nối tiếp nhau.

Em thích mùi hương thơm dịu của lá sen, cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa, tranh thủy mặc mờ ảo, còn cả vệt bạch sạch phía đằng chân trời mỗi khi có máy bay lướt qua.

Em đã quên quá khứ, thế nhưng còn sót năng lực để yêu anh. Cố nhiên lại là yêu, khiến em nhớ tới chính mình.

“Hãy nói cho anh biết, chúng ta có thể quay về như trước đây.”

“Chu Dương, tôi không làm được.”

Giữa trời và đất, không khí đã ngừng lưu động.

“Anh đã nói, chỉ cần tôi yêu anh, vậy là đủ rồi.” Cậu nghẹn cứng yết hầu, gắng sức giãy giụa như túm lấy một cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

“Tôi nói dối.” Chu Dương nói: “Tôi cũng không làm được.”

Đau lòng, vì sao lòng luôn đau đến vô bờ vô bến.

Trái tim của ta ơi, mi thật nguyện ý chảy kiệt đến giọt máu cuối cùng sao? Cho dù mi biết rõ, sau hi sinh đau thương, giây giụa hết lần này tới lần khác, cũng chẳng thể đổi được dù chỉ một chút hạnh phúc.

Môi dưới truyền tới một trận đau đớn, vị máu bao phủ đầu lưỡi, Trần Minh nghiêng rặng, đứng dậy khỏi bãi cỏ, lao đảo đi về phía túp lều.

Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa.

Tôi không phải Ly Úy, bất luận các người có chờ mong cỡ nào, bất luận bản thân tôi có nỗ lực cỡ nào.

Tôi không có khả năng ngàn chén không say.

Thời điểm thương tâm, tôi sẽ nhịn không được mà rơi lệ.

Thế nên, tôi vĩnh viễn không phải Ly Úy.

Ông trời ơi, cầu xin ngài để tôi được lãng quên Chu Dương, cho dù chỉ quên đi cái tên này trong một giây thôi, tôi cũng sẽ thật lòng mà cảm kích ngài.

____Hết____

34. Chương 34

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Mây đen uy hiếp suốt cả một đêm, nhưng cuối cùng lại không rơi xuống giọt nào.

Trần Minh đã sớm chuẩn bị tâm lý để đón nhận một trận mưa rừng xối xả, kết quả tới khi mở mắt ra, ngoài lều trời đã hừng sáng, chim chóc hợp bầy hót líu lo, nào có mưa dông gì đâu?

Xem ra ông trời làm dáng đẩy thôi.

Cậu chui ra khỏi lều, Vi Vi vừa liếc thấy, liền kêu lớn: “Đại heo lười, đại heo lười, mặt trời chiếu tới mông mới chịu dậy.”

Kỳ thực vẫn còn sớm, nhưng mặt trời quả thực đã hiện ra, bầu trời so với âm trầm hôm qua thì tốt hơn nhiều lắm.

Trần Minh cười cười, khom lưng thu dọn đồ đạc.

“Anh, không bằng chúng ta hạ trại ở đây, chơi thêm hai ngày đi.”

“Không được,” Trần Minh thuận thực thu lều lại, mở hộp đồ ăn ra, đưa cho Vi Vi: “Ăn đi, ăn xong lên đường thôi. Nhân lúc thời tiết tốt, đi nhiều một chút. Anh không muốn được diện kiến trận mưa xối xả của núi Đại Hưng An đâu.”

Vi Vi bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, lăm bà lăm bầm, rốt cuộc vẫn ăn đồ hộp, rồi ngoan ngoãn thu thập tốt ba lô của mình.

Hai người đeo ba lô, lại bắt đầu cuộc hành trình.

Vi Vi suốt dọc đường đi chưa từng ngừng miệng.

“Anh, anh thương em không?”

“Đương nhiên.”

“Nếu em bị rắn cắn, anh sẽ công em chứ?”

“Em hung dữ vậy, rắn dám cắn em sao?”

“Em rất nặng nha, phải công ra khỏi núi Đại Hưng An nha.”

Trần Minh bắt đắc dĩ cười khổ, bị cô quần lấy không tha, đành phải thề: “Được rồi, anh sẽ không để em lại cho hổ ăn đâu.”

Vi Vi thỏa mãn cười rộ lên, vui tươi hơn hở mà đi tiếp. Chỉ chốc lát sau, cô lại hỏi: “Anh vẫn đang nhớ Chu đại ca sao?”

Cước bộ của Trần Minh thoáng ngừng trệ.

Cậu trầm mặc.

“Này này.” Vi Vi khê gọi cậu, vẫn đang hỏi: “Anh thật sự thích Chu đại ca sao?”

“Thích.” Trần Minh phục hồi lại tinh thần, cúi đầu bước đi.

“Không phải em nói anh của em.” Vi Vi không còn hoạt bát như vừa nãy, cô cũng cúi đầu, mím môi hỏi: “Là nói anh đấy.”

Cô chờ rất lâu, Trần Minh không lên tiếng.

Vi Vi biết cậu sẽ không trả lời, bèn nói như tổng kết: “Cũng phải, người như Chu đại ca, ai mà chẳng thích.” Trong lời nói dường như có ý cảm khái.

Trầm mặc không duy trì được bao lâu, chẳng mấy chốc, dòng suối nhỏ khiến Vi Vi hưng phấn hôm qua đã hiện ra trước mắt.

“Oa!” Vi Vi kinh ngạc kêu lên.

Dòng suối nhỏ không còn là dòng suối nhỏ, mà đã biến thành một con sông. Hôm qua cô còn nói muốn ở đây tắm rửa, thế nhưng hiện tại, trông dòng nước đục ngầu, dòng chảy cuộn xiết tạo thành những xoáy nước không nhìn thấy đáy.

“Gì chứ?” Vi Vi oán giận.

Trần Minh nhìn mặt nước rất rộng trước mắt: “Xem ra đêm qua đúng là vẫn có mưa lớn, chẳng qua không phải ở đây, mà là ở thượng du của con sông.”

Nước mưa hung mãnh đổ xuống, sau một đêm bất ngờ biến thành dòng sông cuộn cuộn.

“Vậy sao tắm rửa được đây?”

“Còn tắm? Em muốn chết đuối sao?” Trần Minh bỏ ba lô xuống, cởi áo ngoài ra: “Chúng ta phải qua sông, em trông hành lý. Anh đi xuống thử, xem nước có sâu không.”

“Anh biết bơi sao?”

“Đương nhiên.” Trần Minh đáp một tiếng, cởi giày ra, thử thăm dò hòn đá dưới dòng nước.

Dòng nước lạnh như băng chảy qua mắt cá chân. Trần Minh rùng mình một cái, lại bước thêm một bước, phía trước bất ngờ là một khoảng không, gần như cả người ngã sắp xuống ngay tức thì.

Rào.

Bọt nước bắn lên, chân cậu bỗng nhiên đứng vững, duy trì thế cân bằng trong nước, nước bùn xám xịt đã ngập tới thắt lưng.

Nguy hiểm thật...

Trần Minh hít ngược một luồng khí lạnh, nhìn dòng nước cuộn xoáy thành một vòng nhỏ không thấy đáy ngay dưới mắt mình.

Khả năng bơi lội của cậu kỳ thực cũng chẳng ra sao.

May là nguy hiểm đã kết thúc, cậu dè dặt bước từng bước thăm dò, cuối cùng cũng tới được bờ bên kia. Lên bờ rồi, cậu liền hướng về phía Vi Vi vẫy vẫy tay, ngửi một hơi, rồi lại cẩn thận lội trở về.

Lần này so với lần thứ nhất quen thuộc hơn một chút, bình an về tới nơi.

“Cũng ổn, giẫm lên mấy tảng đá lớn dưới mặt nước là có thể đi qua.” Cậu đeo ba lô lên lưng, bảo Vi Vi cũng đeo ba lô của mình lên, dắt tay Vi Vi: “Cẩn thận, nước sẽ đập vào người. Đứng vững vào.”

Cậu không quá yên tâm nên để Vi Vi đi trước, dùng một tay đỡ lấy thắt lưng cô từ phía sau.

“Cẩn thận một chút, cẩn thận bước hụt.”

Chính giữa con sông là nơi có xung lực lớn nhất, cả hai người họ đều lắc lắc lư lư, Trần Minh căng thẳng nắm lấy tay Vi Vi, chỉ sợ cô bị cuốn đi.

Từng bước từng bước, cuối cùng cũng gần tới bờ bên kia. Trần Minh thở phào một hơi, quay đầu lại nhìn bờ nước cũ, uy lực của mưa rừng thật không bình thường, mặt sông này phải rộng xấp xỉ mười thước.

Xem như là lần đầu tiên bọn họ trải qua nguy hiểm kể từ khi đặt chân vào núi Đại Hưng An đi.

“A!” Tiếng kêu đầy sợ hãi của Vi Vi bỗng nhiên truyền tới từ phía sau.

Trần Minh cực kỳ hoảng sợ: “Sao vậy?!”

“Ba lô của em!”

Nửa người Vi Vi còn đang ở trong nước, nơi đó nhất định có mạch nước ngầm, kéo xả đến cả người loạng choạng. Ba lô rơi vào nước, chỉ nháy mắt đã bị trôi xa hai ba thước.

“Đừng nhúc nhích! Để anh!” Đúng lúc ba lô kia trôi qua trước mặt Trần Minh, Trần Minh liền duỗi tay quơ lấy, đáng tiếc lại hụt mất một chút xíu.

Đĩa CD ở bên trong.

Trần Minh cuống lên, kiễng mũi chân, liều mạng vươn tay ra. Đầu ngón tay cuối cùng cũng móc được quai ba lô vào khoanh khắc gần như sắp trượt mất, nhưng dưới chân bỗng nhiên trơn trượt, cậu ngã vào dòng nước.

Nước ngập qua đỉnh đầu, Trần Minh ừng ực uống mấy ngụm nước lớn. Cảm giác lạnh băng thấm đẫm toàn thân. Cậu gắng sức mở lớn hai mắt, nhưng nước đục như vậy, cậu gần như không thể nhìn thấy thứ gì.

Kỹ thuật bơi đã học từ rất nhiều năm trước dường như không phát huy được tác dụng, cậu cố sức đập nước, muốn nhô đầu lên khỏi mặt nước. Nhưng dưới đáy nước dường như có thứ gì đó đang kéo cậu lại.

Xoáy? Một từ bất chợt nảy lên trong đầu cậu, gần như khiến cậu cảm thấy tuyệt vọng.

Không khí đang cấp tốc tiêu hao, buồng phổi bắt đầu thít chặt. Trong ba lô chứa quần áo, thức ăn nước uống, rất nặng.

Nếu buông ba lô, may ra có thể nổi lên hít lấy một hơi.

Ba lô trên lưng cậu cũng đang kéo cậu xuống chỗ sâu, cậu luống cuống cởi nó ra, buông lỏng tay, thể nước mãnh liệt lập tức cuốn nó xa khỏi người.

Nhưng vẫn còn một cái, ba lô của Vi Vi. Cũng nặng như vậy, kéo cậu xuống như vậy. Trần Minh gắt gao túm chặt lấy nó.

Cậu không thể buông tay, tuyệt đối không thể buông tay.

Trần Minh liều mạng đập chân, dòng nước ào ào cuốn qua bên cạnh cậu, mang đi nhiệt lượng trên người cậu. Nhưng cậu không cảm thấy lạnh chút nào, chỉ cảm thấy buồng phổi đau đớn như đang bị thiêu đốt.

Vứt ba lô đi, vứt ba lô nặng trĩu đi. Ôm lấy thứ này, cậu không thể nổi lên được.

Chỉ cần nổi lên một lần, chỉ cần một giây, một ngụm không khí.

Không.

Không! Bên trong có đĩa CD, đĩa CD ghi lại toàn bộ tư liệu về cậu.

Cậu không thể chịu đựng một lần nữa.

“Chu Dương, đừng làm như vậy! Anh không thể làm như vậy!”

“Tôi có thể.”

“Em cho rằng tôi sẽ để em rời khỏi tôi như cậu ấy sao? Đừng nằm mơ.”

“Cả đời này em đều là của tôi, cả đời chỉ có thể là Ly Úy của tôi.”

Tích, cái gì đang lóe lên, là máy tính? Là màn hình máy tính sao?

“Không không không không! Cầu xin anh, dừng lại, dừng lại đi!”

Là tiếng hét của ai vậy? Cuồng loạn khóc hét, thê lương như tới từ địa ngục.

“Tôi quỳ xuống chân anh, tôi cầu xin anh tha thứ, cái gì tôi cũng nghe theo anh, cầu xin anh dừng lại...”

Quá khứ, tương lai của cậu, thế giới của cậu, toàn bộ biến mất rồi sao?

Nước sông âm vang chảy trong màng tai, buồng phổi cũng sắp bùng nổ. Trần Minh sống chết ôm chặt lấy ba lô, không cam lòng mà quay cuồng trong dòng nước.

Giữa lúc tuyệt vọng, chân cậu bỗng nhiên chạm tới một vật cứng.

Đá? Một tia sáng yếu ớt, chợt chiếu rọi khắp bóng tối.

Là đá dưới đáy sông. Bản năng, hoặc lý trí còn sót lại, thúc giục cậu cúi xuống, dùng một tay sờ soạng những bảo bối cứu mạng rần rần dưới chân.

Lần theo đá, lần theo đá... Trần Minh tự nói với mình như kẻ điên. Ánh mắt vẫn luôn hỗn loạn chợt như nhìn thấy ánh sáng.

Rào một tiếng, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy bầu trời sáng sủa lần nữa. Không khí tươi mới đập vào mặt, cậu tham lam hít lấy từng ngụm từng ngụm. Cậu gắng sức bò lên bờ, gian nan xoay người mà thở hào hển, vui mừng liếc thấy chiếc ba lô mà mình đã liều mạng bảo vệ vẫn nằm dưới chân.

Trước mặt có một bóng người đang đi tới gần.

Cậu ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười sống sót sau tai nạn, vừa cười vừa thở dốc: “Vi Vi, em xem, ba lô của em...” Cậu bỗng nhiên ngừng cười.

Vi Vi đứng trước mặt cậu, trên mặt cô là một loại biểu tình mà cậu chưa từng thấy qua. Lạnh mạc, lạnh lùng, như nhìn một người xa lạ, như một người ngoài đang đứng xem.

Máu khắp người Trần Minh đông cứng lại trong nháy mắt.

Vi Vi không nói gì hết, chỉ đi tới, nhắc ba lô của mình lên. Ba lô ướt sũng trở nên rất nặng, cô không oán trách như thường ngày. Trần Minh nhìn bóng lưng của cô, như đã chết lặng, đứng dậy khỏi bờ, đi theo cô.

Quần áo ướt sũng dính sát trên người cậu, khiến cậu thoát nhìn trông như một linh hồn phiêu đảng bập bênh trong rừng rậm nguyên thủy.

Quần áo trước khi mặt trời lặn đã được gió hong khô, tới buổi tối, hai người vẫn giữ im lặng suốt, dừng lại nghỉ ngơi. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Suốt cả ngày bọn họ không nói lời nào, tiếng gió cùng tiếng chim hót hài hòa trong rừng rậm trở nên rõ mồn một bên tai. Nhưng điều này đã chẳng còn khiến bọn họ cảm thấy hoan hỉ.

Lửa trại đỏ hồng, chiếu ra hai khuôn mặt vô cảm.

Ba lô của Trần Minh đã mất trong dòng nước. Phần lớn thức ăn, điện thoại, đèn cầu cứu, một bộ lều, còn cả một vài vật dụng khác của bọn họ, đều ở bên trong.

Vi Vi lấy lều trong ba lô mình ra rồi dựng lên, quay lại bên cạnh đồng lửa.

“Anh ngủ trong lều đi.” Đây là câu đầu tiên cô nói kể từ lúc rời khỏi dòng sông.

Trần Minh nhìn ánh lửa, cậu dường như vẫn chưa thoát khỏi cảm giác đóng băng. Trái tim cậu vẫn lạnh, lạnh như một khối băng.

“Anh ngủ trong lều đi.” Vi Vi lặp lại lần nữa.

Lần này Trần Minh lắc đầu.

Vi Vi đứng cạnh cậu hồi lâu, rồi mới xoay người đi vào. Cậu tưởng cô vào đi ngủ, nhưng cô lại đi ra: “Cho anh.” Cô đưa cho cậu một chiếc đĩa CD.

Trần Minh nhìn chiếc đĩa kia, con mắt đen thẫm cuối cùng cũng có một chút tiêu cự. Tựa hồ không thể tin được, nhận lấy nó, như đang nâng một đứa bé mới sinh, cái gì cũng không nghĩ, chỉ nâng lấy bằng hai tay, tập trung tinh thần mà nhìn vào nó.

“Trong đó chẳng có gì hết.” Tiếng của Vi Vi bay xuống từ trên đỉnh đầu, lạnh lùng, từng chữ từng chữ, nện lên trái tim cậu: “Tư liệu của anh, tôi đã xóa bỏ toàn bộ.”

“Đây là trừng phạt, trừng phạt anh đối với Chu đại ca si tâm vọng tưởng.” Cô xoay người, đi về phía túp lều. Nghiến răng, đôi mắt trợn trừng thật lớn, như thể chỉ cần chớp một cái, sẽ nhìn không được mà yếu đuối rơi lệ.

Trần Minh hoàn toàn không để ý cô còn ở cạnh, hay đã rời đi.

Ánh lửa bập bùng đỏ chói chiếu lên mặt cậu, ngọn lửa kia cũng là băng đá, đĩa CD đang cầm trong tay, lại càng lạnh tới thấu tâm.

Cậu đem chiếc đĩa CD đang phản xạ lại ánh lửa, chậm chậm áp vào lồng ngực, tựa hồ muốn ôm lấy nó.

Như thể đang ôm, quá khứ trống rỗng của cậu.

“Dưới bầu trời... chỉ có em... chỉ có em...”

“Kỳ thực chỉ có em... chỉ có em...”

Trên biển khơi có người thủy thủ bị tiếng ca của mỹ nhân ngư mê hoặc làm lạc mất phương hướng.

Nếu Chu Dương là mỹ nhân ngư, liệu cậu có cam nguyện làm một người thủy thủ?

“Anh nhìn thấy, anh nhìn thấy, trong ký ức của anh, chỉ có một mình em.”

“Anh nhìn thấy, dưới bầu trời, chỉ có em, chỉ có em.”

“Anh chưa từng quên em, vĩnh viễn sẽ không quên em.”

“Người anh yêu, kỳ thực chỉ có em, chỉ có em.”

Trừng phạt, đây là trừng phạt đối với việc si tâm vọng tưởng.

Trần Minh run rẩy bả vai, cười ra nước mắt.

___Hết___

35. Chương 35

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cầm Vân

Cứ như vậy, hành trình liền trở nên vô cùng gian nan, bất luận đối với thể lực hay đối với tâm linh, đều là một đợt khảo nghiệm ác liệt.

Vi Vi sắp xếp lại hành lý, hai người đều chú ý thấy đồ hộp còn lại không nhiều. Bản đồ ở trong ba lô của Trần Minh, đã theo dòng nước trôi đi không biết tung tích. Bọn họ gần như đã mất toàn bộ thiết bị cầu cứu hiện đại, la bàn duy nhất còn lại trong tay bây giờ trở nên vô cùng quan trọng.

Lúc đi đường cả hai đều không lên tiếng, kể cả là rừng mình. Hai người đều không có tâm tình để rừng mình, chỉ như cành hoa bị gió sương quạt phá, bị tâm sự đè ép tới rũ xuống nặng nề.

Chỉ có thể cứng ngắc mà bước đi theo bản năng.

Rừng rậm huyền bí lúc này tràn ngập khủng bố không thể thám thính, bọn họ không biết rồi sẽ phát sinh chuyện gì. Vi Vi cầm toàn bộ đồ ăn, Trần Minh chẳng buồn quan tâm, Vi Vi cho cậu ăn gì, cậu liền nhận lấy cái ấy.

Nhưng luôn giữ lại một ít.

Cậu hiểu rõ, nếu không sớm thoát khỏi cánh rừng mệnh mông ngút ngàn này, đói khát sớm muộn gì cũng sẽ tới.

Bọn họ cùng mưu sinh trong sâu thẳm rừng rậm nguyên thủy, lại như hai người xa lạ. Có đôi lúc, Trần Minh phát hiện ánh mắt của Vi Vi, như có điều suy nghĩ mà dừng trên người cậu, nhưng khi cậu ngêng đón ánh mắt ấy, Vi Vi lại quay đầu đi chỗ khác.

Tư liệu của anh, tôi đã xóa bỏ toàn bộ.

Trần Minh cũng không đủ ý chí, để khiến mình quên đi ngữ khí lạnh lùng kia của Vi Vi.

Đó là trừng phạt, trừng phạt anh đối với Chu đại ca si tâm vọng tưởng.

Lời này như cơn gió đêm đông lên vào màng tai, lên vào đầu cậu, lạnh đến nỗi thần kinh phải phát đau.

Sau khi lưu giữ tư liệu của cậu, Chu Dương không xóa bỏ lần nữa, Chu Dương không âm thầm sắp xếp chuyên gia tẩy não phẫu thuật cho hắn, Chu Dương không mưu đồ bóp chết lý trí của cậu và hắn một lần nữa.

Trần Minh cứ tỉnh tỉnh mê mê mà tiến vào sắc xanh mệnh mông, dần dần cũng hiểu rõ. Vạch trần chân tướng kỳ thực cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, chỉ cần dám đối mặt, ắt sẽ đoán được bên trong có điểm kỳ quái.

Cũng như ba lô của Vi Vi, sẽ không vô duyên vô cớ rơi xuống dòng nước.

Bọn họ dựa vào bản năng cầu sinh để lặn lội gian nan, núi Đại Hưng An rộng lớn bao la lại khiến người ta tuyệt vọng.

Ngày thiếu hụt thức ăn cuối cùng cũng tới, buổi trưa Vi Vi đưa cho Trần Minh nửa bình đồ hộp, đến tối, cô rốt cuộc không tìm được gì để đưa cho cậu nữa.

Hai người suốt mấy ngày qua như ở trong mộng, lúc này đều tỉnh táo lại một chút, mây đen đối khát đã phủ chụp lên người bọn họ.

“Phải bắt đầu tìm kiếm thức ăn thôi.”

“Gió đêm rất lạnh, cùng vào lều ngủ đi.” Vi Vi nói: “Nếu anh ngã bệnh, không đi được nữa, tôi cũng không khiêng nổi anh.”

Trần Minh không nói gì. Cậu đã không còn dư sức để cậy mạnh, thời gian tới, ai cũng không được ngã bệnh.

Sau mấy ngày nắng ráo, mây đen lại bắt đầu xuất hiện trên đỉnh đầu. Bao tử của Trần Minh từ buổi sáng đã bắt đầu kêu rột rột, cậu sờ mấy thanh chocolate tiết kiệm được trong túi, nhưng cuối cùng vẫn nhìn xuống không ăn.

Quyển Bách khoa toàn thư dã ngoại sinh tồn cũng mất, trong rừng rậm có rất nhiều trái cây, bề ngoài rực rỡ xinh đẹp, nhưng luôn khiến cậu nhìn không được mà phỏng đoán liệu trong đó có cất giấu kịch độc hay không.

Thứ gì quá đẹp đều có độc, cũng như đời người vậy.

Quá hạnh phúc, đến sau này mới phát hiện rất đau khổ.

“Dùng cái này đi.” Vi Vi đưa khẩu súng lục màu bạc cho cậu: “Trước đây anh từng học qua, hẳn là có thể săn bắn chút gì đó để ăn.” Chuyện tới nước này, chỉ có thể đồng tâm hiệp lực.

Trần Minh bắt đầu tìm kiếm con mồi, khỉ trên cây, tràn đầy linh tính mà phóng vọt vào sâu trong rừng rậm, cậu không đành lòng nổ súng. Cuối cùng, một con mãng xà thiếu chút nữa bị Vi Vi giẫm lên đã biến thành oan hồn dưới họng súng.

Nhóm lửa nấu nướng, Vi Vi đã qua nhiều ngày ăn chay, nhịn không được bèn reo hò: “Có đồ ăn rồi!”

Trần Minh cũng không kiềm được khẽ mỉm cười. Ánh mắt mang theo ý cười của hai người vô tình chạm vào nhau, cả hai đều ngây ngẩn.

Chung quanh lại là một mảng lặng ngắt như tờ.

Thịt rắn không có gia vị, nhưng bọn họ ăn rất ngon lành, gần như không để lãng phí một chút thịt nào dính trong khe xương, còn thừa liền mang theo người. Thịt rắn giúp bọn họ duy trì được một ngày rưỡi, chẳng mấy chốc, lại bắt đầu cạn kiệt lương thực.

Lần thứ hai đói khát càng khiến người ta khó chịu hơn. Mây đen áp trên đỉnh đầu không tan, mưa lớn ầm ầm núp núp, không chịu thống khoái mà rơi xuống, nhưng không khí trong rừng càng lúc càng ẩm, không cẩn thận sẽ bị trượt chân.

Đói quá rồi.

Trần Minh gần như sắp không khống chế được lý trí, ăn luôn mấy thanh chocolate còn lại trong túi. Đúng lúc này, Vi Vi chợt dừng chân, kêu lớn: “Nhìn bên kia kìa!”

Trần Minh nhìn theo hướng ngón tay của Vi Vi, liền thấy một cây có quả đỏ quả xanh, làm người ta thèm tới nhỏ dãi.

“Đã quả!” Ngay cả Trần Minh cũng không kiềm được niềm kinh hỉ, cậu nhận ra loại quả này, ở trong Bách khoa dã ngoại sinh tồn, có ghi rõ ràng là có thể ăn được.

Hai người kinh hỉ vội vàng chạy tới như điên, tựa hồ e sợ cái cây đáng yêu này sẽ biến mất chỉ trong nháy mắt. Bọn họ điên cuồng hái, mặc kệ màu xanh hay màu đỏ, chỉ cần là quả, đều hái hết vào lòng, xoay quanh thân cây, ngửa đầu lên, mặt cổ dưới chân lao xao không ngừng.

Trần Minh hái đầy một ngực đã quả, dưới chân bỗng nhiên hẫng hụt, thân bắt do kỷ mà ngã xuống.

“Cẩn thận!”

Trong khoảnh khắc choáng váng, cổ tay bỗng nhiên bị giữ chặt. Trái cây trong lòng rớt ra, rơi thẳng xuống dưới. Trần Minh cúi đầu nhìn xuống dưới chân, kinh hãi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Cây quả này sinh trưởng ngay trên rìa vực thẳm, cổ đại um tùm, che lấp mất vực sâu chết người.

Cát sỏi bên rìa lở đổ rơi xuống, Trần Minh thân bắt do kỷ, lại trĩu xuống thêm hai phân. Cổ tay bị kéo đến phát đau, Vi Vi bò rạp xuống đất, nghiêng chặt răng, móng tay cào ra vết máu trên cổ tay Trần Minh.

“Đừng động.” Vi Vi nói khẽ, như thể e sợ nếu nói lớn hơn một chút, sẽ dẫn dụ tử thần tới.

Trần Minh ngẩng đầu lên, đưa cánh tay còn lại ra giữa khoảng không, ý đồ tóm lấy một nhánh dây leo trên vách đá, hoặc vịn vào một tảng đá.

Đầu ngón tay duỗi ra hết cỡ, nhưng không với tới.

Khoảng cách một đốt ngón tay, thì ra lại xa xôi đến vậy, đủ để cách ngăn giữa sự sống và cái chết.

“Đừng động.” Vi Vi nói: “Tôi sẽ kéo anh lên, từ từ. Chân tôi móc được vào rễ cây rồi.” Khuôn mặt cô thống khổ vạn vạn, sống mũi trẻ con chun chun lại.

Khiến Trần Minh chợt nhớ tới Ly Uy.

Cậu nhớ khuôn mặt lạnh lùng của Vi Vi lúc ở bên bờ sông, như một người xa lạ, một người chỉ đứng xem ngoài cuộc.

“Buông tay đi.” Trần Minh ngẩng đầu nhìn cô: “Chẳng phải cô muốn giết tôi sao?”

Vi Vi ngây người trong chốc lát, không sai, cô muốn giết cậu.

Chẳng phải từng ra tay rồi đó sao? Trên dòng sông có xoáy nước kia, bị nước sông lạnh lẽo ngấm vào, cảm nhận bàn tay cậu đỡ bên hông, sát ý bất chợt bùng lên, ngoan độc quyết đoán đến ngay cả chính bản thân Vi Vi cũng không dám tin.

Như bị ác ma xúi giục, bỗng nhiên gỡ ba lô xuống thả vào làn nước, sau đó hét lên một tiếng.

Cô biết cậu sẽ nhảy xuống.

Cô biết.

“Chỉ cần buông lỏng tay là được rồi.”

Không, không được.

Trần Minh ngẩng đầu nhìn cô, cười khổ: “Cái gì tôi cũng bị hủy, cái gì cũng không còn.”

Vi Vi lắc đầu, bàn chân móc lấy rễ cây phải chống chịu trọng lượng của cả hai người, đã có phần lỏng ra. Vi Vi lấy làm kinh hãi, càng cố sức túm chặt lấy Trần Minh.

Một giọt nóng bỏng, bỗng nhiên nhỏ xuống đầu Trần Minh.

Máu.

Trần Minh cũng lấy làm kinh hãi, cậu gian nan ngửa đầu lên, thấy khóe môi Vi Vi tràn ra một vệt máu tươi.

“Buông tay, Vi Vi. Cô muốn cùng chết sao?”

Vi Vi quật cường trừng cậu, lắc đầu.

Lơ lửng trên vách đá, bỗng nhiên Trần Minh sức nhớ tới một việc quan trọng.

“Cầm lấy này,” Cậu móc ra hai thanh chocolate tiết kiệm được, gắng sức đưa lên: “Cầm lấy đi.”

Vi Vi như bị đông cứng cả hồn phách, cô không nhận lấy, hai tay cô đều nắm chặt lấy tay Trần Minh, cô nhìn chăm chăm vào hai thanh chocolate kia, như thể là thứ mình chưa từng nhìn thấy.

“Cầm đi.”

Vi Vi nhắm mắt lại.

“Không!” Cô hét lớn một tiếng, sức lực toàn thân bộc phát trong nháy mắt, dốc hết toàn lực kéo Trần Minh lên.

Trần Minh cảm thấy mình được nhắc bổng giữa không trung, chính trong khoảnh khắc ấy, cơ hồ là một tích tắc, cậu liền không chút do dự mà duỗi tay ra, cánh tay ôm lấy một nhánh rễ cây trắng kiện rủ xuống bên bờ vực.

Thời gian như dừng lại mấy giây trong khoảnh khắc đó, hai người đều thở hồng hộc.

Nhờ vào sự hỗ trợ của rễ cây, và cả Vi Vi ở trên lôi kéo, cuối cùng Trần Minh cũng bò lên được. Hai người chặt vật xuôi lơ trên mặt đất, hưởng thụ niềm vui sướng khi thoát chết chỉ trong gang tấc.

Hai thanh chocolate kia vẫn được Trần Minh nắm chặt trong tay, cơ hồ bị độ ẩm nơi lòng bàn tay làm tan chảy.

“Đáng tiếc những trái cây kia đều bị rơi hết rồi. Chúng ta phải hái nốt số quả còn lại trên cây xuống.” Trần Minh quay đầu sang, liếc thấy tơ máu bên khóe môi Vi Vi.

“Vi Vi?” Cậu vội vã lại gần.

Vi Vi ngồi dậy, ngoan ngoãn để cậu giúp mình chà lau. Tơ máu đỏ tươi, vừa lau đi lại chảy ra một tơ khác.

“Em đập phải tảng đá, nơi này.” Cô chậm chậm nâng tay lên, chỉ chỉ vào lồng ngực.

Trần Minh nín thở, cẩn thận dè dặt, nhẹ nhàng sờ lên.

Rắc.

Thanh âm rất khẽ, sao mà quen thuộc đến vậy, làm chấn động cả thần kinh của cậu. Ngày trước, khi mũi giày rắn chắc của Lạc Tân đá mạnh lên ngực cậu, cậu cũng từng nghe thấy âm thanh này.

Rất khẽ, đi kèm với đau đớn kịch liệt.

Đó là tiếng xương sườn bị gãy rạn.

“Đau sao?”

“Ừ.”

“Phổi đau, hay là xương sườn đau?”

“Đều đau.”

Trái tim Trần Minh rơi thẳng xuống.

Cho dù ngâm trong hầm băng, cũng không thể cảm thấy lạnh lẽo đến vậy.

“Không sao đâu.” Cậu vuốt ve tóc mai của Vi Vi: “Không sao đâu. Em sẽ tiếp tục kiên trì, em là em gái của Ly Ủy, phải không nào?”

Vi Vi lặng im tựa vào lòng cậu, khẽ ứng một tiếng: “Ừm.”

Đêm hôm ấy so với bất kỳ đêm nào trước đó đều dài hơn. Trần Minh biết bên dưới vết bầm tím thoạt nhìn không nghiêm trọng của Vi Vi, ẩn giấu ánh mắt gấp gáp của tử thần.

Mưa lớn cuối cùng cũng chính thức trút xuống, cả đêm thổi quét lều vải của bọn họ. Cho dù nơi hạ trại đã được đá lớn che chắn ba mặt, nhưng lều vải có kín hơn nữa cũng không cản được uy lực của tự nhiên, nước mưa vẫn ngấm vào, gió rừng lạnh thấu xương gào thét tàn phá.

Trần Minh cẩn thận ôm lấy Vi Vi, dốc hết khả năng, hi vọng đem nhiệt lượng trên người mình truyền sang cho cô. Cô ngủ như một đứa trẻ, thỉnh thoảng khẽ giãy giụa một chút, như bị kẻ nào quấy nhiễu giấc mộng an tĩnh. Khuôn mặt trẻ con có lúc sẽ vì đau đớn mà vặn vẹo, nhưng chẳng mấy chốc lại khôi phục an tường.

Một đêm mưa gió qua đi, bốn đỉnh lều chỉ còn chút xíu nữa là rớt xuống. Bầu trời lại trở nên sáng sủa, như thể trận mưa đêm qua chỉ là một giấc mộng cuồng dã.

Trần Minh thu dọn lều trại, lưng đeo túi hành trang chẳng còn bao nhiêu, lại tiếp tục xuất phát.

Bọn họ đi rất chậm, đầu gối Vi Vi hoàn toàn không có khí lực, nhưng cô không chịu để Trần Minh công, khẳng khái đòi Trần Minh bẻ một nhánh cây tương đối tốt để cô làm gậy chống. Chưa tới trưa, gậy chống đã trở nên vô dụng. Trần Minh đổi bao hành lý ra đeo trước ngực, công cô lên lưng.

___Hết___

36. Chương 36

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Văn

Vi Vi suy yếu rất nhanh.

Lúc nghỉ ngơi, Trần Minh đút trái cây cho cô ăn, dùng thìa khoét thịt quả màu hồng ra, từng chút từng chút bỏ vào miệng cô.

Vi Vi hỏi: “Có phải em sắp chết rồi không?”

Trần Minh bẻ một miếng chocolate so với kim cương còn quý giá hơn, đưa tới bên miệng Vi Vi, nghiêm túc nói: “Vi Vi, chờ tới khi em già rồi, sẽ vì ngày hôm nay mà tự hào. Em ở trong núi Đại Hưng An trải qua nguy hiểm, từng vượt qua dòng sông chảy xiết, từng lơ lửng trên bờ vực thẳm, mang theo thương tích, sống sót quay trở về thành phố. Vậy mới thực sự là trải qua nguy hiểm.”

Vi Vi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Sau khi ăn hết quả hồng, liền tới quả xanh. Dã quả không thể duy trì được mấy ngày, Trần Minh đút cho Vi Vi ăn toàn bộ, còn cậu thì tìm kiếm rễ cỏ khắp nơi, nhờ vào nhấm nuốt chúng để nhét bụng cho có lệ, đồng thời, cậu cũng hi vọng mình có thể tìm được cho dù chỉ là một chút thảo dược hữu dụng.

Qua một mảnh rừng rậm, lại là một mảnh rừng rậm khác, khi Trần Minh phát hiện trước mắt vẫn là sắc xanh mênh mang, Trần Minh bắt đầu thống hận thiên nhiên nguyên thủy này.

Cậu càng thống hận bản thân đã buông bỏ ba lô của mình trong dòng nước xiết.

Cậu thậm chí tình nguyện chết đuối, mà ba lô vẫn còn tồn tại.

“Nếu em bị rắn cắn, anh sẽ công em chứ?”

“Em hung dữ như vậy, rắn dám cắn em sao?”

“Em rất nặng nề, phải công ra khỏi núi Đại Hưng An nha.”

“Anh sẽ không để em lại cho hổ ăn đâu.”

Trần Minh hồi tưởng tiếng cười của Vi Vi, gian nan đạp từng bước trên đường đi. Ruột cậu dường như đã khô rang, xoắn lại thành một vòng xoắn rấp, nhắc nhở cậu cảm giác đau đớn của cơn đói sẽ không ngừng lại.

Cậu đã uống rất nhiều nước, mỗi lần gặp được một nguồn nước, cậu đều liều mạng uống, nhưng như vậy cũng chẳng thể lừa gạt cái bụng của mình.

Cậu vẫn đói đến hư thoát.

Có lần, cậu suýt khiến Vi Vi bị trượt ngã khỏi lưng. Lần đó hù cậu sợ run một chập, từ đó về sau, mỗi bước đi cậu đều thật cẩn thận, khi cậu cảm thấy không chống đỡ được nữa, đều sẽ lập tức dừng lại nghỉ ngơi.

Việc này khiến cước trình của bọn họ càng thêm chậm chạp.

Vi Vi vẫn rất an tĩnh, cô không hổ là em gái của Ly Úy, lặng im chịu đựng. Trái lại với Trần Minh, cô chẳng có khẩu vị gì. Trần Minh phải cẩn thận đem chocolate càng ngày càng ít nhét vào miệng cô.

Khuôn mặt no đủ hoàn toàn biến dạng, bờ môi đỏ au lúc này đã tái nhợt, một tia huyết sắc cũng không có. Chẳng biết từ khi nào, Vi Vi bắt đầu rơi vào mê sảng.

Có một lần, cô bỗng nhiên duỗi tay ra, túm chặt lấy áo Trần Minh.

“Chu đại ca,” Cô cuống quýt kêu lên một tiếng, mặc dù nhìn Trần Minh, nhưng ánh mắt lại rời rạc tản mát. Cô hỏi: “Tại sao anh thay lòng đổi dạ?”

Trần Minh phức tạp nhìn cô, biết rõ cô hồ đồ mất rồi. Cô túm lấy tay áo cậu, nắm thật chặt, không chịu buông ra, như thể nhất định phải có được đáp án.

Trần Minh chẳng còn cách nào.

“Không có. Anh không thay lòng đổi dạ.” Cậu bắt chước giọng điệu của Chu Dương, cảm thấy như đang bị con dao trong chính tay mình lăm lè: “Anh chỉ thích một mình anh trai em, anh chưa từng thay lòng đổi dạ.”

Vi Vi nghe vậy, tựa hồ đã an tâm, thở phào một hơi, thả lỏng thân thể.

Nhưng chẳng mấy chốc, Trần Minh lại nghe thấy tiếng cô vang lên.

“Anh gạt em, em biết rồi.” Như tiếng khóc nức nở.

Trái tim cậu khẽ run rẩy.

Không có thuốc, không có phương tiện cầu cứu, Trần Minh không biết phải làm sao để cứu Vi Vi. Cậu sâu sắc chán ghét bản thân vô dụng, trong núi Đại Hưng An nổi tiếng màu mỡ này, cậu thậm chí không tìm được đồ ăn cho Vi Vi.

Cái chết còn cách Vi Vi gần như vậy, mà cậu chỉ có thể giãy giụa trong mảnh lục sắc.

“Em có thể tiếp tục kiên trì, em sẽ tiếp tục kiên trì.”

“Vi Vi, em còn nhớ Ly Úy không? Anh của em đang ở trên trời nhìn em đấy, xem kìa, cậu ấy đang ở trên trời nhìn đấy. Đừng chịu thua, cầu xin em đừng chịu thua.”

Núi Đại Hưng An, mi không thể giữ nó lại.

Ta không cho phép!

Vi Vi lại càng chẳng nhận ra ai, ánh mắt cô luôn rời rạc, không có tiêu cự, không ngừng nói sảng: “Anh thay lòng đổi dạ rồi.”

“Anh từng nói chỉ cần anh trai em.”

“Anh thay lòng đổi dạ rồi...”

“Anh đã yêu anh ta, anh thay lòng đổi dạ rồi.”

Trần Minh bỗng nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn nửa mặt nghiêng của Vi Vi đang nằm sấp trên vai mình. Môi cô động động, môi đã không còn hồng nhuận, mà khô nứt. Bất luận Trần Minh lau nước sạch lên đó bao nhiêu lần, nó vẫn khô nứt rất nhanh, nứt ra thành từng vệt đỏ tươi.

“Vi Vi...”

“Anh!” Vi Vi bỗng nhiên mở bừng mắt ra: “Xin lỗi, em không giúp được anh, em không giúp được anh, không giúp được...” Cô lặp đi lặp lại, chậm chậm hạ mí mắt xuống.

Trái tim Trần Minh như bị dao đâm vào, cậu nghiêng răng, tiếp tục công cô, loạng choạng đi về phía trước.

Đã yêu, đã yêu...

Thay lòng đổi dạ rồi, thay lòng đổi dạ rồi...

* * *

Đường đi không có điểm cuối, sau sườn núi dốc lên lại là sườn núi dốc xuống, sau sườn núi dốc xuống lại là sườn núi dốc lên, qua một dòng suối nhỏ, lại là một dòng suối nhỏ khác. Khi Trần Minh nghe thấy âm thanh trên đỉnh đầu, suốt một hồi lâu không kịp phản ứng. Cậu chỉ ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời trong xanh đáng hận kia.

Một thứ gì đó bay vào tầm mắt của cậu, tiếng âm vang truyền tới từ trên cao, lúc này cậu mới như bất chợt được người giải khai huyết đạo, điên cuồng hét lớn: “Ồ đây! Ở đây!”

Sức lực tràn vào cơ thể, cậu cẩn thận đặt Vi Vi xuống, ra sức hươ hươ hai tay, ngửa đầu lên hướng về phía trực thăng, kéo căng cổ họng mà gào lớn: “Ồ đây! Ở đây!”

Chiếc trực thăng kêu ầm ầm, Trần Minh tha thiết chờ mong mà nhìn nó đi tới đỉnh đầu, nhưng nó không dừng lại, chỉ tiếp tục bay về phía trước.

“Không! Không! Ở đây! Chúng tôi ở đây!” Trần Minh rống to, gần như sắp rống cả phổi ra. Cậu liều mạng đuổi theo chiếc trực thăng, lúc nhảy qua khúc thân cây nằm ngang trên mặt đất, lao đảo một cái, nặng nề ngã sấp xuống. Tay chân đều bị xây xát, nhưng cậu chẳng buồn bận tâm, luống cuống bò dậy, ngẩng đầu

nhìn, chiếc trục thẳng càng lúc càng xa, chỉ còn là một chấm nho nhỏ, chẳng mấy chốc đã biến khỏi tầm mắt.

“Quay lại, quay lại đi!” Cậu tuyệt vọng gào thét, một lúc lâu sau, mới bò dậy như người mất hồn, mang một thân dính đầy bùn đất, lao đảo quay về bên cạnh Vi Vi.

“Vi Vi, Vi Vi, kiên trì thêm chút nữa. Anh nhìn thấy trục thẳng rồi, anh nhìn thấy rồi.” Cậu yêu thương vuốt ve khuôn mặt đã bị hóp lại của Vi Vi: “Em có nghe thấy không? Bọn họ tới tìm chúng ta rồi. Chu Dương, còn cả đám Đầu Trọc, nhất định là bọn họ.”

Vi Vi dường như thực sự nghe thấy, đôi mắt nỗ lực mở ra một khe nhỏ, mịt mờ nhìn Trần Minh.

“Vi Vi, em nghe thấy rồi, em nghe thấy rồi, phải không? Kiên trì thêm chút nữa, một ngày, không, nhiều nhất là hai ngày.” Trần Minh kinh hãi nắm lấy tay cô.

“Anh...” Vi Vi động động môi.

Tiếng cô nói sao mà nhỏ quá, Trần Minh gần như không nghe ra được cái gì. Cậu ghé lại gần, kề lỗ tai lên môi Vi Vi.

Vi Vi đứt quãng nói sảng.

“Em không giúp anh giữ được... Chu đại ca...” Vi Vi thở ra một hơi thật dài, cái đầu yếu ớt ngã sang một bên: “Không giữ được...”

Trần Minh như hóa đá, phủ phục xuống, nghe giọng nói không cam tâm của cô.

“Hắn thay lòng đổi dạ rồi... thay lòng đổi dạ rồi...”

Không không, hắn không thay lòng đổi dạ. Hắn vẫn yêu Ly Úy, đời này kiếp này, ai cũng đừng vọng tưởng thay thế được Ly Úy.

Si tâm vọng tưởng, đây chẳng qua chỉ là si tâm vọng tưởng, si tâm vọng tưởng chỉ đổi lấy sự trừng phạt.

Trần Minh liều mạng lắc đầu.

“Anh, anh...” Vi Vi lại quay đầu sang, bỗng nhiên nỗ lực mở thật lớn đôi mắt, nhìn lên bầu trời, gọi: “Anh, anh!” Năm ngón tay duỗi về phía trời cao, như đang muốn bắt lấy thứ gì.

“Anh, anh...”

Trần Minh không thể nhịn được nữa, thanh âm này khiến cậu tan nát cõi lòng, cậu nắm lấy tay Vi Vi, gất gao ấn lên ngực mình, tha thiết cường cười: “Vi Vi, anh ở đây.”

Trong mắt Vi Vi dường như đã có tiêu cự, cô nhìn cậu, nở nụ cười.

“Xin lỗi, anh. Em không giúp anh giữ được hắn, hắn thay lòng đổi dạ rồi.”

“Không phải, em là một người em gái tốt. Vi Vi, em là đứa em gái tốt nhất trên đời này.”

Nụ cười của Vi Vi càng sâu thêm một chút, nhưng cô vẫn đang xin lỗi: “Xin lỗi, anh, em thật vô dụng.”

“Không, không, đừng nói xin lỗi.” Trần Minh bật khóc rống: “Đừng nói xin lỗi.”

“Hắn lừa anh. Hắn đã yêu người khác, anh à, hắn yêu người khác mất rồi.”

“Hắn không có, hắn không có!”

“Người đó tên là Trần Minh, em nên giết anh ta. Thực xin lỗi, anh, xin lỗi...”

Lầm rồi, em lầm rồi.

Đừng thương tâm, đừng nói xin lỗi.

Không có Trần Minh, chỉ có Ly Úy, vĩnh viễn chỉ có Ly Úy.

Giữa núi Đại Hưng An rộng lớn bao la, Trần Minh ngửa đầu khóc hét: “Chu Dương! Chu Dương! Cầu xin anh hãy cứu Vi Vi, hãy cứu em gái của Ly Úy!”

Tiếng khóc rung động núi rừng, lá cây túc mục lắng nghe.

Xen lẫn trong đó là tiếng nói sáng của Vi Vi: “Xin lỗi, anh, xin lỗi...”

Trần Minh chìm trong tuyệt vọng trải qua một đêm, nhưng rừng rậm sẽ không ngoại lệ mà đồng cảm với người tuyệt vọng. Ngày hôm sau, cậu vẫn như cũ kéo lê thân thể sắp sụp đổ, công Vi Vi đi về phía trước.

Chỉ cần cứ đi mãi về một hướng, rồi cũng sẽ ra khỏi núi Đại Hưng An thôi.

Cậu sẽ không để Vi Vi ở lại đây, ở lại trong biển rừng bao la này. Đây như thể là một cuộc hành trình không có hồi kết, thỉnh thoảng Trần Minh lại cảm thấy, dường như cậu cứ gian nan bước đi như vậy từ lúc sinh ra cho tới tận bây giờ, chưa từng dừng lại.

Chocolate đã ăn hết. Nếu có thể tìm được một ít dã quả thì tốt biết bao, suốt cả buổi sáng, cậu chỉ tìm được một dòng suối nhỏ, dùng khăn mặt thấm nước, làm dịu bờ môi khô nứt của Vi Vi hết lần này tới lần khác.

Đối với Trần Minh cực độ đói bụng mà nói, công Vi Vi trên lưng là một việc vô cùng vất vả. Nhưng cậu nguyện rằng Vi Vi nặng hơn chút nữa, chứ đừng gầy gò như vậy.

Cậu đặc biệt tưởng nhớ khuôn mặt hồng hào trước đây của Vi Vi, còn cả tiếng cười như chuông bạc, hơi một tí là hung dữ rút dao.

Lúc gần về chiều, bỗng nhiên cậu nghe thấy âm thanh vù vù xa lạ. Có chiếc trực thăng phóng vụt qua, thân kính Trần Minh lập tức bị kéo căng, cậu khao khát dừng thẳng lỗ tai, rất sợ để hụt mất dù chỉ là chút xíu âm thanh.

Một mặt màu sắc hấp dẫn lướt qua trong rừng cây rậm rạp, cơ hồ đem trái tim cậu treo ngược lên.

Quần áo, là quần áo!

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Trần Minh gần như bật khóc rống, cậu dốc hết toàn lực gào thét, lại chỉ nghe được thanh âm khàn khàn mơ hồ phát ra từ cổ họng.

May phước. Người trong rừng đã phát hiện ra cậu, rất nhanh, từ trong rừng cây nhảy ra những bóng người. Một người, hai người, ba người... Mọi người quả thực là chạy như điên về phía bọn họ.

“Tìm được rồi! Tìm được rồi!” Có người trong tay cầm bộ đàm, lớn tiếng thông báo cho đồng đội ở chỗ khác.

“Cứu người, cứu người! Bác sĩ ở đâu?” Trần Minh vẫn luôn gắng gượng chống đỡ thân thể cuối cùng cũng thở phào một hơi, vừa hạ Vi Vi xuống đất, đầu gối cậu liền quỵ xuống theo, hưng phấn kêu to: “Vi Vi, chúng ta được cứu rồi! Em làm được rồi, em làm được rồi!”

Vi Vi tựa hồ đang ngủ, hai mắt nhắm nghiền, đầu quẹo nghiêng, nửa mặt áp xuống đất.

“Vi Vi?” Trần Minh thử lay cô, Vi Vi vẫn không động đậy. Cậu cuống quýt kéo lấy một người đàn ông đang mang đồ cấp cứu tới: “Anh là bác sĩ? Xương sườn cô ấy bị gãy, có thể đã làm tổn thương tới phổi.”

Bác sĩ gạt đầu, hần vươn tay ra, đặt trước mũi Vi Vi thám thính. Trần Minh căng thẳng nhìn hần: “Bọn tôi đã bị đói rất lâu, phải hầm cho cô ấy chút cháo.”

Bác sĩ thu tay về, sắc mặt cùng ánh mắt của hần, đều khiến Trần Minh cảm thấy bất an.

“Anh mau cứu người đi! Mở hộp cấp cứu ra, thất thần làm gì, anh cứu người mau...”

Trần Minh phần nộ, gần như muốn bỏ nhào lên cho tên khốn này một quyền. Phía sau chợt có người ngăn cậu lại, ôm lấy thắt lưng cậu, khiến cậu phải quay về.

“Các người đều...” Tiếng nói của Trần Minh chợt nghẹn ứ.

Cậu nhìn thấy Chu Dương.

Chu Dương ở ngay trước mắt, trên mặt hấn đầy râu, dáng vẻ sa sút. Khuôn mặt tiều tụy, đôi mắt hờn sâu. Trần Minh như bị ai đó nắm lấy yết hầu, cậu tưởng rằng mình đã rời đi rất lâu, thì ra cũng không phải thật lâu, như thể mới chỉ ngày hôm qua, như thể mới ban nãy thôi, ngay một giây trước.

“Vi Vi bị thương rồi, Chu Dương, anh mau bảo bọn họ...”

“Vi Vi chết rồi.” Chu Dương nói.

Trần Minh trợn trừng nhìn hấn. Chu Dương điên rồi sao? Nhất định là điên rồi. Rõ ràng Vi Vi ở ngay đây, tuy rằng luôn mơ hồ hồ, luôn mê mê man man, khuôn mặt gầy đến không nhìn ra hình người, nhưng cô vẫn luôn chống chịu.

Cô vẫn luôn chống chịu!

“Vi Vi chết rồi.” Chu Dương đau thương nhìn cậu.

Ánh mắt đau thương này khiến Trần Minh khiếp sợ.

Cậu quay đầu lại, nhìn Vi Vi nằm trên mặt đất. Có mấy người đang vây quanh cô, muốn bế cô lên, như thể muốn mang cô đi một nơi nào đó.

“Không! Các người buông ra! Buông ra!” Cậu trợn tròn mắt, điên cuồng hét lên.

Cánh tay Chu Dương như hai gọng kìm, xích lấy cậu thật chặt, không để cậu bỏ nhào về phía những người đang cướp lấy Vi Vi kia.

“Không! Không...” Trần Minh không cam tâm mà gào thét.

Cậu giãy giụa như kẻ điên, căn bản không hề để ý tới cảm giác đau đớn như bị kiến cắn đằng sau gáy.

Bóng tối cứ như vậy ập tới.

“Không...” Thanh âm dần dần thấp xuống, cậu mềm nhũn nằm trong vòng tay Chu Dương.

Cho dù nhắm mắt lại, vẫn chỉ là một màu hắc ám.

* * *

Trần Minh không tìm thấy tiêu điểm, cậu không biết nên nhìn về hướng nào. Trái tim và đôi mắt cậu đều giống nhau, tối đen u ám, không có dù chỉ là một tia ánh sáng.

Vi Vi chết rồi. Trong bóng tối, cậu nhớ tới sự thực này.

Đúng vậy, Vi Vi đã chết, cô thở hào hển vươn tay về phía bầu trời, khóc gọi: “Anh, anh!” Cô nhất định đã nhìn thấy Ly Ủy.

Ly Ủy không đành lòng để em gái của mình phải tiếp tục chịu khổ như vậy.

“Anh, anh...” Cậu không thể thay thế Ly Ủy, cho dù cậu có nắm chặt lấy tay Vi Vi thế nào đi nữa.

Tối tăm, bốn phía đều là một mảnh tối tăm.

Trần Minh thẫn thờ trong bóng tối, không biết đã qua bao lâu, bên người chợt truyền tới một tiếng động rất khẽ. Lúc này cậu mới phát hiện, bên cạnh mình vẫn luôn có người khác.

Cậu hỏi: “Tôi mù rồi sao? Hay là trời tối rồi? Nơi này tối tăm quá, chẳng nhìn thấy gì cả.”

“Nơi này vốn tối tăm.”

Cậu nghe thấy giọng nói của Chu Dương.

Giọng nói khàn khàn, trầm lắng, quen thuộc như thể đã cùng cậu trải qua mấy độ luân hồi.

“Bởi vì tôi sợ nhìn thấy mặt em.” Chu Dương nói: “Tôi sợ nhìn thấy em rồi, sẽ đánh mất lý trí, cái gì cũng mặc kệ, cái gì cũng chẳng buồn nghĩ nữa. Trần Minh, chúng ta cần nói chuyện.”

“Anh muốn nói chuyện gì?”

Bốn bề lại tĩnh lặng.

Chu Dương nhất định đang do dự vì điều gì đó.

“Tôi chôn cất Ly Úy xong, quay về lại phát hiện đã mất em.” Chu Dương bật ra tiếng cười cay đắng: “Trần Minh, lẽ nào chỉ có quá khứ mới thuộc về em? Hiện tại thì sao? Kể từ khi em quen biết tôi, lẽ nào sinh mệnh của em không còn tiếp tục?”

“Không ai có thể chịu được quá khứ trống rỗng.”

“Ly Úy đã chết, Vi Vi đã chết.” Trong giọng nói của Chu Dương mang theo tuyệt vọng: “Tôi còn phải ném bao nhiêu lần tư vị của sự mất mát nữa?”

“Tôi không muốn anh đau lòng, tôi yêu anh.”

Chu Dương tựa hồ cảm thấy thực kinh ngạc vì lời nói thẳng của Trần Minh, hấn trầm mặc.

“Nếu yêu tôi, liền tiếp tục kiên trì, đừng rời khỏi tôi.”

“Không.”

“Tại sao!” Lửa giận tích tụ phá tan nỗ lực kiềm chế nặng nề, Chu Dương không thể khống chế mà rít gào.

“Bởi vì Ly Úy.” Trần Minh nghe thấy giọng nói trống rỗng của mình: “Bởi vì cái tên Ly Úy này, khiến trái tim tôi tan nát. Tôi không thể chịu đựng được, tôi không muốn chịu đựng nữa.”

“Tôi yêu em.”

“Không, tôi không tin. Cho dù tôi tin, tôi cũng sẽ nghi ngờ. Chu Dương, tôi sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn hoài nghi.”

Lại là một hồi tĩnh lặng dài đằng đẳng. Bạn đang ?

“Em vẫn muốn biết sao? Quá khứ của em?” Giọng nói của Chu Dương, như đã chết qua một lần.

“Muốn.” Trần Minh nặn ra một chữ.

Cậu cảm thấy có thứ gì đó chọt vào tay mình, mở bàn tay ra, một tập gì đó được nhét vào tay cậu. Hình như là một tập tài liệu.

Cậu khẽ vuốt ve, trong bóng đêm, dường như chỉ có tập giấy này là thực thể.

Bốn bề im lặng.

Từ một nơi không nhìn thấy, dường như có âm thanh nào đó, Trần Minh biết, đó là tiếng khóc bị kiềm nén sắp tràn ra khỏi yết hầu của Chu Dương. Cũng giống như cậu lúc này, nắm chặt tập tài liệu trong tay, kiềm nén không để dòng lệ của mình chảy xuống.

Chẳng ai là vĩnh viễn không khóc.

Bọn họ cũng không phải Ly Úy.

Bọn họ trong bóng đêm, ly biệt.

Bọn họ đều biết, mình không có dũng khí để tiếp nhận ánh mắt biệt ly của đối phương.

Ly Úy không gì là làm không được, không ai có thể lấy đi những thứ thuộc về Ly Úy. Cậu ấy đã mang Vi Vi đi, rồi một ngày nào đó, cậu ấy cũng sẽ mang Chu Dương đi, cả người lẫn tâm.

Tôi yêu em, tôi yêu em...

Tôi không tin, tôi không dám tin.

“Nếu có một ngày, em tin thì sao?”

“Sẽ có một ngày như vậy ư?”

“Sẽ có, nếu tôi thật lòng yêu em.”

“Sẽ có, nếu em thật lòng yêu tôi.”

____Hết____

37. Chương 37

Không thể động –

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Lần cuối cùng đối mặt với Chu Dương đã kết thúc trong bóng đêm như vậy. Không gian chẳng có ánh sáng trải dài vô biên vô tận, từ đó về sau đại biểu cho sự tưởng niệm của Trần Minh đối với Chu Dương.

Mỗi khi nhắm mắt vào, dường như lại có thể nghe thấy tiếng khóc cổ kiềm nén của Chu Dương ở một nơi nào đó không rõ tên.

“Tôi còn phải nếm bao nhiêu lần tư vị của sự mất mát nữa?”

Một lần, mong rằng chỉ còn một lần duy nhất này.

Thông tin Chu Dương thu thập được vô cùng chuẩn xác, khi Trần Dược đưa Trần Minh tới trước cửa nhà, người của Trần gia nhận được tin liền mừng rỡ như điên.

“Anh! Trời ơi, thật sự là anh!” Em gái bụng phệ của cậu thân thiết ôm lấy cậu.

Từ bên chân cô lộ ra một cái đầu tròn tròn nho nhỏ.

“Con ngoan, mau gọi bác đi.”

Đứa bé hiếu kỳ ngẩng đầu lên đánh giá Trần Minh.

Em rể cậu đứng tựa bên cửa ra vào, cương chiều nhìn vợ mình phẫn khởi.

“Anh, anh thật sự bị đụng vào đầu, quên hết mọi việc rồi sao?”

“Vậy anh còn thích câu cá như trước nữa không?”

“Mùa thu năm nay, anh sẽ giống như trước kia, cùng em đi xem hoa Tử Kinh (1) chứ?”

“Anh, anh...”

Em gái có diện mạo không giống Vi Vi, nhưng trong mắt Trần Minh, khuôn mặt của Vi Vi lại luôn trùng lên nụ cười của em gái.

Chu Dương từng hỏi: “Trần Minh, lẽ nào chỉ có quá khứ mới thuộc về em? Hiện tại thì sao? Kể từ khi em quen biết tôi, lẽ nào sinh mệnh của em không còn tiếp tục?”

Phải rồi, sinh mệnh vẫn đang tiếp tục.

Cũng như Chu Dương, Ly Úy, Vi Vi, đều ở trong sinh mệnh của cậu.

“Bác ơi, mẹ nói bác biết làm điều gì?” Đứa bé kia chạy tới, trên tay cầm theo nan tre và giấy, sợi chỉ trắng uốn lượn trên mặt đất, kéo dài từ phòng khách ra tới tận sân.

“Ừ, có thể trước kia có biết.”

“Vậy hiện tại thì sao?”

“Quên mất rồi.”

“A?” Đứa bé lộ ra vẻ mặt thất vọng, khinh thường nhìn cậu.

“Thế nhưng, có thể học lại một lần nữa mà.”

Tất cả đều bắt đầu học lại từ đầu, gia đình, thân nhân, công việc, hàng xóm.

Thời gian hai năm cứ thế trôi qua trong ký ức, cậu dường như một lần nữa có được cuộc đời của Trần Minh, nhưng mỗi khi bóng đêm tĩnh lặng buông xuống, cậu vẫn nhớ tới những cái tên cùng nụ cười quen thuộc kia.

Cứ ngỡ từ nay về sau sẽ mãi mãi như vậy, lặng lẽ cùng sự tưởng niệm bầu bạn cả đời. Cho tới buổi sáng hôm ấy, Trần Được lại xuất hiện trên đường cậu đi làm.

“Trần tiên sinh, mời đi theo tôi.”

Cậu vốn có thể không đi, nhưng trái tim lại không chịu thua kém mà liều chết nhảy loạn, như đang kêu gào cho dù có vỡ tan cũng còn khá hơn thoi thóp sống qua ngày.

Ngồi trên trục thẳng, nhìn mình bỗng chốc quay lại giữa thời không, chờ tới khi thần trí bị hồi ức dẫn dắt, tìm lại cảm giác dạo chơi giữa mây trời, tổng bộ đã hiện ra trước mắt.

Khoảnh khắc đặt chân xuống khỏi phi cơ, cậu thần kỳ cảm nhận được rõ ràng sự mềm mại của mặt cỏ dưới chân.

Đi qua phòng khách, Trần Được dẫn cậu xuống tầng hầm. Hành lang dài vẫn như xưa, tựa hồ mọi thứ đều chưa từng thay đổi. Chuyện trải qua đã khắc thật sâu vào cốt tủy cậu, trọn đời trọn kiếp cũng vô vọng thoát ra.

Có lẽ, cậu cũng không thật sự muốn thoát ra.

Bọn họ dừng lại trước cánh cửa hầm quen thuộc kia. Bạn đang ?

Trần Minh mỉm cười.

Cậu từng bị cầm tù ở nơi này, từng tuyệt vọng ở nơi này, từng ở nơi này kiên quyết hạ xuống quyết định, dùng tình yêu để vấn hồi một Chu Dương đã mất đi Ly Uy.

Nhiều cái đã từng như vậy, gian hầm nho nhỏ này, liệu có chuyên chở được chăng?

“Chu tiên sinh đã dùng hai năm, thu xếp tất cả sự vụ trong tổ chức cùng một vài vấn đề quan trọng khác, để tương lai có thể tiếp nhận một lần nữa.”

“Tiếp nhận một lần nữa?”

“Đúng vậy. Năm ngày trước, Chu tiên sinh đã tự mình sắp xếp một cuộc phẫu thuật tủy não, người thực hiện là chuyên gia hạng nhất trong lĩnh vực này đã được thế giới công nhận. Cuộc phẫu thuật rất thành công, hần bình phục rất tốt, hơn nữa đã bắt đầu bắt tay vào việc học tập.” Trần Được nói: “Trước đó Chu tiên sinh có tự chuẩn bị cho mình một đoạn băng ghi hình.”

Trần Minh đứng trước cửa tầng hầm, nhìn vào bên trong.

Cảnh tượng sao mà quen thuộc đến vậy, dường như giống hệt ngày hôm đó.

Trên nền đất trải một tấm thảm dày không tương xứng.

Bên trong bày một chiếc ti vi màn hình phẳng cực lớn, đang phát đoạn băng ghi hình.

Chu Dương ngồi trong đó vẫn tản ra anh khí như năm xưa, đang chăm chú nhìn vào màn hình.

Trần Minh đứng ngoài cửa.

Cậu áp lên vách tường, nghe thấy Chu Dương trong màn hình đang nghiêm túc nói với chính mình sau phẫu thuật: “Tôi tên Chu Dương, tôi tự mình bố trí cuộc phẫu thuật tủy não này.”

“Tôi muốn quên đi tất cả, bắt đầu lại một lần nữa.”

“Nhưng có một việc, tôi hi vọng bản thân có thể so với trước kia càng ghi nhớ sâu sắc hơn.”

“Trong cuộc đời tôi, từng yêu hai người. Người thứ nhất tên là Ly Uy, người thứ hai, gọi là Trần Minh.”

Trần Minh không biết từ khi nào thì mình lại bắt đầu yếu đuối bật khóc.

Có lẽ chính bởi nước mắt trong lòng đã tích trữ quá lâu, lúc này mới mạnh mẽ tuôn trào.

Sống lưng dán lên bức tường lạnh như băng, cậu bụm miệng, chậm chậm trượt ngồi xuống đất.

Giọng nói trong ti vi vẫn đang truyền ra, từng từ từng câu, đều thật rõ ràng.

“Tôi đã làm rất nhiều việc sai. Việc mà tôi làm sai nhất có hai cái.”

“Thứ nhất, tôi không thể bảo vệ Ly Ủy.”

“Thứ hai, tôi đã làm tổn thương Trần Minh.”

“Tôi không thể bù đắp sai lầm của mình, không thể giống như tẩy não, đem những thương tổn mà mình đã gây ra cho cậu ấy, tẩy xóa đi.”

“Điều duy nhất tôi có thể làm, chính là làm một việc, một việc đủ để khiến cậu ấy tin tưởng tôi.”

“Khiến cậu ấy tin rằng, tôi yêu cậu ấy.”

“Tôi thật sự yêu cậu ấy.”

“Trần Minh từng nói với tôi, không ai có thể chịu được quá khứ trống rỗng.”

“Tôi có thể.”

“Vì cậu ấy, tôi nguyện ý.”

Chu Dương ngồi đó, nghiêm túc lắng nghe, chăm chú lắng nghe.

Hắn vẫn đang, cực kỳ chăm chú mà lắng nghe.

____Hết____

38. Chương 38: Chương Kết

Không thể động – Chương kết

Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cầm Vân

Chu Dương ôm Trần Minh, song song nằm trên giường ngắm sao.

“Anh đoán, em rất thích ngắm sao.”

“Ừm.”

“Vậy còn pháo hoa?”

“Cũng thích.”

Bạn đang ?

“Vậy thì xem ra, khẩu vị chọn người của anh biến đổi rất lớn nha. Căn cứ vào tư liệu mà anh lưu lại, Ly Ủy ghét nhất phong hoa tuyết nguyệt, sao sao trắng trắng. Cậu ấy thích mặc quần áo hở hang, chụp ảnh s*x cá nhân. Ừm, ảnh s*x cá nhân, chú ý rất không tồi.”

“Anh thật sự quên hết rồi sao? Chuyện về em, một chút cũng không nhớ ra được?”

“Sao lại không nhớ ra được?” Chu Dương cong khóe môi, tà khí thò tay vào trong chăn, vuốt ve Trần Minh:

“Anh vừa chạm tới nơi này của em, liền có cảm giác rất quen thuộc.”

Ký ức đã tẩy đi.

Bản tính vẫn còn.

Bản năng yêu thương, vẫn còn.

____Hết chính văn____

39. Chương 39: Phiên Ngoại: Đã Đủ

Không thể động

~ Phiên ngoại – Đã đủ

~ Tác giả: Phong Lộng

Edit: Nguyệt Cẩm Vân

Vàng thái dương ẩn mình vào mặt biển. Trời xanh không một gợn mây, ánh nắng còn sót lại không đủ nhuộm lên một tầng màu cam dịu nhẹ.

Một chiếc du thuyền loại nhỏ xuôi theo nhịp sóng dịu dàng đang neo lại giữa quãng sáng màu cam ấy, người trên du thuyền được ánh tà dương bao phủ, khuôn mặt trắng ngần hơi hơi ửng đỏ, so với ngày thường thì thêm mấy phần huyết sắc khỏe mạnh.

“Đã câu được chưa?” Chu Dương bỗng nhiên xuất hiện từ phía sau cậu, lộ đầu ra thăm dò, ánh mắt như thể muốn xuyên qua mặt biển, nhìn cho rõ từng động tĩnh của những chú cá bên dưới.

Trần Minh cầm cần câu ngồi ngay ngắn bên mạn thuyền không kim được lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

“Anh động tới động lui như vậy, cá nào cũng bị anh dọa cho chạy cả rồi.” Cậu chậm chậm thu dây câu trong tay về, thu dọn xong, đặt xuống bên chân, quay đầu lại nói, “Sớm biết vậy đã chẳng mang anh theo, em đi một mình có khi còn câu được thêm mấy con.”

“Đừng giận mà, cũng không phải anh cố ý dọa cá chạy mất.” Chu Dương sớm đã bị hoạt động hao tổn thời gian này làm cho buồn chán đến không chịu nổi, lợi dụng lúc Trần Minh quay đầu lại, liền thuận thế dùng sức hôn xuống môi cậu một cái, “Xem kìa, mặt trời sắp lặn rồi, tạm thời về đi thôi. Lần sau cùng em đi câu, anh sẽ tận lực ngồi một bên không mở miệng, để em câu được mấy con cá béo mẫm nhé.”

Trần Minh ngẩng đầu lên để hân hôn mấy cái, cười nói: “Xin thứ cho kẻ bất tài. Lần sau anh cũng sẽ động tới động lui, tận lực giúp thêm phiên thôi. Cứ lo cho tốt công việc của anh là được rồi, dù sao anh vốn cũng bận.”

“Có bận hơn nữa cũng tìm được thời gian để đi cùng em mà. Chẳng qua anh thực sự không có sự nhẫn nại đối với việc câu cá, quá buồn chán, cứ ngồi im suốt như vậy, không thể động, còn không thể nói chuyện, hơn nửa ngày cũng không câu được tới con thứ hai, thật là kỳ quái, có biết bao sở thích lý thú, sao em lại thích nhất cái này cơ chứ?”

“Ừm, em biết anh rất phản đối sở thích của em.” Trần Minh ngẫm hiểu mà mỉm cười.

Chu Dương giơ hai tay lên thanh minh, “Anh tuyệt đối không có ý không tán thành sở thích của em, chỉ là thấy kỳ quái thôi mà.”

Hắn thoáng ngừng một chút, tựa hồ nhớ tới một vấn đề, bèn hỏi Trần Minh, “Trước đây lúc anh cùng em đi câu cá, cũng mất kiên nhẫn như vậy sao?”

“Anh chưa từng đi cùng em.”

“Sao có thể?” Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Chu Dương hiện lên một tia nghi hoặc khó phát hiện, “Chỉ ít cũng phải đi cùng mấy lần chứ? Hay anh mãi miết với công việc, vứt em sang một bên?”

Trần Minh lẳng lặng liếc nhìn hắn một cái, dáng vẻ nghi hoặc của Chu Dương rất thú vị.

Ánh tà dương khắc lên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy mị lực của hắn, chiếu ra chút hiếu kỳ nho nhỏ, khiến hắn dường như có thêm một loại ý vị gì đó hấp dẫn người khác.

Loại ý vị này, có lẽ hắn là biến thành đồng cảm đi?

Cứ nhìn hắn là Trần Minh thường sẽ nghĩ tới bản thân mình.

Đối với quá khứ của mình, cậu cũng thường giống như Chu Dương, tràn đầy nghi hoặc.

Về những chuyện trước lúc mình bị phẫu thuật thẩm mỹ, chỉ có thể tra tìm trong tài liệu, thật giống như ngồi bên ngoài màn ảnh, xem một bộ phim điện ảnh về chính mình, nhưng dấu sao phim cũng chỉ là phim, không phải một cuộc đời hoàn chỉnh.

Giống như Chu Dương vậy, trước lúc tẩy não tự mình ghi lại rất nhiều clip ngắn, dự định làm tài liệu giảng dạy cho Chu Dương sau khi tẩy não sử dụng.

Nhưng vô tình hoặc hữu ý, đã để rò rỉ mất phần khắc cốt ghi tâm nhất... Có lẽ bởi, đã quá khắc cốt ghi tâm.

Chu Dương chỉ biết từng có một Ly Úy, chỉ biết hiện tại người mình yêu nhất là Trần Minh, nhưng đối với đủ loại thảm liệt đã từng xảy ra giữa bọn họ, lại hoàn toàn chẳng hề hay biết.

Hắn không biết mình đã mất đi Ly Úy như thế nào, hắn không biết mình đã gặp gỡ Trần Minh ra sao.

Vướng mắc, lừa gạt, phản bội, giày vò như thế nào... Những tan nát cõi lòng cùng tuyệt vọng này, đã bị tẩy đi toàn bộ.

Chu Dương trước mặt, sạch sẽ như một đứa trẻ vừa trọng sinh, bừng bừng phấn chấn, ngập tràn nhiệt tình, thần thái phi dương.

Hắn không còn là Chu Dương giam mình trong tuyệt vọng, dấu vết nào cũng không thoát ra được, ngồi trong tầng hầm đối diện với màn hình mà khóc rống kia nữa.

“Minh?” Tiếng gọi của Chu Dương lọt vào tai.

Trần Minh như bừng tỉnh, ứng một tiếng.

“Sao vậy?” Chu Dương lại gần, cẩn thận quan sát mặt cậu.

“Gì cơ?” Trần Minh hỏi ngược lại.

“Em lại đang dùng loại biểu cảm này để nhìn anh.”

“Biểu cảm gì?”

“Chính là loại biểu cảm...” Chu Dương hơi nhíu mày, trên khuôn mặt hắn tăng thêm chút cương nghị rất có mị lực, “Vừa quan sát anh, vừa lẳng lặng suy nghĩ rất nhiều chuyện trong đầu.”

Hắn dùng hai ngón tay nhẹ nhàng nhéo mặt Trần Minh, cười cười hăm dọa, “Mau khai ra đi, ban nãy em nhìn anh, trong lòng đang suy nghĩ những gì? Nếu không thành thật trả lời, cẩn thận anh mang toàn bộ thành quả thu hoạch được của em trả lại cho biển cả đấy.”

“Ừm, em nghĩ...”

“Nghĩ gì?”

“Nghĩ đến anh.” Trần Minh thấp giọng nói.

Cậu đặt ngón tay lên đường cong hoàn mỹ trên cằm Chu Dương, nhẹ nhàng phác họa theo hình dáng khuôn mặt hắn.

Động tác thân mật này, lập tức đem toàn bộ bất mãn của Chu Dương đuổi đi hết.

Hắn kéo giạt cổ áo Trần Minh, đem bờ môi nhạt màu kéo tới trước miệng mình, hung hăng hôn xuống, đầu lưỡi trượt vào khoang miệng.

Hương vị của Trần Minh thanh đậm nhẹ nhàng, rồi lại ngậm ả ngọt ngào không nói nên lời.

Đầu lưỡi triển quán, vui đùa cuốn hút, phối hợp đến không chê vào đâu được, thẳng đến khi hai người đều cảm thấy thỏa mãn, môi mới chậm chậm tách ra.

Mặt trời đã chìm vào lòng biển hơn một nửa, kim quang tràn ra mặt biển đàng tây, rất đẹp.

Trần Minh tựa vào lòng Chu Dương, cảm nhận gió biển phe phất đám tóc trước trán.

Giọng của Chu Dương trong mỹ cảnh này, có vẻ đặc biệt dịu dàng, êm tai.

“Minh.”

“Ừm?”

“Trước kia có phải anh đối xử với em không được tốt?”

Trần Minh trong lòng hần thoảng trầm mặc một chút. “Tại sao lại hỏi vậy?”

“Ban nãy em vừa nói, anh chưa từng cùng em đi câu. Thế nhưng... câu cá chẳng phải là việc mà em thích nhất sao?”

Chu Dương có chút áy náy thở dài, “Điều này khiến anh không thể không suy nghĩ, trước đây rốt cuộc mình là người như thế nào. Anh đoán, có thể anh là một kẻ rất tồi, không quan tâm tới em chút nào. Rất có khả năng, còn thường xuyên khiến em đau lòng, khiến em phải cô đơn một mình.”

Trần Minh không biết nên hình dung tâm tình của mình khi nghe được những lời này như thế nào. Cậu chỉ một mực dán mặt vào ngực Chu Dương, có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ khiến người ta an tâm, lại không biết nên nói những chuyện trước kia của hai người thế nào cho rõ ràng.

Mọi việc luôn có tính hai mặt, lãng quên, đôi khi là ác mộng, đôi khi lại là giải được.

Chu Dương đã quên quá khứ thâm kìa, hần chính là muốn quên đi biết bao.

Nhưng sau khi hần quên rồi, lại nỗ lực muốn truy tìm quá khứ, luôn không ngừng hỏi về quá khứ của mình.

Trần Minh nhìn mặt biển xa xôi, ánh tà dương đỏ ửng dần dần tiêu tán, tất cả dường như sắp quay về với tĩnh mịch. Chu Dương có lẽ đã quên rất nhiều, nhưng Trần Minh lại hiểu rất rõ, từng chút mỹ cảnh của thời khắc này, đều có được chẳng hề dễ dàng.

Cậu chỉ muốn, cẩn thận hết lòng, bảo vệ thời khắc này, bảo vệ Chu Dương đang đứng sau lưng cậu, dùng cánh tay ôm chặt lấy cậu.

“Anh đoán sai rồi.” Trần Minh khẽ giọng nói, “Anh là một người yêu rất tốt, nhiệt tình, dịu dàng, chu đáo, ngập tràn ham muốn bảo hộ.”

“Chỉ là thiếu nhẫn nại với việc câu cá?”

“Đúng vậy.” Trần Minh ngửa đầu lên, nhìn khuôn mặt của người đàn ông trên đỉnh đầu.

Cậu mỉm cười với Chu Dương, “Khuyết điểm duy nhất chính là thiếu nhẫn nại với việc câu cá.”

“Anh sẽ tận lực sửa đổi.” Chu Dương nghiêm túc cam đoan.

“Không cần phải vậy.”

“Không cần?”

“Em không muốn miễn cưỡng anh. Vả lại, con người luôn phải có chút khuyết điểm thì mới chân thực, không thể quá hoàn mỹ. Anh cứ giữ lại khuyết điểm nho nhỏ này đi.”

“Không,” Chu Dương nâng cằm cậu lên, ấn xuống môi cậu một nụ hôn, “Anh thích hoàn mỹ.”

Trần Minh bật cười xoay người lại, quay mặt về phía Chu Dương, “Nói thế nghĩa là, từ nay về sau anh đều sẽ cùng em đi câu cá?”

Nét mặt có phần hưng phấn.

Chu Dương gật đầu, “Ừ, chỉ cần có thể kiếm được thời gian, anh sẽ đi cùng em.”

Trần Minh hiểu rất rõ Chu Dương làm như vậy cốt là để khiến mình được vui vẻ, người đàn ông này đối với việc câu cá chính là phi thường không có hứng thú. Nhưng cũng chính bởi vậy, trong lòng mới cảm thấy phi thường thỏa mãn.

“Đói bụng rồi chứ? Em đi rán cá cho anh ăn.” Trần Minh khom lưng xách thùng đựng cá lên, xoay người định đi vào trong.

Chu Dương bỗng nhiên duỗi tay ra, kéo giật cậu lại.

Trần Minh không thể không quay lại nhìn hấn, “Sao vậy?”

Chu Dương không lên tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve môi cậu.

Ánh tà dương chỉ còn sót lại một tia cuối cùng, ánh sáng trong con người biến tối, Chu Dương chăm chú nhìn con người của cậu trở nên thâm thúy, như thể hai đầm nước sâu.

“Sao vậy?” Trần Minh kỳ quái hỏi.

“Khóe miệng em...” Chu Dương vừa chậm chậm nói, vừa dùng một đầu ngón tay phác họa lại đường cong nơi khóe miệng cậu, “Ban nãy, em cười đến vui vẻ như vậy.”

Trần Minh khó hiểu nhìn hấn, mình rất vui vẻ, lẽ nào có gì không thích hợp sao?

Hay là Chu Dương cảm thấy mình quá đặc ý vênh váo rồi?

“Anh chẳng qua là đáp ứng em một chuyện, lại khiến em cười đến ngọt ngào như vậy sao?”

“Chu Dương?”

“Chỉ là ở bên người mình yêu mà thôi, đây là việc cơ bản nhất mà mỗi người đàn ông đều phải làm được, em lại vì một chuyện nhỏ nhỏ này, mà lộ ra khuôn mặt tươi cười vui vẻ như vậy...” Không rõ Chu Dương là đang hỏi Trần Minh, hay đang lăm bắm một mình, hấn cau mày, thì thầm nói: “Minh, rốt cuộc là do em quá dễ dàng thỏa mãn, hay do anh trước đây đối xử với em quá không tốt, ngay cả niềm vui cơ bản nhất cũng chưa từng cho em?”

Viễn mắt Trần Minh bỗng nhiên đỏ lên, cậu bất chợt nắm lấy bàn tay đang vuốt ve khóe miệng mình, tựa hồ rất sợ bàn tay dịu dàng này sẽ bất thành linh rút trở về, bèn khấn trương nắm chặt lấy nó, áp lên mặt mình, để nó cảm nhận được độ ấm trên da thịt mình. Bạn đang

Phải, Chu Dương, anh từng khiến em đau lòng, khổ sở, tuyệt vọng biết bao.

Anh dùng em còn sống rành rành, để đi đổi lấy xương khô của một người khác, từng tàn nhẫn nói với em, một nắm xương khô của cậu ấy, so với tính mệnh của em còn quan trọng hơn.

Anh không biết em là ai, anh không quan tâm em là ai, anh từng chỉ để tâm tới một người khác, toàn tâm toàn ý muốn em biến thành vật thay thế của một người khác.

Anh chưa từng cùng em đi câu, không phải bởi vì quá bận, mà bởi vì trước đây, anh căn bản không hề hay biết em thích cái gì, tất cả những việc này, anh không biết, anh đều không biết.

Nhưng mà, anh của bây giờ, lại biết em vì cái gì mà cười, biết em thời khắc này rất vui vẻ, rất thỏa mãn. Anh rốt cuộc cũng biết được rồi... Như vậy, cũng đủ rồi.

“Minh, em lại khóc.” Thấy khóe mắt Trần Minh chảy ra lệ quang, Chu Dương đau lòng ôm chặt lấy cậu, “Anh nói sai điều gì rồi sao?”

“Không.”

Chu Dương càng thêm mù mịt, “Vậy tại sao em khóc?” Hấn không hiểu được, thực sự không hiểu được.

Trần Minh là người mà hấn yêu nhất, là người mà hấn đã thề phải dùng mỗi phút mỗi giây của quãng đời còn lại để che chở yêu thương, thế nhưng vì sao con đường nhìn lại của hấn luôn bị mây mù che phủ như vậy?

Vì sao người yêu của hắn luôn như có điều suy nghĩ mà chăm chú nhìn hắn?

Vì sao người yêu của hắn, lại bởi vì một việc con con mà cảm động đến lệ nóng doanh tròng?

Vì sao người yêu của hắn, không muốn trả lời những câu hỏi thuộc về quá khứ?

Gặp gỡ, thân thiết, yêu nhau như thế nào... Rốt cuộc cái gì đã tạo nên đôi mắt trong veo nhưng tràn đầy hồi ức cùng ưu thương của Trần Minh?

Chu Dương thật muốn biết, đằng sau những hồi ức cùng ưu thương ấy, rốt cuộc ẩn giấu những gì.

Hắn từng thử nhờ Trần Được đi điều tra, không ngờ Trần Được lại cho hắn một câu trả lời không thể tưởng tượng được — chính bản thân Chu Dương.

Trước khi tẩy não, hắn đã nghiêm lệnh không cho phép bất kỳ kẻ nào nhắc tới chuyện trước kia, cũng không cho phép bất kỳ ai ở trước mặt Chu Dương nhắc tới vấn đề gì có liên quan.

Mệnh lệnh này, rõ ràng là nhắm vào chính bản thân mình sau khi tẩy não, thật đáng kinh ngạc.

Quá khứ phải như thế nào, mới có thể khiến mình hạ xuống mệnh lệnh khó bề tưởng tượng như vậy?

Trần Minh nói: “Em khóc, chỉ vì quá vui đấy thôi.”

“Vui gì?”

“Vui vì anh ở bên em.” Trần Minh ôm lấy Chu Dương.

Gió biển chậm chậm thổi qua, dịu dàng bao lấy hai người bọn họ, du thuyền lắc lư theo từng đợt sóng nhẹ nhàng.

Hết thấy, đều trân quý biết bao, đã phải trả giá rất nhiều, mới có thể tới được ngày hôm nay.

Bọn họ ôm nhau thật lâu, thật lâu giữa làn gió biển, ai cũng không nhắc tới chuyện rán cá, dường như bụng cũng quên cả đói.

Vai kề vai, ngồi bên mạn du thuyền, cùng nhìn về phía biển rộng đằng xa đã biến thành sắc xanh âm trầm, không khí hít vào thật ẩm ướt.

“Chu Dương, anh biết không? Chúng ta có thể ngồi đây, cùng nhau ngắm biển, thực sự chẳng hề dễ dàng.”

“Vậy sao?”

“Phải. Vô cùng. Vô cùng không dễ dàng.” Trần Minh nhẹ nhàng nói: “Bởi vậy, được ở bên cạnh anh, cho dù chỉ là chút xíu niềm vui anh dành cho em, đều có thể khiến em mừng đến rơi lệ. Em... rất quý trọng...”

Khi nói những lời này, cậu nhìn về phía xa, nhẹ nhàng chuyển động tay phải.

Lòng bàn tay, đặt lên mu bàn tay rủ bên mạn thuyền của Chu Dương, độ ấm trên mu bàn tay Chu Dương rõ nét truyền vào lòng bàn tay cậu.

Trần Minh cảm thấy, có một khoảnh khắc như thế này, vậy là đủ rồi.

Mặc kệ quá khứ đã xảy ra chuyện gì, mặc kệ ngõ ngách đầu nhìn lại, con đường trước kia đen tối cỡ nào, chỉ cần có thể ngồi bên Chu Dương, nắm tay Chu Dương, cảm nhận độ ấm truyền tới từ Chu Dương, đã là đủ rồi.

Chỉ cần có thể ngắm biển, biết rõ vàng thái dương mặc dù đã bị nước biển nhấn chìm, nhưng rồi cũng sẽ rực rỡ mọc lên từ một mặt biển khác, vậy là đủ rồi.

Giờ phút này, Trần Minh không muốn nhắc tới chuyện cũ, không muốn khiến Chu Dương nhớ tới quá khứ, không muốn khiến ân oán tình thù phải dây dưa mơ hồ.

Cậu tình nguyện giả vờ như mình và Chu Dương chỉ là một đôi tình nhân bình thường, gặp gỡ, quen biết, yêu nhau bình thường.

Bởi vì thời khắc này, cậu đã — cảm thấy thỏa mãn.

___Hết phiên ngoại___

~ Hậu ký của tác giả

~ Thiên truyện Không Thể Động , thoáng động thoáng bất động, đã trải qua một khoảng thời gian rất dài mới hoàn thành. Tới khi viết lời cuối sách, mới bình tĩnh ngộ thì ra đã lại một vòng xuân hạ thu đông trôi qua.

Lộng bảo bối rất hướng về tình yêu kiên trinh không đổi, có điều nếu gặp phải kiểu như Trần Minh với Chu Dương thế này, cũng không nhẫn tâm tử thủ giáo điều.

Thôi bỏ đi, buông lưới một lần vậy.

Một người sau khi đã yêu một người, có thể lại yêu một người khác hay không. Đây là đề bài nan giải trong tình yêu.

Lộng bảo bối không có tư cách đi làm chuyên gia giải quyết vấn đề, chỉ có thể mượn dùng của chuyên gia tầy nã một chút, chỉ ít để người còn ở lại có thể có được một sinh mệnh hoàn chỉnh.

Người đã chết, để lại quá nhiều đau thương rồi. Kiếp trước cùng kiếp sau, nếu vĩnh viễn dây dưa vướng mắc, người đau khổ lại phải mang nhiều gánh nặng như vậy.

Rất đáng thương.

Được rồi, vậy vứt bỏ lối mòn, nguyện ước cho người hữu tình trong thiên hạ sẽ thành thân thuộc. Chúng ta cũng biết ước nguyện này tuyệt đối sẽ không trở thành hiện thực, nhưng vẫn thường không nhịn được mà ước ao.

Đó có lẽ chính là một mặt thiện lương đáng yêu trong nhân tính đi.

Sau cùng, cảm ơn mọi người, cảm ơn mỗi độc giả đã đọc sách của Lộng bảo bối. Độc giả và tác giả, là duyên phận trong chốn u minh đấy.

___Hết hoàn toàn___

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-dong>